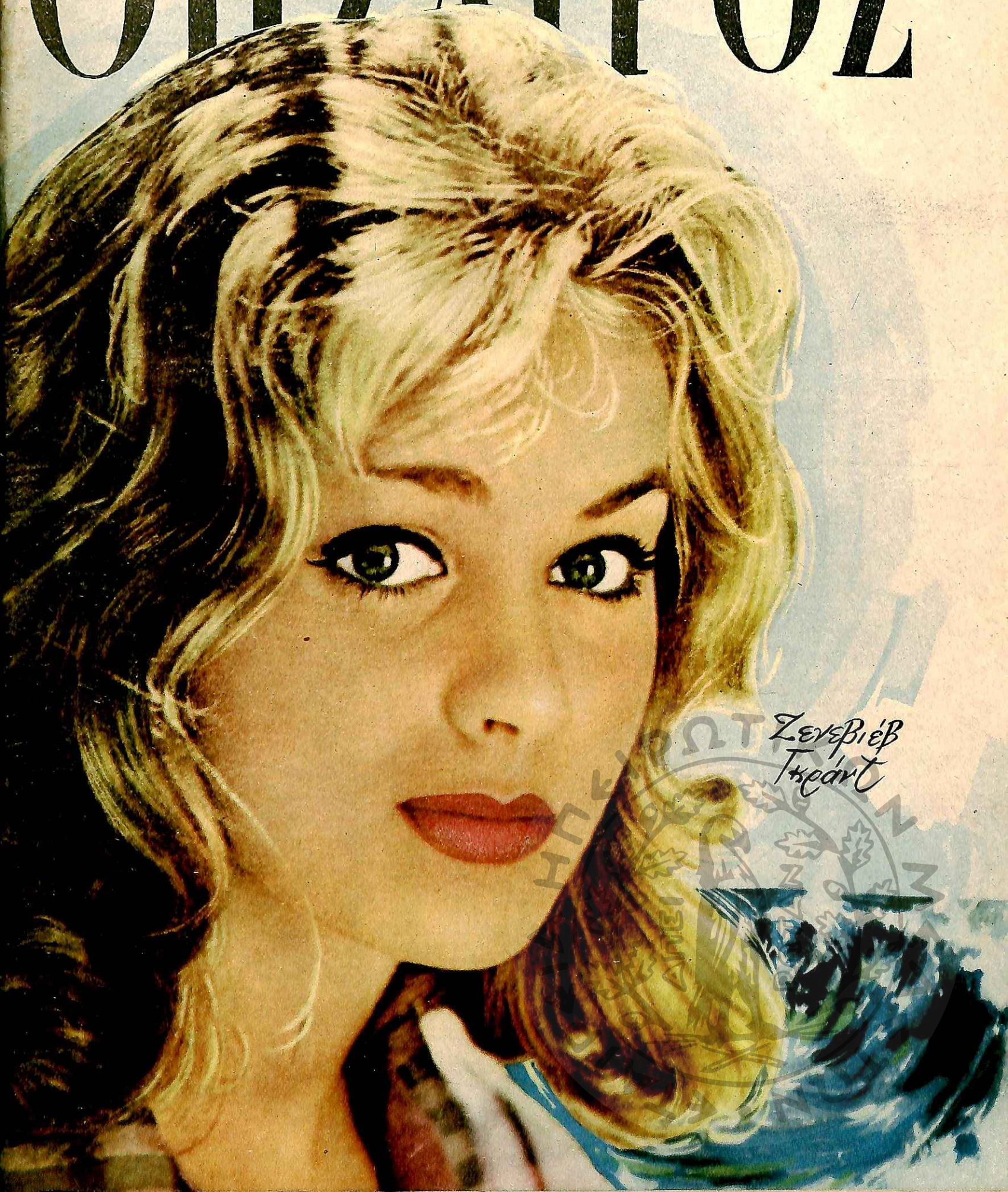

ΘΗΤΑΥΡΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Δραγατσανίου 4-Τηλ. 36.761-Δρχ. 4

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ. Σαίζουν τών «διακοπών». Καί στο προσωπικό όλων τών επιχειρήσεων παρουσιάζονται μεγάλα καί... άναγεούμενα κενά. Πρόκειται γιά τούς υπαλλήλους που παίρνουν άδεια, κάθε 15—20 μέρες καί μία... κληρονομία. Άλλά ή δουλειά δέ μένει πίσω. Γίνεται καί μέ τή παραπάνω. Διότι ή δουλειά τών άναχωρούντων, τή φορτώνονται οί παραι-

νοντες, οί όποιοί πάλι, όταν θα-
θι ή σειρά τους, θα τή φορτώ-
σουν στους έπιστρέφοντας καί...
ούτα καθέξής. Σκιμένο τό κεφάλι,
λοιπόν, καί εργασία υπεράνω των
πιν. Δικαίως, λοιπόν, έλεγε Βα-
ρυσαστενάζων υπάλληλος:

— Ποιά άδεια μάς δίνει ή επι-
χείρησι, κύριε; Τήν άδεια δέ μάς
τή δίνει ή επιχείρησι. Τή δίνουμε
έμεις, μεταξύ μας. Ό ένας στον
άλλο!

Καί, άπάντηκάτω, αυτή είναι ή
άλήθεια!

ΕΠΗΞΕ πάλι ή πρωτεύουσα ά-
πό... μουσία. Είναι οί νεαροί
τουρίστες, οί όποιοί παρουσιάζον-
ται μέ τό πρόσωπο εις κατάστα-
σιν πλήρους... άναδωσώσεως. Γέ-
νεια έαυθά, καρσανά, μαύρα, κοκ-
κινώματα καί όλα... άπεριποίητα.
Ριτσόσε, λοιπόν, Άθηναίος άφε-
λής:

— Μά όλοι αύτοί οί μουσάτοι,
έτσι είναι καί στήν πατρίδα τους;
Τόν πληροφορήσαν ότι όχι.
Στήν πατρίδα τους ευρίσκονται,
έκτος από τούς... υπαξιούτας.
Άλλά, φεύγοντας από κει γιά άλ-
λη γή κι άλλα μέρη, πού κανένα
δέν θέρουνε καί κανείς δέν τούς
έξερει. Βρίσκουν τήν ευκαιρία να
έχει κάθε άπάγονος τού 'Αδάμ:
«Πώς θα είμαι, άραγε, μέ γένεια»;
Αυτό είναι τό μυστικό τού... μου-

σίου. Καί καλόν είναι να σημειω-
θι ότι καί πολλοί δικοί μας πού
πάνε έξω, δέν παραλείπουν να κά-
νουν τό ίδιο. Ακριβώς τό αντίθε-
τό, δηλαδή, άπ' ότι θα έκανε ό...
Φιντέλ Κάστρο. Αυτός, άν ήταν-

νε ποτέ ως τουρίστας στο έξωτε-
ρικό, μάλλον θα τό έξορίζε γιά
να βδη πώς θα είναι... χωρίς
μούσι!

ΔΥΟ πολίτες στή Θεσσαλονίκη
—όπως θα διαβάσατε στις έ-
φημερίδες— «έμπροσύντες» σέ ά-
νοιγία υπονόμου, πού είχε κα-
τεστραμμένο κάλυμμα, καί υπο-
στάτες έξαθροισι τού ποδός, ύ-
πέρβαλαν μύησι έκατόν τού δη-
μάρχου τής πόλεως, από τόν ό-
ποιόν ήπτούν άποζημιώσιν. Διότι,
κατά τεκμήριον, ό δήμος είναι ύ-
πεύθυνος γιά τήν καλή συντήρησι
τών διαφόρων δημοτικών έγκατα-
στάσεων, δρομικών, πεζοδρομικών
κλπ. Άσφαλώς δέ τό δικαστήριο
θα τούς δικαιώσουν, όπως συμ-
βάλλει καί στο έξωτερικό. Καί ά-
σφαλώς, τότε, τό παραδειγμα
τους θ' ακολουθήσουν... χιλιάδες
πολιτών, πού πέφτουν θύματα ά-
νοικτών υπονόμων, σπασμένων πε-
ζοδρομικών, λάκων, άρρυγμάτων,
κλπ.

Άλλά δέν είναι μόνο αυτό. Υ-
πάνει καί άλλη πλευρά τού ζη-
τήματος. Είναι οί ευνοείς μικρο-
κατεργαριοί, πού θα βρουν ένα
νέο στάδιο... εργασιών. Όπως εί-
ναι γνωστόν στις... άσφαλιστικές
έταιρίες, υπάρχουν μερικοί τύ-
ποι πού πέφτουν έπί της άπάνω
στ' αυτοκίνητα καί ζητούν κατό-
πιν... άποζημιώσι. Θ' άφήσουν,
λοιπόν, τήν ευκαιρία να πάψ...
ναύησι: Όπότε, όπως έλεγε, κά-
ποιος:

— Μ' αυτές τις άποζημιώσεις
γιά έξαθροισια ποδών καί χει-
ρών, άνηθινές καί μεύτικές, τό ά-
ποτέλεσμα θα είναι ότι θα... έ-
ξασθαθούν τά οικονομικά τών
δύμων!

ΑΘΗΝΑΙΟΣ άργόσχολος είχε
τήν ύπονοι να προσθί σέ κα-
ταμετράς τών αυτοκινήτων πού
περνούν τήν όδον Πατισίων πού
αυτομάτως τάς πλευράς. Στάθη-
κε στο έναντι τής πλατείας Άλε-
ξάνδρας πεζοδρόμιο καί ίδου τά
ποσιματά του:

Σέ κάθε πέντε λεπτά τής ώρας,
δίδονται 220—230 αυτοκίνητα.
Ήτοι πη-ή τά 2700 τήν ώρα.
Αυτός, ό άριθμός, ένοείται, ίσχυει
γιά τις ώρες τής πυκνής κυνήσεως.
Έάν υπολογίσουμε, άραγε, ότι ή
όδος Πατισίων παρουσιάζει πυρε-
τώδη κυνήσι τρονών από τις έπτά
τό πρωί έως τις δύο μετά τά με-
σάμια, έχουμε 19 ώρες πού
2700 περί τά 51000 αυτοκίνητα.
Καί άν προσθέσουμε καί 2000
γιά τήν πεντάωρον τής... ύποτά-
σεως, φάινουμε στον άριθμό τών
53 χιλιάδων αυτοκινήτων, πού
δίδονται από τήν πολυσυνωστία
αυτή άσπρία τής παραπομπής!

Αυτά είναι τά συμπεριλαμβανό-
μενα παραπομπών τού άνοισό-
λου Άθηναίου παραπομπού. Έάν
δυσπιστήτε πούσά αυτά, δέν ένετε
παρά να... σπλήντε κι' έσεις σ'
ένα πεζοδρόμιο καί να μάς πητε
τά... δικά σας!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Δεκατεσσάρων έτών παιδούλα ήταν όταν τόν
γνώρισε...

άνάγκες τού σπιτιού. Κάτω όταν πρόκειται γιά
τήν ύπαιθρο, όπου ή άγρότισσα δουλεύει διπλά
καί τριπλά από τόν άντρα. Έκεί, ό άντρας,
έντι τής γυναίκας, πρέπει να προσέχεται στο
γάμο μέ τήν προίκα του. Δέν υπάρχει εκεί γιά
τή γυναίκα στιγμή άναπαύσεως. Γιά τόν άντρα
ήπάρχουν καί οί ώρες τού καφενείου, τής πρέ-
φας, τού ούζου, τού κρασιού.

Διαφορετικές οί συνήκες στις πόλεις. Γενι-
κώς, δέν τόν καιρό ή έξωσπιτική δουλειά τής
γυναίκας. Είναι όμως αρκετές ακόμα εκείνες,
πού δέν εργάζονται επαγγελματικά καί βλέπουν
στο γάμο τήν έσποκάστασι. Πλάσματα οί-
κόσιτα, πού παίρνουν βοήθ γιά τά οικιακά,
παραμύθια γιά τά μαρά, ενώ οί ίδιες κρατούν
έξωθεν τις ώρες τής ημέρας καί τής νύκτας
γιά τά κοσμητικά, τά κομμωτήρια, τά έμπορικά,
τά χαρτιά κλπ. Δέν τό θέλει ό Θεός να προσέρ-
χονται κι' αυτές χωρίς άντάλλαγμα.

Κάνουμε άλη αυτή τήν παρέκβσι, γιά να πού-
με, ότι δέν είμαστε κατ' αρχήν έχθροι τής προί-
κας. Στραφόμενοι έναντίον τού άνθρώπου, πού
δυσλύνι τό σπύτι του, χτυπούμε τή μικρότητα,
τήν ευνόμεια, τήν χυδαίότητα, τό μαυραγοριισμό,
τήν ταπεινότητα.

Μπαίνει σέ μία οικογένεια παραιτούμενος από
κάθε έξίστιν γιά προίκα. Τόν παίρνουν χωρίς
δουλειά καί επί τέσσαρα... ήμια τόν τρέφουν.
Μικρή προίκα είναι αυτό; Βρίσκεi δουλειά καί
δέν πληρώνει δεκάρα. Τού δίνουν ένα όροφο, κι
αυτός ζητά καί ύπόγειο καί έπιπλα...

Αντιπαθής άρπακτικότητα. Τό έμποριο στο
γάμο.

Πολλές άδυναμίες τών ανθρώπων τις άντικρύ-
ζει κανείς μέ κατανόησι. Αυτοί όμως οί μουρεμ-
ποροι προκαλούν τήν απέχθεια. Να όρκίζεσαι,
ότι αγαπάς τή γυναίκα σου, ν' άναγνωρίζεις τήν
άφροσύνη της, να λές, ότι δέ θα βής καλύ-

Η ΠΡΟΙΚΑ ΣΤΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ

τηρή από τήν προίκα, ό άνθρωπος, γιά τόν ό-
ποίο προίκα είναι ή κόρη σας, έγινε έξω φρε-
νών όταν είδε, ότι ή οικοδομή ήταν άκατάλληλη
γιά πρόσθετα βάρη.

Ακολουθών άκουριστακάς συζητήσεις, παζά-
ρέματα, συγκρούσεις, «Όρίστε στον πρώτο ό-
ροφο, αφού δέ γίνεται ό τρίτος», τού είπαν.

Μόνο μ' ένα όρο δέχταν να συμβιβασθί: Μα-
ζί μέ τόν πρώτο, να τού δίνουν καί τό ύπόγειο.
Κι' ακόμα, να τού έξομίσουν μέ όλα τά έφά-
δια τό σπύτι. Σαλάνι, τραπέζια, κρεβατοκά-
μαρα, κουζίνα ηλεκτρική, πλυντήριο, ψυγείο.

Ανέβηκε ό πατέρας. Θ' άδικούσε τις άλλες
του κόρες. «Όπως καταλαβαίνετε. Έγώ μία φο-
ρά, άν δέ μου δώσετε δσα ζητώ, παίρνω τό κα-
πελλάκι μου καί φεύγω», είπε ό γαμπρός.

Τό πήρε κι' έφυγε. Τό ίδιο κιάλος βράδυ, χω-
ρίς φυσικά, να πάει μαζί τήν γυναίκα του.

Σέ διάστασι τώρα τό ζευγάρι. Συγγενείς καί
 φίλοι έπεςαν από κοντά γιά να συμβιβασούν
τά πράγματα. Δέν τόν έπεισαν. «Έπ' μένω στις
άπόψεις μου» είναι ή σταθερή άπάντησι τού.
Πρώτος όρσος, ύπόγειο καί έπιπλα. Άν δέ γί-
νουν αυτά όλα — έστειλε μήνυμα — είναι άπο-
φασισμένος να προχωρήσι σέ διαζύγιο.

Συχαίνεται κανείς πού, γιά να δώσι μία από
τις πτυχές τής ελληνικής ζωής, είναι υποχρεω-
μένος να ιστορή τέτοιες αλιότητες. Αφού ό-
μως υπάρχουν, πώς να τις άποσιωπούμε; Θ'
άποσιωπούσαμε τήν ελληνική πραγματικότητα.

Η προικομηνία στή χειρότερη μορφή της.
Προσγειωμένοι στα ελληνικά πράγματα, δέν ά-
ποκλείεται τήν προίκα. Φυσικά, ζήτημα προίκας
δέν τίθεται όταν ή γυναίκα συμβάλλει μέ τήν
έργασία της στα οικονομικά τού σπιτιού. Δου-
λεύει, ό άντρας, δουλεύει ή γυναίκα. Κατά ποιά
λογική να συνεισφέρει καί μέ τήν προίκα ό ένας
από τούς δύο; Δέν είναι όμως επίσης παράλογος
ό έσμός όταν ή γυναίκα απέχει από τήν επαγ-
γελματική άπασχόλησι. Τό νοικοκυριό, μέ τή
σύγκρονα τεχνικά μέσα καί μέ τά διωμισα δα-
μάτια πού διαμερίσματος, δέν είναι αρκετό γιά
να ισορροπήσι μέ τήν προσφορά τού άντρα.

Στις περιπτώσεις αυτές ή προίκα, όταν ύ-
πάρσι, δέν είναι άδίκαια. Καθένας μέ τό μερίδιό
του. Στο σύγχροκό πάρτω, όταν ό ένας προσκο-
μίζει τά έξοδα από τήν επαγγελματική του προσ-
φορά, ή άλλη προσκομίζει τήν προίκα.
παύει, ή άλλη προσκομίζει τήν προίκα.

Αυτά τά άναγγέλαμε κι' άλλες φορές, όταν
μάς δόθηκε ευκαιρία. Είκοστο να δημαγωγία κα-
νείς καί να φωνάζει: κάτω ή προίκα. Χίλιες
φορές κάτω, όταν συμβάλλουν κι' οί δύο στις

ΜΟΝΑΔΙΚΗ θεωρεί τήν περίπτωση της. Μακά-
ρι να ήταν μοναδική, καί ή χυδαίότητα, πού
μάς ιστορεί, να μην άποτελούσε τόν κανόνα. Τί-
ποτα όμως πού συνθισμένο άπ' αυτά πού άνα-
φέρει. Ο ταπεινός ύπολογισμός στο γάμο. Η
δέ ταπεινότητα, τή φορά αυτή, δέν προέρχεται
από τή γυναίκα.

Πριν όμως από τό γάμο, ήταν τό είδύλλιο.
Δεκατεσσάρων έτών παιδούλα όταν τόν γνώρισε.
Κατά δέκα χρόνια μεγαλύτερός της έκείνος. Τά-
ρα ή άηλικία χτες είναι τριάντα έτών κοπέλλα,
κι' έκείνος σαραντάχρης. Τότε πού γκαριστήκαν
είχε τελειώσει τό γυμνάσιό του. Ακολουθών ά-
νώτερες σπουδές, πήρε τό πτυχίο τού έπιστήμο-
να, έκανε τό στρατιωτικό του καί σέ ώρα γάμου
πή, άπευδύνθηκε στους γονείς τού γκαριστού καί
ζήτησε τό χέρι τής αγαπημένης του.

Δημόσιος υπάλληλος ό πατέρας. Άνθρωπος
δηλαδή χωρίς μεγάλα οικονομικά μέσα. Έμπερε
να δέχθι μέ έθουσιασμό τήν πρότασι. Έν τού-
τοις, τήν άκουσε μέ μινωότητα. Ίσως να μη
τού γέμισε τό μάτι ό μέλιων γαμπρός του. Νέος
καί έπιστήμων, άλλα χωρίς δουλειά. Τό κορίτσι
όμως έπέμενε να τόν πάρη.

Ο νέος πάλι, από πλουρά δική του, παρά τά
άυπαρκτα οικονομικά του, δέν έθεσε ζήτημα
προίκας. «Προίκα γιά μένα είναι ή κόρη σας»,
είπε στο μέλλοντα πεθερό του.

Οί γονείς συγκρατηθήκαν κι' ό γάμος έγινε.
Τέσσερα χρόνια από τότε. Μέ τούς γονείς κα-
τοικεί τό ζευγάρι. Ίδιακήσια τού πατέρα καί
το σπύτι. Είς βάρος τών γονών ή διατροφή, ώπου
να βρή δουλειά ό γαμπρός. Η δουλειά βρέθηκε
κάποτε, άλλα καί τότε δέν έδωσαν ό γαμπρός
τό χέρι στήν τρέπι. Ούτε δραμή.

Μέ τις συνήκες αυτές κυλούσαν τά χρόνια.
Ο πατέρας άποχώρησε από τήν ύπηρεσία καί
τρέψε τό έρ' άπας του. Τό ποσό αυτό τού επέ-
πηρε να χτίσι καί δεύτερο όροφο στο σπύτι.
Η προοπτική ήταν να γτισθί καί τρίτος όροφος.
Πατέρας καί γαμπρός συμφώνησαν, ότι τό τελευ-
ταίο αυτό πάτωμα θα άνήκει στο νέο άνδρόνιο.
Ο σύζυγος θα έξοκονούσε, αυτός κι' ή γυ-
ναίκα του, να συντηρούνται από τόν πεθερό. Έ-
στι, τό χρήματα πού θα έξοκονούσε, θα τά
διέθετε γιά τήν κατασκευή τής τρίτης κατοί-
κίας.

Τά είπαν, τά συμφώνησαν καί βάδιζαν πρds
τήν έκτέλεσι τού σχεδίου, όταν προσέκρουσαν
στην άρνησι τής πολεοδομικής ύπηρεσίας. Τό
κτήριο κρίθηκε άκατάλληλο να σκησάι τό βάρος
καί τρίτου όρόφου.

Μέ συγχωρήσι, πού σας παίρνω τήν ώρα μέ
μία ύπόθεσι τόσο πνή, τόσο φτηνή, τόσο ύλική.
Καί λίγη όμως πείρα τής ελληνικής ζωής άν έ-
χατε, θα έξερετε, ότι καί τέτοια ευνόη θέματα,
δημιουργούν συχνάτα τήν πηγή τής οικογενεια-
κής άτυχίας ή δυστυχίας.

Είπαμε, ότι ή οικοδομή δέ σήκωνε τρίτο άπανω-
σκάμιο. Αδύνατες οί κόλλες της γιά ποσάθετο
βάρος. Τότε οί γονείς προσφέρθηκαν να παραχω-
ρήσουν τόν πρώτο όροφο στήν κόρη τους. Τόσο
τό καλύτερο. Ο τρίτος απαιτούσε δαπάνη. Τό
δύετρο, πού ήταν έτοιμος, θα τόν άποκόψουν
χωρίς να δώσουν τίποτα. Η προσφορά όμως ά-
ποκρούσθηκε. Ο γαμπρός, πού δέν είχε παραι-

Γιά
τήν υγεία
τών δοντιών
καί τού
στόματος

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ Μπινάκα
Προϊόν έπιστημονικής έρεύνης
τών Έλβετικών έργοστασιών CIBA

Συνιστάται Ιδιαίτερως από τούς όδον-
τιάτρους εις όλον τόν κόσμον.

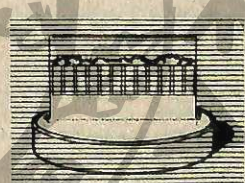
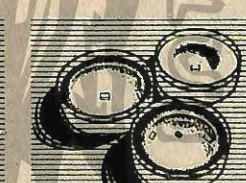
Έκατομμύρια άνδρωποι σέ 50 χώρες τής
γής πιστεύουν ότι ή Μπινάκα είναι ή καλ-
λίτερη οδοντόκρεμα πού χρησιμοποίησαν
ποτέ.

Μόνο ή Μπινάκα περιέχει τό άνυπέρβλη-
τό ISATROL πού διαλύει τήν πέτρα τών
δοντιών καί τά διατηρεί γερά, γεμάτα
ύγια καί μέ μία κάτασπρη λάμψι.

ή Μπινάκα έχει τό πιο εύχάριστο καί λε-
πτό άρωμα.

ή Μπινάκα είναι άπολύτως άντισηπτική
καί άποσμητική. Χαρίζει γιά πολλές ώρες
μία εύχάριστη όσφύρη άπάνη καί δίδει
τό πιο έλκυστικό χαμόγελο.

ΕΙΣΧΩΡΕΙ
ΠΑΝΤΟΥ

Σκεπάστε μία έπίφάνεια
νερού μέ κανιά (φούρι).
Ρίξτε μία σταγόνα νε-
ρού. Τότε θα σχηματισθί
μία μικρή όπη, τόσο με-
γάλη, όση είναι καί ή
σταγόνα πού ρίξατε...

Όταν όμως άντί γιά νε-
ρό ρίξετε μία σταγόνα
διαλυμένης Μπινάκα, ή
κανιά θα άποτραβηχθί
άσπραχώς πρds τις ό-
κρες. Τό αποτέλεσμα αυ-
τό όφείλεται στο ISATROL
πού περιέχει ή Μπινάκα.

Δύο ύάλινα πλακίδια πού
είναι κολλημένα μέ σά-
λιο δέν διαχωρίζονται.
Όταν όμως τά βάλετε
σέ ένα διάλυμα Μπινάκα,
θα παρατηρήσετε ότι ή
Μπινάκα θα είχωρήσθι
μέσους παντού.

CIBA - Από τό 1884 εις τήν ύπηρεσίαν τής υγείας σας
ή Μπινάκα είναι προϊόν τής CIBA

Δεν φτάνει να θέλετε να γίνετε κομψές πρέπει και να μπορήτε...
Το κατάστημα Στρατηγίου σας δίνει μια ευκαιρία!..

Μια μοντέρνα γυναίκα πρέπει να είναι πάντα κομψή, ακόμα και την ώρα του ύπνου. Μ' ένα νυχτικό από όπαλίνα θα αισθανόσθε άνετα και θα είσθε ντυμένες!... σύμφωνοι με την τελευταία λέξη της μόδας.
Από 165 Δρχ. θα το πάρετε 140 Δρχ. μόνον.

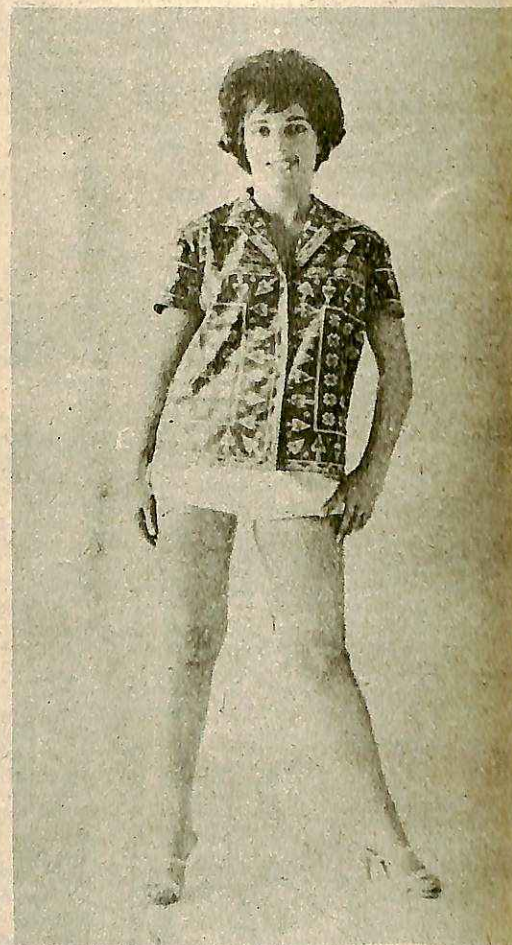

"Αν έχετε ωραίο σώμα, μη διστάσετε να φορέσετε μπικίνι!...
Αλλά προσέξτε, δεν αρκεί ν' αφήνι το σώμα σας ελεύθερο.
Πρέπει συγχρόνως και να το αναδεικνύει, όπως το κομψό μπικίνι της φωτογραφίας μας, που έστοιχιζε 130 Δρχ. και τώρα θα το βρήτε μόνον με 104 Δρχ.

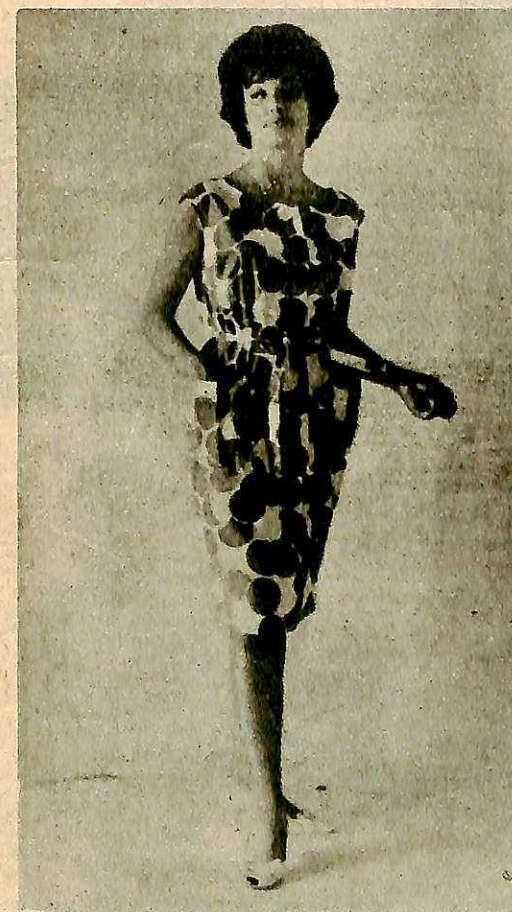
Με τη χαριτωμένη αυτή ρούπα μπορείτε να δεχθίτε άνετα μια απόροπτη επίσκεψη. Είναι από έμπριμέ EVERGLAZE, ραμμένη σε μοντέρνα ίσια γραμμή, εύκολοφόρετη και δροσερή. Από 210 Δρχ. που είχε θα την βρήτε 168 Δρχ.

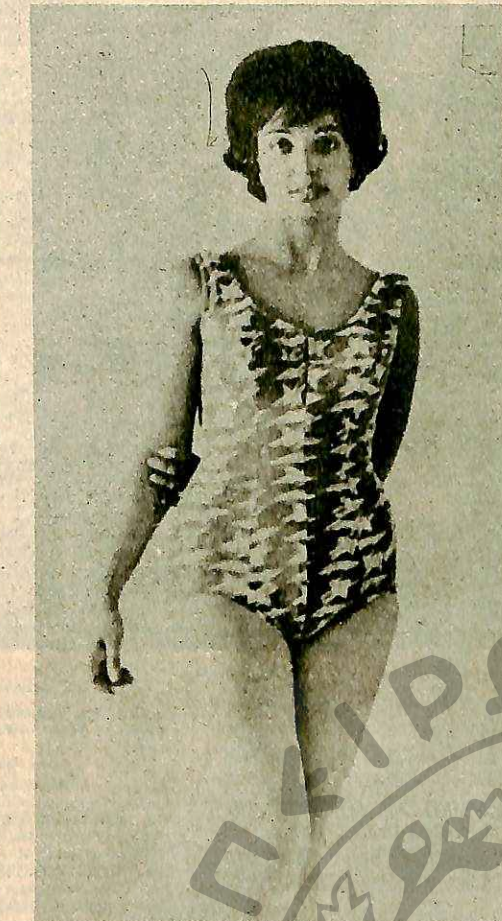
Θα κάνετε μια χαριτωμένη εμφάνιση με το κοστούμι αυτό της πλάζ. Είναι από έμπριμέ ποπλίνα και έχει τέλεια εφαρμογή στο σώμα.
Η αρχική τιμή του ήταν 505 Δρχ., ενώ τώρα θα το πάρετε με 404 Δρχ.

Δεν αρκεί να είσθε μοντέρνα!... Πρέπει να είσθε συγχρόνως και κομψή. Κι' αυτό θα το επιτύχετε μόνον, αν αυτά που φοράτε δημιουργούν ένα ωραίο σύνολο, όπως αυτό. Άσπρο σόρτ και μπλούζα από έμπριμέ ποπλίνα. Θα πάρετε την μπλούζα από 145 Δρχ. 116, και το σόρτ από 75 Δρχ. 64.

Είναι γεγονός ότι τα έτοιμα φορέματα έχουν απαλλάξει τις γυναίκες από πολλές σκοτούρες, ιδίως με την τελειότητα που έχουν τα τελευταία.
Το ντε-πές αυτό από ποπλίνα έμπριμέ δημιουργεί ένα κομψό σύνολο και συγχρόνως οικονομικό. Είχε 295 Δρχ. και θα το πάρετε 236.

"Ενα καλό μαγιό αξιοποιεί πάντα ένα ωραίο σώμα. Το μαγιό αυτό (HELANCA) εφαρμόζει τέλεια στο σώμα και με τους μοντέρνους γραμμισμούς του μας δίνει μια χαριτωμένη εικόνα. Πίσω το ντεκολτέ της πλάτης φθάνει έως τη μέση. Από 295 Δρχ. θα το βρήτε με 236 Δρχ. τώρα.

"Άλλο ένα χαριτωμένο παρωπό φορεμάκι από βαμβάκερο λινό. Είναι σε ίσια γραμμή, με ατσάκιστες πιέτες και σχηματίζει στη μέση ελαφρύ μπουφάν. Δύο πρωτότυπες τσέπες το στολίζουν πολύ. Είχε 250 Δρχ. ενώ τώρα θα το πάρετε με 200 Δρχ.

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ

Είναι γεγονός ότι το Κατάστημα ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ δεν έχει τίποτα να ζητήσει από τα ξένα εμπορικά. Έκτος του ότι διαθέτει έγκλεκτα είδη σε μεγάλη ποικιλία, έχει και τις προσόντες σε δόλου, ιδίως τώρα με τις εκπτώσεις. Έτσι δίνει την ευκαιρία στις Ελληνίδες να βρουν κάτι μοντέρνο και καλοβαμμένο, χωρίς μεγάλες οικονομικές θυσιές.

Έμπριμέ σε μοντέρνα γραμμάτα, ριγέ και μονόχρωμα, όλα διαλεγμένα με γούστο και σύμφωνα με τις τελευταίες απαιτήσεις της μόδας, είναι στη διάθεσή μας σε τιμές πραγματικά καταπληκτικές μετά τις εκπτώσεις που είναι στα υφάσματα από 15—30%. Από το ισόγειο κατεβαίνουμε στο υπόγειο. Καινούργιες εκπλήξεις μας περιμένουν. Άλλα ως άνοιξουμε από το τιμήμα έτοιμων φορεμάτων. Καλοσρωμένα, σε απλά και μοντέρνα σχέδια και τέλεια αρμονία γραμμάτων, μας προσφέρονται τα πρώτα φορέματα. Οι τιμές τους αγγίζουν από 184 Δρχ. αυτά που πριν είχαν 230 Δρχ. από βαμβάκερο λινό 196 Δρχ. από 245 που είχαν και 200 με 212 Δρχ. ανάλογα με το σχέδιο και την ποιότητα.

Μεγάλη επιτυχία έχουν επίσης τα έμπριμέ ντε-πές, φούστα και μπλούζα, που μας δίνουν μοντέρνα σύνολα. Τα βρήκαμε με 236 Δρχ. από 295 Δρχ. που είχαν, με 260 Δρχ. από 325 και 308 από 385 Δρχ.

Τώρα φθάνουμε μπροστά στις χαριτωμένες ρούπες και μπικίνια. Η ποικιλία και εδώ είναι μεγάλη. Τα δροσερά νυχτικά από όπαλίνα, που τόσο φοιούνται έφετος, υπάρχουν σε πολλά σχέδια και διαφορετικές τιμές. Οι μονόχρωμες όπαλινες, έχουν 140 Δρχ. από 165 Δρχ. που είχαν και 157 Δρχ. από 185 που είχαν. Οι έμπριμέ 123 Δρχ. από 145 Δρχ. Επίσης υπάρχουν ωραιότατα «BABY DOLL» με 140 και 132 Δρχ. Σειρά έχουν τώρα τα κοστούμια της πλάζ, που τα ληφρά έμπριμέ τους και η τέλεια εφαρμογή τους, τα έχει κάνει περιζήτητα.

Βρήκαμε μαρινιέρες και πανταλόνια από ποπλίνα που είχαν 505 Δρχ. μόνον με 404 Δρχ. από σάτεν βαμβάκερο υφάσμα και από 395 Δρχ. μόνον 316 Δρχ. Μοντέρνα επίσης είναι τα σόρτ από 75 Δρχ. μόνον 64 Δρχ. και από 95 μόνον 85 Δρχ. και οι έμπριμέ μπλούζες, που θα πάρετε από 145 Δρχ. μόνον 116 και από 125 με 100 Δρχ. Αφού σταθήκαμε και θαυμάσαμε τις πολυώνυμες ψάφες, σταματήσαμε στο τιμήμα με τα μαγιό. Δεν ξέρουμε τί προσέλκει τόσο πολύ τον κόσμο. Η μεγάλη ποικιλία σε χρώματα και σχέδια; Η οι χαμηλές τιμές τους; Υπάρχουν μαγιό μονοκόμματα (HELANCA) που είχαν πριν 295 Δρχ. τώρα με 236 Δρχ. και λαοτάξ έμπριμέ που είχαν πριν 580 Δρχ., με 464 Δρχ. Επίσης τα μπικίνι σε ωραίους συνδυασμούς χρωμάτων, από 115 Δρχ. έχουν τώρα 92 Δρχ. Χωρίς ν' αναφέρουμε τη μεγάλη ποικιλία σουτιέν και λαοτάξ που προσφέρονται με τις εκπτώσεις σε χαμηλές τιμές, ανεβαίνουμε στον δεύτερο όροφο. Έδώ είναι ότι υποσεί να επιθυμεί μια νοικοκυρά και η ιδεώδης ποικιλία, που ανιερύεται κάθε κοπέλλα. Σεντόνια κεντημένα, ή στοαμαρσιμένα με λουλούδια και μονόχρωμα με τις μαξιλαροθήκες, τραπέζιμαντήλα, πρόχειρα φαγητού και τραπέζιμαντήλα καλά κεντημένα. Επίσης μεγάλη ποικιλία στα καρέ του σαλονιού. Τέλος μια σειρά από μονόχρωμες και έμπριμέ πετσέτες του μπάνιου με μοντέρνα σχέδια.

Κουβέρτες λινές και οτιδήποτε χρειάζεται ένα σπίτι συμπληρώνουν το τιμήμα των λευκών ειδών που έχει 10% έκπτωση.

Η πιο «άνησχη» ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Αφού έκανε τη νεοσκόμο
και τη «μπαρμπαρέν», πη-
ναινε τώρα να εξερευνη-
ση τον Άμαζόνιο.

ΘΕΩΡΗΤΙΚΑ είναι η γυναίκα, που
θα έπρεπε να τη φθονούν για την
τύχη της οι άμαζόνες της άλυσ του
κόσμου. Μοναρχοσύνη του «βασιλέως
του πετρελαίου» σέρ Χένρυ Ντέτερ-
νιγκ, η τριανταπεντάχρονη σήμερα «Ολ-
γα Ντέτερνιγκ» είχε από τα 16 της
χρόνια, όταν πέθανε ο πατέρας της,
αφρονιάσει την μοναδική κληρονομία
του, τα δυο άρσενά, που όνειρεύεται
κάθε κόρη της Εύας: ανεξαρτησία α-
πόλυτη και πλούτη απέραντα. Το έ-
κτιστο ελαστικό της φτάνει τα 2 έ-
κατομμύρια δολάρια — δηλαδή, 60
εκατομμύρια δραχμές. Κι' όμως, μί-
λο αυτό τον πατακόλο των χρημάτων,
που κλάει από τα χέρια της, η «Ολ-
γα Ντέτερνιγκ» είναι, μια θλιμμένη
ανικανοποίητη, που αναζητάει την ελ-
πίδα σ' όλα: τα μήκη της παλάτης
της «Υδρογείου», χωρίς να τη βρή.
Αφού έζησε ως τα 30 την κοσμική
κι' επιπόλαιη ζωή της βρετανικής α-
ριστοκρατίας, πήγε στο Παρίσι, όπου
νόμισε πως ανακάλυψε τον ιδανικό
άντρα στο πρόσωπο του Γάλλου φοι-
τητή του «Ανρί Μπερτράν». «Όπου»,
μία μέρα, διαπίστωσε πως ο είδανι-
κός άντρας την απάτησε. Για να
δεχάση την απογοήτευσή της, έφυγε
για την Αφρική, με την πρόθεση να
λάβει μέρος σ' ένα «εξπένσιον» — κλη-
γι αγρίων θηρίων — που θα της χά-
ριζε, όπως πίστευε, μια νέα συγκι-
νηση. Ούτε όμως, το «εξπένσιον» της
προσφέρει αυτό που περίμενε και, με
την πρόθεσή πάντα να βρή εκάτι το
άλλο, δοκίμασε τη λύση... του άλ-
τρουισμού. Με την ειλικρίνεια του τα-
ξιδιού της στην Αφρική, πήγε να συ-
ναντήση το δόκτορα «Αλμπερτ Σβάλ-
τσερ», γοητευμένη από το έργο του
στο νοσοκομείο της Λαμπρεν και τον
παρεκάλει να τη δεχτεί για απλή
νοσασκόμο κοντά του. Εκείνος αντι-
στάθηκε στην αρχή, αλλά στο τέλος
υποχώρησε στην επιμονή της.

Ανελλιπώς, η «Ολγα» πήρε τη δου-
λειά της με εξαιρετικό ζήλο και δι-
λος ο ευρωπαϊκός τύπος απέριεσε άλ-
λεπαλλάκια θαυμαστικά σχόλια στην
καλαμασημένη κληρονομία.
Φέρει τόσο καλά να πειραχτεί τον
εαυτό της στη σκληρή ζωή του να-
σοκομείου. «Όμως, όσο κι' αν υπήρξε
υπόδειγμα αβελανότητας άδελφής,» δα-
καρό έμεινε στην Κωμάρθεν η «Ολ-
γα Ντέτερνιγκ», δε μπορούσε να ξεχά-
σει και τον παλιό άντρο που έαυτο της.
Από τη μία μεριά η κακία που
της έφερε η αμοιαισμοσύνη των ημερών
που περνούσε εκεί, από την άλλη το
σκανδαλό των αργέντων της, μ' ένα
βοήθιο του δόκτορα Σβάλτσερ, που
δυσκόλευε τη συνέχισή της παραμονής
της, οδηγούσαν την «Ολγα» στην από-
φασή να φύγει από τη Λαμπρεν και
να αναζητήσει σε άλλες περιοχές τη
λύση του προβλήματός της.

Το ταξίδι της αναχωρήσεώς της
από την Αφρική, μ' ένα πορτογαλι-
κό επιβατικό, στάθηκε η άφορη μι-
ας άκομης απογοήτευσής για τη ζα-
πλοσύνη κληρονομία. Η «Ολγα» ερω-
τήθηκε τον καπετάνιο καί... τον ζήτησε
σε γάμο! Αλλά εκείνος ήταν ήδη
παντρεμένος και δε θέλησε να χωρίσει!

Ανικανοποίητη πάντα, η «Ολγα»
Ντέτερνιγκ, κατάληξε στις θαλάσσιες
του Νότου, όπου, όπως λαχρρίζονται
οι κορές γλάσσες, αποζητιώθηκε με
το παρτίνο για τα χρόνια της έ-
ρωτικής εγκράτειας, που είχε ζήσει.
Η εξωφρενικότερη εμπειρία της ή-
ταν να εργαστεί σε «μπαρμπαρέν» σ'
ένα μπαρ της Ταϊτής, όχι, και τόσο
αδύνατης ηθικής! Φυσικά, πολλοί
λίγοι από τους πελάτες του μπαρ ή-
εραν πως η κοπέλα που τους σέρ-
θιρε, ήταν μία από τις πλουσιότερες
γυναίκες του κόσμου!

Σε λίγο καιρό η «Ολγα» βαρέθηκε
και τη ζωή του «μπαρμπαρέν» και τις
απόλαυσες νύχτες της στην Ταϊτή και
εγκατέλειψε στο Λαβόνι, όχι, όμως,
με την πρόθεσή να εξαντλήσει την πα-
λιά κοσμική ζωή της, αλλά να κατα-
στράση με την ηθική της τα νέα της
σχέδια. Τα νέα αυτά σχέδια είναι, ο-
πως ανακάλυψε τελευταία, να έξερευ-
νήση τις παρθένες περιοχές του Α-
μαζονίου και να δοκιμάσει την ηθική
του κινδύνου ανάμεσα στις πρωτογ-
νες φυλές του εσωτερικού της Βρα-
ζιλίας!

Ο άνδρας
πού έχει
έπιτυχίες
ξέρει
πόσο άξιζει
τό
χαμόγελό του
...γι' αυτό ζητάει

Kolynos
SUPER WHITE

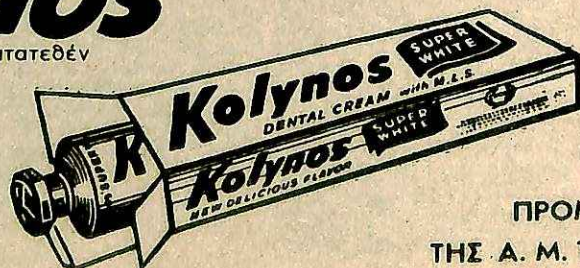
Ο άνδρας που έχει έπι-
τυχίες μεταχειρίζεται το χαμόγε-
λό του σαν άλλο βέβαιος πως
τα κατάλευκα δόντια του σα-
χηνεύουν και ότι η άναπνοή
του είναι ευχάριστη. Γι' αυτό το
λόγο μεταχειρίζεται οδοντό-
κρεμα KOLYNOS SUPER WHITE

Και η δική σας έπιτυχία μπο-
ρεί να εξαρτηθεί από το χαμό-
γελό σας. Γι' αυτό δοκιμάστε
και σεις την οδοντόκρεμα
KOLYNOS SUPER WHITE.

Βεβαιωθείτε πόσο διαφέρει από τις άλλες.

Πόσο τα έπιστημονικά διαλεγμένα συστατικά της κρατούν το στόμα σας σε
ύγεια - πόσο η μοναδική κρέμα της κάνει κατάλευκα τα δόντια σας, τα προ-
στατεύει από την τερηδόνα και δροσίζει την άναπνοή σας.

Kolynos
Σήμα κατατεθέν

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ
ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

γρήκε

ΩΡΑ θαδυνής οικογενειακής γαλήνης.
Τα παιδιά είχαν φιλήσει το μπαμπά και
τη μαμά, η μάλλον, τη μαμά και το μπα-
πά — και αποσυρθεί στην κάμαρά τους. Το
τραπέζι είχε μαζευτεί, η Μαίρη — η μαμά —
είχε πιάσει ένα πιάσιμο κι' εγώ, ξαπλωμέ-
νος σε μια πολυθρόνα, είχα πάρει την εορ-
μερία για να κατατοπισθώ στα νέα της ή-
μέρας, πριν το ρίξω στον ύπνο, ώστε να εί-
μαι προετοιμασμένος για τα πρωινά. Δίπλα
έπαζε το ραδιόφωνο σιγά και απαλά, σύμφω-
να με τις έντολες του σπήρες — («χαμπλ»-
στε μην ένταις του ραδιόφωνου σας, για να
μην ένοχάλετε τους γείτονες) που σάς... έ-
νοχλούν αυτοί. Η Μαίρη χασμουρήθηκε:

— Έγώ λέω να πάω να πέσω. Κωστάκη.
— Μα κι' εγώ δε θ' άργησω. Είναι δώδεκα
κι' όλας.

Η Μαίρη σηκώθηκε. Τότε ακούστηκε το
κουδούνι, δυνατό και παρατεταμένο.

— Ποιάς νάπαι τέτοια ώρα;

— Ήταν ο ξάδερφός μου ο Μανώλης, με τη
γυναίκα του τη Μαργαρίτα και το γιό τους,
τον Ήρακλή, δέκα χρονών παιδί, πέντε θα-
λίτσες, ένα καλαθί και δυο δέματα.

— Βρέ καλώς οι αγαλιές μας.

— Πότε ήρθατε;

— Τώρα, με των 12 παρά 20.

— Δεν έκανες ένα τηλεγράφημα, θρέ ά-
δερφέ, να σε περιμένουμε;

— Προτιμούσα να σάς έρθουμε ξαφνικά.
Για να σάς κάνουμε ευχάριστη έκπληξη!

Η έκπληξη, βέβαια, έγινε, αλλά αν ήταν
ευχάριστη, αυτό είναι άλλο ζήτημα.

— Και είμαστε και αφάγνοι! είπε ο Μα-
νώλης, με το θάρρος της ξαδερφωσύνης.
Άλλα δε θα σάς επιβαρύνουμε και πολύ.
Μαργαρίτα, άνοιξε το καλαθί.

Το σπιτι πλημμύρισε μυρωδιές από τυριά,
έλπες, αυγά, σαλάμια, θούρα και τα τέ-
τοια. Έγελαν δυο θαρραλέα κοτόπουλα κι'
ένα κορτί με σπανακόπιττα. Το τραπέζι ξα-
ναστρώθηκε.

Θανάτσου Κωστάκη είπε ο Μανώλης, ότι
η Μαργαρίτα έλεγε να πάμε σε ξενοδοχείο.
Βρέ είσαι με τα καλά σου: της λέω. Να μά-
θω ο Κωστάκης ότι ήρθαμε στην Αθήνα και
δεν πήγαμε στο σπιτι του; Θά του κακοφα-
νεί. Τέτοια προσβολή εγώ δεν του την κά-
νω!

— Αί, φυσικά, παρατήρησα εγώ. Όταν υ-
πόρχω εδώ το σπιτι του ξάδερφου...

Είπαμε πολλά για το Μπλόκαμπο, όπου εί-
δα κι' εγώ κάποτε το φως της ζωής εδώ
και... τέλος πάντων. Για τους συγγενείς μας,
για γάμους και για πανηγύρια, ακόμα και
για την πρόδο του Μπλόκαμπο.

— Θανάτσου, Κωστάκη, ότι ο Μπλόκαμπος
απόχρησε και ήμινυμναίο και είρηνοκέιο!
Κι' έχουμε και τουριστικό ξενοδοχείο. Άμα
θα κατέβης, Κωστάκη, δε θα τον γνωρίσης
το Μπλόκαμπο. Κι' έχεις νάρθη...

— Δέκα χρόνια!...

Σ' όλη αυτή την τερπνή συζήτηση, η Μαί-
ρη ήταν αμήλιτη και ουλλογισμένη. Κατάλα-
βαινα τις σκεπτόταν: Τα καθήκοντα της φι-
λοξενίας. Και πρό πάντως τον ύπνο. Που θα
τους έβγαζε να κοιμηθούν; Το σπιτι είχε δυο
κρεβάτοκομάρες όλες κι' όλες και μία σαλ-
λοτραπέζα. Σ' αυτή θα τους βολεύαμε.

Κ' έτσι έγινε. Μετά το φαγητό, κατά τις
δύο μετά τα μεσάνυχτα, κατεβάσαμε ένα
ράντο, άνοιξα μια πολυθρόνα απ' αυτές
που νίνονται και κρεβάτι, σέραμε κι' ένα
στρώμα και το απλώσαμε για τον Ήρακλή,
που, παρά το όνομά του, ήταν άκαμνουλης.

— Καληνύχτα, ξάδερφέ! Καλόν ύπνο!...

— Τι ξαφνικό ήταν κι' αυτό; είπε η Μαίρη,
όταν ξαπλώσαμε.

— Τι να κάνουμε, Μαίρη; Συγγενείς είναι.
Ο Μανώλης είχε κάτι δουλειές να τελει-
ώση στην Αθήνα, η Μαργαρίτα να ψωνίση,
ο Ήρακλής να χαζέψη τ' αξιοθέατα. Η Μαί-
ρη έπρεπε να συνοδέψη τη Μαργαρίτα στα
έμπορικά κι' από κοντά κι' ο Ήρακλής, μ'
ένα παγωτό χωνάκι στο χέρι. Το σχέδιό
τους ήταν να μείνουν πέντε μέρες. Έμει-
ναν όκτώ. Σ' αυτό το διάστημα, το σπιτι εί-
χε γίνει ξενοδοχείο ύπνου και φαγητού.

Άλλα τα παιδιά είχαν βρή και παρεα κι' έ-
παίζαν με τον Ήρακλή. Έγιναν και μερικές
ζημιές, φυσικά. Τέλος ήρθε και η ώρα που
περιμέναμε.

— Ξάδερφέ, έχω μια δυσάρεστη είδηση να
σου πω. Μεθαύριο φεύγω.

— Γιατί έτσι γρήγορα, Μανώλη;

— Του είπα να μείνουμε καμιά εβδομάδα
όκομα, είπε η Μαργαρίτα, αλλά ο Μανώλης
διάζειται.

— Καλά θρέ Μαργαρίτα, την παρηγόρησε ο
Μανώλης, όταν θα ξανάρθουμε, καθόμαστε
έσο θελείας!...

Σημερώματα έφυγαν. Στην πόρτα, ο Μα-
νώλης, που είναι και φιλότιμος άνθρωπος,
μού είπε:

— Ξάδερφέ, σάς δώσαμε λίγο θάρος, άλ-
λά...

— Μην το ξαναπής Μανώλη. Έμια χαρά
μας είναι να φιλοξενούμε τους συγγενείς
και τους πατριώτες. Έξ' άλλο για μας τους
Μπλοκωρίτες, οι φιλοξενία είναι παράδοσης...

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Αξίζει
ΑΠΟ ΤΟ ΜΗΛΟΧΩΡΙ

Ο άνθρωπος πετάει καμιά φορά μια κου-
βέντα, χωρίς να υπολογισή τις συνέπειες.
Πολλές φορές, μια καλημέρα λές, κι' αυτή
ή απλή και τυπική καλημέρα σε κάνει ύπε-
ρα να πής: «Τι ήθελα και την είπα; Δεν
δάνκωνα τη γλώσσα μου;»

Δεκαπέντε μέρες μετά την αναχώρησή του
Μανώλη, πάλι νύχτα, πάλι κουδούνι: Ο ξά-
δερφος ο Χρήστος. Αυτός από πατέρα ο δ-
Μανώλης ήταν από μάννα. Με τη Μαργαρίτα
και δυο παιδιά. Καινούργια δάσανα. Το σπι-
τι ξανά ξενοδοχείο. Τραπεζία, στρώματα,
κουβέρτες κι' άντε να βρης σειρά στο υπά-
νιο. Οι νέοι μουσαφίριοί μας πρόσθεσαν κι'
ένα άρωμα. Ο Χρήστος έννοωσε κάθε μέ-
ρα να τρώη κι' ένα κεφαλί σκόροδο. Σ' αυτό
χρωστούσε τη σιδερένια του ύνεια, όπως έ-
λεγε. Έμειναν πέντε μέρες. Όταν έφυγαν,
τά παιδιά είπαν στο παιδιά του Χρηστάκη:

— Νάρθηκε πάλι!...
— Θάρθουμε, θάρθουμε!... άπάντησαν εκεί-
να.

Τρίτη έσοδεία. Ήταν ο θεός ο Άρτέμης,
με τη θεία την Ευριδίκη. Την είχε φέρει να
τη δούν οι γιατροί, για την πείση και δεν ή-
ταν ούτε εξή πρωί ακόμα, όταν έννοιωσα έ-
να χέρι να με κουνάει:

— Κωστάκη.

— Μμμ... Τι είναι; Ποιάς είναι;

— Μισάνοιξα τα μάτια μου.

— Έγώ, ρέ. Ο μπαρμπας σου.

Μέσα στη ζαλάδα μου είδα πάνω από το
κεφαλί μου τις μουστάκες του θείου Άρτέ-
μη.

— Τι είναι, θείε;

— Κοιμόσαστε ακόμα;

— Γιατί; Τι ώρα είναι;

— Σημερώσει!... Όπου νάναι θα βγί ο ή-
λιος!...

— Άντε ρέ! Σηκωθείτε! Τεμπέλνδες!...

Είχε μπη χωρίς να χτυπήση την πόρτα,
με όλο το θάρρος της συγγενείας. Τράβηξε
το σεντόνι και ξεκοπλόστηκε και μία παου-
λί έπιφανε της Μαίρης, χωρίς να ένοχλη-
θί ο θεός.

— Είναι πρωί ακόμα, θείε...

— Και πότε θα σηκωθείτε, θρέ; Το μεση-
μέρι; Άειντε. Η θεία σου ψήνει καφέ!

Σηκώθηκα, μ' ένα κεφαλί σαράντα οκάδες.
Η Μαίρη ούτε πρή είδοι. Του θείου του
Άρτέμη του κακοφάνε που δεν είδε τη
Μαίρη.

— Που είν' η άνηψιά; ρώτησε.

— Κοιμάται.

— Δέ μου καλάρουν αυτά. Κώτσο. Οι νοι-
κακούς πρέπει να σκαπώνονται από νύ-
χτα!...

— Έτσι μου τις καλοαγαπάτε!...

— Έδώ είν' Αθήνα, Άρτέμη! Είπε η θεία
Ευριδίκη, σ' έναν τόνο που είχε επιτηρησι
για τις αθηνάδες συγγενείες.

— Έμειναν μία εβδομάδα και πήγαν στο κα-
λό.

— Σαν πολλοί μας ήρθαν τώρα τελευταία,
μού είπε αναγκασμένη η Μαίρη.

— Συμπέτασε, Μαίρη. Συγγενείς είναι.

Πάει να τους διώξουμε; Πέσανε μαζεμένοι...

— Άλλά δεν ήταν οι μόνοι. Ένα μύνα κα-
τόπι, είχαμε νέες άφίξεις. Τον Κωστάκη,
δεύτερο ξάδερφο, με την Ελεντίτσα κι' ένα
μωρό, που δεν είχε χρονισί ακόμα. Τρομα-
ρά να τον γνωρίσω. Καλά περσάσαμε και μ'
ετούς, δέκα μέρες. Κοιμήσι! Άλλα, είχα
με και το νουέρισμα του μωρού, που δεν έ-
λεγε να σταματήσει μία ώρα!

— Είναι που έχει χάσει τις συνήθειές του,
έξηνπσε η Ελεντίτσα, ενώ τούδινα να πιή
γάλα, από την πνή.

— Και είχαμε και όλα τα σχετικά του μωρού,
που έδιναν κι' ένα διαφορετικό άρωμα στο
σπιτι.

— Άν συνεχισθί αυτό το βιοάι, εγώ θα
φύγω από το σπιτι, να το ξέρης! είπε με ά-
γανάκτηση η Μαίρη.

— Δεν πιστεύω πιά, Μαίρη. Νομίζω ότι έ-
ξανηλίσθησαν οι συγγενείς.

— Είχα λάθος. Ήτανε θρασύ και νυχάζαμε
από το σινεμά, αφού θάλαμε τα παιδιά να
κοιμηθούν. Μεσάνυχτα περασμένα γυρίσαμε.
Και βλέπουμε στην πόρτα ολοκληρω οικογέ-
νεια με θαλίτσες και καλαθία, να περιμένη,
καθισμένη στα σκαλοπάτια.

— Πο όν θέλατε; ρώτώ.

— Τον Κωστάκη, από το Μπλόκαμπο.

— Έυεις είμαστε. Του λόγου σας;

— Ο Σταύρος, ο Τζιτζιφας.

— Ποιάς Τζιτζιφας;

— Ο μπαρμπαράκης του ξάδερφου σου του
Χρηστάκη. Μία ώρα περιμένουμε. Χτυπήσαμε
τη κουδούνι, κανένας δεν μας άνοιξε. Λέω
της Μαρίνας, να ίδωη που θάκουνε βγί έ-
ξω. Και καθόμαστε εδώ!...

— Περάστε μέσα!

— Η Μαίρη δεν είπε κουβέντα. Πήγε κατ'
ευθείαν στο δωμάτιό της: «Πες πως έχω πα-
ν»

νοκέφαλο» είπε. "Ετσι ανάλαβα
εγώ τα καθήκοντα. Ήταν το αν-
τρόνιο και δυο κουτσούβελα. Αύ-
τον το Σταύρο το Τζιτζίφα, δεν τον
είχα ξαναδύ στα μάτια μου. Συμ-
παθητική φάτσα, αλλά αγνωστή.
— Σταύρος; λέω... Δε σε βάζω
στο νου μου...

— Μα εγώ είμαι από άλλον τό-
πο. Είμαι από το Πευκοχώρι. Άλλα
όταν συγγενέσαμε με το Χρήστο,
εγκαταστάθηκαν στο Μπλόκαμπο...

— Άμ, έτσι πές μου, ντέ!...

Κατάφερα τη Μαίρη να πνίξη το
θυμό της και να περιποιηθεί, όσο
μπορούσε, τους ξένους μας. Της
έταξα καινούργιο φόρεμα κι' ένα
δαχτυλίδι. Ή αλήθεια είναι ότι οι
νέοι αυτοί μουσφαρισάοι, ήτανε πολ-
λύ διακριτικοί. Μιά δσομάδα που
έμειναν, τα περισσότερα μεσιμέ-
ρια έτρωγαν έξω. Και η Μαρίνα,
νοικοκυρά νυναικά, δεν άφηνε τη
Μαίρη να τη βοηθήσει στο παρα-
μικρό. Την ημέρα που έφευγαν,
τους ρούπαζε...

— Καλά, βρε Σταύρο, αν εκείνο
το θράδυ δεν έρχομαστε σπίτι, τί
θα κάνατε;

— Θα πνιγίναμε στο ξενοδοχείο.
— Και γιατί δεν πνιγίνατε κατ'
εύθειαν;

— Μα εγώ σε ξενοδοχείο θα πή-
γαινα, Κώστα μου. Άλλα μου είχε
πιά ο Μανώλης: Θα πάτε γραμμή
στον Κωστάκη, οδός Κουτρούπη
160. Αυτός έχει χαρά του να φιλο-
ξενή τους Μπλοκαμπίτες. Μην τον
στενοχωρίσετε τον άνθρωπο...

— Ετσι, λοιπόν, φωτίστηκε το μυ-
στήριο. Ήταν η κουβέντα που εί-
χα πιά τότε, για τους τύπους, στο
Μανώλη. Και την έδεσε σε φίλο
μαντήλι.

— Αυτά παθαίνει κανείς άμα δε
μετράει τα λόγια του, μου είπε η
Μαίρη κατόπιν. Τώρα πρέπει να
βάλουμε ταπεινά απ' έξω: (Ξενο-
δοχείον ο Μπλόκαμπος).

Κάθε πού τυπούσε το κουδούνι,
μιας έπιανε τρεμύδα. Άλλα περά-
σε ένας ολόκληρος μήνας, χωρίς
άλλο δελτίον ακίεζες.

Τότε χρειάστηκε να κατέβω στο
Μπλόκαμπο, για κάτι πιστοποιη-
τά που έπρεπε να θάγαγα. Πήρα
και τη Μαίρη, και τα παιδιά. Είχα
πληγεγραφήσει στο τουριστικό ξενο-
δοχείο να με κρατήσουν δυμά-
τιο. Άλλα, μόλις κατεβήκαμε από
το λεωφορείο, ολόκληρη διμοιρία
μας περιέμενε, με ανοιχτή την άγ-
καλιά. Ο Μανώλης, ο Χρήστος, ο
θείος Άρτέμης, ο Κωσταντής, ο
Σταύρος ο Τζιτζίφας, οίκογενεια-
κώς όλοι.

Καλώς τον ξάδερφο... καλώς
τον ανηψιό...
— Ό ένας άρπαζε τη μία θαλίτσα,
άλλος την δεύτερη, άλλος την τρί-
τη, άλλος τα παιδιά κι' άλλος έ-
μένα.

— Πάμε...

— Πού;

— Στο σπίτι μου, είπε ο Μανώλης.
Πού άλλω;

— Μα έχω κλείσει δωμάτιο στο
ξενοδοχείο.

— Τίποτα και το άκυρωνα.

— Γιατί;

— Αυτή την προσβολή δεν την
δέχομαι, Κωστάκη. Έρχεσαι στο
Μπλόκαμπο και θα πιάς στο ξενο-
δοχείο; Φωτιά του βάζω και το
καίω. Πάμε κι' έχω έτοιμάσει.

Προσπάθησα να τον κάνω ν' άλ-
λάξη γνώμη.

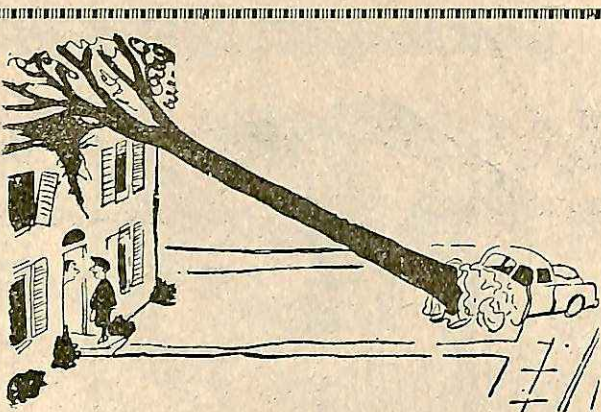
— Μην το ξαναπής. Θα πάμε οπί-
τι.

— Στο δικό μου θάρρος, πετάχτη-
κε ο Κωσταντής.

— Ό θεός Άρτέμης. Πρέπει να υπάρ-
ξη σεβασμός στην Ιεραρχία. Πάμε
ανηψιό...

— Όχι, στο δικό μου θάρρος, με
τράπηξε ο Σταύρος Τζιτζίφας.

— Όλοι διαδοχικώς την τιμή. Κι'
ό ένας τραβούσε έμένα από το χέ-
ρι, ο άλλος τη Μαίρη, ο άλλος τα
παιδιά, ενώ ο Κωσταντής φορτω-
νόταν τις θαλίτσες και δεν έννο-
ούσε να τις παραστήσει. Τα πράγμα-
τα άγγιζαν. Στόν όρίζοντα του
Μπλόκαμπο διαγραφόντα καθαρά
ή άπειλη νάχουμε οίκογενειακή
συμπλοκή. Η Μαίρη είχε καθήσει
σε μία καρέκλα σαστισμένη και ά-
πελπισμένη, τα παιζά ήταν έτοιμα
να βάλουν τα κλάματα.

— Μου επιτρέπετε να χρησιμοποιήσω το τηλέφωνό σας;

Επίκαιροι στίχοι

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΟΘΟΙ

Είς των στάσεων τόν κύκλον και τόν άπεργιακόν,
θα είσέλθω, λέει, κι' ο κλάδος όλων των εφοριακόν,
κι' αν μπλεχτή με άπεργίης, τελ κώς, μία τέτοια τάξη,
άσφαλώς απ' τη χαρά του, ο κομμάκης θα πετάξει!

Άπό τώρα κιόλας είναι οι πολιτές χαρωποί
και ντυνούνται φοροκαμένους σπενδεί, μάλιστα, να πη:
— Έ Άντε, βρε λεβέντες, άντε
άπεργία όλοι κάν' τε

άπεργία, που για μήνες και για χρόνια να κρατήση
κι' άσφαλώς ο κόσμος όλος... ανδριάντες θα σάς στήση!

ΟΠΟΙΟΝ ΠΑΡΗ...

Διαρκώς διαπιστώνεις και μαθαίνεις συνεχώς,
σιγουριά πως δεν υπάρχει στη ζωή μας την μπαμπέσσα,
άφου κάποιο τροχοφόρο πήρε φόρα όλοτακώς
και προτού να πής κορεμμάδι, σε ραφείο μπήκε μέσα...

Με το δίκιο του, έπομένως, τρέμει ο κόσμος κάθε ώρα
και τόν φόβο του όλο σπενδεί φανερά να έκδηλώση,
γιατί άφου και σε... ραφεία μπαίνουν, πιά τα τροχοφόρα,
πάει να πη πως ό σωφρ τους τόχουν φεύ... παραξήλωσε!

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΘΕΡΜΟΝ

Με σειράν δαδμημάτων οι φρουτοπαραγωγοί,
δυσφορία έκδηλώνουν και πολλές φορές όργη,
γιατί έλλειψεις έχουν πάλι από θαγονο... ψυνεία
κι' οι αρμόδιοι τό ρίχνουν στην άοριστολογία...

Δηλαδή με λίγα λόγια καθαρά και παστρικά,
οι φρουτοπαραγωγοί μας, όλοένα μένουν ρεστοί
κι' αν φωνάζουν για ψωφία και για μέζα... ψυκτά
οι αρμόδιοι δεν νιώθουν (ούτε... κρου, ούτε ζέστη)!

«ΜΑΤΣ» ΚΑΙ ΜΑΤΣΑΚΙΑ

Όσοι ξέρουν και κλωτσανε μέσ' στο γνήπεδο τη μπάλλα,
σε παζάρεμα έδνηκαν και σ' άνοραπωλάτους,
κι' άλλοι άμείωθηκαν, εν τέλει, με ποιά πολύ μεγάλα
κι' άλλοι έδνηκαν, αϊφνιδίως, με σωτές περιουσίες!

Ήγουν, όσοι θεωρούνται («μπαλαδούροι») οφισμένοι,
όλοι κάτοχοι θρεθίκων πλουσιωτών κευριού
και παρ' όλο που σού λένε κι' (σχυρίζονται) ώρισμένοι,
ότι δεν άφηνουν χρήμα, οι «δουλείς του... ποδαριού»!

ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Σ' εποχή που πλημμυρίζουν την Έλλάδα οι τροχοί
και θερίζουν τους διαβάτες φορτηγά και Γιώτα - ΧΙ
και μία μοναχή, άκόμη, ζήττος άδε α να πάση,
για ν' άρχιση, έννοείται, δημοσία νά... σωφάρη!

Ταοαχή μās βρήκε νέα μέσ' οτίς τόσες ταραχές
και ταραξεί και τους πλέον άπαθείς και γαληνούς,
γιατί άφου παίρνουν στο χέρι τό «θάν» και... μοναχές,
θ' αύξηθούν όσοι πνιγίνουν (σ'ας μόνας, τας αϊωνίους)!

ΔΕΝ ΒΑΡΥΕΣΑΙ

Πλήν των άλλων ύπαλλήλων και των άλλων εργωτών,
άπεργίαν έτοιμάζουν κι' οι εργάτες του (μπετόν),
γιατί τα αήματα τους τα πολλά και τα όρβα,
μένουν άλυτα από χρόνια κι' όλο πέφτουνε στο (θώ)...

Όμως, όσο οι (μπετατζήδες) κι' αν φωνάζουν κι' άλα-
(λάξουν,
των φωστήρων μας και πάλι τό κεφάλι δέ θ' άλλαξουν,
γιατί αυτοί άρκούνται μόνον εις τό «θά» και την (παρόλα)
κι' άς ρημάζουνε τα πάντα και... (ταίμεντο άς γίνουν όλοι)!

«ΖΗΣΕ ΜΑΥΡΕ...»

Μεταξύ των άλλων λένε, της φυλής μας οι σοφοί,
ότι πρέπει ή προσοχή μας σ'ίς μονορούνη να στραφή,
γιατί μόνον έτσι ο τόπος, ο ξερός μας και φτωχός,
θα μωρη καθάρι μαύρο να παράγη προσοχή!

Τό κοινόν, κατόπιν τούτου, πρέπει ήσυχώς να κοιμάται
και να μην τό πολυνοιάζει και να μην πολυθυμάται,
πως δεν έχει ούτε τό μαύρο τό ψωμάκι του να πάση,
άφου θάρρη κάποια μέρα που θα τρώη... μαύρο καθάρι!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Σταθήτε, βρε παιδιά, είπα. Να
βάλουμε κλήρο!

— Δέ μπαίνει κλήρος στο Μπλό-
καμπο! φώναζε ο Μανώλης.

— Θα σάς θρώ εγώ τη λύση, είπε
ο θεός Άρτέμης. Θα μείνι από
τρεις μέρες στον καθένα.

— Μα δυο μέρες θα μείνουμε ό-
λες... όλες, θείε.

— Τότε θα τις μείνετε σε μένα...

— Όχι σε μένα! φώναξαν όλοι.

— Τότε θα κάνουμε κάτι άλλο,
πρότεινε ο θεός Άρτέμης, που ή-
ταν και σοφός άνθρωπος. Είσαοτε
τέσσερα άτομα. Κάθε σπiti θα φι-
λοξενήση κι' από ένα...

— Δέν χωρίζομαι εγώ από τα παι-
διά μου, διαμαρτυρήθηκε η Μαίρη.
Τό πράγμα έπαιονε καινούργιο
μπλέξιμο. Καθένας διεδικούσε τό
δικαίωμα ν' ανταποδώση την ύπο-
χρέωσι. Τα πνεύματα όξύνθηκαν
περισσότερο, άρχισαν τα πραδήμα-
τα των θαλιτών. Θα κυνόταν αίμα.

— Επρεπε να κάνω μία θυσία, για
να προλάβω τόν εμφύλιο πόλεμο.

— Σταθήτε! Θα σάς θρώ εγώ τη
λύση! φώναζε. Έδώ ήρθαμε για δυο
μέρες. Θα τις κάνουμε δέκα. Άπό
δυο στον καθένα.

— Μάλιστα, συμφώνησαν όλοι.
Δεκτόν...

— Άλλα πρώτα από τό θείο! εί-
πε ο θεός Άρτέμης. Οι μεγαλύτε-
ροι έχουν τό προβάδισμα!

— Όχι, απάντησα εγώ. Τό σω-
στό είναι να πάμε κατά σειράν
προτεραιότητος.

Αυτή ή συμβιβαστική πρόταση έ-
φερε την κάλμα. ΄Ετσι άγκυροβο-
λήσαμε πρώτα στο Μανώλη και κα-
τόπιν πήραμε σειρά για τους άλ-
λους.

Μετά τις δέκα μέρες, μās ξε-
προβόδιαν όλοι στο σταθμό των
λεωφορείων, άδελωμένους, άφου
μās φόρτωσαν μ' ένα σωρό φανώ-
σιμα ψάρια.

— Να μάς ξανάρθετε! φώναζαν.

— Μάλιστα, όπωδότηστε, τους ά-
πάντησα.

Η Μαίρη έθγαλε στεναγμό άνα-
κουφισως.

Λοιπόν, είδες Μαίρη, τί εύγε-
νικά αισθήματα έχουν οι Μπλοκαμπί-
τες; της είπα, ενώ τό λεωφορείο
έπαιονε τη στροφή κι' έβδυνε ο
Μπλόκαμπος από τα μάτια μου.

— Αδίκι τους είχες παρεξηγήσει.

— Ναι, μās υποχρέωσαν, είπε η
Μαίρη. Άλλα στο λέω νά τό ξέρης.

— Αν κάνη πως ξανάρχεται Μπλο-
καμπίτες στο σπίτι μας, εγώ θα τό
παρτήσω, θα πάρω τα παιδιά και
θα φύγω.

— Άμ εγώ τί θα κάνω;

ΠΑΝ. ΠΑΠΛΟΥΚΑΣ

Χιούμορ

Την έπαθε!

Μπροστά στο κτίριο των φυλακών.

— Γιατί άνησυχείς τόσο για τό λε-
φτά σου σωφρ; Άφου σού λέω πως
θα μω για πέντε λεπτά μονάχα και θα
ξαναγυρίσω...

— Άλλος ένας μου είπε κάποτε τό Λ
διο... κι' έμεινε μέσα πέντε χρόνια!

— Ό δάσκαλος λέει στον άταχτο μα-
θητή:

— Για να βάλης γνώση αύριο που
είναι Κυριακή θα καθήσης σπιτί σου
και θα γράφης εκατό φορές τη φράση
«Είμαι ζώον τετραπόδον». Θα μου φέ-
ρης δέ τη Δευτέρα τά χειρόγραφα, ό...
πογεγραμμένα απ' τόν πατέρα σου!

Ό μικρός: Ή άδελφή μου είναι
24 χρονών.

Ό π ο σ ψ φ ι ο ς γ α μ π ρ ό ς:
Μά έμένα μου είπε πως είναι μόνο 20.

Ό μικρός: Χμ!... Σωστά σάς
είπε, γιατί έμαθε να μετράει όταν είχε
γίνει πιά τεσσάρων χρονών!

— Ό Γιάννης θαμμάζει κάθε τι δικό
μου: τό μαλλί μου, τη φωνή μου, τό
χρώμα του προσώπου μου...

— Και σ'υ του βρίσκεις κανένα προ-
σόν;

— Βέβαια! Πώς έχει... θαμμάσιο
γούστο!

— Γιατί έκαλεψς, κατηγορούμενε, τό
ρολόι του κυρίου;

— Δέν τοίλωψα, κύριε πρόεδρε. Τό
βρήκα!

— Ποιό τό βρήκες;

— Μέσα στην τσέπη του...

Μπομπადόροι και Τριτάκηδες.

Οί φοβεροί δυναμιτιστές των θαλασσών

αυτό είναι περίπου τό ένα τρίτο του μασουριού,
γι' αυτό λέγατε «τριτάκη» κι' οι δυναμιτιστές
αυτής της σειράς «τριτάκηδες». Οι δυναμιτιστές
αυτοί είναι οι... μερακλήδες του έπαγγελματος.

Βγαίνουν σ' ανοιχτά, σ'αεράσματα των ψα-
ριών κι' άφου ρίξουν τη «μαλαγριά», δηλαδή ά-
φθονη τροφή για τά ψάρια, περιμένουν να συγκεν-
τρωθούν τα θύματά τους. Κι' όταν σ' εκείνο τό
σημείο μαζετούν ένα σωρό ψάρια, ρίχνουν τη δυ-
ναμιτίδα. Την ποροδοτούν και την πετούν στη θά-
λασσα. Τό φυτίλι της είναι ύπολογισμένο να καθί
στα ελάχιστα δευτερόλεπτα, που χρειάζεται από
τη στιγμή που θ' άναφθώ τόν πορτοφόλι του δυναμι-
στή, μέχρι να πετοχτή στην επιφάνεια της θάλασ-
σας.

Με τό σκάσιμο της δυναμιτίδος, προκαλείται
φοβερή άναταραχή στη θάλασσα, που ζαλίζει ή
σμπαραλίζει τά ψάρια. Παθαίνουν συνηθώς τη
ζημία στην κοιλιά. Άνοιγουν σ' εκείνο τό σημείο,
άλλά κι' όλο τό ψάρι παραλείπει και χάνει την
σφιγγηλοδότητά του. Άπό αυτή άλλωστε την κατά-
σται ξεχωρίζει άμέσως τό ψάρι που φανεύτηκε
με δυναμιτίδα. Γι' αυτό πουλιέται στις λαϊκές συ-
νηθίες και φτηνότερα. Όστόσο, κάθε φορά που
ένας «τριτάκιος» ρίχνει τό κομμάτι της δυναμι-
δος, παίξει πάντα κορώνα-γράμματα τη ζωή του.

Οί πιο τυπικοί και όλοιοι από αυτούς είναι
οι άνθρωποι με τό άγκίστρι. Μ' όλα τά σύνεργα
της ψαριάς, από τό άπλό καλάμι μέχρι τό κα-
λασάκι με τό δολωμα: Τίς γαρίδες, τά σκουλίκια,
τίς σαλίνες ή και τό ψωμάρι.

Τό δολωμα πουλιέται από τά γαράμματα στην
είσοδο της αγοράς του Πειραιώς. Άλλοι πάλι,
πιο μερακλήδες τό μαγεύουν μόνοι τους από την
προηγούμενη μέρα με την άποχή από την άκρη της
θάλασσας και τό έχουν έτοιμο.

Κάθε έρασιτέχνης ψαράς έχει έπιστημάνει τις
περιόδους που μπορεί να πιάσει ψάρι. Άλλο τό
μαρμαρινό, τους ροφούς, τίς συναγρίδες και τ'
άλλα είδη των χοντράν ψαριών. Άλλο πάλι τά
κοινά ψάρια κι' ό,τι πέση, ό,τι τσιμπήση στο
άγκιστρι...

Ύπαρχει ακόμη ό φρόνημος κόσμος των διχτυά-
ρηδων, που άδωνε τώρα είναι δεμένοι με την έλ-
ληνική θάλασσα. Πάντα οι στολικοί των ψαράδων
θα ξεκινήσουν από τά διάφορα νησάκια για την
καρδιά του Σαρωνικού με τις λάμπες τους και τά
δίχτυα τους, που θα τό ρίξουν στα ώοισμένα ση-
μεία για να ψαρέψουν ώοισμένα είδη ψαριών.

Και με τό χάραγμα της ημέρας, θα σκορπίσουν
στο νησι την εύλογία της θάλασσας. Τό διαλεγμέ-
νο ψάρι, που έπεται στο δίχτυ, και περισσότερο ά-
πό όλα, τό μαριδάκι, που είναι αληθινά ό πιο
έκλεκτός μεζές.

Έχει μεγάλες πίκρες και θάσσα τό έπάγγε-
μά τους. Έχει τους καύχους, τις φτώχειες και τις
άσπιδιές, γιατί δε μπορούν να δουλέψουν όλο τό
χρόνο. Δουλεύουν τους μήνες, που καλμαίρει η
θάλασσα. Κι' ύστερα με τό ψάκεμα πιά της ά-
νοιχτής θάλασσας με τά μεγάλα άλιευτικά συγκρο-
τήματα με τά συγχρονισμένα πλοία-ψυγεία, που
μεταφέρουν τους τόνους των κατεψυγμένων ψα-
ριών, χάθηκε ή περισσότερη δουλειά από τά χέ-
ρια τους...

Μά οι «μπομπადόροι» κι' οι «τριτάκηδες» δεν
άνηκουν σε καμιά κατηγορία αυτών των ψαρά-
δων, που άναφέραμε. Άποτελούν ιδιαίτερη κατη-
γορία, των κακοποιών της θάλασσας. Είναι ριφο-
κίδιμοι, άφάνταστα τομληροί και άδιόρθωτοι.
Ούτε οι τιμωρίες, ούτε ή άγρυπνη καταδίωξη του
Λιμεναρχείου τους τρομοκρατεί. Κυριολεκτικά, δεν
ίστρουνε τ' αυτί τους. Κι' άλλωστε κι' ό «μπομπα-
δόρος» κι' ό «τριτάκιος» έχουν τό μεράκι τους.

Μη φαντασθήτε ότι είναι μία άπλη ύπόθεση τό
ψάρεμα με τη δυναμιτίδα. Είναι κι' αυτό μία ό-
λόκληρη έπιστήμη, που συχνά, περνάει από πατέ-
ρα σε γυιό.

Πολλές φορές μās δόθηκε ή εύκαιρία να συζη-
τήσουμε αυτό τό θέμα με λιμενικούς αξιωματι-
κούς, άλλά και με άρκετους «κοφοχρήδες» και ά-
διόρθωτους... μερακλήδες της θάλασσας. Έτσι
μάθαμε πολλά από τά μυστικά τους, μερικά από
τά όποια θα σάς τ' αποκαλύψουμε.

Συνήθως ό «μπομπადόρος» κι' οι «τριτάκηδες»
δουλεύουν δυο-δυο. Έτσι γίνεται καλύτερη και
πιο γρήγορη ή δουλειά. Προμηθεύονται τά μα-
σούρια της δυναμιτίδος, τά κόδων σε μικρά
κομμάτια, γιατί ή φοβερή αυτή έκρηκτική ύλη
χωρίς τό καυστικό της ποροδοτήσεως, είναι τελεί-
ως άκίνητη κι' έτσι έτοιμάζουν τό μικρό κομ-
μάτι της δυναμιτίδος για τό ψάρεμα. Τό κομμάτι

μόνο τό χρονικό διάστημά του, άλλά και τό μέ-
γεθος της τρύπας του δίχτυου, δηλαδή τά
άνοιγματα του δίχτυου που επιτρέπουν να περνά
τό μικρό ψάρι, που είναι ακόμη άσημάτιστο.
Άλλωστε και ή μαρίδα ακόμη μετρείται με τόν
πόντο. Σπάνια επιτρέπεται να άλιευθή μαρίδα
κάτω από έπτά πόντους. Μά οι δυναμιτιστές προ-
καλούν τέτοια ζημία στο θαλάσιο τών ψαριών,
ώστε και με τό δίκιο τους οι λιμενικοί τους κυ-
νηγάνε άγρία σ' όλες τις θάλασσες και τίς πα-
ραλίες.

Πώς τώρα καταλαβαίνουν έναν ψαρά ότι χρη-
σιμοποιεί δυναμιτίδα; Οι περισσότεροι «τριτάκη-
δες» κι' οι «μπομπადόροι» είναι γνωστοί και σεση-
μασμένοι από τις λιμενικές άρχές! Κι' έπειτα,
όσο και να είναι καμουφλαρισμένα τά σύνεργα
του δυναμιτιστή, τόν προδίδει ή μυρωδιά της άρά-
κας!... Ή δυναμιτίδα έχει τη χαρακτηριστική μυ-
ρωδιά του... πικραμυγδαλού!

Έτσι, σε μία άάρκα, που μυρίζει πικραμυγδα-
λο, έχει όπισθήστε κάπου κρυμμένη ό ιδιοκτή-
της της δυναμιτίδας!

Ύστερα, οι δυναμιτιστές έχουν ιδιαίτερο τρόπο
ψαρέματος. Παρεφούν όλομνησχα και σε σημεία
της θάλασσας, που δεν είναι άρατά από την πα-
ράλια. Συνήθως πιά από ξερονήσια ή πολύ μα-
κριά σ' ανοιχτά, για να μην άκούγεται ό κρότος
της έκρήξεως της δυναμιτίδας, άλλά και για να
έχουν όλο τόν καιρό να εξαφανίσουν τά σύνεργα
της δουλειάς τους. Μά πολύ σπάνια εφεύγουν ά-

πό τά όργανα του Λιμεναρχείου. Και πολλές φο-
ρές, προσπαθώντας να εφεύγουν με τις εαγνικά-
τους τους, έχουν δώσει αληθινές μάχες με τους
λιμενικούς.

Τέλος, σπάνια ό δυναμιτιστής γεράνει άρτιμε-
λής. Ύπαρχουν δυναμιτιστές, που άφου έχασαν τό
ένα χέρι τους, συνέχισαν τη δουλειά με τό άλλο,
χρησιμοποιώντας άκόμη και τά δόντια τους. Βά-
ζουν τόν δυναμιτή στα δόντια τους και τόν δένουν
και τόν ποροδοτούν με τό μοναδικό χέρι τους μ'
άφάνταστη ψυχραιμία! Αυτά τά δευτερόλεπτα του
θανάτου είναι αληθινά τρομακτικά. Κι' έχει σιμδή
να πυροδοτηθή και να έκραγή δυναμιτίδα, πονά
«τριτάκιος» τόν πετάξει στη θάλασσα. Φυσικά, τό
άποτέλεσμα είναι τρομακτικό! Ύπαρχουν πεοί-
πώτες δυναμιτιστών, που έβρηκαν άνατριχίσει-
κό θάνατο. Ή δυναμιτίδα έσκασε την ώρα, που
την κοστούσαν στο στόμα τους και τούς πνίξε
σε χίλια κομμάτια τό κεφάλι...

Άλλοι πάλι, όπως έπιμάζουν κι' άνάβουν τη
μπόμπα, τους εφεύγει και τούς πέφτει στα πό-
δια. Και τούς τά κόβει! Αυτά τέτοια κομμένα πό-
δια δυναμιτιστή άπέρχουν στο Έγκληματολογικό
Μουσείο και λεγόταν μάλιστα ότι ήταν στοιχειω-
μένα, γιατί τη νύχτα... μετακινούντοσαν και θα-
ροδούσαν!...

Πολλοί επίσης δυναμιτιστές έχουν σκοτώσει τα
ίδια τα παιδιά τους, καθώς τά είχαν πάρει ως
θωπύρας σ' αυτή την επικίνδυνη δουλειά. Μά ε-
ναν άδιόρθωτο, μέχρος ότου χάσουν τά χέρια
τους ή κι' αυτήν ακόμη τη ζωή τους!

Οί φοβεροί δυναμιτιστές έχουν σκοτώσει τα
ίδια τα παιδιά τους, καθώς τά είχαν πάρει ως
θωπύρας σ' αυτή την επικίνδυνη δουλειά. Μά ε-
ναν άδιόρθωτο, μέχρος ότου χάσουν τά χέρια
τους ή κι' αυτήν ακόμη τη ζωή τους!

Οί φοβεροί δυναμιτιστές έχουν σκοτώσει τα
ίδια τα παιδιά τους, καθώς τά είχαν πάρει ως
θωπύρας σ' αυτή την επικίνδυνη δουλειά. Μά ε-
ναν άδιόρθωτο, μέχρος ότου χάσουν τά χέρια
τους ή κι' αυτήν ακόμη τη ζωή τους!

Οί φοβεροί δυναμιτιστές έχουν σκοτώσει τα
ίδια τα παιδιά τους, καθώς τά είχαν πάρει ως
θωπύρας σ' αυτή την επικίνδυνη δουλειά. Μά ε-
ναν άδιόρθωτο, μέχρος ότου χάσουν τά χέρια
τους ή κι' αυτήν ακόμη τη ζωή τους!

Οί φοβεροί δυναμιτιστές έχουν σκοτώσει τα
ίδια τα παιδιά τους, καθώς τά είχαν πάρει ως
θωπύρας σ' αυτή την επικίνδυνη δουλειά. Μά ε-
ναν άδιόρθωτο, μέχρος ότου χάσουν τά χέρια
τους ή κι' αυτήν ακόμη τη ζωή τους!

Οί φοβεροί δυναμιτιστές έχουν σκοτώσει τα
ίδια τα παιδιά τους, καθώς τά είχαν πάρει ως
θωπύρας σ' αυτή την επικίνδυνη δουλειά. Μά ε-
ναν άδιόρθωτο, μέχρος ότου χάσουν τά χέρια
τους ή κι' αυτήν ακόμη τη ζωή τους!

Οί φοβεροί δυναμιτιστές έχουν σκοτώσει τα
ίδια τα παιδιά τους, καθώς τά είχαν πάρει ως
θωπύρας σ' αυτή την επικίνδυνη δουλειά. Μά ε-
ναν άδιόρθωτο, μέχρος ότου χάσουν τά χέρια
τους ή κι' αυτήν ακόμη τη ζωή τους!

Οί φοβεροί δυναμιτιστές έχουν σκοτώσει τα
ίδια τα παιδιά τους, καθώς τά είχαν πάρει ως
θωπύρας σ' αυτή την επικίνδυνη δουλειά. Μά ε-
ναν άδιόρθωτο, μέχρος ότου χάσουν τά χέρια
τους ή κι' αυτήν ακόμη τη ζωή τους!

Οί φοβεροί δυναμιτιστές έχουν σκοτώσει τα
ίδια τα παιδιά τους, καθώς τά είχαν πάρει ως
θωπύρας σ' αυτή την επικίνδυνη δουλειά. Μά ε-
ναν άδιόρθωτο, μέχρος ότου χάσουν τά χέρια
τους ή κι' αυτήν ακόμη τη ζωή τους!

Οί φοβεροί δυναμιτιστές έχουν σκοτώσει τα
ίδια τα παιδιά τους, καθώς τά είχαν πάρει ως
θωπύρας σ' αυτή την επικίνδυνη δουλειά. Μά ε-
ναν άδιόρθωτο, μέχρος ότου χάσουν τά χέρια
τους ή κι' αυτήν ακόμη τη ζωή τους!

Οί φοβεροί δυναμιτιστές έχουν σκοτώσει τα
ίδια τα παιδιά τους, καθώς τά είχαν πάρει ως
θωπύρας σ' αυτή την επικίνδυνη δουλειά. Μά ε-
ναν άδιόρθωτο, μέχρος ότου χάσουν τά χέρια
τους ή κι' αυτήν ακόμη τη ζωή τους!

Οί φοβεροί δυναμιτιστές έχουν σκοτώσει τα
ίδια τα παιδιά τους, καθώς τά είχαν πάρει ως
θωπύρας σ' αυτή την επικίνδυνη δουλειά. Μά ε-
ναν άδιόρθωτο, μέχρος ότου χάσουν τά χέρια
τους ή κι' αυτήν ακόμη τη ζωή τους!

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΚΑΝΤΡΙΛΛΙΕΣ

ΠΩΣ ή Σουζάνα χάρησε ανάμεσα στο Ραούλ και σε μένα; Δε θα μπορούσα να το πω. Ο Ραούλ ήταν ο αγαπημένος μου. Κι' όταν εκείνο το καλοκαίρι πήγαμε με τους γονείς μου στο Ζουάν-λέ Πέν, έτρεξε εκεί μαζί με το φίλο του το Μισέλ. Οι γονείς μου, βέβαια, δεν ήξεραν άκομη τίποτα για το σύνδεσμά μου με το Ραούλ. Λογικά έκαναν να τους μιλώσαμε μόλις θα τελείωναν οι διακοπές. Στο μεταξύ, τα μπάνια και τα θαλάσσια σπορ μάς έδιναν την ευκαιρία να ελεπόμαστε όλες τις ώρες.

Η ιδέα να περμιώμα ως το φθινόπωρο ήταν δική μου. Οι γονείς μου θα δέχονταν σίγουρα με χαρά την αίτηση του Ραούλ, που ήταν ένας αξιολογός νέος. "Αλλά" απ' αυτή τη στιγμή, τα πράγματα θα άλλαζαν. Λογικά έκαναν να τους μιλώσαμε μόλις θα τελείωναν οι διακοπές. Στο μεταξύ, τα μπάνια και τα θαλάσσια σπορ μάς έδιναν την ευκαιρία να ελεπόμαστε όλες τις ώρες.

— Ενώ τώρα ήμαστε ελεύθεροι κι' ευτυχισμένοι. Κολυμπούσαμε, με τη βάρκα, κάναμε σκι πάνω στ' αφορισμένα κύματα, τρέχαμε ανάμεσα στα βράχια... Κάπου κάπου έρχόταν μαζί μας κι' ο Μισέλ. "Αλλά" ήταν πολύ διακριτικός. Κι' ήθελε, ότε έπρεπε να μας αφήσει μόνους. Τον χάναμε τότε από τα μάτια μας, σαν ή γη να είχε ανοίξει και να τον είχε καταπιεί.

— Άλλα μία μέρα, έφτασε στο Ζουάν-λέ Πέν ή Σουζάν. Ήταν κόρη ενός βιομηχάνου από τη Βόρειο Γαλλία κι' είχε έρθει ολιγοήμερη μέρα σ' ένα ολιγοήμερο αυτοκίνητο "δύο σερι".

— Κάποιο πούλακι θα της είχε στείλουν ότι πληττει ολιγοήμερος κι' ήθελε να σου κάμη συντροφιά, φαστεϊούθηκε ο Ραούλ. Στη θέσι σου θα δοκιμάζα την τύχη μου. Αύτη ή Σουζάνα είναι πολύ όμορφη...

— Και βέβαια δε θα χάσω τον καιρό μου, απάντησε ο Μισέλ. Μήπως την ερωτεύθηκες κι' όλες; ρώτησε.

— Ο Μισέλ γέλασε.

— Για τη στιγμή, το μόνο που σκέφτομαι είναι να την κάμω να μ' αγαπήσει, είπε.

Δύο ημέρες αργότερα ο Μισέλ έφερε στη μικρή συντροφιά μας τη Σουζάν. Ήταν, στ' αλήθεια, μία υπέροχη νέα.

— Τι συμβαίνει; τον ρώτησε ε. να βράδυ.

— Δεν ξέρω, μου απάντησε. Νομίζω πως ή Σουζάν μ' αποφεύγει.

— Μιλήσατε γι' αυτή;

— Όχι. Είπατε ακόμη στην περιόδο του φλερτ. Είχα την εντύπωση πως άρεσα στη Σουζάν...

Φαίνεται όμως, πως είχα κάμει λάθος.

— Την αγαπώ;

— Φαντάζομαι πως θα μπορούσα να την αγαπήσω.

— Και τώρα δε μπορείς;

— Αναστέλλω τους ώμους του.

— Δεν αξίζει τον κόπο, μου απάντησε.

— Υπάρχει κανένας άλλος στη μέση;

— Πώς θέλεις να το ξέρω;

Μια ύποπτη πέρασε ξαφνικά από το μυαλό μου.

— Μισέλ, είπα, γιατί ο Ραούλ δεν ήρθε απόψε στο ραντεβού που μου είχε δώσει;...

Κι' άλλωστε δεν είναι το πρώτο που με γελάει. Τις τελευταίες ημέρες τον χάνω ολοένα από μπροστά μου.

Έχει κανενίσιμα φαντάσματα.

Τον είδαμε σε λίγο νάρχεται από το μέρος της προκυμαίας. Άλλά δεν ήταν μόνος. Τον συνόδευε κι' ή Σουζάν.

— Είχα πάει στο Ταχυδρομείο για να ρίξω κάτι γράμματα και συναντηθήκαμε τυχαία με τη

Σουζάν, είπε ο Ραούλ όταν ήρθαν κοντά μας.

Οι απορίες του Ραούλ συνεχίστηκαν και τις άλλες ημέρες. Δε μου ήταν πιά δύσκολο να μαντέψω την αλήθεια. Ή Σουζάν μου είχε πάρει τον αγαπημένο μου.

Τι έγινε κατόπιν; Δε θα μπορούσα ν' αφήνω τα πράγματα μ' ακρίβεια. Το γεγονός είναι ότι ο Μισέλ μ' έκαμε να καταλάβω πως στο χέρι μου ήταν να εκδικηθώ τον Ραούλ, αν νοιώττας σ' αυτόν την αγκαλιά μου.

Πρέπει να πω πως είδα τα πράγματα με διαφορετικό τρόπο. Δέχτηκα τις ερωτοτροπίες του Μισέλ, όχι για να εκδικηθώ τον Ραούλ, αλλά για να τον πικάρω και να τον κάμω να ξαναγυρίσει κοντά μου.

Πολύ παρχεινί! Μόνο που, όταν μιλούσε κανείς σ' αυτό, το είναι αδύνατο να προβλέψω πού θα τον οδηγούσε. Κι' αυτό έγινε στην περίπτωση μας. Ο Ραούλ κι' ή Σουζάν δε φρόντιζαν πιά να κρύψουν τις σχέσεις τους. Κι' από τ' άλλο μέρος, ο Μισέλ κι' εγώ προσπαθούσαμε να τους ξεπεράσουμε σε ανιδεαία και ζεστασισιά.

Δε μπορώ ακόμη να καταλάβω πως παρασύρθηκα σ' αυτή τη βίση. Πρέπει να πω, άλλωστε, πως δεν έκαμα καμιά προσπάθεια για να αναγκασθώ, Ένεργουσα σαν αυτόματα, υπακούοντας μόνο στα ένστικτά μου. "Ελπίζω ακόμη ότι θα κάνα τον Ραούλ να ξαναγυρίσει κοντά μου. Δεν το φαντάζομαι. Ήθελα μόνο να τον κάμω να πονέει να του ματώσω την καρδιά."

Η κολασμένη τετράδα μας συνεχίστηκε τις διακοπές της κάμποσο καιρό. Και, ξαφνικά, ή Σουζάν έφυγε. Για την ακρίβεια χάθηκε από τη μία στιγμή στην άλλη. Μαζί της χάθηκαν ο Ραούλ κι' ο Μισέλ. Δεν ήξερα τι να φανταστώ.

Στις αρχές Σεπτεμβρίου γυρίσαμε με τους γονείς μου στο Παρίσι. Ή πρώτη μου ακέφι ήταν να τρέξω να βρω τον Ραούλ. Ήθελα να του ζητήσω να με συγχωρήσει γι' αυτό που έβγαζε.

Ο Ραούλ με κύταξε περιφρονητικά.

Δε βλέπω για ποιά λόγο πρέπει να σε συγχωρώ, μου απάντησε. Το μόνο που κάνω είναι ότι γλεντήσαμε τη ζωή μας, εσύ με τον Μισέλ κι' εγώ με την Σουζάν... Περσάσαμε πολύ όμορφα...

Εφύγα νιώθοντας μία βαθεία αηδία για τον εαυτό μου και για όλους.

Μερικές εβδομάδες αργότερα, συναντηθήκαμε τυχαία με τον Μισέλ. Ήταν πολύ χαρούμενος.

— Το παιχνίδι μου έπιασε! μου είπε ευχαί, χωρίς να προσπαθήσει να μου δικαιολογήσει την ξαφνική αλλαγή του.

Ποιά παιχνίδια σου; ρώτησα.

— Α, δεν το ξέρεις, λοιπόν; Την άλλη εβδομάδα παντρεύομαι τη Σουζάν!

— Τη Σουζάν;

— Το σχέδιό μου ήταν να την κάμω να ζήσει. Όταν είδε πως είχα δώσει όλη μου την προσοχή σε σένα και πως άδιαφορούσα ολόκληρα γι' αυτήν, άρρηξε το Ραούλ και γύρισε σε μένα... Εσείς οι γυναίκες είσαστε πολύ περίεργες. Έτσι το παιχνίδι μας στο Ζουάν-λέ Πέν, ένωσέ το παιχνίδι ανάμεσα σε σένα και σε μένα, βγήκε σε καλό... Δε θέλεις να με συγχωρήσεις μικρή μου Λουίζ;

— Τα συγχωρήματα μου Μισέλ, είπα τώρα ένα ρόκομο, όχι τόσο στο κορμί όσο στην ψυχή. Δεν πιστώσω πιά όσα στην άγκαλιά σου, σε τίποτ' άλλο. Μέσα μου έχουν γραμμένη άλλα...

ΠΙΕΡ ΜΟΡΝΙΕ

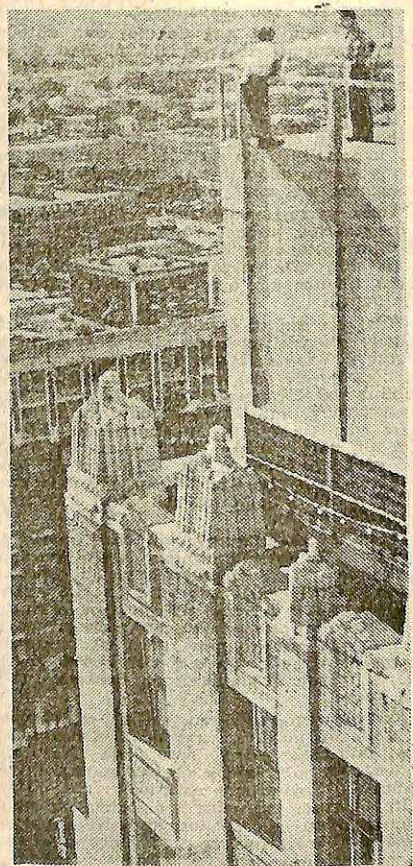
ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ — ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΓΡΟΣ

Ένας οδοντογίατρος του Έμπερμπεργκ, στη Δυτική Γερμανία, χρησιμοποίησε ένα πρωτότυπο τρόπο για να ήρεμοι οι πελάτες του που φτάνουν στο ιατρείο του άησυχτοι και ήρεμοι. Πριν τους καθίσει στην πολυθρόνα, τους διασκεδάζει με μερικά ταχυδακτυλουργικά παιχνίδια με την τράπουλα!

Ο ΦΩΤΗΣ ΔΗΜΑΣ ΣΤΗ ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ο δημοφιλής μοντέρνος έρμηνευτής του ελαφρού τραγουδιού Φώτης Δήμας διακόποντας τις εμφανίσεις του σε αθηναϊκό κοσμικό κέντρο, μετέβη στη Θεσσαλονίκη, όπου σημειώνει κάθε βράδυ μεγάλη επιτυχία. Ο Φώτης Δήμας θα παραμείνει στη Θεσσαλονίκη μέχρι της Διεθνούς Έκθεσης παίρνοντας μέρος στο ενδιαφέρον καλλιτεχνικό πρόγραμμα, που οργανούται μέσα στα πλαίσια της.

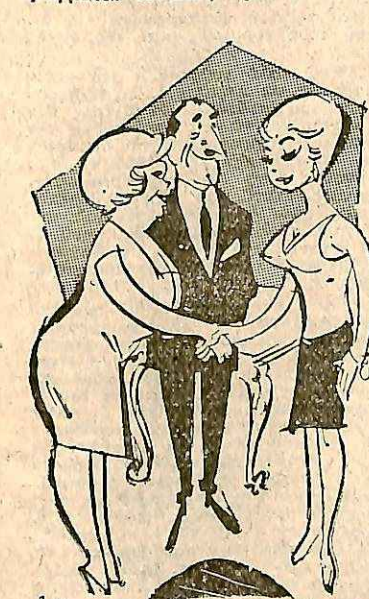

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΜΑΤΑΙΩΣΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

Επί τέσσερις ώρες και σαράντα λεπτά, ένας αστυφύλακας συζητούσε μ' ένα νεαρό, που ήθελε ν' αυτοκτονήσει πέφτοντας από το 24ο πάτωμα ενός ορεινοβύτη, προσπαθώντας να τον μεταπείσει. Ή υπομονή και οι προσπάθειές του έφεραν τελικά αποτέλεσμα και ο νεαρός απειλημένος ανέστειλε τον τεματισμό της ζωής του. Το περιστατικό συνέβη στο Σάν Άντονι του Τέξας και οι φωτογράφοι βρήκαν όλο τον απαιτούμενο καιρό για να φωτογραφίσουν τη συνομιλία αυτή, που ασφαλώς μπορεί να θεωρηθεί σαν μία από τις πιο παράξενες.

ΑΝΑΣΤΑΤΗ ήτανε όλες αυτές τις μέρες ή κυρία Κούλα. Κάποια φίλη της είχε σπεύσει να την πληροφορήσει ότι ο προκομένος ο Πολύδωρος τάχα μπλέκει με την κυρία Λούλα, τη ζωντοχήρα του ρετιρέ. Τους είχε δη με τα μάτια της να μπαίνουν σ' ένα ταξί με χίλιες προφυλάξεις. Και ή κυρία Κούλα το φάσαγε και δεν κρύωνε, απ' όπου μάλιστα παρακολούθησε τον άντρα της και βεβαιώθηκε και μόνη της για τον παράνομο δεσμό του με την παραδολή ζωντοχήρα.

— Μπα, τον άχρονιστο! Έλεγε και ξανάλεγε αγανακτισμένη. Ακούς να ξεμυαλιστή στην ηλικία του! Κι' έφερε νευρικές βόλτες από το ένα δωμάτιο στο άλλο, ψάχνοντας να βρή τρόπο για να ξαναφέρει στην ευθεία το απολωλό πρόσωπο. Ούτε μία στιγμή πάντως δεν της πέρασε από το μυαλό ή ιδέα να αντιμετωπίσει το θέμα δυναμικά με έλκεδο, τους κα ξεμυαλισμένους ή άντρα, χωριστάς ζωντοχήρας. Ένα σκόναλο θα περίεπλεκε περισσότερο τα πράγματα. Άλλωδώς έπρεπε να αντι-

μετώπιση την κατάσταση, που ήτανε πράγματι επικίνδυνη για το συζύγιό της. Μεταξύ, η κυρία Κούλα ήτανε μία τριανταπεντάρα πεταχτή που πρώτος ιδιαιτέρως την έφτανε οι της και μπορούσε να κάθεται ώρες στον καθρέφτη και να μακιγιαζέται χρησιμοποιώντας πάσης φύσεως κοκκινώδια και κραμπονιές. Και φυσικά έλειπε από τόση προετοιμασία φάνταζε σαν μία εκλυστική γυναίκα κάτω από τα ριμεία τα ρούζ, τις ψευτικές ελέες, τα πρόσθετα ταίρια και τα ταίρια. Έτσι φανταχτερή την έβλεπε ο Πολύδωρος και είχε πέσει θύμα της ψευτικής γοητείας της.

— Τον ήλιδο! μουρμούριζε έξω φρενών ή κυρία Κούλα.

Και με το δικό της, γιατί ο Πολύδωρος ήτανε μέχρι τότε ένας πιάστος και άρρατισμένος σύζυγος. Και νόχεται τώρα μία φασαριώδη ζωντοχήρα να της τον ξεμυαλίζει!

Α! όχι, κυρία μου!

Και πήρε την απόφαση της. Θα φρόντιζε να την δει ή Πολύδωρος α. ε. και άπεριποίητη, έτσι όπως είναι στην πραγματικότητα χωρίς τον εξωραϊσμό του μακιγιαζ και χωρίς τη γοητεία του ψεύτικου σπιδόεσμου που καθώς διεδίδετο φερόυσε ή κυρία Κούλα για να φαντάζετο στους βλάκες τους άνδρες με καμυλωτήτες αλλά Τζέην-Μανφρέδ. Κι' όταν προχέζε το μισμέρι γύρισε ο Πολύδωρος από μία καινούργια συνάντησι με την ζωντοχήρα, τον δέχθηκε με τη συνθημένη της εγκαρδιότητα, σά να μη συνέβαινε τίποτα.

— Καλώς τον Πολύδωρο μου! Έλα τζουτζούκο μου και σούχα ένα μουσακά με γλυφής και τα δάχτυλά σου!...

Κι' απάνω στο φαί έφερε με τρόπο την κουβέντα στην κυρία Κούλα, κάκου το ίσχυο, που βριστηκε το πρώτο με την κυρία Παπαδοπούλου του τρίτου δρόμου για τα κουήρηστα.

— Καλέ, πλες εδω μέσα. Πολύδωρο μου, είναι όλη μέρα και γύπα την άλλη. Εκτός βέβαια—για να

Ή γόνισσα του ρετιρέ

Είμαστε δίκαιοι—από την κυρία Λούλα του ρετιρέ. Αυτή ξεχωρίζει. Καλή, νοικοκυρά και πρό παντός τίμια. Δε συμφωνείς, χρυσέ μου;

— Πώς αμέ; συμφώνησε πρόθυμα ο Πολύδωρος.

— Έγώ τι να σου πω, Πολύδωρο μου, από δώ και πέρα μόνο με την κυρία Λούλα έχω παρά-δωρε. Νά της κάνουμε βάλισα, και το τραπέζι μία μέρα. Συμφωνείς, χρυσέ μου;

— Βέβαια! Είναι εξαιρετική κυρία! υπερθεμάτιζε ένθουσιασμένα ο Πολύδωρος, που είχε φυσικά κάθε λόγο να θέλη ένα στενότερο συγχρωτισμό της γυναίκας του με τη ζωντοχήρα για να βολώνη τα νερά.

Και να, που από μόνη της ή γυναίκα του, του πρότεινε αυτό που δεν τολμούσε να προτείνει ο ίδιος.

— Μπαράδο, Πολύδωρο μου! Έκανε με προσποιητή ικανοποίησι ή κυρία Κούλα. Είμαι χαρούμενη που συμφωνούν οι γνώνες μας! Είναι τόσα καλή ή καμμενούλα ή κυρία Λούλα! Θα την προσκαλέσω για μεθαύριο να την περιποιηθώ. Έτσι, τζουτζούκο μου;

— Να, χρυσή μου. Νά την καλέσης! Είναι πολύ καθώς πρέπει κυρία...

Το ίδιο απόγευμα ή κυρία Κούλα έσπευσε να κάνει την πρόκλησι:

— Αχ! Κυρία Κούλα μου δεν ξέρετε πόσο σας εκτιμώ εγώ κι' ο σύζυγός μου. Μεθαύριο θα σας περιμενουμε να φαγε μαζί. Έλπιζα να δεχόσθε.

— Καλέ τι λέτε; Ευχαριστώ! Εσπευσε να απαντήσει με προθυμία ή ξελογιάστρα ζωντοχήρα, ευχαριστημένη που ένας στενότερος δεσμός με τη γυναίκα του φίλου της διευκόλυνε τα σχέδιά της.

Και πραγματικά, την ώριμμένη ώρα κατέπλεσε στο διαμέρισμα της κυρίας Κούλας μακιγιαρισμένη με ιδιαίτερη φροντίδα. Με τα ψεύτικα φρύδια της, με τα κραγιόνια τα ρούζ, τα «μεί-κάπ» της κι' εκείνο το προκλητικό στήθος της που έκανε τόση εντύπωση στο χαρούλι των Πολύδωρο.

— Αρ' έννοια σου και θα σε κανονίσω εγώ με τα κρεμμυδάκια, κυρία μου! είπε από μέσα της πικραμένη ή κυρία Κούλα βλέποντας τη ζωντοχήρα να μοστράρη γοητεία στον Πολύδωρο κι' αυτό τον βλάκα να την κυττάζει έκστατικός και να πέφτει το μιστό του απ' τις μακρές γυρίστες βλεφορίδες, τις οποίες πικάντικες ελέες της κι' απ' τα όπερακα φρύδια της στο κόκκινο της στόμα.

Ωστόσο ή κυρία Κούλα δεν έδειξε τίποτα. Αντιθέτως υποδέχθηκε την αντίζηλό της με εγκαρδιότητα και φιλοφρονήσεις απαράμιλλες.

— Καλέ τι όμορφες είναι αυτές σήμερα; Φτού να μη σας ματιάσω!

— Πά! Πά! τι έκανα! τσίριζε ή κυρία Κούλα με προσποιητή απελπισία. Μία στιγμή, χρυσή μου, να φέρω μία πετσέτα...

Και στη στιγμή έφερε από το μπαγνικό μια πετσέτα αμφοβόλου καθαριότητας. Βουτηγμένη στην σαπουνιάδα και άρχισε μ' αυτή να σκουπίζει τις σάλτσες απ' το πρόσωπο της ζεμιασμένης ζωντοχήρας, φροντίζοντας συγχρόνως να αφαιρέσει ή όλα τα ρετούς του μακιγιαζ κι' αποκαλύπτει τον ρυτίδωμένο πρόσωπο και τις πονάδες, προς μάλιστα έκπληξι του Πολύδωρου που έβλεπε τώρα τη γόνισσα του αξιοβήγαντη στην εμφάνισι, χωρίς φρύδια και ελέες και χωρίς τα χρωματιστά φτιασιδιά που της έβιναν ψεύτικη φρεσκάδα και όμορφια. Σε μία στιγμή μόλιστα ή κυρία Κούλα με μία υπολογισμένη κίνησι της έβγαλε επίτηδες κι' ένα απ' τα πρόσθετα ταίρια.

Καλέ ψεύτικα είναι και τα ταίρια σου, χρυσή μου, ρώτησε με προσποιητή έκπληξι. Κράστισε. Πολύδωρο, τό... ανταλλακτικό της κυρίας.

Κι' ο Πολύδωρος κρατώντας το ψεύτικο ταίριο άνω-κίζοντας να διατηρήσει τη σοβαρότητα του.

— Βρέ, πού να πάω ο διάβολος! Έλεγε μέσα του. Μωρέ τούτη χωρίς

΄Από μέσα της όμως έβρασε και δεν έβλεπε την ώρα να θέσει σε έφαρμωγ ή σατανικό της σχέδιο, που θα γελοιοποιούσε σά μάτια του Πολύδωρου τη ψεύτικη καλλονή της τριανταπεντάρας ζωντοχήρας με την κροτούρα κρατούσε υποχέρι της το μπουμπούκεφαλο τον άντρα της. Και βιάστηκε να έτοιμάσει το τραπέζι.

— Πέρασε, χρυσή μου, στη θέσι σου! της είπε με οικειότητα ή κυρία Κούλα. Έχω έτοιμάσει για χάρι σου ένα μοςάρι σιφάδο, δνέιρο.

Και χαμογελώντας μυστηριωδώς έτρεξε στην κουζίνα να φέρη την πιεσέτα με το σιφάδο. Κι' όπως την κρατούσε κι' έσπευδε προς το τραπέζι, ξαφνικά προσποείται πως γλιστράει στο παρκέ κι' όλη εκείνη ή γαστέρα με το κρέας, τα κρεμμυδάκια και τις σάλτσες βρέθηκε απάνω στο δέξενισμένο μαλλί της κυρίας Λούλας που την πήρανε τα ζουμιά στο πρόσωπο και στο ντεκολτέ.

— Δυστυχία μου! φώναξε με απόγνωση ή παραφουρισμένη γόνισσα.

Ο Πολύδωρος κυττούσε άμνηχτος. Τούρχοντε από τη μία να δάλη τις φωνές για την αδεξιότητα της γυναίκας του κι' από την άλλη να σκόση στο γέλιο με το κομικό θέαμα που άντικρυς. ΄Ιδιως εκείνα τα κρεμμυδάκια που είχαν σταθή στο κεφάλι της «γόνισσας» και οι σάλτσες που είχαν πλημμυρίσει το μακιγιαρισμένο πρόσωπό της που φεραννε μία άσυγκράτητη θυμιάδα.

— Πά! Πά! τι έκανα! τσίριζε ή κυρία Κούλα με προσποιητή απελπισία. Μία στιγμή, χρυσή μου, να φέρω μία πετσέτα...

Και στη στιγμή έφερε από το μπαγνικό μια πετσέτα αμφοβόλου καθαριότητας. Βουτηγμένη στην σαπουνιάδα και άρχισε μ' αυτή να σκουπίζει τις σάλτσες απ' το πρόσωπο της ζεμιασμένης ζωντοχήρας, φροντίζοντας συγχρόνως να αφαιρέσει ή όλα τα ρετούς του μακιγιαζ κι' αποκαλύπτει τον ρυτίδωμένο πρόσωπο και τις πονάδες, προς μάλιστα έκπληξι του Πολύδωρου που έβλεπε τώρα τη γόνισσα του αξιοβήγαντη στην εμφάνισι, χωρίς φρύδια και ελέες και χωρίς τα χρωματιστά φτιασιδιά που της έβιναν ψεύτικη φρεσκάδα και όμορφια. Σε μία στιγμή μόλιστα ή κυρία Κούλα με μία υπολογισμένη κίνησι της έβγαλε επίτηδες κι' ένα απ' τα πρόσθετα ταίρια.

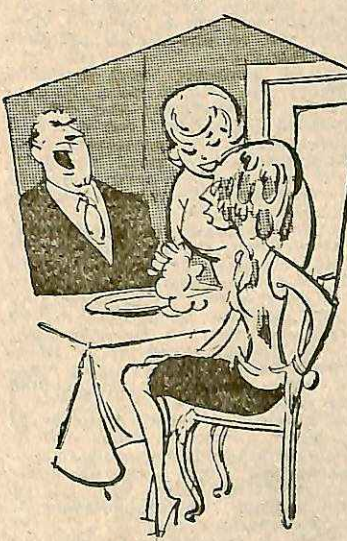
Καλέ ψεύτικα είναι και τα ταίρια σου, χρυσή μου, ρώτησε με προσποιητή έκπληξι. Κράστισε. Πολύδωρο, τό... ανταλλακτικό της κυρίας.

Κι' ο Πολύδωρος κρατώντας το ψεύτικο ταίριο άνω-κίζοντας να διατηρήσει τη σοβαρότητα του.

— Βρέ, πού να πάω ο διάβολος! Έλεγε μέσα του. Μωρέ τούτη χωρίς

Φτιασιδιά είναι τέρας!...

Στο μεταξύ ή κυρία Κούλα έτοιμάστηκε για τη χαριστική βολή. Και καθώς έκανε πως σκουπίζει το ντεκολτέ της ζωντοχήρας από τις σάλτσες έχωσε με τρόπο μία καρφίτσα στο δεξί στήθος της. Άμεσως άκούστηκε ένα άφροσύνη άκρωδός δ. κούστηκε ένα λάστιχο που ατύχησε όταν τον τρυπήση καρφί. Συγχρόνως το δεξί στήθος της «γόνισσας» ξεφούσκωσε γι' έγινε... πλάκα.

— Καλέ τι έγινε; Έκανε με προσποιητή έκπληξι ή κυρία Κούλα. Ψεύτικο ήτανε και το στήθος σου, χρυσή μου και... κλατάρισε!

Την ίδια στιγμή ο Πολύδωρος άμολυσε ένα πρανταχτό γέλιο και φώναξε ανάμεσα στα χάραινα του:

— Χά! Χά! Χά! Την έπιασε τη φουκαριάρα... λάστιχο! Χού! Χού!

— Ντροπή Πολύδωρο! τον μάλωσε ή κυρία Κούλα. Δεν είναι ευγενικό να γελάς εις βάρος μιας κυρίας επειδή έπεσε να πάθι ένα άτύχημα!

— Να! συνέχισε ξεκαρδίζοντας ο Πολύδωρος. Άτυχία... αυτοκτονία... κό!

Και σπαρτάρησε πάλι απ' τα γέλια, ενώ ή ζωντοχήρα καταντροπιασμένη έσπευδε να αποχωρήσει τρέχοντας.

— Πά! Πά! ή καμμένη! Έκανε δήθεν με συμπόνια ή κυρία Κούλα.

Και για να δοκιμάσει τα αποτελέσματα του σατανικού σχεδίου της στα αισθήματα του Πολύδωρου προσέθεσε:

— Καλέ Πολύδωρο, δεν πιας χρυσέ μου, να της πης δυο παρηγορητικά λόγια, που έφυγε κατασκάσμενη ή δύστυχη!

— Βρέ δε με παρατάς με δούτη την καρακάτσα! απάντησε μορφαίνοντας ο Πολύδωρος. Τι να μάς κάνη άλλως τε έμάς, βρε γυναίκα! Αυτή τώρα θέλει... ανενεργεία για έπισκεψη! Χού! Χού! Χού!

Κι' ανάμεσα στα γέλια του προσέθεσε προσπαθώντας να βρή τη σοβαρότητα του:

— Τι τα θές, Κούλα, μερικοί άνδρες είναι ζαντόλοα! Έχουν γυναίκες σαν τα κρύα νερά και πάνε και κυνηγάνε κάτι φτιασιδωμένες γόνισσες της δεκάρας!

Και σηκώνοντας το χέρι συνεπής ρωσε φασκελώνοντας τον εαυτό του:

— Όρσε να μη σά χρωστάω, Πολύδωρο, κουτοπόνη!

Και ή κυρία Κούλα που κατάλαβε το βάθος νόημα του φασκελιώματος άναστατήθηκε από χαρά. Είχε κερδίσει μία σπουδαία μάχη με μία πιεσέτα... σιφάδο!

Σ.Π. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

ΟΙ ΔΟΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

΄Απειλή αυτοκτονίας

Έρωτευθείς περιπαθώς έσπορμολώδη χήραν και επί ταύτης ούν ποθών να θέσω χείραρον χείραρον, προήμωρον εις τις χήρας τον οίκον κι' εις αίσθημα θαρύνδουπον ο φουκαριός υπέκυν: — Έλθέ, ω χήρ! έδόθουν, εν μέσω στεναγμών, προς φλογερών έναρσιν γλυκύνων άσπασμών! Κι' ενώ προς ταύτην έσπευδον με άνοικτάς άγκάλας, αυτοστιγμεί την κλίμακα κατήλθον κουτρουβάλας καθ' ό ή χήρ δεν έκραξεν: («Έλθέ ταχέως, φως μου!») αλλά φιάλην έθραυσεν επί της αλακρός μου. Κατόπιν τούτου έπεσον, ω Ζεύ, εις συλλογήν κι' ίνα άποσώσω της χήρας έντέχνως την στοργήν, παρέλαβον περίστροφον άνευ φαιρύν, βεβαίως κι' έχων το ύψος γόντος κι' ύψηλ Καζανοβέως, εις την οίκαν της χήρας δρομέως επανήλθον και τέχνασμα παμπόνηρον ο ταρνανεύς μετήλθον.

Τούτέστιν το περίστροφον εν τώ κρο- (τάφω θέσας, κί' έν όψει εύρισκόμενος της χήρας (της μωμβέσας: — Θ' αυτοκτονήσω, έκραξεν, ω χήρ (αυτοστιγμεί! — Όποτε αύτη έσπευσεν είπούσα τρά- (παξ: «Μή! Μή κάμης το ένχειρημα! Δε θέλω, (μυή το κάμης! — Καί δ' ατί; ηρώτησεν περιχάρως ό (βλάστης: — Διότι, μοι άπήντησεν, ω γόν θρω- (λικέ, θα μου λερώσης μ' αίματα, όρε άρνιο, (τό... παρκέ!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Δέν τὸν ἀγαπᾷς, δέν τὸν ἀγαπᾷς... Κὺττάζε με στὰ μάτια καὶ πές μου, πῶς τὸν ἀγαπᾷς...

Τὰ βλέφαρά της στεροούνησαν. Γιά μιὰ στιγμή ἐνοιωσε κάτι σάν πανικό. Κι' ἐπειτα μὲ κάποια προσπάθεια σήκωσε τὰ μάτια της.

Ἐνοιωσε ἕνα μικρὸ βούλιαγμα στὴν καρδιά. Ἐπειτα ὅμως στερέωσε τὴ μάτια της. Ἦθελε νὰ τοῦ πῇ ἀκόμη πῶς ἀγαποῦσε τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της. Τὰ χεῖλη της ὅμως δίστασαν νὰ προφέρουν τίς λέξεις. Μόνο τὰ μάτια της ἔμειναν σταθερά.

Τὴν κὺττάζε λίγη ὥρα ἐρευνητικά, μὲ πρόσωπο σκοτεινὸ. Ἐπειτα πρόφερε βασιάν:

— Σούλα. Μοῦ κάνουν κάποιο προσεγγεῖο. Ὅλα ἦταν ἐτοιμα. Μόλις δὲ ἀντίκρισα ὁμῶς, τ' ἄφησα ὅλα, τὰ σταμάτησα. Οἱ ἄνθρωποι σφαλίζουν, αὐτὸ εἶναι στὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου. Ἐγὼ τότε, ὅταν σοῦ μίλησα ἐτσι, ἦμουν εἰλικρινής. Καὶ τώρα εἶμαι πάλι εἰλικρινής.

Ἡ κοπέλα πού μοῦ προσεγγίζουν, εἶναι πολὺ φερν. Ἐσὺ δὲν ἔχεις τίποτε τὸ ξέρο. Στὸ λέω γιὰ νὰ καταλάβῃς πῶς τὸ μόνο πού μὲ κάνει νὰ ἐπιμένω εἶναι ἡ ἀγάπη... Σούλα σ' ἀγαπᾷ, δέν τὸ καταλαβαίνεις;

— Πολὺ ἀργά...

— Γιατί;

— Ἐπειδὴ ὅταν περίμενα ν' ἀκούσω αὐτὰ τὰ λόγια, τὰ χεῖλη σου ἔμειναν κλειστά. Τώρα ὁμῶς εἶναι πολὺ ἀργά.

— Ἐλα νὰ τοῦ γράψουμε ἕνα γράμμα. Ἐλα, μαζί. Ἐσὺ σ' ἐκείνου κι' ἐγὼ στὴν κοπέλα πού περιμένει τὴν ἀπάντησή μου. Ἡ ἀν δὲ θέλεις ἐτσι, ἔλα νὰ φύγουμε μαζί. Νὰ χαθούμε ἀπὸ τὸν κόσμο λίγον καιρὸ, νὰ παντρευτοῦμε κάπου ἀλλοῦ. Θέλεις νὰ φύγουμε γιὰ τὸ ἐξωτερικό; Πού θέλεις;

Χαμογέλασε ἡ Σούλα θλιμμένα. — Γιώργο, χάνεις τὰ λόγια σου...

Εἶπε τὸ πρόσωπό του νὰ γίνεταὶ πελιδνὸ. Τὸ ἱκετευτικὸ ὄφος ἐξαφανίστηκε.

Μιά κακὴ λάμψη ἀστράψε στὰ μάτια του:

— Εἶναι ἡ τελευταία σου λέξι;

— Ναί, Γιώργο.

— Πολὺ καλά... Λοιπόν, ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή δὲ γνωρίζομαστε πιά.

— Ὅπως θέλεις.

— Ἐσὺ τὸ θέλεις. Ἦσουν πάντα ἕνα παράξενο πλάσμα. Ὅταν πίστευα πῶς μ' ἀγαποῦσε, μοῦ μιλοῦσε γιὰ νομικὲς ὑποθέσεις...

— Ἐγώ;

— Ἐσὺ...

Συνκέντρωσε ὅλη της τὴ δύναμη γιὰ νὰ φανῇ ἀξιοπρεπής, νὰ τοῦ μίλησεν μὲ ἡρεσία.

— Ἰσως νὰ μὴ φταῖς κι' ἐσὺ,

Γιώργο. Ἰσως νὰ εἴχες γνωρίσει μόνον ἕνα τύπο γυναικῶν. Ἰσως νὰ ἦταν ἀνώτερο τῶν δυνάμεών σου νὰ καταλάβῃς πῶς υπάρχουν καὶ γυναῖκες πού ἀγαποῦνε χωρίς νὰ θέλουν νὰ κατεβάσουν τὴν ἀγάπῃ τους σὲ ταπεινὸ ἐπίπεδο...

— Καὶ μὲ τὸν Κοντάκη τί κάνατε; Δέν πιστεύω νὰ κὺττάζετε τ' ἀστρά.

— Ἡ ἐρώτησή σου εἶναι χυδαία... Ἐξακολουθῶ ὁμῶς νὰ σοῦ ἐξηγῶ μερικὰ πράγματα...

— Ὅταν ἤθελα ἕνα σου χαδί ἀδρό, ἐσὺ λητούσεσ μιά ἐρωτική νύχτα. Ὅταν περίμενα μιά ἀνθρώπινη στοργή, ἐσὺ ἤθελες ἕνα ἔνοχο ἔρωτα.

Κοῦνησε τὸ κεφάλι του καὶ της ἔκανε μιὰ κίνησι νὰ σταματήσει.

— Πολὺ καλά, πολὺ καλά. Δὲ μπορέσα νὰ σὲ καταλάβω, αὐτὸ δὲ θέλεις νὰ πῇ; Δέν πεiráζει. Γεῖα χαρά σου. Κι' ὅπως εἶπαμε. Εἰμαστέ ξένοι πιά ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ἔνοιι γιὰ πάντα...

Τὴς γύρισε ἀπὸτομα τὴν πλάτη καὶ προχώρησε μὲ βῆμα σταθερὸ πρὸς τὴν πόρτα. Δὲ βιαζόταν. Τάχα νὰ πεοίμενε πῶς θὰ τὸν φώναζε; Τάχα νὰ μάντευε πῶς ἡ καρδιά της σφίγγόταν ὀδυνηρά, καθὼς ἔδινε τὴν τελευταία μάχη;

Στάθηκε μιὰ στιγμή στὸ κατώφλι, μὲ τὴ πλάτη γυρισμένη. Ἐπειτα, γύσε ἀπὸτομα, τὴν κὺττάζε. Ἦταν ἡ τελευταία δοκιμασία. Ἡ Σούλα ἄφησε τὴ μάτια της νὰ γλιστρήσῃ μακριά.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε. Ἡ λυγρὴ του κορμοστασιά διαγράφει μιὰ στιγμή στὸ ἀνοιγμα, ἔπειτα χάθηκε κι' ἡ πόρτα ἐκλείσε δυνατά, τρίζοντας στοὺς ἀριούς της.

Ἡ Σούλα κάθισε ξανά στὸ γραφεῖο της. Κάμποση ὥρα ἔμεινε ἀκίνητη, σάν νὰ εἶχαν παγώσει ὅλα της τὰ μέλη. Λίγα δευτερόλεπτα ἐνοιωσε σάν νὰ τὴν ἔκαιγαν τὰ μάτια της σάν νὰ τὴ βασάνιζαν δύο δάκρυα πού ἤθελαν νὰ κυλήσουν. Τὴν ἄλλη στιγμή ὁμῶς σήκωσε τὸ κεφάλι της.

Κι' ἀρχισε μὲ κινήσεις ἥρεμες νὰ μαζεύει τὰ χαρτιά της, νὰ τὰ συγυρίζῃ.

Ἰσως θὰ ξαναγυρίζε κάποτε σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο. Ἰσως ὁμῶς καὶ νὰ μὴ ξαναγυρίζε ποτέ.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΣΟΥΛΑΣ

Ἡ ἔφημεριδοπάλης πέταξε τὴν ἐφημερίδα κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα της, ὅπως κάθε μέρα. Δέν ἦταν ὁμῶς σάν ὅλες τίς ἡμέρες αὐτὴ. Κανονικὰ ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀργὰ στὸ κρεβάτι της ἡ Σούλα. Ἡ Βάνα κι' ἡ Ρίκα τὴς εἶχαν κάνει τὸ μᾶθημα:

— Νὰ μὴ βιστῇς νὰ σηκωθῇς. Νὰ μείνῃς ἴσως τίς ἐννιά τουλάχιστον στὸ κρεβάτι σου.

Ἡ συνθήκη ὁμῶς κι' ἡ φυσικὴ συγκίνησι ἐκείνης τῆς ἡμέρας δέν τὴν ἄφησαν νὰ χουχουρέψῃ πραγματικά. Λίγο μετὰ τίς ἑπτὰ βρισκόταν κιόλας στὸ πόδι. Καὶ σάν νὰ μὴν ἦταν ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου της, ἀρχισε τὴν κανονικὴ τῆς ἐργασία. Ἡ πρώτη κίνησι τῆς συνήθως ἦταν νὰ παίρνῃ τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τὴν γραμμάδα τῆς πόρτας.

Τὴν πῆρε λοιπὸν καὶ σήμερα, κι' ἀποφάσισε νὰ κἀνῃ κάποια πολυτέλεια: Ἀντὶ νὰ τὴ διαβάσῃ πίνοντας τὸν καφέ της, βιαστικά, ξανάπεσε στὸ κρεβάτι της.

— Ἐνα τετρατάκι, ἴσα-ἴσα νὰ ρίξω μιὰ ματιά.

Κὺττάζε τὰ πολιτικὰ νέα, τὰ διεθνή γεγονότα κι' ἔπειτα γύρισε πρὸς τὴ δεύτερα σελίδα.

Εἶχαν μαγνητῇ τὰ γράμματα. Τὰ μάτια της ἔπεσαν ἀμέσως στὴν ἀγγελία.

Στὴ στήλη τῶν Κοινωνικῶν, δύο ἀπλές γραμμὲς:

«Γιώργος Σινίδης δικηγόρος, Βιβὴ Κάλεκα, ἐμνηστεύθησαν».

Τὴς διαβάσε καὶ τίς ξαναδιάβασε ἀπείρες φορές αὐτὲς τίς δύο γραμμὲς, λὲς κι' ἦταν τὸ πῖο δυσκόλο πρᾶγμα τοῦ κόσμου νὰ τίς καταλάβῃ.

— Βιβὴ Κάλεκα.

Πρώτῃ φορά ἀκούγε αὐτὸ τ' ὄνομα...

— Τάχα νὰ τῷκανε ἐπίτηδες νὰ δημοσιεύσῃ σήμερα τοὺς ἀρραβῶνες του; Πότε πρόφθαε κιόλας; Τάχα νὰ πιστεύῃ πῶς θὰ μὲ κἀνῃ νὰ πονέω σήμερα, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μου;

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, ἀρχισε νὰ ἐτοιμάζεται. Κάμποση ὥρα σάν νὰνοίωθε τὴν καρδιά της βαρυά. Κάμποση ὥρα, σάν νὰ νοίωθε τὸ σπῖτι κοῦο γύρω της.

Ἀσφανα ὁμῶς, χρυσὲς οἱ ἀχτίδες τοῦ χειμωιάτικου ἡλιου πύσαν τὸ δρόμο τους μέσα στὸ φτωχικὸ δωμάτιο. Ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή μὴ στὴν ἄλλη ἀλλάξε θαρρεῖς τὸ σκηνικό. Ἡ σκυθρωπὴ παλὰ αὐτὴ λὴ πῆρε μιὰ ὀψι γιορτερή. Τὰ τᾶμακα στολιστήκαν μὲ διαμάντια. Καὶ μέσα στὴν καρδιά της κοπέλας σάν ν' ἀντιλάτνε κάποιο σιγανὸ, γλυκὸ τραγούδι.

Σὲ λίγο κατέπλευσαν ἡ Ρίκα κι' ἡ Βάνα. Δέν εἶχαν ἰδέα γιὰ τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Γιώργου, ἡ Βάνα ὁμῶς ἄρπαξε τὴν ἐφημερίδα καὶ τὸ εἶδε.

— Τὸν ἄβλιο! ἔκανε πεισμαμένη. Βάζω στοίχημα πῶς τὸ δημοσίευσεν σήμερα γιὰ νὰ σὲ στενωχώρησι.

— Δέν τὸ πιστεύω, εἶπε ἡ Σούλα μὲ καλὸσύνῃ. Ἀλλὰ τῷβαλε σήμερα ἐπειδὴ θέλει μιὰ τέτοια μέρα νάχη κάποιο σκεῖτοφο κι' αὐτὸς.

— Τὴν ξέρεις; ρώτησε ἡ Βάνα ζωηρά.

— Δέν ἔχω ἰδέα. Ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ Βιβὴ Κάλεκα;

— Κόρη τοῦ ἐργοστασιάρχου. Θάχης ἀκούσει τὰ σαποῦνια Κάλεκα.

— Φυσικά.

— Κόρη τοῦ ἐργοστασιάρχου. Πολλά λεφτά. Ἀπορᾷ μάλιστα πῶς τὸν παίρνουν γιὰ γαμπρό.

— Γιατί; Δικηγόρος εἶναι, μὲ μέλλον.

Κοῦνησε ἡ Βάνα τὸ κεφάλι της: — Τί μέλλον ἔχει; Δὲ βαρύνεται. Κάποιο λάκο ἔχει ἡ φάβα. Τὸ μέλλον θὰ τὸ δείξῃ.

— Ἀφήστε τὸν αὐτόν, εἶπε ἡ Ρίκα ζωηρά. Ἐξέρτε τί προχέει τώρα: Νὰ τὴν κἀνουμε ὁμορφὴ τὴ νυφούλα μας.

Κι' ἡ Σούλα στάθηκε πεντάμορφη νύφη δίπλα στὸν ἄντρα πού εἶχε παρουσιάστῃ ἐτσι ἀναπάντεχα στὴ ζωὴ της. Ὁ γάμος ἔγινε στὴν ἐνορία της, ἀπλά κι' ἐγκόδια. Μόνον πού ἡ νυφούλα δέν τολμοῦσε νὰ κὺττάξῃ δεξιὰ κι' ἀριστερά. ἔχει κάποιον ἀόριστο φόβο, μήπως ὁ Γιώργος τολμοῦσε νὰ κἀνῃ κανένα πρασι-κόπημα. Μήπως...

Ἦταν τὸ μόνο συννεφάκι ἐκείνη τὴν εὐτυχισμένη στιγμή.

Μονάχα αὐτὸς ὁ φόβος.

Ἡ ἱεροτελεστία ὁμῶς τέλειωσε στρωτά, χωρίς πρασι-κόπημα.

Ὅταν μπῆκε στὸ αὐτοκίνητο ἡ Σούλα, κι' ἐνοιωσε δίπλα της τὸν ἄντρα της, γιὰ μιὰ στιγμή τῆς φάνηκε πῶς δεινέυονταν.

Ἀκουμποῦσε ἀπάνω του, ἤθελε νὰ τὸν νοιώθῃ πολὺ κοντὰ της, γιὰ νὰ πιστεῦσῃ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἦταν ἡ γιορτὴ τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος κι' ἡ Σούλα ἀνοίγε πρώτη φορά τὸ σπῖτι της γιὰ νὰ δεχθῇ περισσότερον κόσμο.

Ἀπάνω ἀπὸ ἕνας χρόνος εἶχε περάσει. Ἀπάνω ἀπὸ δώδεκα μήνες...

Τί μπορεῖ νὰ γίνῃ στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου μέσα σ' αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα, τὸ μαρτυροῦσε τὸ μωρὸ τῆς Σούλας καὶ τοῦ Σπύρου.

Ἐνα γερὸ ἀγοράκι, δύο μηνῶν κιόλας, πού ἔκανε μ' ὅλη του τὴν καρδιά τὴ γυναικατική του στὸ κρεβατάκι του, κουνώντας χέρια καὶ πόδια καὶ τιτιβίζοντας μὲ τὸν τρόπο του.

Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού εἶχαν ἀνοίξει τὸ σπῖτι τους, ἐπειδὴ ἡ ἐγκυμοσύνη πού εἶχε παρουσιάστῃ ἀμέσως δέν τῆς εἶχε ἐπιτρέψει νὰ σκεφθῇ διόλου κοσμικὴ κίνηση.

Ἀπόψε ὁμῶς τὰ σαλόνια ἦταν

δρόμωτα. Κατοικοῦσε ἡ Σούλα μὲ τὸν ἄντρα της σ' ἕνα καινούργιο κεντρικὸ διαμέρισμα, ὄχι μεγάλο ἀλλά υπέροκο.

Μιά σαλοτραπέζα, χωροῦσε ἀρκετὸν κόσμο. Συγγενεῖς καὶ φίλοι εἶχαν ἔρδει χαροῦμενοι νὰ πονεῖ τὰ χρόνια πολλὰ τοῦ Σπύρου καὶ κομποῖσι ἀκόμη νὰ εὐχνοῦντο καθυστερημένα γιὰ τὴ γέννησι τοῦ γιου.

Ἐμπαινε ἔδβαινε ἡ Σούλα, ἡ νεαρὴ οἰκοδέσποινα. καὶ νόμιζε πῶς εἶχε στὰ πόδια της στερά. Δέν τὸ πίστευε οὔτε ἡ ἴδια πῶς ἦταν ἐτσι ἀνάλαφρη τώρα πάλι. Ἀνάλαφρη κι' ὁμορφη.

Ἐρρίχνη κλεφτὲς ματιές στὸν καρέφτι της κι' ἐνοιωθε ὁδολη χαρά.

Φοροῦσε ἕνα χρυσαφὶ φουστάνι θαυμασίο, καὶ φαίνονταν σὰ βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ.

Τὸ ὥραιο ντύσιμό της ἔδινε ἀέρα. Ἀλλὰ δέν ἦταν τὸ ὁμορφο φουστάνι πού τῆς χάριζε τόση εὐτυχία.

Στὴ γωνία τοῦ σαλονιοῦ, ὁ Σπύρος κάπνι ἀνέπτυσεν σὲ μιὰ συντροφιά κυρίων. Προχώρησε ἡ Σούλα, πῆγε κοντὰ τους. Ὅλοι γύρισαν, τὴν κὺττάσαν κι' ἐτοιμάστηκαν νὰ τῆς προσφέρουν τὴ θέσι τους. Ἡ Σούλα ὁμῶς τοὺς χαμογέλασε ἀγνὰ, ἀπλά.

— Καθίστε σὰς παρακαλῶ. Τὸ ξέρετε πῶς μιὰ οἰκοδέσποινα δέν ἔχει τὴν εὐκαιρία νὰ καθίσῃ μιὰ τέτοια μέρα.

Σβέλτα, εὐτυχισμένη, ἔτρεξε πάλι στὴ κουζίνα.

Ἡ Ρίκα, νοικοκυρούλα, σοβαρὴ, προσεκτικὴ, εἶχε κιόλας ἐτοιμάσει τοὺς μεζεδες.

Μπήκε κι' ὁ Σπύρος κλεφτά, εἶδε τίς δύο ἀδελφές.

— Ρίκα... τρέχα. Ζητᾶνε κρασί.

Γελαστῇ, πεταχτῇ ἔφυγε ἡ νεαρὴ κυρία.

— Σάν νὰ πᾶναι ἡ Ρίκα, εἶπε ὁ Σπύρος στὴ γυναίκα του, καθὼς εἶδε τὴ νεαρὰ του κουνιάδα νὰ φεύγῃ βιαστικῇ.

Ἡ Σούλα χαμογέλασε:

— Δέν πᾶναι, Σπύρο. Σὲ λίγο ὁμῶς θὰ εἶσαι θεός.

— Νὰ τα μὰς! φώναξε αὐτὸς χαροῦντο. Ὁραία!

Ἡ Σούλα εἶχε ἐτοιμάσει ἕνα δίσκο, κι' ἔκανε νὰ περάσῃ βιαστικῇ νὰ πᾶν πάλι στὸ σαλόνι.

Μὲ μιὰ κίνησι χαϊδευτικῇ τῆς τὸν πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια ὁ ἄντρας της. Τὸν κὺττάζε ἡ Σούλα παραξενευμένη.

— Σούλα...

— Ἀγαπημένε μου.

— Τὸ ξέρεις πῶς περάσαμε τὸ χρόνο;

— Ναί.

— Πές μου. Εἶναι ἴσως ἀκατάλληλος ὁ χώρος κι' ἡ στιγμή.

Θὰ ἤθελα ὁμῶς τόσο πολὺ ν' ἀκούω ἀπὸ τὰ χεῖλη σου...

Δέν τὸν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ. Εἶχε κιόλας μαντέψῃ τί ἤθελε νὰ τὴ ρωτήσῃ.

Ἐκλείσε τὴν πόρτα τῆς κουζίνας, καὶ κρεμάστῃκε στὸ λαιμὸ του.

— Εἶμαι ἡ πῖο εὐτυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου...

Τὴ φίλησε μὲ ὅλη του τὴ λαχτάρα, λὲς κι' ἦταν ἡ πρώτη μέρα τοῦ γάμου τους. Ἡ ἀγάπη τους ἀντὶ τὰ σβύνῃ, ἔβρινε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Τώρα πιά δέν ἐνοιωθε τὸ βούλιαγμα στὴν καρδιά της ἡ Σούλα. Τώρα πιά, ὅταν κρεμάσταν στὸ λαιμὸ του, τὰ χεῖλη τῆς ζητοῦσαν μὲ ἀληθινὴ λαχτάρα τὰ χεῖλη του. Δέν εἶχε ἀνάγκη νὰ ἐπιμένῃ ἡ λογικὴ τώρα πιά.

Ἡ ἀγάπη ἀρκοῦσε.

— Εἰ! Τί κάνετε ἐσεῖς ἐδῶ, κλεισμένοι στὴν κουζίνα; Τὰ πιτομακάκια παίζετε; Μιλήσῃτί μου Κύριε. Δὲ νηρεπόσατε; Εἰσαστε παλὰ ἀντράγγιο τώρα πιά...

Τοὺς μάλλωνε τάχα ἡ Βάνα, καθὼς εἶχε ἀνοίξει ὀρθητικὰ τὴν

Θεατρικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΑΝΗΓΕΛΘΗ γιὰ τὴν χειμερινὴ περίοδο, ἡ πρώτη ἐνδιαφέρουσα καλλιτεχνικὴ συνεργασία Μαιρέας Ἀρώνη-Κατράκη.

Οἱ δύο δημοφιλεῖς πρωταγωνιστὲς θὰ ἐγκαταστήσουν τὸ νέο χειμερινὸ θέατρο τῶν ἀδελφῶν Κελεσιῶν, πού ὅπως προδέλεπται θὰ κἀνῃ χρυσὲς βουλές.

Ἡ Ἀννα Φόνσου, ἔξ ὧλου, ὕστερα ἀπὸ ἕνα σύντομο πειραματισμὸ στὸ μουσικὸ θέατρο, ὅπως καὶ ἡ Μάρω Κοινοῦ ἐπανάγεται τὸν χειμῶνα στὴν πρῶσα. Ἡ Φόνσου, θὰ εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου Ντίνου Ἡλιόπουλου, πού θὰ παίξῃ κι' ἐρέτος στὸ θέατρο «Κοτοπούλη».

Ἡ ἑκατομύρια «Τέχνης» ἐτοιμάζει γιὰ τὴν προσεχὴ περίοδο φεστιβάλ. Ἀριστοφάνει κατὰ τὸ θέσιον θὰ παίζουν τρεῖς γνωστὲς κομωδίες τοῦ μεγάλου σατυρικοῦ, οἱ «Πλοῦτος», «Νεφέλες» καὶ «Εὐρήνη».

Ἡ Δυὸ γνωστὲς κινηματογραφικὲς αἰθουσὲς θὰ λειτουργήσουν τὸν χειμῶνα σὰν θέατρο: τὸ «Ἀμφοῦ» τῆς ὁδοῦ Ἀμερικῆς καὶ τὸ «Ρόδον» τῆς ὁδοῦ Μάρνη καὶ τὰ δύο δὲ μὲ θιάσους πρῶτας.

Παράλληλα, θὰ εἶναι ἐτοιμοὶ τὸν χειμῶνα δύο καινούργιοι κι' νηματογράφοι: τὸ «Εὐκρίτος» διπλα στὸ μέγαρο τῆς Ἑθνικῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, καὶ ἡ «Κινωσσορ», στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Πατησίων καὶ Κινωσσοῦ.

Ἡ ὁ θιάσος τοῦ Πειραιικοῦ θεάτρου, ὕστερα ἀπὸ τὸν θρίαμβόν του σήμερον στὴν Ἑλλάδα, ἐτοιμάζεται γιὰ τὴ μεγάλη περιοδεία τῆς Ἀμερικῆς, πού θὰ ἀρχίσῃ τὸν Σεπτέμβριο.

Ἡ ὁ θιάσος τοῦ «Πειραιικοῦ θεάτρου», ὕστερα ἀπὸ τὸν θρίαμβόν του σήμερον στὴν Ἑλλάδα, ἐτοιμάζεται γιὰ τὴ μεγάλη περιοδεία τῆς Ἀμερικῆς, πού θὰ ἀρχίσῃ τὸν Σεπτέμβριο.

Ἡ ὁ θιάσος τοῦ «Πειραιικοῦ θεάτρου», ὕστερα ἀπὸ τὸν θρίαμβόν του σήμερον στὴν Ἑλλάδα, ἐτοιμάζεται γιὰ τὴ μεγάλη περιοδεία τῆς Ἀμερικῆς, πού θὰ ἀρχίσῃ τὸν Σεπτέμβριο.

Ἡ ὁ θιάσος τοῦ «Πειραιικοῦ θεάτρου», ὕστερα ἀπὸ τὸν θρίαμβόν του σήμερον στὴν Ἑλλάδα, ἐτοιμάζεται γιὰ τὴ μεγάλη περιοδεία τῆς Ἀμερικῆς, πού θὰ ἀρχίσῃ τὸν Σεπτέμβριο.

Ἡ ὁ θιάσος τοῦ «Πειραιικοῦ θεάτρου», ὕστερα ἀπὸ τὸν θρίαμβόν του σήμερον στὴν Ἑλλάδα, ἐτοιμάζεται γιὰ τὴ μεγάλη περιοδεία τῆς Ἀμερικῆς, πού θὰ ἀρχίσῃ τὸν Σεπτέμβριο.

Ἡ ὁ θιάσος τοῦ «Πειραιικοῦ θεάτρου», ὕστερα ἀπὸ τὸν θρίαμβόν του σήμερον στὴν Ἑλλάδα, ἐτοιμάζεται γιὰ τὴ μεγάλη περιοδεία τῆς Ἀμερικῆς, πού θὰ ἀρχίσῃ τὸν Σεπτέμβριο.

Ἡ ὁ θιάσος τοῦ «Πειραιικοῦ θεάτρου», ὕστερα ἀπὸ τὸν θρίαμβόν του σήμερον στὴν Ἑλλάδα, ἐτοιμάζεται γιὰ τὴ μεγάλη περιοδεία τῆς Ἀμερικῆς, πού θὰ ἀρχίσῃ τὸν Σεπτέμβριο.

Ἡ ὁ θιάσος τοῦ «Πειραιικοῦ θεάτρου», ὕστερα ἀπὸ τὸν θρίαμβόν του σήμερον στὴν Ἑλλάδα, ἐτοιμάζεται γιὰ τὴ μεγάλη περιοδεία τῆς Ἀμερικῆς, πού θὰ ἀρχίσῃ τὸν Σεπτέμβριο.

Ἡ ὁ θιάσος τοῦ «Πειραιικοῦ θεάτρου», ὕστερα ἀπὸ τὸν θρίαμβόν του σήμερον στὴν Ἑλλάδα, ἐτοιμάζεται γιὰ τὴ μεγάλη περιοδεία τῆς Ἀμερικῆς, πού θὰ ἀρχίσῃ τὸν Σεπτέμβριο.

Ἡ ὁ θιάσος τοῦ «Πειραιικοῦ θεάτρου», ὕστερα ἀπὸ τὸν θρίαμβόν του σήμερον στὴν Ἑλλάδα, ἐτοιμάζεται γιὰ τὴ μεγάλη περιοδεία τῆς Ἀμερικῆς, πού θὰ ἀρχίσῃ τὸν Σεπτέμβριο.

Ἡ ὁ θιάσος τοῦ «Πειραιικοῦ θεάτρου», ὕστερα ἀπὸ τὸν θρίαμβόν του σήμερον στὴν Ἑλλάδα, ἐτοιμάζεται γιὰ τὴ μεγάλη περιοδεία τῆς Ἀμερικῆς, πού θὰ ἀρχίσῃ τὸν Σεπτέμβριο.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ για τις μητέρες

Ένα σώμα σε' αυτή και στη μήτη

ΤΑ μικρά παιδιά κινούν πολλές φορές σε' αυτή τους περπατάκια, μπαζέλια, κάντρες, χαρτιά, κλπ. — είτε γιατί νοιώθουν φανούρα, είτε απλώς γ.α. παιζούν — κι' ύστερα τα ξεχνάνε. Προκειμένου δε για σφόδρους φανούς ή όπλα, αυτά μπορεί να σου σκώσουν κατόπιν, να φράζουν τ' αυτή και να προκαλέσουν πόνους, κορυμμάρα και ροή υγρού.

Αν παρατηρήσετε ένα τέτοιο σύμπτωμα, πηγαίνετε άμεσα το παιδί σας στο γιατρό. Ποτέ μην επικρίνετε, απ' τ' αυτό του με το χέρι, μήπως απ' τ' άλλο αντικείμενο. Ακόμη κι' αν καθόσον ήσυχος το παιδί, θάναι πολύ δύσκολο να πετύχει αυτή η επένδυση σας, χωρίς πείρα και κατάλληλα εργαλεία. Υπάρχει δε ο κίνδυνος να σπρώξετε ακόμα θαυότερα το ξένο σώμα στον ακουστικό πόρο, που γίνεται όλοένα στενότερος προς τα μέσα, και να προκαλέσετε σοβαρές βλάβες στο εσωτερικό του αυτί. Ο γιατρός όμως θα μπορέσει να το θάψει αβάνω. Αν χρειαστεί μάλιστα, θα δώσει ένα αναλγητικό στο παιδί, για να μην πονέσει.

Κάποτε, κινούνται μικρά έντομα μέσα σε' αυτή, ιδίως όταν κοιμάστε ξαπλωμένοι κάμω, σε μία έκδρομη. Προκαλούν δε μεγάλη ενόχληση, με τις κινήσεις που κάνουν προσπαθώντας να θνούνε. Βάλτε τότε το παιδί να σκύβη πλάγια το κεφάλι του και σπάζετε μέσα σε' αυτή του μία σταγόνα λάδι. Το έντομο, ο' άνεση στην επιφάνεια του λαδιού και θα βγεί έτσι απ' τ' αυτή. Ύστερα, ο γιατρός μπορεί να βγάλει τα υπόλειμματά του.

Αλλά και στη υγία τους κίνηση συχνά τα παιδιά δαύωρα μικρά αντικείμενα. Υπάρχουν π.χ. περιπτώσεις που ένα παιδί θούλωσε και το δού σουθούνια του με θαμπάκι απ' το πάπλωμά του. Αν ωστόσο είναι θούλωμένο μόνο το ένα σουθούνι, μπορεί να μην αντιληφθεί τίποτα η υπτέρα, ώπου να έρεθιστεί ο θάλεονόνας και ν' αρχίσει να τρέχει υνρό. Καθώς όμως δεν υπάρχει συνήθως πόνος, είναι δύσνατόν να ξεγελαστεί ακόμη κι' ο γιατρός και να υποθέσει πως πρόκειται για συνάχι ή για ίνυορίθια, ώπου ν' ανακαλύψη την παρουσία του ξένου σώματος στο σουθούνι.

Για να το θάψει τότε, θα χρειασώποηση συνήθως αναλγητικό. Αν ένα αντικείμενο μείνει για πολύν καιρό μέσα στη μήτη, σκεπάζεται κάποτε μ' ένα αόθεωδώς στρώμα και γίνεται ένας σκληρός θύλος, που λέγεται (κρινθίος). Αυτό δε συμβαίνει συχνά. Είναι όμως σοβαρό και άπαιτεί έλαιο.

Άλλοτε πάλι, τα παιδιά θάζουν στο στόμα τους θύλους, νομίζοντας παραμένες κλπ., και πολλές φορές τα καταπίνουν από άποροεσία. Αν αντιληφθεί ένα τέτοιο πράγμα, πρέπει να πάτε άμεσα το παιδί στο γιατρό. Η άκτινωκόπηση θα αποδείξει αν το ξένο σώμα κατέθηκε στο στομάχι, ή αν έμεινε σφηνωμένο στην άρκη του οισοφάγου — που είναι στενή στο παιδί. Στην πρώτη περίπτωση, ο γιατρός θα δώσει αναλγητικό στο παιδί κι' ύστερα θα πάσει με ειδικές λαβίδες το ξένο σώμα και θα το τραβήξει έξω. Αυτό όμως είναι πολύ δύσκολο, προκειμένου για άνωταίνα άνωμαλα, όπως τα κόκκαλα, ή υντέρα σάν τις παραμένες. Σε τέτοιες περιπτώσεις, πληνώνονται κατά την επένδυση τα εσωτερικά τοιχώματα του οισοφάγου, και το παιδί πρέπει να μείνει κατόπιν άρκετές μέρες στο νοσοκομείο και να υποβληθεί σε θεραπεία με αντιβιοτικά, για ν' αποφυγεί το μόλυμο.

Αν το παιδί καταπιεί ψαροκόκαλο, μπορεί να γρατσουνιστούν τα τοιχώματα του οισοφάγου του και να αισθάνεται πόνο και ενόχληση έπι μία - δυο μέρες. Ο γιατρός θα κονή τότε αν χρειάζεται καμιά θεραπεία.

Τέλος, το ξένο σώμα μπορεί να εισχωρήσει στο λάρυγγα του παιδιού, φέρνοντάς του βήχα και άρκη άσφυξίας. Το κρατάτε τότε άναπόδα, με το κεφάλι προς τα κάτω, και το χτυπάτε με την παλάμη στην πλάτη, για να πείση το αντικείμενο. Αν ωστόσο έχη προχωρήσει θαυότερα στους πνεύμονες, πρέπει να πάτε το παιδί στο νοσοκομείο για θρονωκόπηση και έζαγγήν του ξένου σώματος.

Από το έρχόμενο πανηγυρικό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει το άρωιότερο, το πιο πονεμένο αίσθηματικό μυθιστόρημα της έκλεκτής συγγραφείας

ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ - ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

“Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΝΕΡΑΪΔΑ,”

Μία γοητευτική κοπέλλα, η Ναυσικά Δειλινόυ, που έξ αίτιας της έκπληκτικής όμορφιάς της τή φωνάζουν όλοι Νεραΐδα, είναι πλούσια, καδέμενη και ζή σ' ένα χιμαίρικό κόσμο, περιμένοντας τη μεγάλη αγάπη. Κάποιος άγνωστος, που τη σώζει μία ήμερα, καθώς κινδύνευε να πνιγεί με το κόττερό της, γίνεται ο Ιδανικός άντρας της ζωής της. Μα η Νεραΐδα, που νομίζει, ότι με την αγάπη της ξεφυγε από τους ύπολογισμούς και τις μικρότητες του περιβάλλοντός της, βρίσκεται εαφνικά τυλιγμένη σ' ένα θαυότερο Ιστό άράχνης κι' όλο βυθίζεται στην καταστροφή και στην άπώγνωση. Η Νεραΐδα ώστόσο πιστεύει ακόμη στη δύναμη της αγάπης, μα ο άντρας, που γι' αυτόν έκανε τις μεγαλύτερες θυσιές, την πληγώνει σκληρά στην καρδιά... Η ζωή της τώρα είναι μία άπείρηστη τραγωδία! Η μόνη της σωτηρία είναι η άληθινή αγάπη. Αλλά θάρρη, άραγε, καμιά ήμερα, για να της φέρη εύτυχία;

Μία συναρπαστική Ιστορική σειρά του έκλεκτου συνεργάτου μας

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Πρόκειται για τα πιο όμορφα, τα πιο ρομαντικά, άλλα και τα πιο δραματικά είδυλλα του παλιού καιρού, όταν ο έρωτας ήταν ακόμη έπαγορευμένος καρπός στην Έλλάδα. Αρχοντοπούλες, που έχασαν την τιμή τους κι' αυτοκτόνησαν. Κυρίες του καλού κόσμου, που παρασώθηκαν από το αίσθημά τους κι' έγκατέλειψαν τη συζυγική τους έστια. Χωριστοπούλες, που άγαπηθήκανε από θαυπλούς τους ξένους και τους άκολουθήσαν μακριά από τον τόπο τους, φλογεροί έρωτες, δειλά φτερουγίσματα της καρδιάς, άπαγογές, έδικηρεις και πρόσδοιες, διαβίζουν την καινούργια αυτή σειρά, που θα ίκανοποιήσει και τους πιο δύσκολους.

Επίσης ένα συγκλονιστικό μυθιστόρημα μυστηρίου, φρίκης και τρόμου

ΛΕΟΠΟΛΤ ΣΤΑΠΛΩ

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΧΕΡΙ,”

Μέσα στη βραζιλιανή ζούγκλα, ένας Ισπανός Ιδαγός, έπειτα από μία μεγάλη έρωτική άπογοήτευση, σκοτώνει άλυπητα τον αντίζήλο του κι' όπως ο φθόνος και το μίσος πλημμυρίζουν την ψυχή του, κλέβει τις πιο όμορφες κοπέλλες και τις δένει στα δέντρα, για να χρησιμεύουν σε δόλωμα στις τίγρεις, που κυνηγάει. Οι σπαρτακίκες όμως κραυγές των θυμάτων του γίνονται ο έφελττης του και τον συνωδούν βασανιστικά, ήμερα και νύχτα... Αλλά η έδωκισή, άδυσωτα και τραμερή σάν τη Μοίρα και που την ένασκήνουν η «Κυρία με το ξύλινο χέρι», τον κυνηγάει βήμα προς βήμα, ώπου τον βρίσκει, τέλος, σ' ένα στοιχειωμένο πύργο στη Γαλλία, όπου έχει καταφύγει με τη ιερή σύζυγό του. Έκει, μέσα σε μία άτμσφαιρα άλλοφροσύνης και ζφου οι ζωντανοί βρίσκονται σ' αδιάκοπη πάλη με τους ίσκους των νεκρών και νιώνουν στην τρέλλα και το θάνατο να φτερουγίζουν παντού, άναγνώνοντας καινούργια θύματα...

Και μία εξαιρετικό ενδιαφέροντος σειρά συγχρονισμένης έρωτικής ψυχολογίας, που πρέπει να παρακολούθησαν όλες οι γυναίκες

ΕΙΣΑΣΤΕ ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ,

Στα ψυχολογικά και καταποτιστικά άθρα αυτής της σειράς, κάθε νέα θα βρή τον έαυτό της, τους πόθους, τις προσδοκίες, τις τάσεις της, και θα μπορέσει, γνωρίζοντας τι επιδιώκει, να προσανατολιστεί τα βήματά της στο μεγάλο σκοπό της, που είναι η κατάρτησι του άντρα.

Μερικά από τα άθρα αυτής της σειράς:

- ★ Οι άντρες σάς βλέπουν, όπως θέλετε να σάς... βλέπουν.
- ★ Ο τύπος σας κι' η άληθινή προσωπικότητάς σας.
- ★ Ο παράδεισος κι' η κόλασι των έρωτα.
- ★ Η ψυχολογία έξηγεί τις έρωτικές άναζητήσεις.
- ★ Οι σκάδες του έρωτα.
- ★ Ποιά είναι τα προσόντα σας;
- ★ Η φυσική όμορφιά κι' η ψυχική έλξη.
- κλπ. κλπ.

‘Η Μαίριλυν Μονρόε ΕΧΕΙ ΓΙΑ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ!

‘Η άτομική βρόμδα του Χόλλυγουντ δεν είναι εύτυχημένη

Η Μαίριλυν Μονρόε συμπλήρωσε πριν άπό μερικές ήμερες τα 35 της χρόνια, δηλαδή μία ήλικια που είναι σημαντική για κάθε γυναίκα και περισσότερο για μία βεντέτα, που έκατομύρισε Αμερικανών τη έχουν άποκαλέσει «έθνικό σύμβολο της θηλυκότητας».

«Είμαι εύτυχισμένη που έφτασα στο περίφημα 35 χρόνια είπε η Μαίριλυν. Είναι, βέβαια, όμορφο να είσαι κοπέλλα, αλλά άναγκάλοιο ότι είναι ύπεροχο να είσαι γυναίκα. Δέ φοβάμαι μήπως γεράσω, ούτε μήπως χάσω τη φόρμα μου. Γιατί έχω τη άπόφαση ν' άγωνιστώ έναντίον των γηραιών. Όταν έρθη η στιγμή, θα με ταμωρωθώ όλότελο: κι' από δυναμική σπαρ θα γίνω καρτερίστα».

Κι' ωστόσο, η Μαίριλυν δεν ήταν ποτέ εύτυχημένη και τελευταία βρόμδα στη άγάπη να πάει σε μία νεμερολογική κλινική. Αλλά έκανόγήςκε από εκεί με το χαμόγελο στα χείλη. Τα διαζύγια της με τον Άρθουρ Μίλλερ ο θάνατος του Κλάρκ Γκοκίμπλ (που οι γνωρίζοντες λένε ότι ώφείλετο κατά μέγα μέρος στα καπρίτσια, στις έπικές σκηνές που του δημιουργούσε και στις αδιάκοπες άργιοποιές της) ή άπογοήτευσί από το σύντομο ξαναγύρισμά της στον Τζό ντι Μάρτζιο, που ήταν ο δεύτερος σύζυγός της, όλα αυτά δε φαίνεται ότι έπέδρασαν σοβαρά στη ψυχική της διάθεσι και πολύ λιγώτερο στη σωματική της διάπλασι.

Η Μαίριλυν βρέθηκε στον κόσμο χωρίς οικογένεια. Ήταν μία νέα διψασμένη για σπαργή, για οικονομική σταθερότητα και για σίγουρη προστάσι. Αλλά σήμερα δεν προχωρεί στην τύχη. Μεθοδικά από Εισοσυγκρασία, το έχει προσέψει όλο, Είχαν έναν είδικό μάσφ, που φροντίει να σώζει της. Ένα ψυχολογικό που μεριμνά για την ήρεμη της ψυχής της, ένα μακρινό για το πρόσφορό της, ένα κομμάτι της για τα μαλλιά της. Ένα γραμμάτι για τις υποθέσεις της, τις ράφτες για τα φορέματά της. Της λείπει όμως, ο σύζυγος, που θα μπορούσε να μιλήσει στην καρδιά της και να την ζεστάνει κοντά του ή ένο γυνά πάνω στον όποιον σάβασε τις έλπίδες της για το μέλλον.

«Δεν έρω τι θα κάμω και νομίζω πως οι περισσότεροι άνθρωποι βρίσκονται στην ίδια θέση με μένα, είπε τελευταία. Θάβωλα να ήμουν άπόλυτα εύχαριστήμένη από την έργασία μου κι' άπόλυτα εύτυχισμένη στην ιδιωτική μου ζωή. Αλλά αυτά τα δυο πράγματα δεν εξαρτώνται άποκλειστικά από μένα. Έτσι, προτιμώ να περιμένω. Η ζωή μιας καλλιτέχνιδος δημιουργείται και καταστρέφεται άκατάπαυστα. Το ίδιο συμβαίνει και με τη δική μου».

Ένα μεγάλο πλήγμα για τη Μαίριλυν Μονρόε ήταν το βέδλιο του Έρζα Γκούντμαν (Πενήντα χρόνια παρακμής του Χόλλυγουντ). Μιλώντας για τη Μονρόε, έγραψε: «Η Μαίριλυν δεν ήταν πάντα άπιαστή, βέβαια σήμερα. Τα πάντα της ήταν σπασμένα και κακοποιημένα και χρειάστηκαν πολλές έπεμετασεις για να ξαναορθούν την κανονική τους θέση. Οι γιατροί της έκοψαν έπίσης κομμάτια δόκλωνα άπό το πηγούνι της, για να του δώσουν το όμορφο στρογγυλό σχήμα του. Είδικές έπεμετασεις χρειάστηκαν ακόμη για την περιφέρεια της, που ήταν υπερθολικά προκλητική. Πολλές άλλες διορθώσεις έγιναν σε διάφορα άλλα μέρη του σώματός της».

Άλλοι συγγραφείς έγραψαν ότι η Μαίριλυν, που φαίνεται γυναικά 100%, δεν έχει θηλυκότητα και στην ψυχρότητά της άπέδωσαν τις έρωτικές άπογοητεύσεις, τα έκνευριστικά καπρίτσια και τις ιδιοτροπίες της. «Η Μαίριλυν έγραψε ένας άπ' αυτών, δεν κατάφερε να δρή ποτέ στην εύτυχία σάν γυναίκα. Κι' ωστόσο, φαίνεται πως το ποθεί μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της. Αυτή η σύγκρουσι άνάμεσα στις ψυχικές τάσεις της και την έρωτική ψυχρότητα της την κάνει δυστυχισμένη».

Δεν λείπουν, ωστόσο, οι έγκωμοιές της. «Η Μαίριλυν είναι μοναδική, έγραψε ο σκηνοθέτης Τζόν Χούστον. Ζητάει πάντα μέσα της τη δύναμη για να κάνει εκείνο που πρέπει σ' όλη τή πράγμάτα».

Την ήμερα που έκλεισε τα 35 χρόνια της την έπισκέφθηκε η φίλη της και σύμβουλος της στα έτηματά αίσθηματις Πάολα Στράσιμπεργκ. Μπαίνοντας την έδωε να κυττάζεται σ' έναν καθρέφτη.

—Ε τι βλέπεις; τη ρώτησε.

—Μία γυναίκα όλομύαχη, άπάντησε η Μαίριλυν.

Τα λόγια αυτά κλείνουν όλο το δράμα της ζωής της. Ήταν πάντα όλομύαχη. Έχει πιστέψει άλλωστε, ότι η μοναξιά της ταίριαζε περισσότερο. «Είμαι εύχαριστήμένη που είμαι μόνη, είπε τελευταία. Δεν έχω την πρόθεση να παντρευτώ».

ΠΡΟΤΟΥ να ξεκινήσουμε από τη Σπάρτη για την Καλαμάτα, ακολουθώντας το δρόμο της Μεγάλης Λαγκάδας, άς πεταχούμε ως το Γύθειο, το έπίγειο της σημερινής αλλά και της αρχαίας Σπάρτης. Η άπόστασι άλλωστε είναι κοντινή. Λιγώτερο από μία ώρα με το αυτοκίνητο.

Το σημερινό Γύθειο είναι μία από τις πλείστες γαλιόπρες μανιατικές πολιτείες και το μεγαλύτερο λιμάνι της άνατολικής Μάνης της π.ρ.ο.σ.η.λ.ι.α.κ.π.ς, όπως τη λένε οι ντόπιοι. Οι άλλες σκονταί στην δυτική πλάγια του Ταυγέτου, προς το μέρος του Μεσσηνιακού κόλπου στην ά.π.ο.σ.κ.ι.α.δ.ε.ρ.η. Μάνη.

Το Γύθειο είναι χτισμένο άμφιθεατρικά στο μυχό του Λακωνικού κόλπου, στην πλάγια ενός βου.ν. — του Κούμκου — που είναι από τα παρακλάδια του Ταυγέτου. Κάτω στο λιμάνι με τα μακρσία και καθαρά μουράγια, βρισκονται τα μεγάλα σπία, τα δημσία καταστήματα και τα ξενοδοχεία. Ένα ναυπηγόησε, η αρχαία Κρανή, που σήμερα το λένε Μασσωνήνη ή και απλά Νησί, κλείνει το λιμάνι στα δεξιά του Γυθείου και συνδέεται με την πόλι μ' ένα μακρύ χτιστό

κρηπίδωμα. Το νησί αυτό έχει συνδεθεί με τους ρομαντικούς θύλους των δημικών χρόνων. Σ' αυτό πέρασαν την πρώτη έρωτική τους νύχτα — αν δεν την είχαν περάσει προηγουμένως στη... Σπάρτη — ο Πάρις με την ώραια Έλένη φεύγοντας για την Τροία. Κι' έκει κοντά, εύγυμνωντας τη θεά του έρωτα, ο Πάρις έστήσε ένα περικαλλέστατο ιερό της Αφροδίτης.

Όταν μετά έέκα χρόνια ο Μελέακρος έθανώ, ριξε στην πατρική γή φέρνοντας μαζί του και την ώραια Έλένη από την Τροία, έχτισε κι' αυτής κοντά στο ιερό της Αφροδίτης ένα δεύτερο ιερό. Μόνο που δεν τον άσέλωσε στη θεά του έρωτα, αλλά σε μία άσύστηρη θεά, την Πραξιδίκη, που προστάτευε τους φρόνιμους και τους δικαίους ανθρώπους. Ίσως, γιατί η θεά Πραξιδίκη θα ταίριαζε τώρα καλύτερα στη μεσόκομη πλέον βασίλισσα της Σπάρτης...

Κοντά στο σημερινό Γύθειο βρισκόταν και το άρχαιο.

Η τοποθεσία φέρνει τώρα το όνομα Παλαιό.πολις. Οι άνασκαφές που έγιναν εκεί μάς άποκάλυψαν τα έρείπια από το μαρμάρινο θέατρο, από το ναό του Απώλλωνα και από άλλα μνημεία και κτίρια της αρχαίας πολιτείας που χρονολογούνται από την έποχή των Φοινίκων. Φαίνεται πως πρώτοι οι Φοινίκες έγκαταστάθηκαν εκεί, για να εκμεταλλευθούν τα θορύματα που άφθονουν στο Λακωνικό κόλπο και σήμερα, και από τα οποία έβγαινε η περιφημη κόκκινη χρωστική ούσια που έφτιαχναν την πορφύρα. Το έμπορικό αυτό λιμάνι των Φοινίκων έγινε άργότερα ο πολεμικός ναύσταθμος και το έπίγειο της Σπάρτης. Από αυτό ξεκινούσαν οι σπαρτιατικοί στόλοι και οι σπαρτοί για τις υπερινότητες έκστρατειές, αλλά και οι ελληνοί στόλοι που έφταναν την περιφημη λακωνική πορφύρα και τα περιζήτητα στον άρχαιο κόσμο χρωματιστά μάσφρα των λακωνικών θουών — τον κροκάτι λίδο, τον πορφυροί και τ' άλλα — που χρησιμοποίσαν οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες από παλαιοτά τους.

Μετά την αρχαία Έλλάδα το Γύθειο έπεσε στην παρακμή και στη λημονία και το μεσάλωνα ήταν ένα άσημα χωριουδάκι, που δεν το άναφειρον καν οι χρονογράφοι. Άρχισε κυρίως να άκμάζει και πάλι μετά την άπελευθέρωση της Ελλάδας, όταν έγινε το έπίγειο της Σπάρτης αλλά και το μεγαλύτερο έμπορικό κέντρο της Μάνης και η άσπτερία των δρώμων που φέρουν στο έσωτερικό της περιοχής αυτής, με τους έντομους άγώνες, την τραχεία φύσι και τα περιεργά έθιμα.

Η Μάνη είναι ένας από τους πιο ένδιαφέροντες και τους πιο φτωχούς ελληνικούς τόπους. Έκτείνεται στην άνεμόδερτη περιοχή του Ταυγέτου που άρχίζει από την ψηλότερη κορυφή του τόν Προφήτη — Λιά και καταβίνει, σε μία άτέλειωτη σειρά από άπρόσιτα και πετρώδη βουνά, ως το Ταίναρο άκρωτήρι, τόν Κάβο Ματαπιά.

Ο μεγάλος αυτός κορμός του Ταυγέτου, με δειχθυσί από βορρά προς νότο προχωρεί άγέροχα μέσα στην άγρια θάλασσα που άντικρύζει το Κρητικό πέλαγος και τη θάλασσα της Μπαρμπάρας άποτελόντας —μαζί με το άκρωτήρι της Ταφιάς στην Ίσπανία— τη νοτιώτερη άκρη της έπαιρωτικής Εύρώπης. Κάτω από τους άρχαίους του Ταυνάρου, όπου ο άνεμος και τα κυμάτια δίνουν τις άγριώτερες συναυλίες τους, είχαν τοποθετήσει οι άρχαίοι, σε μία από τις πολλές σπηλιές του, το στόμιο του Άδης από όπου μπήκε ο Ηρακλής για να φέρη τόν Κέρβερο και ο Ορφέας για να δρή την Εριδίκη του.

Στις δυο πλευρές του νοτίου κορμού του Ταυγέτου —στην άνατολική που θρέχεται από τη λακωνική θάλασσα και στη δυτική που λούζουν τα νερά του Μεσσηνιακού κόλπου— έχουν στήσει,

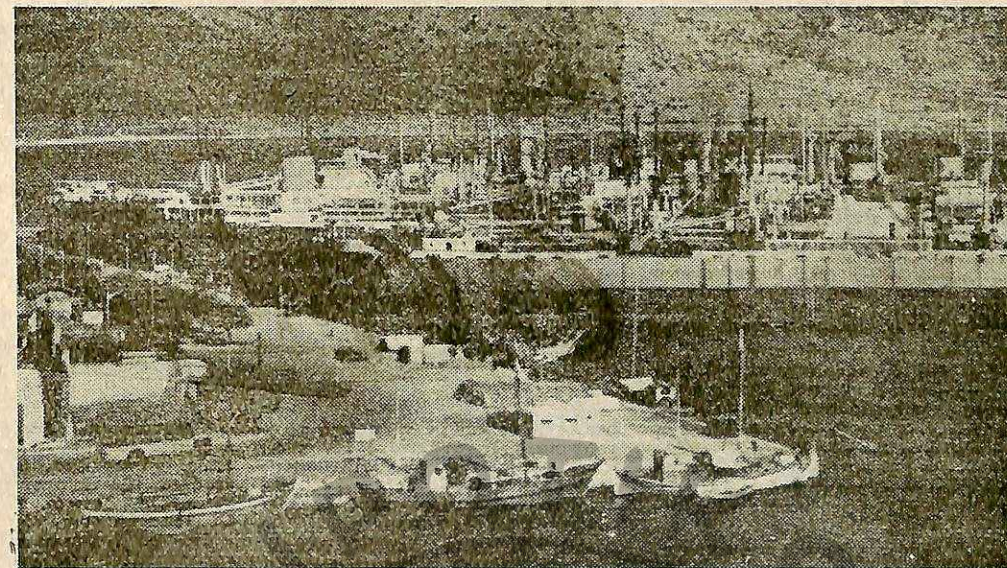

αίαντες τώρα, τις άετοφαιές τους οι Μανιάτες. Κάθε χωριό και κάθε σπία ακόμα είναι ένα μικρό ή μεγάλο κάστρο, με τις πολεμίστρες του, τις έπαλεις του και τα χοντρά πέτρινα ντουάτια του. Και οι τεράγωνα αυτοί πύργοι, που φτάνουν σε ύψος τα 15 και 20 μέτρα, είναι σπαρμένοι σε δόκλωνα της Μάνη. Μέσα σ' αυτούς άμπαρώνονταν οι Μανιάτες για να πολεμούν τόν έχθρο στα χρόνια της σκλαβιάς, μα περισσότερο τους χρησιμοποίσαν μεταξύ τους, όταν άρχισαν τη «μανιατική θεντέτα», που ξεκλήριζε όχι πιά δόκλινες οικογένειες, αλλά και δόκλινρα χωριά. Έφτανε πολλές φορές ένας φόνος ή ένας τραυματισμός για να ξεκλήριστούν δυο οικογένειες ή και δυο χωριά, γιατι συνήθος οι κάτοι-

μυχο του Μεσσηνιακού κόλπου, την Καλαμάτα, χτισμένη στην άκρη ενός καταπράσινου και ελδωλιακού κάμπου.

Η σημερινή πολιτεία άποτελείται από δυο κυρίως πόλεις: Από την παλαιότερη, που είναι χτισμένη γύρω από το μεσαιωνικό κάστρο, με τα άνηφορικά στενά βρόμιακα και τα παλιά σπία με τις πλακόστρωτες αλές, τις κληματαριές, τα χαλιάτα, που το πέρασμα του χρόνου τα έχει κάνει ακόμα ώραιότερα και γραφικότερα. Και από την καινούργια πόλι, που άπλώνεται κάτω από το κάστρο και ως το λιμάνι, με τα άερίλογα κτίρια, τις έπισλητικές έκκλησιές, τους δεινροφυτευμένους δρόμους και τις μεγάλες πλατείες. Η Καλαμάτα είναι μία από τις ώραιότερες και έμπορικώτερες ελληνικές πόλεις. Είναι χτισμένη στη θέση που έρισκόταν η δημική πολιτεία Φεραί ή Φοραί που φιλόξενησε τόν Τηλέμαχο και πολύ άργότερα τόν Πεισίπαστρο, όταν πηγαν στην Σπάρτη. Αι άρχαία Καλαμάι ήταν πολύ μακρότερα και ίσως από το σημερινό χωριό Γιάννι-τσα ή Παλαιούχωρα.

Η αρχαία πόλι τόν Φαρών καταστράφηκε έντελώς από τους Σπαρτιάτες στους μεσσηνιακούς πολέμους και στο διάβα των αίωνων χάθηκαν τα ίχνη της. Στα μεσαιωνικά χρόνια στη θέση της σημερινής Καλαμάτας ήταν ένα ήσυχ και χωριτωμένο χωριό, που έρθκαν οι Φράγκοι όταν πήγαν στην Πελοπόννησο (1207). Το χωριό αυτό το μετέβαλαν σ' ένα από τα έξοκυστά κάστρα του Μωριά και το έκαναν έδρα μιας από τις 12 μεγάλες θωρώνειες της Πελοποννήσου. Κάτω από

Το λιμάνι της Καλαμάτας με παρωπλισμένα σκάφη του έμπορικού στόλου.

και του ίδιου χωριού συνδέονταν με συγγείες μεταξύ τους.

Ευτυχώς που τα τελευταία χρόνια οι Μανιάτες έχουν φυλάξει πιά τα όπλα τους μαζί με τα οικογενειακά κειμήλια και με το ελληνοικό πιά όπλο στο χέρι, την τάσι, προσπαθούν ν' άξιοποήσουν την άγώνη γή τους.

Άφινοντας την ήρωική Μάνη, άς ξαναγυρίσμε στο Γύθειο και στη Σπάρτη κι' άς επιχείώσμε να διασχίσμε τόν Ταυγέτο από μίαν άλλη άπ κατεύθυνση. Ν' ακολουθήσμε το δημόσιο δρόμο που περνάει μέσα από μία μεγάλη σκιμασία του θουού και έναίνε τη Σπάρτη με την Καλαμάτα. Η σκιμασία αυτή, που φέρνει το όνομα Μεγάλη Λαγκάδα, άρχίζει από ένα όλοδροσο πρόστασι της Σπάρτης, την Τροία, που είναι τόπος παραθερισμού των Σπαρτιατών γεμάτος τρεχούμενα νερά και δέντρα. Κοντά στην Τρόπη σάς δείχνουν ένα άπότομο θωράρο, που η παράδοσι άναφέρει πως ήταν ο Καϊάδας των άρχαίων Σπαρτιατών, όπου έφταναν τα άναπαραθέρση, για να μη γίνουν άρκος της πολιτείας.

Η διαδρομή μέσα από τη Μεγάλη Λαγκάδα είναι κάτι το καταπληκτικό σε όμορφια. Κάθε τόν έρώγι αέθυσσας, ο ένας άπάναντι από τόν άλλο, σε συμπληρώδες, που την πλάγια τους ακολουθεί ο άμείλιτος δρόμος, σχηματίζουν άλλο, τε σκτεινές κλεισούρες κι' άλλους άφινουν μεταξύ τους φωτεινές μικρές κοιλίδες, που είναι γεμάτες από έλατα, πλατάνια, θάλαμιές και σκίνους. Άφθονες κροστοαλλινες πέτρες, που τα νερά τους κατακυκλώνουν μέσα από τα δέντρα ή τα θράχια, συμπληρώνουν στις κοιλίδες αυτές την εδωλλιακή σκηνογραφία.

Η άπόστασι της Σπάρτης από την Καλαμάτα —με το δρόμο της Μεγάλης Λαγκάδας— είναι έξηντα χιλιόμετρα. Και στο τέλος του ταξιδιού συναντά κανείς τα βουνά της Σελίτσας και της Άλφονίας με την άγριάδα τους και κάτω, στο

τους Βόλαρδουίνους —που ο οικογενειακός τους τάφος βρίσκεται στην Καλαμάτα— η καινούργια πολιτεία πήρε μεγάλη έμπορική και πολιτική άνάπτυξι κι' έγινε το κέντρο του πλούσιου μεσσηνιακού κάμπου. Και την άκμή αυτή τη διατήρησε στα χρόνια της τουρκοκρατίας. Η πόλι ήταν χωρισμένη σε δυο μέρηματα, την τούρκικη πόλι και τη μανιατική, που είχε κι' αυτή άυτόνομη και προνομία όπως και η άλλη Μάνη.

Από την Καλαμάτα ξεκίνησε η Έλληνική Έπανάστασι στις 23 Μαρτίου του 1821 κι' ακόμα έκει τυπώθηκε η πρώτη έφημερίδα της νεώτερης Ελλάδας, η «Σάλπιγξ Έλληνική» την 1 Αύγουστου 1821.

Κατά το διάστημα όμως του Άγανος η Καλαμάτα καταστράφηκε από το σπαστό του Ίμπραημ και παραδόθηκαν στις φλόγες Ιστορικά κτίσια και μοναστήρια, με πολυτίμη κειμήλια χρονολούμενα από τους δυαντίμιους χρόνους. Παραμύουν όμως και σήμερα πολλά τα άείσθαστα στη σύγχρονη Καλαμάτα, που διαθέτει έπί πλέον ώσιους πεπαιστωμένους και θαυμαστές έδογές. Θα μνημνεύσμε ιδιαίτερα το μοναστήρι τόν Καλονορίων, που δεν είναι μόνο σίκος Θεού, αλλά και σίκος έργασίας και ποσόδου. Από το μοναστήρι αυτό έθνηκαν, πριν από 150 χρόνια, τα φημισμένα μεταξωτά μαντήλια της Καλαμάτας, που άποθάναντες η λακή μουσα:

«Αν πάς στην Καλαμάτα κι' έρωθι με το καλό φέρε μου ένα μαντήλι να βεώσ στο λαιμό...»

Και τα άρατά μαντήλια της Καλαμάτας τα βόσκουμε και σήμερα τόσο στο μοναστήρι τόν Καλονορίων όσο και στα έργοστάσια που φτιάχνουν τα όνομαστά καλαματιάνα μεταξωτά.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πάτρα — Καλάβρυτα — Μεγα Σπείλια.

«Η βρεφική μου ηλικία ήτανε λουλούδισμα... Ένα τσαμπί από κίτρινο άχνο λουλούδι, πού πρόσβαλλε ανάμεσα από τὰ φρέσκα τρυφερά κληματόφυλλα. Φυσούσε ο άνεμος και σκόρπιζε ένα περίεργο μεθυστικό άρωμα γύρω μου. Ή μάλιστα ήτανε πάντα συνδυασμένη με μένα... Δε μπορούσε ποτέ να φανταστώ τη σημερινή μου καταπληκτική εξέλιξη... Ένοιωσα τότε μερικούς δυνατούς φόβους, χωρίς μεγάλη αιτία — όταν κανείς είναι βρέφος, τρομάζει πιδ πολύ και πιδ εύκολα...

»Νά, τρώμαζα όταν κόβανε από τη μητέρα μου, τὸ κλήμα, κληματόφυλλα για ντολμαδάκια... Νόμιζα, ότι θα κάνουν κακό και σε μένα και έτρεμα πάνω στο κοτσάνι μου.

»Ευτυχώς, ότι δεν έπαλθθουσαν οι φόβοι μου: Ένα μελλοντικό τσαμπί σταφυλιού δεν κινδυνεύει. Με τον ίδιο τρόπο δεν κινδυνεύει και σαν άγουράκι... Τί να κάνει κανείς ένα λουλούδι ή μια άγουρίδα;... Οι κίνδυνοι για ένα σταφύλι — τὸ ίδιο όπως και για έναν άνθρωπο — αρχίζουν μόλις ενηλικιωθῇ, μόλις δέσει... Ένα σταφύλι, ιδιαίτερος, αρχίζει να μην γνητίζει την άρπαχτική διάθεση του ανθρώπου, μόλις γλυκάνῃ. Ή γλυκά είναι ο μεγάλος έθρος της ασφαλούς ενός πλάσματος. Μιά γλυκεία κοπέλλα μπορεί να πάθῃ πιδ μεγάλη ζημιά από μια άνοστη...

»Μετά τὸ λουλούδισμα, ήθε το δέσιμο. Έγινε ένα τσαμπί από καταπράσινες μπαλλίτσες, πού κάθε μέρα μεγαλώνανε. Και πάλι ένοιωθα τὸν έαυτό μου ασφαλισμένο. Ή μουν τόσο ξυπό, πού ήταν αδύνατο και έντελως άπίθανο να φαγωθώ... Κάτω όμως από τὰ πυρωμένα φύλλα τὸ ήλιου, πού από ψηλά έβρεχε φωτιά πάνω μου, ένοιωθα πώς άποκοτῶσα γυμνός, πώς γίνουμν από άγουρίδα σταφύλι... Τώρα έτρεμα και δε θα μπορούσε κανείς να με καθηγορήσῃ για φοβισισμό... Είχα γίνει ένα όμορφο τσαμπί, με χρυσοκίτρινες ρώγες, πού λαμποκοπούσανε στην λιακάδα σά διαμαντικά...

Δεν πρέπει να θεωρηθῇ ανάσπαστη περηφάνεια αν πῶ, ότι πιδ κατάλληλη νόμιζα για μένα τη θιτοίνα ενός χρυσόχοιου από ένα άμπελι! Δεν κανονίζει όμως κανείς τὸ πλαισίωμά του...

»Κι' έτσι, φτάσαμε στὸν τρύγο. Είναι κάτι σαν τὴ σφαγή τὸ Άγίου Βαρθολομαίου για τὸς ανθρώπους... Με τὴ διαφορά, ότι τὰ σταφύλια δεν έχουν ιστορία, ούτε ιστορικούς... Ποιὸς ασχολείται με

«Με τραγούδια και με γέλια έγινε ἡ καρατόμποι μου...».

Ένα τσαμπί σταφύλι...

Ένα σταφύλι και με τὴ σφαγή του! Τὸ αίμα ενός σταφυλιού δεν προκαλεῖ φρίκη, αλλά μεθύσι... Κι' αὐτὴ είναι ἡ διαφορά του από τὸν άνθρωπο — διαφορά πρὸς θεός του και εἰς βάρος του!

»Με τὸν τρύγο, λοιπόν, πέσανε σάν τις ακρίδες στὸ άμπελι οἱ τρυγητές! Βαστάγανε κοφινία μεγάλα και μέσα τους πετάγανε φρδην-μύγδην τὰ καρατομημένα σταφύλια...

»Φαντάζομαι, ότι ὁ Σανσόν, ὁ δῆμιος, τῆς Γαλλικῆς Έπανάστασης, κάπως έτσι θα πέταγε τὰ κεφάλια τὸν άριστοκρατῶν, σέ κάτι τέτοια κοφινία... Είπαμε όμως: Οἱ καρατομήσεις τὸν ευγενῶν γεμίζουν φρίκη ὅποιον τις άκούσῃ· οἱ καρατομήσεις τὸν σταφυλιῶν είναι πανηγύρι!

»Με τραγούδια και γέλια έγινε ἡ καρατομήσί μου. Νά ένα τραγούδι, πού τραγουδοῦ-

στὸν δρόμο, χωρίς να δῇ μιά άστνομική μοτσουκλέττα πού άκολουθούσε και πού άμέσως τὴν προσπερσσε για να τὴν αναγκάσῃ να σταματήσῃ.

Κατάπληκτη, τότε ἡ ώραία Λορραίν πληροφορήθηκε από τὸ όργανο τῆς τάξεως πώς είχε διαπράξει μιά σοβάρη παράβασι με τὸ ρίξιμο τὸν μπουκαλιού στὸ δρόμο και πὸς άφείλε να δώσῃ λόγο για τὴν πράξι τῆς στὸ αὐτόφωρο!

Λίγη ώρα άργότερα, ἡ Μεξικάνα τουρίστρια θρικοταν, στὸ δώλιο και, έπειτα από μιά σύντομη διαδίκασια, άκούγε τὴν αλήθινά σολομώντεια άπόφασι τοῦ δικαστή: «Η δράστις τοῦ παραπτώματος ήταν έλευθερία να διαλέξῃ ανάμεσα σέ μιά φυλάκισι 20 ἡμερῶν και στήν ύποχρέωσι να μασέψῃ, ὅπὸ τὴν επιβλεπεί ἡ εἰς άστυφύλακος, ὅσα σκουπίδια θα εὑρίσκε στὸν δημόσιο δρόμο τοῦ Σάν Φραντίσκο, σέ άπόστασι ενός μιλίου! Ἡ Λορραίν, πού δεν είχε καμιά διάθεσι να περάσῃ στή φυλακή τις μέρες τὸν διακοτῶν της, προτίμησε, φυσικά, τὴν δεύτερη λύσι.

Ώστόσο, δεν ήταν ἡ πρώτη και δεν είναι οὔτε ἡ τελευταία τουρίστρια, πού θα παρουσιάσε στους πιαστικούς τὸ θέσμη τοῦ ὁδοκαθαριστή!

Για να άντιμετωπίσουν τὴν φοβερή πληγή τὸν «τουριστικῶν σκουπιδιῶν», τὸν σκουπιδιῶν, δηλαδή, πού άφήνουν στὸ πέρασμά τους οἱ τουρίστες, μεταβάλλοντας κάθῃ πλάζ και κάθε χώρο κατασκηνώσεως σέ εστία ακαθαρσίας, οἱ αμερικανικές αρχές πήραν δρακόντεις άποφάσεις, εγκαταλείποντας τὴν τακτική τὸν παρακλήσεων και συστάσεων, πού άποδείχτηκε πὸς δεν έφερνε άποτέλεσμα.

Έκείνοι πού άφήνουν ἑκθετα τὰ σκουπίδια, παραπέμπονται στὸ αὐτόφωρο και έχουν τὸ ελεύθερο να προτιμήσουν τὴν φυλάκισι ἢ τὸ έργο τοῦ ὁδοκαθαριστή.

Επειδὴ, όμως, οὔτε ἡ άστυνομική δραστηριότητα στάθηκε αρκετή για τὴν εξαφάνισι τῆς μαστίγας τὸν «τουριστικῶν σκουπιδιῶν», τὸ μεγαλύτερο ἐκδρομικό σωματείο τῆς Ἀμερικῆς, τὸ «Σιέρρα-Κλάμπ», πού αριθμεῖ 16.000 μέλη, άποφάσισε να συντρέξῃ τις αρχές άφιρώνοντας ένα Σάββατοκύριακο τὸν μελῶν του στὸ έργο τοῦ ἑθελοντικού καθαρισμοῦ. Μέσα στὸ Σάββατοκύριακο αὐτό, τὰ μέλη τοῦ «Σιέρρα-Κλάμπ», χωρισμένα σέ ομάδες, γύρισαν τους εγκαταλείμμενους χώρους κατασκηνώσεων και μάζεψαν συνολικά τέσσερες τόννους σκουπιδιῶν!

σανε με κέφι οἱ δῆμιοί μου: «Τρυγάτε μέσ' στ' άμπελαιο με γέλια τρελλά γλυκά και μυρουδάτα σταφύλια. Και μέσα από τὰ άμπελαιο με γέλια πολλά ἡ λήθη θα κλεισθῇ στή μπιλίλια. Καλότυχα τὰ άμπελαιο! Με γέλια κρασί! τὴ γλυκά του ξεκύνει ὁ ροδίτης. Και μέσα στήν ταβέονα — άχι! Κέρνα μισή... Θα πνίξῃ κι' ἡ καρδιά τὴν πλη- (γῆ της...)».

»Πόνεσα δυνατά όταν με κόβανε. Ένα χέρι αδιάφορο και βόνασσο με πέταξε μέσα στὸ κοφίνι, ὅπου βοι- σκόντουσαν τόσα αδέρφια μου... Ὑστερα, άμα γέμισε τὸ κοφίνι, μᾶς ανέβασαν σ' ένα καμῶνι και γραμμή για τὸ πατητήρι!

»Κάτω από τὰ γυμνά πόδια πού με πατήσανε ένοιωσα κάτι πιδ πολυ από ταπεινισμό... Ένοιωσα όμως και κάτι σαν ἐκδικητικό σασισμό: Τὰ πόδια δεν ήταν τόσο καθαρά... Κι' έτσι μπορούσα να ελπίσω, ότι ἡ έλευσι ἄνθρωποι δε θα μείνον έντελως άτιμώρητοι για τὴ βάρβαρη συμπεριφορά τους άπέναντί μου...

»Καταλαβαίνετε τὴ θέσι μου: Ἀρχισα να τρέχω, να γίνωμαι από στερεὸ ὕγρὸ και να κυλάω σέ ρυάκια μέσα σέ μεγάλα βαρέλια... Ἡ μεταβολή μου αὐτή με έκανε να νιώσω τὴν αξία μου και τὴν ανηλικτική δύναμι μου: Ἀρχισα να βράζω κάτω από τὸ μοσκομυρισμένο κλαδί τοῦ πεύκου, πού είχανε βάλει για να σκεπασῇ τὴν τρύπα τοῦ βαρελίου μου...

»Ένα σκαμπανέβασμα καινούργιο με πληροφόρησε, ότι εἶχα εὑ- πνήσει για τὰ μεγάλα πεπρωμένα μου — για τὴν Ἀθήνα! Ἀν σᾶς πῶ, ότι δεν ένοιωθα περίεργεια και ενδιαφέρον, δε θα μίλαγα αλήθινά... Μιά άντλία άρχισε να δουλεύῃ, κι' από τὸ ένα βαρέλι βρέθηκε στὸ άλλο — τῆς ταβέρας, πού θα ήταν από δω κι' έμπρός ἡ άφετηρία μου για τὸ ξεκίνημα εναντίον τοῦ ανθρώπινου πόνου...

»Εβρασα μέσα στὸ καινούργιο βαρέλι για αρκετὸ καιρό... Ἀκούγα γύρω μου ακαθόριστες φωνές, γέλια, τραγούδια... Δεν ήμουν όμως ακόμα έτοιμο. Έβραζα πάντα και περιμένα τὸ πρώτο βορειοδράκι πού θα μού επέτρεπε να βγῶ στή ζωή... Και τὸ βορειοδράκι ήθε με τις πρώτες χειμωνιάτικες άναιτριχίλες. Εὐλογημένη στιγμή! Ἀνοίξε ἡ κανουλα και από τὸ βαρέλι χύθηκε στή μισή.

»Νομίζω, ότι έπρεπε να καμαρώ- νω για τὴν ποιότητα μου. Σπιθα- βολούσα και μοσκομύριζα δυνατά. Αὐτὸς πού με είχε παραγγείλει καθότανε μόνος του, σέ μιά γωνία. Δεν είχε φάει πολύ, ὅπως κάνουν οἱ πραγματικοί μπρεκδες, πού δε γεμίζουν με φαί τὸ στομάχι τους, για να άφίσουνε θέσι για τὸ κρασί.

»Μιά περίεργη μαντική δύναμι με έκανε να κλέψω από τὴ σκέψι του τὸ μυστικό του: Ἀγαπούσε, είχε δώσει τὰ πάντα σέ μιά άνάξια γυναίκα... Κι' αὐτὴ τὸν είχε απατή- σει πρόστυχα με ένα άλλον, χωρίς να νοιστῇ για τὴν πληγή πού τοῦ είχε ανοίξει...

»Με κτύπησε με δακρυμένο βλέμα... Ἦσουν — τὸ καταλαβαينا — ἡ μοναδική του ελπίδα: Μιά και δε μπορούσε να τὴν κρατήσῃ κοντά του, ελπίδα του ήταν να τὴν ε- χάσῃ... Μᾶς χέρι πού έτρεμε, πήρε τὴ μισή και με άδειασε στὸ ποτήρι του. Ὑποσχέθηκα να κάνω αὐτό, πού μού σα για να τοῦ δώσω αὐτό, πού μού σα ζητούσε — τὴ λησμονιά... Και τὸν κάνω να τρικλίσῃ, να παραπα- τῇ και να τραγουδά εὐτυχισμέ- νος...

»Τὸ μεθύσι — τὸ δώρο τὸ δικό μου — είναι πάντα ευτυχία... Μᾶς ευτυχία ψεύτικη, μὰ τόσο ὁμορφη και πειστική, πού κάνει τους πανεμένους να ξεχνῶνε τὸν πόνο τους και να τὸν κάνουνε τραγούδια και γέλια...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Παραγωγή: Ι. ΚΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ και ΣΙΑ

Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ Μουσική: ΤΑΚΗ ΜΩΡΑΚΗ

5ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ἀλίκη, πού μένει σέ μιά έξοχική βίλλα μαζί με μιά παρέα από καλλιτέχνες και ποιητές με μεγάλες φιλοδοξίες, άπολυεται, για μιά άάση φορά, από τὸ κατάρκτημα, στὸ ὅποιο εἰσάγεται. Ἀπώττας και πάλι δουλεύει πηγαίνει στην έπιμερία «Εσπερία»

Ἡ Δημήτρης δε γάνει τὴν εὐκαιρία να τὴν κολακέψῃ: — Καὶ ἔξυπνη και πολυ-πολυ νόστιμη! — Νάτα! Ἀντίσας... — Μὰ τί συμβαίνει, δεσποινίς... Ἀλήθεια πὸς λέγεσθε; — Πὸς λέγωμαι: Ὅποτε δεν έβρεις πὸς λέγομαι!

Ἡ Ἀλίκη πού έχει άόργισι να χαλίζεται σπικάνει τὸ ποτήρι της: — Θαύμα είναι αὐτὸ τὸ οὔσιμα... Είναι τὸ ποτό μου... Μπορώ να πίνω ὅλη τὴ νύχτα και να μὴ χαλιζατῶ καθόλου. Γιατί με κυττάεις; — Προσπαθῶ να μαντέψω τ' όνομά σας... — Λοιπὸν βρεις κάτι: Εἶσαι Νίνο κουτούτσικος...

ΜΟΥΣΙΤΣΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ
ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΚΗ
ΝΤΙΝΟΣ ΚΟΥΛΗΣ ΣΤΟΛΙΓΚΑΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ
ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΚΙΩΝΑΚΗΣ
ΦΟΙΒΟΣ ΘΑΝΑΣΗΣ ΒΕΓΓΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΔΑΣΑ ΑΛΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Νάτα, ὅπου αναλαμβάνει τὴν κοσμική στήλη. Ὁ διευθυντής τῆς άνα- θέτει μιά μέρα μιά έκτακτη άποστολή: να παρη συνεντευξὴ από ένα ατομικό έπισημόνα, πού ένοηται τὴν έπομένη. Τὸ ίδιο βράδυ, σέ μιά δεξιάσι ἡ Ἀλίκη πᾶνει πάνω στὸ σιντακτὴ τῆς εἰςμερίας «Α- λήθεια», από τὸν ὅποιο τῆς τόνισαν πὸς πρέπει να αἰσάγεται.

— Μήπως γνωριστήκαμε πουθενά και δε τὸ θυμάμαι... Σήμερα πάντως, έσεις πέσατε ἑπάνω μου, ενώ ήπιμα τὸ ποτό μου... — Ναὶ βέβαια... Με συγχαρείς... — Δε βολιέστε, αν δεν ήταν αὐτὴ ἡ άπροσεξία, δε θα υού διώτουν ἡ εὐκαιρία να σᾶς γνωρίσω...

... Δεν πειράζει όμως, ἐγὼ σέ προστιμῶ έτσι... — Λοιπὸν ποὶό είναι τ' όνομά σας; — Ἀλίκη... Μὴ με αὐτήσις δίκες σέ ποιά έπιμερία εἰσάγωμαι! γιατί αὐτὸ δεν πρέκειται να σὸ πῶ... — Εσπερία... Ὅποτε εἰσαστε συνάδελφοι!

... Καί δὲν τὸ εἶνα καταλάβει...
 — Βλέπεις; Στ' ἄλγεα ἐγὼ ὅτι εἶσαι κουτούτσικος...
 — Ἀλίκη... Ἀλίκη... Μὰ βέβαια... Εἶσαι ἡ Ἀλίκη Πε-
 τροπούλου τῶν «Ἑσπερινῶν Νέων».
 Ἡ Ἀλίκη σπικάνεται θυμωμένη, μὰ ὁ Δημήτρης τρέχει
 πίσω της.
 — Ψεῦτη! τοῦ φωνάζει...
 — Ἀλίκη!...
 — Ἀσε με... Ὅποτε δὲ μὲ γνωρίζεις ἔ... Κι' ἐγὼ τὸ
 ζῶν σὲ πιστεύω.
 — Μὰ δὲ σου εἶπα ψέματα, Ἀλίκη. Πού θέλεις νὰ σὲ
 γνῶρίζω; Ἀπλῶς ἐγὼ ἀκούσει γιὰ σένα στὴν ἐφημερίδα...
 Ὅποτε γι' αὐτὸ τὸ ἀνέστησέ σου ἦταν τόσο παρ' ἄνεο...
 Κουταμάρες... Μὰ δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν; πὼς θὰ
 αὐτὰ εἶναι ἀνοήσιες τῶν διευθυντῶν μας; Τώρα, πού συ-
 ναντηθήκαμε καὶ βρισκόμαστε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον συμπαθητικό,
 θὰ μολώσουμε καὶ δὲ θὰ μιλιώμαστε γιὰ νὰ κάνουμε τὸ
 κέφι αὐτῶν τῶν κυριῶν... Ἐκτός βέβαια αἰ ἐγὼ δὲ σου
 εἶμαι συμπαθής.
 — Δὲν εἶπα ἐγὼ τέτοιο πράγμα...
 — Τότε πάσε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ... Πάμε κάπου, ποὶ
 νὰ μὴν ἐπὶ τόσο κόσμο...
 — Πάμε, ψιθυρίζει ἡ Ἀλίκη.

Ξαφνικά ὁμοῦ θυμᾶται τὸ συνοδὸ της:
 — Ἀ!... Ὁ Βουρδουμπᾶς.
 — Ποιός;
 Ἡ Ἀλίκη κιντάρει γύρω της καὶ βλέπει τὸ Βουρδουμπᾶ στὸ μπου-
 φὲ μὰ καταδρογνίλη τὸν ἔνα μετὰ τὸν ἄλλο...

Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ Δημήτρης βρίσκονται σ' ἓνα κο-
 σμικὸ κέντρο. Τὰ ποτήρια, πού ἐξακολουθεῖ ν' ἀδειάζει τῆς ἔχουν φέρε
 ἓνα διαβόλεμένο κέφι. Γι' αὐτὸ κα' ὅταν ἡ ὀργήστρα ἀρχίζει νὰ παίξει
 ἓνα εὐθύμιο σκοπὸ, δὲ διστάζει νὰ σπικῇ καὶ νὰ παρουσιάσῃ στοὺς
 θαμῶνες ἓνα ἑκτακτὸ νοῦμερο...

Σὺν νὰ μὴ ἔφτανε ἡ ἐντύπωση, πού προκάλεσε ἡ εἰσόδός της στὴν
 πίστα, ἀνεβαίνει στὴν ἐξέδρα τῶν μουσικῶν καὶ χτυπᾷ δυνατὰ τὰ
 διάφορα κρουστὰ ὄργανα.
 Ὑστερα ξανακατεβαίνει στὴν πίστα καὶ συνοδευομένη ἀπὸ τὸ τοῖο
 Γκρέκο ἀρχίζει τὸ τραγούδι.

«Τ' ἀγόρι μου, τ' ἀγόρι μου, τ' ἀγόρι μου...
 γλυκὸ καὶ τραγανὸ σὰν καραμέλλα
 καὶ πόες δταν παίρῃ ἄντρα ὥρμον,
 τ' ἀγόρι μου εἶνε μονολία εἶνε τρέλλα!»

«Χεῖλάκι πετροκέρασο
 καὶ μάγουλο βερύκοκο
 Ρίκο - ρίκο - ρίκοκο
 Ρίκο - Ρινοκό...»

«Τ' ἀγόρι μου εἶνε πλάσμα ἀξιοζήλento
 τὸ ἔλεμμα του, τὸ γέλιο του ροσάκι.
 Μπροστά του δὲν ἀξίζουν οὔτε δилаφτο,
 δὲν πιάνουν χαρτωσιά οἱ ἄντρες ὅλοι»

«Χεῖλάκι πετροκέρασο
 καὶ μάγουλο βερύκοκο
 Ρίκο - ρίκο - ρίκοκο
 Ρίκο - Ρινοκό...»

Ἀνήσυχο, θερμώαμο, ξιζάνιο
 γεμάτο φλόγα, αἰσθημα, μεράκι,
 πιάντικο, ἀνεκτίμητο καὶ σπάνιο
 τ' ἀγόρι, τὸ γλυκὸ μου τ' ἀγοράκι...»

Ξαναγυρίζει στὸ τραπέζακι, ὅπου κάθεται ὁ Δημήτρης καὶ συνε-
 γίζει.
 «Χεῖλάκι πετροκέρασο
 καὶ μάγουλο βερύκοκο
 Ρίκο - ρίκο - ρίκοκο
 Ρίκο - Ρινοκό...»

Ἐπειδὴ ἡ συμπεριφορὰ τῆς μεθυσμένης Ἀλίκης διακίζει μὰ προκαλεῖ
 λαόνδολο, ὁ Δημήτρης τὴν παύει καὶ θγαλίνει.
 — Πές μου πὺ κάθεται νὰ σὲ πᾶω στὸ σπύτι σου, τῆς λέει.
 — Δὲν πᾶω σπύτι μου ἀπὸψε...
 Μὴ βρισκόντας ἄλλη λύσι ὁ Δημήτρης τὴν πηγαίνει στὸ σπύτι του.

Ἐκεῖ τὴ βοηθεῖ νὰ «σπλώσῃ σ' ἓνα κτιθάνι, ντυμένη ὅπως εἶναι καὶ
 ἡ Ἀλίκη γογγίζουσα ξανασηκώνεται:
 — Δημιτρίον! φωνάζει... Θέλω νὰ μεθύσω...
 — Σπλώστε τώρα, ἔνεις πῆ ἀρεκέτᾳ.
 — Ἦπια; Ἐγὼ... Τότε θέλω νὰ πῶ κι' ἄλλο.

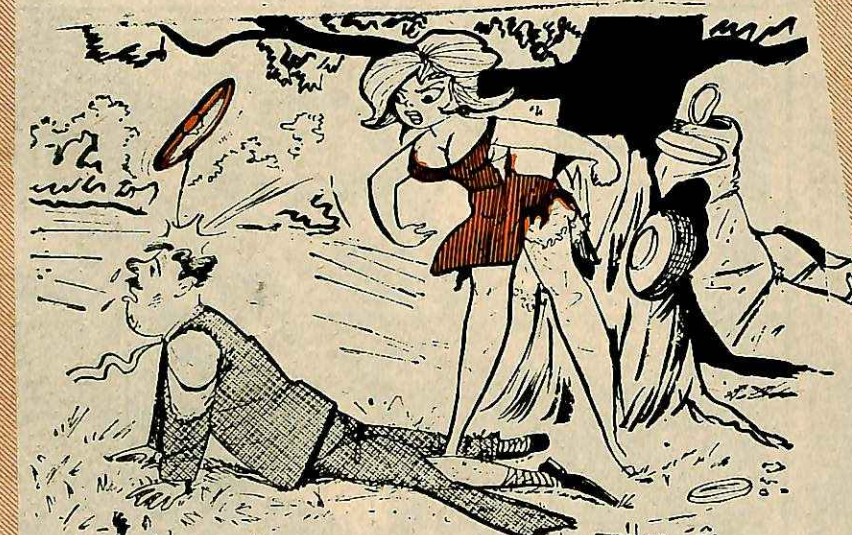
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια...

— Στην τιμή περιλαμβάνεται και το αυτοκίνητο;

— "Αργήσα λίγο, γιατί μπήκα σ' ένα ζαχαροπλαστείο."
— "Λαίμαργη!...
— ...Με το αυτοκίνητό μας!..."

— "Άκουσε να σου πω, αν βρισκόμουν πώς δεν ξέγανω όδηγώ, άλλη φορά να κάθεται εσύ στο τιμόνι!..."

— "Έχετε αγριολούλουδα;

— "Αφού σάς άρεσει τόσο πολύ να γράφετε, γιατί δε γίνεσαστε συγγραφείς;

ΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ!

18ον

— Για τη στιγμή, ποτέ να ξεκουραστούμε, απάντησε ο Χάνσεν. Άλλο θα κάναμε να κάναμε πολλά. Τό άλλο πρωί, ελευθέρωσαν το δίσκο και ξεκίνησαν με κατεύθυνση προς το Βορρά.

Προχωρούσαν από κάμωση ώρα, λουσμένοι στο φως του ήλιου, που έλαμπε πάνω στον ολόγιο και μαυρο ούρανο.

Καί, ξαφνικά, έχασαν τον ήλιο από τα μάτια τους. Από τη μία στιγμή στην άλλη, όλα σκοτεινιάσαν γύρω τους.

Κατάλαβαν τότε, ότι για το ημισφαίριο, όπου βρίσκονταν, η ημέρα είχε τελειώσει.

Η «ημέρα» στη Σελήνη διαρκεί 14 γήινες. Στην πραγματικότητα, υπάρχει μία «ημέρα» 14 γήινων ημερών και μία «νύχτα» 14 γήινων νυχτών. Το πέραςμα από την ημέρα στη νύχτα, και αντίστροφα γίνεται άκαριαα, χωρίς τη μεσολάβηση του λυκαυγούς ή του σουρούπου, για το λόγο, ότι στη Σελήνη δεν υπάρχει ατμόσφαιρα.

Στον ούρανο έλαμπαν τώρα άναρριβητοι αστέριμοι. Ο Κούρτ Ρίχτερ είχε συντάξει, εύτυχως, έναν υποτυπώδη χάρτη του ούρανου, όπως φαίνεται από τη Σελήνη. Ο δηνόμηνος απ' αυτό το χάρτη, συνέχιζαν την πορεία τους, χωρίς τον κίνδυνο να χαθούν. Οι προβολείς, που βρίσκονταν στη βάση του δίσκου, έσχιζαν ταυτόχρονα τα σκοτάδια κι έριχναν το φως τους πάνω στην απέραντη έρημο, που απλωνόταν γύρω τους.

Ο δίσκος πετούσε άλλοτε χαμηλά κι' άλλοτε ανέβαινε σε μέταρο, για να περάσει πάνω από τις όσοειρές που υψώνονταν προς όλες τις διευθύνσεις. Μία απ' αυτές θάπρεπε να είχε ύψος πάνω από 8000 μέτρα. Έπειδη η ταχύτητά τους ήταν μικρή, χρειάστηκαν πάνω από ώρα για να την περάσουν.

Η όροσειρά αυτή κατέβαινε από το αντίθετο μέρος. Πίσω απ' αυτήν απλωνόταν ένας τεράστιος κρατήρας, που το μήκος του ξεπερνούσε τα 100 χιλιόμετρα και το πλάτος του τα 40. Ο πυθμένας του, που βρισκόταν σε βάθος 5 ή 6 χιλιάδων μέτρων, σκεπαζόταν από μεγάλους όγκους πάγου, γιατί ο ήλιος δεν έφτανε ποτέ εκεί.

Προχωρούσαν τώρα πάνω από μία άνωλη περιοχή, που το έδαφος της ήταν γεμάτο με πτυχώσεις. Καί, ξαφνικά, είδαν ένα φατεινό άστρο, που κατέβαινε από τον ούρανο προς το μέρος τους.

Ήταν κατακόκκινο και σκόρπιζε σπιθίλλες ολόγυρά του. «Εμοιάζει με μία μάσα φωτιάς, που οι διαστάσεις της μεγάλωναν ολοένα.

— Το έχεις σημειώσει αυτό το άστρο στο χάρτη σου; ρώτησε ο Σέντον τον Ρίχτερ ειρωνικά.

— Άλλ' ο Ρίχτερ δεν είχε τον καιρό ν' απαντήσει στην ερώτησή του. Παρολοούθεσε μ' ολοφάνερη αγωνία την πορεία αυτού του άστρου.

Η αγωνία του Χάνσεν δεν ήταν μικρότερη. Αναρωτιόταν αν έπρεπε να διευθυνθεί άριστερα ή δεξιά, για ν' αποφύγει τη σύγκρουση μ' αυτή τη μάσα της φωτιάς. Άλλ' ο υπολογισμός δεν ήταν εύκολος, γιατί το άστρο αυτό διευθυνόταν λοξά κι' έτρεχε με πολύ μεγάλη ταχύτητα.

— Είναι ένας μετεωρίτης, σαν αυτούς που πρέπει να πέφτουν πολύ συχνά στη Σελήνη, είπε ο Ρίχτερ.

Ο δγκος του μεγάλωνε ολοένα. Εί— τώρα τις διαστάσεις ολόκληρης πολυκατοικίας.

Ο Χάνσεν πήρε, τέλος, την απόφασή του. Πέρεσε ένα κομμάτι κι' ο δίσκος άρχισε ν' ανιχνεύεται κατακόρυφα. Ο μετεωρίτης πέρασε πολύ κοντά τους, σ' απόσταση μόλις δέκα ή δώδεκα χιλιομέτρων κι' έπεσε σε βολίδα πάνω στη Σελήνη.

Ένα στεφάνι από φλόγες ανιχνεύθηκε άμέσως από το έδαφος, ενώ τα κομμάτια του μετεωρίτη σκορπίζονταν ολόγυρά του.

Είμαστε τυχεροί! είπε ο Χάνσεν, που διέκρινε το δίσκο προς το μέρος της πτώσεως, για να παρακολουθήσουν από κοντά το υπέροχο θέαμα.

Αν βρίσκονταν έξω από το δίσκο κι' ήταν δυνατό ν' απαλλαγούν από τη στολή τους, δε θ' άκουγαν τον παραμικρό θόρυβο. Αυτή η πτώση του μετεωρίτη ήταν βουβή, όπως σε μερικές ταινίες. Γιατί, ως γνωστόν, στη Σελήνη δεν υπάρχει ατμόσφαιρα. Κι' έτσι, η μετάβαση του ήχου είναι αδύνατη.

Συνέχισαν κατόπιν την πορεία τους προς το αντίθετο ημισφαίριο. Πέρασαν τη διαχωριστική ζώνη, άγγιξε τέλος ο Χάνσεν.

Βρισκόμαστε στο άγνωστο ημισφαίριο της Σελήνης.

Τα σκοτάδια είχαν διαλυθεί τώρα. Το βόρειο ημισφαίριο του δορυφόρου μας λούζονταν στο φως του Ήλιου.

Το τοπίο στην αρχή δεν παρουσίαζε σημαντική διαφορά σχετικά με ότι είχαν δει ως τότε. Άλλ' άφηνικά, εμφανίστηκαν στον ορίζοντα μεγάλες σκούρες ζώνες, που περιέβαλλαν μία γυαλιστερή έκταση σαν καθρέφτη.

Νομίζω πως ονειρεύομαι, είπε ανήσυχος ο Χάνσεν. Μήπως έχουμε από την τροχιά μας και πλησιάσαμε στη Γη, χωρίς να το καταλάβουμε;

— Η αλήθεια είναι πως το τοπίο αυτό μοιάζει ν' εκείνα που έβλεπα από τη Γη, συμφώνησε ο Ρίχτερ. Άλλ' είναι αδύνατο να ξεφυγάμε από τη Σελήνη.

Μεοικες παρατηρήσεις, που έκαναν, τους έπεισαν, ότι δεν είχαν άπομακρυνθεί από τη Σελήνη. Βρίσκονταν πάνω από το μυστηριώδες ημισφαίριό της, που οι άνθρωποι

δεν είχαν κατορθώσει να δουν ποτέ. Το ημισφαίριο αυτό ήταν πεπλεγμένο κι' από ψηλά φαίνονταν σαν ένα απέραντο οροπέδιο.

— Νομίζω πως μπορούμε να κάμουμε κάτι καλύτερο από το να πετάμε μ' αυτό το δίσκο, όπως μ' ελικάπτερο, είπε ξαφνικά ο Χάνσεν.

— Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο Ρίχτερ, που είχε μαντέψει τη σκέψη του. Θα μπορούσαμε να κάμουμε το γύρο της Σελήνης, για να βεβαιωθούμε για το σχήμα της.

Ο Χάνσεν έδωσε άμέσως στο δίσκο την ταχύτητα, που έχουν οι μετεωρίτες (70 χιλιόμετρα στο δευτερόλεπτο) και χιλιόμετρα ιάνθηκε σε μεγάλο ύψος. Μπόρεσαν έτσι να κάμουν το γύρο της Σελήνης πολλές φορές, ακολουθώντας ποτέ τη μία τροχιά καί ποτέ την άλλη.

Είχαν τώρα μία ακριβή εικόνα για το σχήμα της Σελήνης.

— Το σχήμα της Σελήνης δε μοιάζει με της Γης, είπε ο Χάνσεν. Ένώ ο πλανήτης μας είναι μία σφαίρα, ζουληγμένη στους πόλους και διογκωμένη στον Ισημερινό, η Σελήνη έχει το σχήμα κώνου, με διογκωμένο κεφάλι και άτρακτοειδή βάση.

Θα μπορούσα να την παρομοιάσω με μία σέσουρα, σαν αυτές με τις οποίες παίζουν τα παιδιά. Το κεφάλι της είναι το άγνωστο ημισφαίριο. Από τη Γη βλέπουμε μόνο την άτρακτοειδή βάση της.

— Το σχήμα αυτό επιβεβαιώνει τη θεωρία, ότι η Σελήνη αποσπασθηκε από τη Γη, συμπλήρωσε ο Ρίχτερ. Το κομμάτι, που τινάχτηκε μέσα στο διάστημα, βρισκόταν κάτω από την ισχυρή έλξη της Γης, που το έδωσε το περίεργο σχήμα που έχει τώρα. Η τάση της Σελήνης είναι να γίνει κι' αυτή τελειοσφαίρα. Άλλ' για να το κατορθώσει, θα πρέπει να χάσει το μεγαλύτερο μέρος από τη βάση της. Φαντάζομαι, έλλωστε, ότι η βάση της μικραίνει ολοένα.

Και τώρα ας ξαναγυρίσουμε στο άγνωστο ημισφαίριο, είπε αξιοσημείωτος ο Χάνσεν. Για μας, τουλάχιστον, αυτό το ημισφαίριο θα πάλει σε λίγο να είναι άγνωστο.

Ο δίσκος διευθυνόταν τώρα προς το Βορρά, με ταχύτητα που ελαττωνόταν ολοένα.

Ο δίσκος έφτασε σε λίγο στην περιοχή, όπου απλωνόταν οι σκούρες κηλίδες κι' άρχισε να πετάει πάνω από τη γυαλιστερή επιφάνεια, που έμοιαζε σαν καθρέφτης.

Οι άστροναύτες έκαναν διάφορες υποθέσεις.

— Είναι θάλασσα! είπε ο Σέντον.

— Όχι, είπε ο Τόμας Σάκι. Είναι λίμνη με παγωμένο πετρέλαιο.

— Κι' οι κηλίδες; ρώτησε ο Ρίχτερ.

— Οι κηλίδες είναι δάση.

Ο δίσκος κατέβαινε ολοένα.

Κούρτ, είπε ο Χάνσεν στο Ρίχτερ, βλέπεις κανένα μέρος, όπου να μπορούμε να προσγειωθούμε;

— Νά, εκεί κάτω, απάντησε ο Ρίχτερ, δείχνοντας μία θαλάσσια επιφάνεια, που είχε το χρώμα της στάχτης.

Πλησιάζαν ολοένα. Βρίσκονταν τώρα σε ύψος μόλις δυο χιλιάδων μέτρων.

Άλλ' αυτή η επιφάνεια... κι— νείται, είπε ξαφνικά ο Χάνσεν. Για την ακρίβεια, αυτή η επιφάνεια παρουσιάζει μερικούς πολύ ανάλαφρους κυματισμούς.

— Μοιάζει σά σύννεφο, ξαναείπε ο Χάνσεν.

— Από ύδρατμούς! συμπλήρωσε ο Χάνσεν.

(Ο Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης, σε στιγμές που ταπεινάζουν, κριτικάρουν τα πάντα και τους πάντες σχολιάζουν...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Μήνες βλέπω αυτόν τον τύπο να περνά πολύ σεινιά και ντυμένον στα λινά του τα στενά και ταπεινά...

Συνετός και σωφρων πάντα στις διαβάσεις προχωρεί και τους νόμους της Τροχαίας «κατά... γραμμα» τους τηρεί!

Τους τηρεί, δέ, τους κανόνες «κατά γραμμα» συνεπώς, γιατί είν' άνθρωπος, που λέγε, «τών... γραμμάτων» ο φτωχός κι' αν τυχόν ο τροχονόμος παραβάτη τον τακώση δε μπορεί για ποσόν του ούτε... τάληρο να δώσει!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Κι' όμως θάπρεπε η Τροχαία να μην είναι αστηγή σ' έναν άνθρωπο που πάντα και παντού... πεζοπορεί και γι' αυτόν να μην ισχύη της Τροχαίας κάθε όρος, γιατί «ούκ έχει άμαρτίαν» τέτοιος μέγας... «δοσιπόρος»!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Ποιητής και λογοτέχνης είναι ο άνθρωπος αυτός και απ' όλους θεωρείται διαλεγτός και ζηλευτός...

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Δυστυχώς αυτόν τον δρόμο η ζωή μας έχει πάρει κι' είναι ώρα, υποθέτω, να το πάρουμε γαμπάρι, πως η πένα στον καιρό μας, οδηγεί προς την... πενία κι' η «πενία» εξασφαλίζει τη μεγάλη... ευδαιμονία!

ΔΙΑ ΤΟ ΠΙΣΤΟΝ:

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Μά παρ' όλο που τις Μούσες από γρόνια θεωρείται και παρ' όλο, τέλος πάντων, που τον Πήγασον... επιπνέει δε μπορεί να θεραπεύση την τρελή του άδεκαρία κι' απ' την... ποιήσει ξεπέφτει στη φριχτή... πεζοπορία!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Ενώ, φίλτατε Σταμάτη, «μπούζουζης» είν' γινώταν, κάθε λίγο και λιγάκι σκό... «καντίνι» θα ντυνόταν, δε θα τούλεισε ποτέ του το ματάκι το παχύ και θα είχε αποκτήσει δυο και τρία Γιώτα - Χι... Με τ'αμάμν' και τ'απασά μου' το κοινόν θα συγκινούσε και, χωρίς πολλές κουνέτες, σάν... Παράς θα την περνούσε!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Δυστυχώς αυτόν τον δρόμο η ζωή μας έχει πάρει κι' είναι ώρα, υποθέτω, να το πάρουμε γαμπάρι, πως η πένα στον καιρό μας, οδηγεί προς την... πενία κι' η «πενία» εξασφαλίζει τη μεγάλη... ευδαιμονία!

ΔΙΑ ΤΟ ΠΙΣΤΟΝ:

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

σε δ Σέντον μ' ένθουσιασμό. Αυτό
οτι αυτή η γυαλιστερή επιφάνεια
δείχνει πώς στη Σελήνη υπάρχει νε-
ρό και συνεπώς ζωή!

— Μη βιάζεσαι! παρατήρησε ο
Ρίχτερ. Νομίζω πως πρόκειται για
ένα σύννεφο από καπνό.

— Τόσο το καλύτερο! φώναξε ο
Σέντον. Το συμπέρασμα είναι το Ι-
δο... Στη Σελήνη υπάρχει ζωή!

— Το μόνο βέβαιο για τη στιγι-
νή είναι πως στη Σελήνη υπάρχει
ένα ήφαιστειο, παρατήρησε ο Ρί-
χτερ. Ο καπνός αυτός, αν βέβαια
πρόκειται για καπνό, δε μπορεί πα-
ρά να προέρχεται από ήφαιστειο.

— Η Σελήνη δεν είναι, λοιπόν,
νεκρός πλανήτης, αφού έχει ακόμη
φωτιά μέσα στα σπλάχνα της! φώ-
ναξε ο Σέντον. Η φωτιά είναι η ζή-
α, του σπυάντος.

Ο Χάνσεν, σκαμμένος πάνω στα
δράγματα του, έκανε μικρούς κύκλους
πάνω απ' αυτή την περιοχή της
Σελήνης, που ήταν τόσο διαφορετι-
κή από τις άλλες.

Όλα έδειχναν, ότι έπρόκειτο για
ένα ήφαιστειο. Στο μέρος αυτό, το
έδαφος ανυψωνόταν σε μεγάλη έκτα-
σι και σχημάτιζε έναν κόνο.

Ο Χάνσεν διηύθυνε κατόπιν το
δίσκο προς το μέρος τών κηλίδων.
— Δεν είναι δέντρα, είπε σε
λίγο.

— Μοιάζουν με βράνους από
γρανίτη, πρόσθεσε ο Ρίχτερ. Όλη
αυτή η περιοχή είναι καμένη από
τη φωτιά, ξαναείπε ο Χάνσεν. Νο-
μίζω, φίλοι μου, ότι κάσαμε μια
σημαντική ανακάλυψη.

Ανακάλυψαν, τέλος, μία περιο-
γή που φαίνεται αρκετά δυναή κι
ο Χάνσεν έφερε το δίσκο σ' όρι-
ζόντια θέση, για να μπορούσαν να
προσγειωθούν. Τα «πόδια» του χά-
θηκαν μέσα σ' ένα στρώμα ολόμαυ-
ρης άμμου.

— Αφού υπάρχει καπνός, πρέ-
πει να υπάρχει και όξυγόνο, είπε
ο Σέντον. Διαφορετικά, δε θα γίνε-
ταν καύσι- Μπορούμε, λοιπόν, να
προσγειωθούμε χωρίς στυλιές.

— Άλλ' ο Χάνσεν δε συμπερίσθηκε
τόν ένθουσιασμό του.

— Όξυγόνο μπορεί να υπάρχει,
απάντησε. Αλλά δεν ξέρουμε ούτε
μέ ποιά μορφή βρίσκεται, ούτε σε
ποιά αναλογία. Δε μπορούμε, λοι-
πόν, να παραμελήσουμε καμιά πρ-
οφύλαξη. Θα βγούμε με τις στολές
μας, όπως και στο άλλο ήμισφαί-
ριο.

— Άρχισαν άμέσως τις σχετικές
προετοιμασίες.

Αυτή τη φορά, εκείνος που έμεινε
στο δίσκο, ήταν ο Τόκα Σάκι. Οι
άστρωναυτες είχαν πάρει μαζί τους
διάφορα εργαλεία και δράγματα, που
θα τους εξυμνητούσαν στην ξε-
ρευνήσή τους.

Ο Χάνσεν έδωσε τις τελευταίες
δδν... τους.

— Θα προσκωρήσω όλοι μαζί,
χωρίς ν' αποκαρσυνώμαστε ο ένας
από τόν άλλο, είπε. Έτσι, θα μπο-
ρούμε να βοηθήσουμε αμοιβαία σε
περίπλοκα ανάγκες.

Η μικρή ομάδα ξεκίνησε άμέσως.
Προπορεύονταν ο Χάνσεν μαζί με την
Αίρην. Πίσω ακολουθούσαν ο Ρί-
χτερ κι ο Σέντον. Είχαν εξοικειω-
θεί πια με τις συνθήκες της Σελή-
νης και μπορούσαν να περπατάνε
με σχετική άνεση.

Διαβύνθηκαν έτσι προς το μέρος
της γυαλιστερής επιφάνειας, που
έμοιαζε με καθρέφτη. Η επιφάνεια
αυτή εκτεινόταν σε μήκος πολλών
εκατοντάδων χιλιομέτρων χωρίς την
παραμικρή διακοπή.

Πλησίασαν τέλος και τότε είδαν,
ήταν λάβα, που είχε κρυσταλλο-
ποιηθ' από αιώνας ή χιλιετηρίδες.
Τό παχύς της ήταν αδύνατο να
προσδιορισθ'.

Όλα έδειχναν όμως, ότι έπρεπε να ήταν πολύ μεγάλο.
Η λάβα αυτή είχε ξεχυθ' σε ποτά-
μια από τόν κρατήρα του ήφαι-
στειου κι' είχε σχηματίσει έναν τα-
ππη, γεμίζοντας όλες τις κοιλά-
τες που υπήρχαν στο έδαφος.

Ολάνθυνα οι βράχοι και το χώμα
είχαν ολόμαυρο χρώμα, σ' να είναι
βγή από ένα τελώριο καμίνι. Αυτό
το μού-ν' υρώμα έδινε μία πέννημη
δν... σ' έλο τόν τοπίο.

Ο Σέντον πήρε ένα σφυρί κι' έο-
χισε να χτυπήν μ' αυτό πάνω στην

κρυσταλλοποιημένη μάζα. Τά χτυ-
πήματα, που έδινε ήταν τρομερά,
χωρίς, άλλωστε, να καταβάλλη με-
γάλη προσπάθεια. Δεν κατάφερε,
ωστόσο, να προκαλέσ' το παραμι-
κρό ρήγμα πάνω σ' αυτό το στρώ-
μα. Στο τέλος, αναγκάστηκε να
παραιτηθ' από τήν άγωνα προσπά-
θειά του.

Στο μεταξύ, ο Ρίχτερ έκανε διά-
φορες παρατηρήσεις με τα όργανα
που είχε πάρει μαζί του.

Τά όργανα αυτά έδειξαν, ότι ύ-
πήρχε οξυγόνο. Άλλ' η αναλογία
του ήταν ελάχιστη. Μόλις αντί-
στοιχούσε στο 1/12 ή το 1/15 έ-
κείνου που υπάρχει στην επιφάνεια
της Γης.

Αυτό έδειχνε, ότι η ζωή εκεί ή-
ταν αδύνατη, τούλάχιστον για τόν
άνθρωπο και τά ζώα. Θα μπορούσε,
όμως, ν' αναπτύχουν μερικά ύπο-
τυπωθή φυτά, π. χ. ένα είδος χλόης.
Τό έδαφος ολόγυρα ήταν πολύ ά-
νώμαλο. Άλλ' οι άστρωναυτες έκα-
ναν τεράστια άλματα χωρίς να τό
καταλαβαίνουν.

Ο Χάνσεν, ο Ρίχτερ κι' η Αί-
ρην εξέταζαν προσεχτικά τούς βρά-
χους κι' έψαχναν μέσα στις ρωγ-
μές, μήπως ανακαλύψουν κάποια ί-
χνη βλαστήσεως. Ο Σάκι κι ο
Σέντον, από τ' άλλο μέρος, έσκα-
δαν κάθε τόσο με τις αξίνες τους.
Τό έδαφος ήταν λιγώτερο ξερό από
δ,τι στο αντίθετο ήμισφαίριο. Που-
θενά, ωστόσο, δε διακρινόταν ίχνος
νερού.

Χωρίς να τό καταλαβαίνουν,
πλησίαζαν ολόένα στόν κρατήρα
του ήφαιστειού. Η άμμος που σκέ-
παζε τό έδαφος, ήταν τώρα πιο
μαυρή. Πιο τέρα, το στρώμα του
κρυστού έκανε ολόμικρους κυματι-
σμούς. Ο καπνός, ωστόσο, ούτε έ-
φηνε ούτε διαλύονταν. Φαίνονταν
σαν έπολιθωμένους. Ήταν όπως ένα
τέλμα, που τούς έμποδίζε, όμως,
να φτάσουν στόν κρατήρα του ή-
φαιστειού.

Έπειτα από μερικές άλλες πα-
ρατηρήσεις, ξαναπήραν τό δρόμο
που γυρίσμου.

Ο Τόκα Σάκι τούς υποδέχτηκε
με χαρά. Άλλ' ήταν όλοι στυλι-
λοί και συλλογιζόμενοι.

— Τί βρήκατε; ρώτησε τέλος ο
Γραπώνδρας, χάνοντας τήν ύπομνή
του.

Οι σύντροφοί του άλληλοκυτά-
χτηκαν, σ' να βάλουν να συμβουλευ-
θούν ο ένας τόν άλλο, αλλά κανείς
τους δεν απάντησε. Μόνον έπειτα
από κάμποση ώρα, ο Χάνσεν είπε:

— Προσπαθώ να βρω μία εξήγη-
ση για τά όσα είδαμε. Νομίζω πως
η άρχική Σελήνη ψυχραγόει ακόμη
κι' αυτό τό ήμισφαίριο, ενώ στο
άλλο ο θάνατος έχει άπλωθ' παν-
τού.

Η κοσμολογική δύναμη, που
απόσπασε τη Σελήνη από τη Γη,
διατηρείται ακόμη εδώ, αλλά δεν
είναι παρά μία αδύνατη πνοή, που
κι' αυτή θα σβύση σε λίγο. Πότε

θα γίνει αυτό; Άγνωστο. Άλλ' ό-
ταν σβύση κι' αυτή η πνοή, η έρη-
μία κι' ο θάνατος θ' άπλωθούν σ'
όλόκληρη τη Σελήνη.

Κι' οι δυνάμεις που βρίσκον-
ται στο υπέδαφός της; ρώτησε η
Αίρην.

— Θα νεκρωθούν κι' αυτές με
τόν καιρό. Η Σελήνη θα γίνει τότε
ένα άδρανές σώμα. Η μόνη δύναμη
που θ' άπομείν' σ' αυτήν, θα εί-
ναι η φυγόκεντρος. Κι' αυτή η δύ-
ναμη θ' άποσπ'ά ολόένα κομμάτι
από τη Σελήνη, που, στο τέλος, θα
καιορτοποιηθ' κι' η σκόνη της θα
διασκορπισθ' μέσα στο διάστημα.

— Ω! έκαμε η Αίρην. Τί με-
γάλος χαμός για τούς έρωτευμέ-
νους!

Αντί για τόν Χάνσεν, απάντη-
σε ο Σέντον:

— Θα βρούν κάποιο άλλο ά-
στρο, όπου θα συναντήνται τά
βλέμματα τους και που θα τούς
έμπν' στα όνειρά τους.

Έφυγαν σε λίγο για να γυρί-
σουν στο αντίθετο ήμισφαίριο.

Στό ήμισφαίριο αυτό άπλωνόταν
ακόμη η μεγάλη νύχτα της Σελή-
νης. Κι' ωστόσο, οι άστρωναυτες
έβλεπαν σ' να ήταν ήμερα. Αυτό
τό όως προερχόταν από τη Γη, που
βρισκόταν σχετικά με τη Σελήνη
στη θέση της πανελήνου. Ολόκλη-
ρο ο δίσκος της έλαμπε πάνω
στόν ολόμαυρο ουρανό.

— Νά η πατρίδα μου! είπε ο
Τόκα Σάκι. Μοιάζει σ' α γιρλάντα,
που περιβάλλει τήν Ασία.

— Κι' η δική μου! ξεφώνισε ο
Μπιλ Σέντον. Για πρώτη φορά μου
δόθηκε η ευκαιρία να δω τη Νέα
Ζηλανδία στο σύνολό της.

Ξερόντας από πρίν τη διαμόρφω-
σι τών ήπειρων, ήταν εύκολο να
ξεχωρίσουν πάνω στο δίσκο της
Γης αυτή η εκείνη τήν περιοχή.

Αίρην δάκρυσε από τη συγ-
κίνησι, αναγνωρίζοντας τήν αμερι-
κανική ήπειρο, που ξεχωρίζει πιο
σκούρα ανάμεσα στους δυο μεγά-
λους άκεανούς, τόν Ειρηνικό και
τόν Άτλαντικό.

Μ' όλη τη μεγάλη απόστασι που
τους χωρίζει, έβλεπαν τη Γη πολύ
κοντά. Ήταν σ' να είχαν μπροστά
τους μία μεγάλη υδρόγειο σφαίρα,
όπου εικονίζονταν οι ήπειροι κι' οι
άκεανοί. Τό θέαμα αυτό ήταν ά-
πέραχο και συγκινητικό. Καθένας
τους προσπαθούσε να ξεχωρίσει ένα
Ιδιαίτερο κομμάτι, που ήταν η πα-
τρίδα του, η που τόν ενδιέφερε πε-
ρισσότερο.

Γι' αρκετές στιγμές, οι άνθρω-
ποι αυτοί νόρεσαν, πηδούσαν κι' άγ-
κάλιασαν ο ένας τόν άλλο. Η ιδέα,
ότι βρίσκονταν τόσο κοντά στη
γήινη πατρίδα τους, τούς γέμιζε
με χαρά. Τό διάστημα κι' οι συγ-
κινήσεις του άνηκαν πια στο πα-
ρλόν. Τό μόνο που έπιθυμούσαν
τώρα, ήταν να ξαναγυρίσουν στη
γνώριμη γι' αυτούς ζωή της Γης.

Η Αίρην έπωφελήθηκε από τή
γενική ευθυμία, για να τρέξη κον-
τά στο Χάνσεν.

— Έγκον, του είπε, μου φαίνε-
ται ότι υπνώνω από ένα όνειρο,
που είχε κρατήσει πολλόν καιρό...
— Ήταν, ωστόσο, ένα πολύ έ-
μορφο όνειρο, παρατήρησε ο Χάν-
σεν.

— Ήταν όμορφο γιατί βρισκό-
μουν κοντά σου, αγαπημένο μου, εί-
πε η Αίρην. Ω, έρω, ότι τό
μαζό σου είναι ακόμη γεμάτο από
τά θαυμαστά πράγματα, που άνα-
καλύψαμε σ' αυτό τό ταξίδι... Άλλ'
είναι καιρός να ξαναβρούμε τήν ά-
γάπη μας...

— Αλλά δεν τήν είχαμε χάσει
ποτέ, διαμαρτυρήθηκε ο Χάνσεν.
— Άκουσε, Αίρην... Πρέπει να σου
εξομολογηθώ κάτι...

Η φωνή του έτρεμε ελαφρά.
— Μίλησε, αγαπημένο μου...

— Δεν έβρω άν θ' άποφασίζα
ποτέ αυτό τό ταξίδι χωρίς έσένα...
Συ μωδωρες τό θάρρος και τη
δύναμη για να υπερνικήσω όλους
τούς κινδύνους...

— Έγκον!
— Αίρην!

Τήν έσφιξε στην άγκαλιά του και
τά χείλη τους έσμίξαν σ' ένα δλο-
βενο φίλι. Οι άλλοι άστρωναυτες
έξακολουθούσαν να κυττάζουν τη Γη
κι' έτσι κανείς τους δεν είδε τη
μικρή αυτή έρωτική σκηνή.

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Έπειτα από ένα σύντομο ύπνο,
οι άστρωναυτες βρίσκονταν και πάλι
στο πόδι. Ήταν όλοι χαρούμε-
νοι και γελαστοί.

— Ξαναγυρίζουμε, είπ' ο Χάν-
σεν.

— Θ' άναμνησώμε και πάλι τόν
καθαρό άέρα της Γης, θ' άντικρύ-
σαμε τά όμορφα ακρογιάλια της
και τις γορφικές βουνοπλάγιές
της και θα μυρίσωμε τήν ευωδιά
τόν λουλουδιών της, πρόσθεσε ο
Ρίχτερ.

Κούρτ, γίνεσαι ποιητής, τόν
διέκοψε ο Σέντον. Στη θέση σου θα
προτιμούσα ένα καλό συνίτελ, δυ-
ορία λουκάνικα της φραγκφούρτης
και μερικά ποτηράκια κρασί του
Ρίνου.

— Σας χαρίζω όλα τά φαγητά
μας για ένα καλό παιχνίδι με φυ-
στίκι, είπε η Αίρην.

— Στις θέσεις σας! φώναξε ο
Χάνσεν. Ξεκινάμε.

Ο δίσκος άνιμώθηκε κατακόρυφα
και διέγραψε μία μεγάλη καμπύλη
μέσα στο διάστημα. Συνέχισε κα-
τόπιν τήν πτήσι του, που τόν έφε-
ρε σε λίγο στην τροχιά της Γης.

Σύμφωνα με όσα ήξεραν, η Γη
έπρεπε να βρίσκεται κάτω απ' αυ-
τούς. Κι' ωστόσο, τήν έβλεπαν πά-
νω από τά κεφάλια τους.

— Σε δυ άρες θα βρισκόμαστε
στη Γη, άνάγειλε ο Χάνσεν.

— Πού θα προσγειωθούμε; ρώ-
τησε ο Ρίχτερ.

— Νά κάτι που δεν τό έχομε
σκεφθ', απάντησε ο Χάνσεν. Προ-
τείνω τήν Ο'κρά. Είναι η βάση
απ' όπου ξεκινήσαμε.

— Ξεκινάς, όμως, ότι δεν είναι η
«Νέα Άτλαντίς» που γυρίζει, είπε
ο Ρίχτερ. Δεν έχομε πια σχέση με
τήν Ο'κρά.

— Μπορούμε να διαλέξωμε ένα
από τά νησιά του Ειρηνικού, πρό-
τεινε ο Σέντον. Τί θα λέγατε για
τή Χαβάη;

— Και γιατί να μ'ην προσγειω-
θούμε στο Τόκιο; είπε ο Τόκα Σά-
κι. Οι συμπατριώτες μου θα μάς
αποδεχθούν.

— Κανένας δε σκέφτεται τη γη-
ραιή Εύρώπη, παραπονήθηκε ο
Κούρτ Ρίχτερ. Ο δίσκος μας έγ'ό τό
Ρίνο και να πείσει πάνω σ' ένα από
τά γραφικά νησιάκι του... Σας ύ-
πάρχομαι τήν καλύτερη μυσία, που
έχετε πια στη ζωή σας.

— Θα προσγειωθούμε κοντά στη
Νέα Υόρκη, είπε η Αίρην.

— Όλοι γύρισαν και τήν κύτταξαν
παράξενα. Η νέα κατάλαβε
πώς είχε μιλήσει με τρόπο έπιτα-
κτικό και άνοικειο.

— Συχωρέστε με, είπε σαστι-
σμένη. Νομίζα πως θα θέλατε να
δώσωμε μία μικρή χαρά στόν πα-
τέρα μου...

— Η Αίρην έχει δίκιο, είπαν
με μία φωνή ο Σέντον κι' ο Ρί-
χτερ.

— Η απόφασι πάρθηκε, συμ-
πλήρωσε ο Χάνσεν. Θα προσγειω-
θούμε στη Νέα Υόρκη.

Ο δίσκος εξακολούθησε να σχί-
ζ' σαν άστραπη τό διάστημα. Άλλ'
ο Χάνσεν ελάττωσε τήν ταχύτητά
του από τη στιγμή που μπήκαν
στην έλκτική περιοχή της Γης.

Από αρκετή ώρα τώρα, τό ά-
στεροσκοπείο του Παλιμάρ είχε έ-
πισημάνει ένα ορόναιο σώμα, που
πλησίαζε με μεγάλη ταχύτητα προς
τη Γη. Τά τηλεσκοπία δικάδων ά-
στεροσκοπείων διαβύνθηκαν άμέ-
σως προς τό μέρος του, ενώ οι
ραδιοφωνικοί σταθμοί όλου τού κό-
σμου διέκοψαν τις συνηθισμένες έκ-
πομπές τους, για να μεταδώσουν
πληροφορίες για τήν πορεία, που
ακόλουθούσε.

— Τις 9.45' ο ραδιοφωνικός σταθ-
μός της Νέας Υόρκης μετέδωσε τά
έξης:

«Τό παράξενο ορόναιο άντικείμε-
νο πετάει πάνω από τήν αμερικανι-
κή ήπειρο. Όλα τά ραντάρ, από
τήν Άλάσκα ως τη Νέα Γη, παρα-
κολουθούν τήν πτήσι του. Δεν πρό-
κειται για μετεωρίτη. Ο καθηγ-
ητής Νάσεν έχει τη γνώμη, ότι τό
άντικείμενο αυτό είναι ιπτάμενος
δίσκος, που προέρχεται από κά-
ποιον άλλο πλανήτη... Ο ιπτάμε-
νος δίσκος διευθύνεται προς τη
Νέα Υόρκη. Σμήνη καταδιωκτικών
και άναγνωριστικών αεροπλάνων κα-
τευθύνονται ολόταχως από διάφορες
βάσεις προς τό μέρος τους».

— Άρα 9.51' Ο ραδιοφωνικός
σταθμός της Νέας Υόρκης μετέ-
δωσε και πάλι:

«Τά καταδιωκτικά και άναγνωρι-
στικά αεροπλάνα σχηματίσαν ένα
άδιάπεραστο κλοιό γύρω από τόν
ιπτάμενο δίσκο».

— Άρα 9.53'. Νέα έκπομπή
«Τά καταδιωκτικά και άναγνω-
ριστικά αεροπλάνα διεταχθήσαν να
παραμερίσουν. Ο ιπτάμενος δι-
σκος βρίσκεται πάνω από τό αερο-
δρόμιο της Νέας Υόρκης».

— Άρα 9.54':
«Ο ιπτάμενος δίσκος κατέρχε-
ται κατακόρυφα».

— Άρα 9.57':
«Ο ιπτάμενος δίσκος προσγειώ-
θηκε πάνω σε τέσσερα μετάλλινα
πόδια, που ξεπήδησαν από τη βά-
σι του».

Πέρασαν μερικά λεπτά άγανιά-
δους άναμονής. Και, ξαφνικά, η
φωνή του σπήκε άκουστήκε και
πάλι, ήχηρη και χαρούμενη:
«Σας μεταδίδω τό μεγαλύτερο
νέο όλων τών αιώνων. Οι άστρωναυ-
τες της «Νέας Άτλαντίδος» γύρ-
σαν με δίσκο, που παρέλασαν από
τήν Αφροδίτη. Λεπτομέρειες θα
μεταδοθούν σε λίγο».

Οι έκπομπές άκολούθησαν η μία
τήν άλλη ώς, άργά τό άπόγευμα.

Στις 7.15', τέλος, οι άστρωναυ-
τες εμφανίστηκαν στην αμερικανική
ητλειόρα. Ο Χάνσεν έξήγησε με
λίγα λόγια τό ταξίδι τους και πε-
ριέγραψε τήν επίσκεψή τους στην
Αφροδίτη.

«Μού είναι σχετικά εύκολο να
σας μιλήσω για τό ταξίδι της με-
ταβάσεως και για τόν τρόπο που
μάς έπέτρεψε να συνεχίσωμε τό τα-
ξίδι μας, μ' όλο που δεν είχαμε
ίχνος καύσιμης ύλης και να προσ-
γειωθώμε στην Αφροδίτη. Άλλά
μόν' είναι πολύ δύσκολο να σας πε-
ριγράψω τη ζωή αυτού του πλανή-
του και σχεδόν αδύνατο να σας δώ-
σω μία ιδέα για τη λειτουργία τών
ιπταμένων δίσκων. Τά θέματα αυ-
τά θα τά εξετάσουν οι έπιστημονέ-
μας και θα βγάλουν τά συμπερά-
σματά τους. Έκείνο που θέλω να
σας πωμε, οι σύντροφοί μου κι' εγώ
είναι, ότι ταξίδευσαμε μέσα
στο διάστημα, χρησιμοποιώντας
για κινήτριο δύναμη τις ηλεκτρικές
ακτίνες... Από τό πλήρωμα της
«Νέας Άτλαντίδος» λείπει μόνο ο
Ρασούλ Φράνς, που προτίμησε να
μείν' στην Αφροδίτη. Έπιτίζομε,
ότι θα έχωμε σύντομα νέα του, που
δε θα παραλείψωμε να σας μετα-
δώσωμε. Η μίς Αίρην Άλισταρ,
που συμμετείχε όλους τούς κιν-
δύνους και τις περιπέτειές μας,

σας άπευθύνει τούς πιδ εγκάρδιους
χαιρετισμούς της».

Τό βράδυ της ίδιας ήμέρας, ο
Τζος Άλισταρ δεξιώθηκε τούς ά-
στρωναυτες στο πολυτελές μεγάλο
του.

Μερικά λεπτά πρίν από τήν ώρι-
σμένη για τη δεξίωσι ώρα, η Αί-
ρην τού έκμισθρεύθηκε τό μεγάλο
μυστικό της.

— Ένα χαριόγελο φάνηκε στα χείλη
του πατέρα της.

— Τά καταλαβαίνω όλα τώρα,
είπε. Για τό Χάνσεν, λοιπόν, έκα-
μες αυτό τό ταξίδι:

— Δεν τό κρύβω, πατέρα, απάν-
τησε η Αίρην.

— Ήταν μια τρέλλα, που λίγο
έλειπε να στοιχίσ' τη ζωή σ' ό-
λους σας, είπε ο Άλισταρ.

— Τό εύτυχμα είναι, ότι σωθή-
καμε... Φαντάζομαι πόσο πρέπει να
στενοχωρήθηκες, πατέρα...

— Τόν πρώτο καιρό, ναι. Άλλ'
από τότε που σε είδα, έπαψα ν' ά-
νησυχώ. Ήμουν βέβαιος πως θα
ξαναγυρίζες.

— Η Αίρην κύτταξε με άπορία τόν
πατέρα της.

— Είπες, ότι με είδες; ρώτησε.
— Ναι... σε είδα όπως είσαι αυ-
τή τη στιγμή κι' άκουσα τη φωνή
σου...

— Άνοιξε άμέσως ένα συρτάρι του
γραφείου του κι' έβγαλε από κεί
ένα μενταγιόν.

— Και νά η απόδειξι, είπε.

— Η Αίρην πήρε τό μενταγιόν και
τό κύτταξε με προσοχή.

— Έχεις δίκιο, πατέρα, είπε.
Νόμιζα πως τό είχα χάσει.

— Δε θυμάσαι, λοιπόν, πως ήρ-
θες εδώ... μέσα σ' αυτό τό δωμά-
τιο;

— Η νέα έφερε τό χέρι στο μέτω-
πό της.

— Νομίζω... αλλά δε μπορώ να
θυμηθώ πότε και πως, απάντησε.
Θα πρέπει να ήμουν βυθισμένη σε

ύπνο όταν ήρθα εδώ.

— Βυθισμένη σε ύπνο; είπε ο
πατέρας της. Δεν καταλαβαίνω...

— Οι σοφοί της Αφροδίτης εί-
ναι καταπληκτικοί, απάντησε η
νέα. Τά ξέρουν όλα και μπορούν να
τά κάνουν όλα... Νομίζω πως άρ-
χίζω να θυμάμαι... Έκείνο που ήρ-
θε εδώ ήταν τό άσπρικό μου σώ-
μα, ενώ τό φυσικό μου σώμα βρι-
σκόταν στην Αφροδίτη.

— Αυτά είναι πολύ περίεργα, εί-
πε ο Τζος Άλισταρ. Άς δοώμε
ποιά εξήγησι θα δώσουν οι έπιστή-
μονές μας...

— Δε νομίζω πως είναι σε θέση
να δώσουν καμιά εξήγησι, απάν-
τησε η Αίρην.

— Σώπαμε κάμποσες στιγμές.
Ο Τζος Άλισταρ σήκωθηκε, τέ-
λος, από τήν πολυθρόνα του.

— Σε λίγο θ' άρχισουν να φτά-
νουν οι καλεσμένοι μας, είπε. Εί-
ναι ώρα να περάσωμε στην αίθουσα
υποδοχής.

— Κι' η αίτησι που σου έκα-
μα, πατέρα; ρώτησε η Αίρην. Ποιά
είναι η απάντησι σου;

— Ο Τζος Άλισταρ έκαμε ένα μορ-
φασί...

— Θα τη μάθεις, απάντησε.

Και, χωρίς να δώση άλλη εξή-
γησι, προχώρησε προς τήν αίθουσα
υποδοχής, όπου άρχισαν να φτά-
νουν σε λίγο οι καλεσμένοι.

Η δεξιόσι αυτή, στην οποία άν-
τιπροσώπευθκαν οι μεγαλύτερες
προσωπικότητες τών Ήνωμένων Πο-
λιτειών, κράτησε ως πέρα από τά
μεσάνυχτα και ξετυλίχθηκε μέσα σε
ατμόσφαιρα έκτακτου ήθους κι' έν-
θουσιασμού. Όλοι ήθελαν να δούν
από κοντά τούς τομήτρους αερο-
πόρους και να τούς σφίξουν τό χέ-
ρι. Η Αίρην ιδίως αποθεώθηκε έ-
κείνο τό βράδυ.

Ο Τζος Άλισταρ ανέθηκε, τέλος,
σε μία μικρή εξέδρα και είπε τά
ακόλουθα λόγια:

Μήνυμα διασήμου 'Ιάπωνος γυναικολόγου πρός τίς γυναίκες Σας όμιλεϊ ο Δρ 'Οζινό:

Πολλές γυναίκες θέλουν παιδί, αλλά δεν
άποκτούν. Σε άλλες, πόλη, συμβαίνει τό
αντίθετο. Τώρα, και οι πρώτες και οι δεύ-
τερες μπορούν να ξερουν με θεαοιστήτα
σε ποιές μέρες μπορούν να άποκτήσουν
παιδί. Χρησιμοποιήστε τό C.D. INDICATOR.
Τη δαμοστή μικρή συσκευή που υπολογί-
ζει με ακρίβεια, πού σας δείχνει κάθε μη-
να τις ήμέρες αυτές με άπολύτη άσφαλεία,
άμέσως με τήν πρώτη ματιά.

Τό C.D. INDICATOR συνιστάται από τόν
Δρα 'Οζινό και τόν καθηγητή Κνόσους
Διευθυντή της Γυναικολογικής Κλινικής
του Πανεπιστημίου LAINZ, που διειπίτωσε,
σε χιλιάδες περιπτώσεις γυναικών, τήν ά-
κρίβεια τών θεωριών του Δρος 'Οζινό
Κατό συνέπεια δεν διακινδυνεύετε έκκλη-
ξεις χρησιμοποιώντας τό C.D. INDICATOR,
πού άρα ρυθμίσθη στην ότομική σας περι-
πτωσι, είναι άδύνατο να προσκύη λά

θύσαναν στο Ψητό: "Άφου
 εν πάς ο Μέκις είχε διο-
 γόρς τής "Αφασείας και
 Ρίχτερ όπουρως η απί-
 προσβέτας πάς στους δυ-
 πουρβους είχε αναστή-
 ουμηλπράρως το κλη-
 "Ετσι, αρχίσε η απί-
 γρησι όλων όσοι θα επι-
 δρωκαύσαν στην έξουσι
 ποκαθίστουσι τη νη-
 τριτος αφορβιτίας στο-
 τής τή άλλη μερία, σιν-
 ένουσασιν το χόρημα τή
 Γερμανία και Αυστοκία
 δυο απεσπένων τοίς πα-
 τος η καθενίσι τής Α-
 νη ή σπαρτίσι να καθι-
 νικήσιν άσθινη ύλωση
 "Ο Βάιτσε- Ρίχτερ κα-
 συγκέντρωσαν έτσι πάσα
 σιν συνολικά τς 3 εκάτο-
 χιών! Το μεγαλύτερο με-
 πρσέως τοίς το πρην-
 στην Αυστρία, τή Γερμα-
 "Ελβετία και, κατά δε-
 στην "Ιταλία.
 "Ομως, όσο κι' αν
 νεροανική κι' η αδοκί-
 νια αντιλήφθηκαν κά-
 σμητική καταστροφή
 λών που νιντόται από τή
 σάουπης τής "Αφρικής
 Μέκις τών αγγλίσαν
 "Ελβετίας- Αυστρίας και
 σανε και τών σινερν-
 σά περιχώρα τής Βιέν-
 ης τους θα προσέλθουν σ-
 πολλά από τα θύματα τ-

Τò πρόσωπο κι' ό καθρέφτης

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Η ΜΗΤΕΡΑ: Μία γυναίκα 40 χρόνων. Ο ΝΕΟΣ: Ένα άρρωστο παιδί 18 χρόνων.

(Σε μία μακρινή, έξοχη, γεμάτη πεύκα, ό νέος, σιωπηλός, κάθεται στην πολυθρόνα τριγυρισμένος από μαζιλάρια. Πλάι ή μπέρετα του κεντάει, άπορημένη κι' άνησυχή.)

Η ΜΗΤΕΡΑ: Πώς είσαι, παιδί μου...

Ο ΝΕΟΣ (με φωνή άδύνατη): Μά είμαι καλά... Είμαι ότ' αλήθεια καλά. (Βήχει.)

Η ΜΗΤΕΡΑ: Τι λές; Δεν είναι ώρα να μπούμε μέσα...

Ο ΝΕΟΣ: Όχι, ακόμα. Μά δεν είμαι άρρωστος. Λίγο άδύνατος μόνο. Αυτό είναι όλο. Είμαι συνηθισμένος, μά δεν είμαι κι' άρρωστος.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Βέβαια, θέβαια, παιδί μου...

Ο ΝΕΟΣ: Δέ θάθελα να είμαι άρρωστος! Άσχημο παιχνίδι ή άρρώστια. Τι κάνει αυτό ή νέα, που κάθεται δίπλα: ... Δεν την είδα σήμερα.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Μου φαίνεται πως θάναυ καλήτερα κι' αυτή.

Ο ΝΕΟΣ: Μά γιατί τό λές αυτό; Έγώ δεν είμαι άρρωστος... Η μηπως νομίζεις πως είμαι άρρωστος;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Όχι, παιδί μου... Δεν κατάλαβες τί είπα...

Ο ΝΕΟΣ: Αυτή είναι άρρωστη. Χτες φαίνονταν σαν πεθαμένη... Ήταν έαυλωμένη στήθεράνα, σε μία πολυθρόνα. Γιατί ήταν τόσο λυπημένη;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Δεν ξέρω... Μήν τη σκέπτεσαι.

Ο ΝΕΟΣ: Θα έχη πεθάνει... Άκούνα κόσμο να πνιγνούνε...

Μου φαίνεται πως άκουσα κάποιον να κλαίει... Ναι, θα έχη πεθάνει... Τι κόρμα!...

Πώς την έλεγαν...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Δεν ξέρω...

Ο ΝΕΟΣ: Είναι πλούσια; Αυτός ό νέος που πνιγναινε ταχυικά στη θάλασσα, σίγουρα θα ήταν ό άροσθώστατος της... Δεν υού άρέσει... Δεν φαίνεται λυπημένη... Μπότε-ρα!...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Παιδί μου!

Ο ΝΕΟΣ: Θα έχη πεθάνει... Χτες την κύτταξα... Είχε ότ' μάτια τό χαμύνηλο τό θανάτου... Θα ήθελα να στείλεις να μάθωμαι...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Μά, παιδί μου,

δεν την ξέρουμε.

Ο ΝΕΟΣ: Δεν έχει σημασία τό ότι δεν την ξέρουμε, μία και είναι τόσο άρρωστη. (Βήχει και φέρνει τό μαντίλι στό στόμα.)

Η ΜΗΤΕΡΑ: Έλα, μη μιλάς τόσο... Ταράζεσαι... Άς μπούμε μέσα...

Ο ΝΕΟΣ: Όχι!... Όχι!... Δέ μ' άρέσει να κλείνουμε στην κάμαρα... Τό κλείσιμο με σοβίζει. Η κάμαρά μου έχει μυρωδιάς δυνατές που με κάνουν δυστυχισμένο... Έδώ έ-ω είναι άρωμα... Ό καθρέφτης άρέσει μου κάνει καλό... Μά γιατί είσαι λυπημένη, υπέ-ρα;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Δεν είμαι λυπημένη. Για ποιά λόγυ να είμαι λυπημένη;

Ο ΝΕΟΣ: Δεν ξέρω... Μά έ-ται μου φαίνεται... Δεν πρέπει να είσαι λυπημένη... Θα έρθουν ό φίλοι μας σήμερα.

Η ΜΗΤΕΡΑ: Θάρουν... Έρχονται κάθε μέρα... Μήπως αυτό σε στενοχωρεί;

Ο ΝΕΟΣ: Έκείνη που με κουράζει είναι ή Νίνα... Γε-λάει πολύ... Μου φαίνεται πως χτες με κουράσε... Δεν μ' ά-ρέσει να είναι κανείς τόσο έ-θιμος... Όταν την βλέπω τό-σο χαρούμενη και κεφάτη, μου έρχεται ή επιθυμία να κλάψω... Ούο! Τι ζέστη που κάνει!...

Έχω ιδρώσει όλό-κληρος... Τό στήθος μου καίει. (Τόν πιάνει δυνατός βήχας. Άναπνέει με δυσκολία. Ή υπέ-ρετα του σκύβει κοντά του, τό κρατάει ανάλαφρα τό κε-φαλί και του ακουμπίζει από τό μέτωπο στον ιδρώτα του.) Πώς με θασανίζει τό καταραμένο συναί!...

(Ή μπέρετα ρίχνει στό ποτήρι μερικά στεγνά κί-καταπονητικού φαρμάκου.)

Μά, δεν είμαι άρρωστος... Δεν μ' έ-ται... Θά μού περάσει... Δέ θέλω νάρθη ή Νίνα... Μου φαίνεται πως αυτή με κάνει να έθχω... Πές μου, μπέρετα, θάρθ!

Η ΜΗΤΕΡΑ (δίνοντάς του τό φάρμακο): Όχι, παιδί μου, δέ θάρθ... Έλα πές λίγο... Πές τό σινά... Ταράζε-σαι, που μιλάς πολύ... Έλα πές τό...

Ο ΝΕΟΣ (άφου ήπιε τό φάρ-μακο): Δεν ξέρω γιατί με ά-νανκάζει να πίνω όλ' αυτά τό φάρμακα... Έγώ δεν είμαι

άρρωστος... Κι' αυτά τό άρ-ρωσμένα μπουκαλάκια στην κάμαρά μου, που φαίνονται σαν κερία πλάι στον πεθαμέ-νο...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Μή λές τέτοια πράγματα, παιδί μου... Μη μι-λάς... Θέλεις να διαβάσεις τί-ποτα;...

Ο ΝΕΟΣ: Όχι... Εύχαριστώ, μπέρετα... Δέ μού άρέσουν πιά τό βιβλία...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Σεκουράσου λί-γο, παιδί μου, σε παρακαλώ... Θά σε πιάση βήχας πάλι.

Ο ΝΕΟΣ: Όχι, ό... Τελεί-ωω πιά. Είμαι καλά... Δέ θέ-λω πιά νάρθη... Κάθε φορά πούρχεται, ή παρουσία του με μελαγχολεί. Οί έρωτήσεις του με κουράζουν... Τά χέρια του, όταν με θυμώνουν. Και γιατί όλ' αυτά, τη στιγμή που δεν είμαι άρρωστος... Δέ θέλω νάρθη πιά, Πρόερες, μπέρετα, πώς φορείς πάντα μαύρα;... Θα έλεγε κανείς πως φορείς πέν-θος νιά άδους τους δυστυχι-σμένους άρρωστους που ζητά-νε να τους κάνει καλά... Όχι, δέ θέλω νάρθη πιά...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Έλα, παιδί μου, ήσυχασε λίγο... Οί κου-δέντες σου κάνουν κακό...

Ο ΝΕΟΣ: Αυτός ό γιατρός πειροποιόταν και ή γειτόνισ-πούλα μας που πέθανε...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Δεν πέθανε, παιδί μου...

Ο ΝΕΟΣ: Πέθανε!... Πέθα-νε! Χτες, την είδα καλά, άν και ή έσάφια πού την ήλιγε ολόκληρη... Και είδα τό θάνα-τό κοντά της. Έδώ ή αυτά τό μέρη τριγυρίζει ό θάνατος και θερώνει τά νείατά!...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Παιδί μου... παι-δί μου!...

Ο ΝΕΟΣ: Μπέρετα, ό γιατρός μου την περπάτοε...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Σέρεις πως ό-χι...

Ο ΝΕΟΣ: Γιατί δεν ήρθε σή-μερα να την δει;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Σε θεβαίω, πως ήρθε...

Ο ΝΕΟΣ: Μπέρετα, πόσο θα ήθελα να τη δω!... Την άνα-πώ περισσώτερο από τη Νίνα... Είναι πιο χαλωή από μία μι-κρή άσπρη ντάλια... Μπέρετα, κύτταζε αυτό τό μικρό σύννε-φο, εκεί πέρα, πολύ μακριά, κοντά στον ήλιο... Θα έλεγε κανείς πως είναι ή ψυχή της...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Παιδί μου, εί-ναι ώρα να γυρίσουμε μέσα...

Ο ΝΕΟΣ: Ναι σε λίγο... Ό-ταν θα θ' αλυθώ τό σύννεφο αυτό... Πόσο λευκό είναι!... Ί-σως όλ' αυτά τα σύννεφα να είναι οί ψυχές των φτωχών πεθαμένων... Δεν είναι λυπη-μένες πιά... Είναι ευτυχιμέ-νες σαν πουλιά...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Δεν κρυώνεις, παιδί μου;

Ο ΝΕΟΣ: Όχι, δεν κρυώνω. Μήπως είμαι χλωμός;

Η ΜΗΤΕΡΑ: Όχι, όχι, δεν είσαι χλωμός...

Ο ΝΕΟΣ: Ναι... θλίπεις πως είμαι χλωμός... Δώσε μου τό καθρέφτη σου...

Η ΜΗΤΕΡΑ: Θά σου τόν δώ-σω στην κάμαρά σου...

Ο ΝΕΟΣ: Αί θλίπεις, λοι-πόν... Είμαι χλωμός!... Δώσε μου τόν καθρέφτη σου...

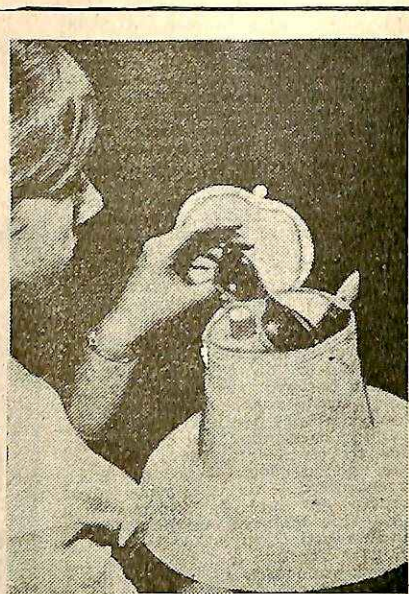
Η ΜΗΤΕΡΑ (δίνοντάς του έ-να μικρό καθρέφτη): Κακό πα-δί. (Με προσοιοιπό χαμύ-νελο). Είσαι λοιπόν τόσο οι-λάοςκος;

Ο ΝΕΟΣ (κυττάζει στόν κα-θρέφτη τό θαυδυμένο μά-τια του, τό χυμένο μαγουλά του, τό κάτωχρα κείλη του): Ναι, ναι, δεν είμαι χλωμός!... Δεν είμαι άδύνατος!... Δεν εί-μαι άρρωστος!... (Ή μπέρετα γυρίζει άλλο τό πρόσωπο της και ακουμπεί ένα δάκρυ). Στ' αλήθεια, είμ' εύχαρ στυμέ-νος... Μπέρετα, πρέπει να στεί-λωμε λυπηλούδια στη φτωχή γειτονοπούλα μας, που πέθα-νε... Τι κόρμα να πεθαίνη κα-νείς!

(Κλείνει τά μάτια του και μένει άκίνητος σάν άνασμα, σάν τό άναλμα του θανάτου).

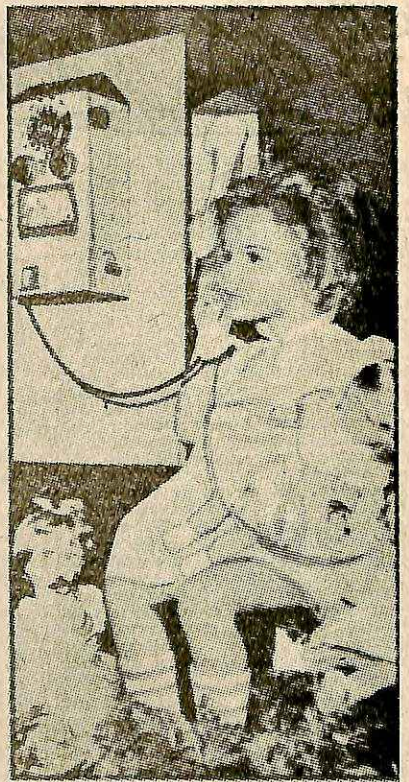
Η ΜΗΤΕΡΑ (άνισυνη): Παι-δί μου, κοιμάσαι; Μ' άκούς;... Δέ μού μιλάς... Θεέ μου!... Τό παιδί μου πέθανε!...

ΟΚΤΑΒ ΜΙΡΜΠ

ΚΑΠΕΛΛΟ - ΤΣΑΝΤΑ

Άσφαλός, κυρία μου, θά θήτε πολύ πρακτικό τό κομψό αυτό κέθινο καπε-λάκι, που όχι μόνο θά σας προστατεύει από τόν καυρό ήλιο, άλλα και θά σας απαλλάξη συγχρόνως από την τσάντα. Ό τεπές άνοίγει και άποκαλύπτει τότε στην κορυφή του καπέλλου ένα χώρο μέσα στον οποίο μπορείτε να τοποθε-τήσετε τά γυαλιά σας, τά διάφορα έ-φόδια του μακιγιαζ και άλλα πράγμα-τα, που σας είναι άπαραίτητα πριν ή μετά τό μπάνιο σας. Τό καπέλλο-τσάν-τα έκανε τελευταία την εμφάνισή του στις Ιταλικές πλάς.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΑΠΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

Σέ μία μεγάλη έκθεσι παγινιδιών, που έγινε τελευταία στό Παρίσι, τό πρώτο θράβείο τό κέρδιε ένα αυτόματο τηλε-φώνο, που μπορεί να μεταδίδη στό μι-κρά παιδιά ώρτια παραμυθία της ά-ρεσκείας τους. Πρόκειται για ένα είδος τζούκ-μποξ, που αντί για δίσκους μου-σικής, θέτει σε κίνησι μία φωνοταινια με τό παραμύθι της άρεσκείας του μι-κρού άκροατού. Πολλά καταστήματα παιδικών ειδών της γαλλικής πρωτεύου-σας έτοιμασαν να εφοδιστούν με ή νέα αυτό τηλεφωνική συσκευή, που τους έ-πέτρεπε ν' αψήσουν την πελατεία τους.

ΟΤΑΝ ήρθε στην Ελλάδα, γύρω στά 1846, ή-ταν μόλις είκοσι δύο έτών. Ήλιος, έαυτός, με ευγενικά χαρακτηριστικά και λεπτούς τρόπους, έκανε άμέσως εντύπωση στους άπλους και ειρη-νηικούς κατοίκους της Πλάκας, όπου πήγε να εγκα-τασταθή κι' αυτός. Γόνος παλιάς άρχοντικής οικο-γένειας, ό Νόβελ Φίσερ, ήταν φοιτητής της Άρ-χαιολογικής Σχολής του Λονδίνου κι' ένας από τους πιο πλούσιους κληρονόμους στην πατρίδα του. ΕΉ Άθηνά —γράφει στο προσωπικό ήμερο-λόγιό του— όηρξε άνέκαθεν τό μεγάλο όνειρο της ζωής μου. Από τότε που ένοιωσα τόν κόσμο μου λαχταρούσα να ταξιδέψω σ' αυτή και να γίνω μία μέρα πολίτης της. Και να πού τ' όνειρό μου πραγματοποιήθηκε τώρα.

Δύο ήσαν οί ιδιαίτερες προτιμήσεις του Νό-βελ: οί μελέτες του γύρω από τους αρχαιολογι-κούς χώρους και τό κνηγί. Χαράματα, ξεκινούσε με τ' όλογό του και με τ' όπλο στον ώμο για τό κοντινά δάση της Άττικής. Και μόλις έπαυσε τό άπομειήμερο, ξαναγύριζε πίσω για να συνεχίση τόν περίπτό του προς την Άκρόπολι και τόν Παρθενώνα. Τόν έβλεπαν οί Πλακιώτες και κου-νούσαν παράξενα τό κεφάλι.

Πότε λοιπόν ξεκουράζεται αυτό τό παλλη-κάρι; άναρωτιόντουσαν. Τό χειρότερο είναι πως τρέχει σε κακοτίπες. Άν πείση πάνω σε καμία λητοσυμμορία, χάρθηκε.

Και τόν ειδοποιήσαν να προσέχη. Ό Νόβελ Φίσερ χαμογέλασε.

Έχω άκούσει πολλά γι' αυτούς τους κα-κούργους, είπε. Έγώ όμως δεν τούς φοβάμαι. Άς είναι καλά τό όπλο μου. Άπόδσο σας ευχαριστώ που με ειδοποιήσατε. Μά μένεται όμως ήσυχο ότι δεν πρόκειται να πάω άπολύτως τίποτε. Όποιοι έπιχειρήσι να μού έπιτεθή, δέ θά κάλοπεράση.

Ένα άπό τά παρερισκόμενα παλληκάρια που τόν διαίωμιον δημύρχου της Άθηνας — χαμογέ-λασε ειρωνικά. Τόν είδε ό Νόβελ και κατάλαβε ή δυσπιστία του. Χωρίς να θυμώσει διάλου, έ-συρε τότε τό πιστόλι του και πυροβόλησε στόν αέρα. Τό βόλι πήγε και έθήκε κατευθείαν ένα περιστέρι που πετούσε ήλά. Σ' ένα δευτερόλε-πτο, τό πουλί έπεσε στά πόδια των Πλακιωτών, που τόν κυτούσαν ξαφνισμένοι. Ό Άγγλος ζύ-γωσε ύστερα ένα γέρο φουστανέλλοφο —πα-λαιό άγωνιστή— τόν παρακάλεσε να τό δανείση τό γιατάγανι που είχε περασμένο στη ζωή του και γυρίζοντας στό Δημήτρη Καλλιφρόνα, τού πρότεινε με άπαραμύλλη άπλότητα:

Έλα να χτυπηθούμε. Έγώ με τό μαχαίρι μου κι' εσύ μ' αυτό τό έίφος. Όχι σάν έχθροι, μά σάν φίλοι. Άν μ' άγγίξεις έστω και έλάχιστα θά φύγω για την πατρίδα μου.

Ό Δημήτρης θρέθηκε σε δύσκολη θέσι. Ή φι-λική έκείνη πρόκλησι του Άγγλου, ήταν κάτι που δεν τό περίμενε. Ό Καλλιφρόνας, που ήμιζόταν για την καταπληκτική ευχέρεια που είχε στη σπαθί, δεν ήθελε να γίνη αίτιος να ντροπισθή τό Φίσερ. Γι' αυτό άπάντησε:

Δεν πειράζει, Νόβελ. Πς Ικανότητές σου μάς τις άπέδειξες με την πιστόλτα σου. Δεν είναι ανάγκη να χτυπηθούμε χωρίς λόγο.

Ό εγγενής έξνος άναστήκωσε τόν ένα του ώμο. Μά δεν πρόκειται να χτυπηθούμε, άποκρίθη-κε. Θά χτυπήσθς μόνο εσύ. Γιατί, όπως σου είπα, δεν πρόκειται καν να μ' άγγίξεις.

Αυτό πιά πήγαινε πολύ. Ό Δημήτρης άρπάξε τό γιατάγανι κι' έκανε μερικά έήματα προς τά πίσω. Ό Νόβελ έσυρε ένα μαχαίρι, αρκετά μακρύ, που τό είχε περασμένο στη σέλλα του άλογού του. Την ίδια στιγμή, φάνηκε να τρέχη προς τό μέρος τους μία πεντάμορφη νέα, φωνάζοντας:

Γιά τ' όνομά του Θεού, Δημήτρη! Για ποιά λόγο θέλετε να σκοτώσετε μεταξύ σας;

Γύρισε ό Νόβελ, είδε την προεγμένη κοπέ-λα να πλησιάζη και τό χέρι που χαμύλασε άσυ-ναίστητα. Ήταν ή πρώτη φορά που έβλεπε στη ζωή του μία τέτοια καλλονή κι' ή καρδιά του χτύπησε με φόρη. Ό Δημήτρης χαμογέλασε.

Μη φοβάσαι, Εύαγγελία, της είπε. Ό έξνος με παρακάλεσε να τό δείξω πως πολυμούν με τό γιατάγανι. Αυτό είναι όλο.

Ή κοπέλλα άπάντησε με άνακούνησι: Γύρισε και κύτταζε τόν Άγγλο και γιό, να θέλη, κοκ-κίνισε άς τους κροτάφους. Ό Νόβελ έκανε μία όπύκλισι μπροστά της.

Ή δέλεφλ μου, τού σύστησε ό Δημήτρης, τρώμαζε, γιατί νόμιες πως μαλώσαμε. Έμπρος λέξενίτη μου! Έλα να σου μάθω πόσα άπίδια έάνει ό σάκκος.

Μαχαίρι και σπάθα διασταυρώθηκαν. Για με-ρικές στιγμές, μέσα στό ήμερο πρωινό, που τό φάτιζε ένας χαρούμενος άνοϊετικός ήλιος, δεν άφρόνιζαν παρά οί γρήγορες άνάσεις των άντι-πάλων και οί μεταλλικές κλαγγές των σπαθίων, που συναντιόντουσαν. Όλόγυρα τους είχαν συγ-κεντρωθή ένα σωρό περσικοί, που παρακολου-θούσαν μ' ένδιαφέρον τόν παράξενο έκείνο άγώνα. Σαφηνικά ό Νόβελ γλύστρησε σε μία πέτρα. Ό αντίπαλός του χύθηκε να τόν χτυπήση. Άλλά μία

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

γρήγορη, άπότομη κίνησι τού γονατισμένου Άγ-γλου, χτύπησε τό χέρι του Έλληνα κι' έστράβε δέκα μέτρα μακριά τό σπαθί του. Για μερικά δευτερόλεπτα έγινε μία θαυρία, άπόλυτη σιγή. Όλοι τους τώρα περιέμεναν με άγωνία, να δούν τι θά έκανε ό Δημήτρης Καλλιφρόνας. Ό Καλ-λιφρόνας, τό πιο ήμιομένο σπαθί της Άθηνας! Ό Δημήτρης έκανε μερικά έήματα σάν μεθυ-σμένος. Κι' άέφωνα, αλάνηδοντας τά δυο του χέ-ρια, άγκάλασε με ειλκυρίνεια τόν Άγγλο.

Ήθελα να σου δώσω ένα καλό μάθημα και μού τό έδωσες εσύ! είπε συγκινημένος. Συγχώ-ρα με κι' άς γίνουμε δυο άληθινοί φίλοι.

Οί θεατές χειροκρότησαν. Και, από ή στιγμή έκείνη, τά δυο παλληκάρια έγιναν άχώριστα. Ό Νόβελ έγκαταστάθηκε στο σπίτι του Καλλιφρο-νά. Στην άρχή προσπάθησε ν' άποφύγη δσο πε-ρισσότερο μπορούσε την Εύαγγελία. Είχε κατα-λάβει πως την είχε έρωτευθη. Μά για κανένα

— Ό Δημήτρης είναι άδελφός μου κι' εσύ νυ-ναίκα μου.

— Κι' αν δέ δελήση να μάς παντρεύη; — Ό Νόβελ την κύτταζε έντρομος.

— Γιατί να μη θέλη να μάς παντρεύη; — Δεν ξέρω, άγαπημένο μου! Αισθάνομαι όμως ότι ή χαρά μας αυτή θά σβύση γρήγορα.

— Ό Άγγλος της φίλησε τά χέρια.

— Μη φοβάσαι, την καθήκονχασε. Θά μιλήσω στό Δημήτρη κι' όλα θά πάνε καλά. Άπόδσο αν δέ δελήση να σε δώση σε μένα, θα σε κλέψω και θα φύγωμε για την Άγγλία.

Στό σημείο αυτό συμφώνησαν και οί δυο. Μά πέρασαν μερικές μέρες και ή εόκαιρία που ζη-τούσε ό Νόβελ, για να μιλήση στον άδελφό της άγαπημένης του, δέ έβρισκόταν. Γιατί ό Δημή-τρης, που έμπορευόταν με ή λαμία, έλειπε τόν περισσότερο καιρό. Κι' ένα θράδυ ήρθε τό μικρό μήνυμα: Τό παλληκάρι είχε συλληφθή από ή λη-στοσυμμορία του Καρακίτσου, που πάρα ζητού-σε λύτρα σάφανα χιλιάδες μετρητά, για να τόν άφήση έλεύθερο. Ή τραγική αυτή είδοσι άνα-στάσε την Εύαγγελία. Σάν κροτάλος τότε ό άρ-χαίολόγος, ήρξε με μία μεγάλη άσπωση. Κατά-λασε τ' όλογό του και τρώμαζε άμέσως για την Έλευσίνα. Έκει παρουσιάστηκε στον άστομικό σταθμάρχη, που τό άπάστασιό του κυνηγούσε έ-δω και μία δμοιάδα, τόν Καρακίτσο.

— Είμαι έτοιμος να δώσω όλη μου την περιου-σία για να σωθή ό Δημήτρης Καλλιφρόνας, τού είπε. Έπειδή όμως αυτό δεν είναι δυνατό, δεν έπιτρέπεται να δώσουμε χρήματα στους κακούρ-ους.

— Ή άδελφή μου, είπε ό Δημήτρης στο Νόβελ, τρώμαζε, γιατί νόμιες πως μαλώσαμε...

λόγο δεν ήθελε να δείξη τό αίσθημά του. Ήξερε πως τό ν' άναπιάς μία γυναίκα στην Έλ-λάδα —την εποχή έκείνη θέβαινα— ήταν κάτι χει-ρότερο κι' από άμάρτημα. Φαίνεται όμως ότι ή φλόγα της πεντάμορφης νέας, που τόν είχε άνα-πύσει κι' αυτή, ήταν άκμή που δύναστη και πιο μεγάλη. Έτσι, όταν ένα θράδυ θρέθηκαν τυχαία οί δυο τους μόνοι, ή Πλακιωτοπούλα άκούμπησε τό κεφάλι της στον ώμο του σάν παιδί.

Ό νεαρός αρχαιολόγος δέ μπόρεσε να κρατή-ση περισσότερο. Διψασμένος, την άρπάξε στην άγκάλια του και κόλλησε τά χείλη του στα δικά της. Ήταν ένα φίλι γλυκό, δυνατό, παρατετα-μένο. Ένα φίλι, που έκανε και τούς δυο να φουντώνουν και να χάσουν τόν κόσμο. Άπαλά, κύλησαν σ' ένα χαμηλοντίσαιο. Κι' ύστερα από λίγο όλα είχαν τελειώσει. Ή Εύαγγελία ήταν πιά γυναίκα. Τότε όμως κατάλαβε και τό σφάλμα της. Ήλρη άκμή ή νέα, έξασπασε σ' ένα έουδό, κλάμμα. Είπε τά δάκρυά της ό Νόβελ κι' έγινε άλλος άνθρωπος.

— Εύαγγελία, της είπε άσφικα, θέλεις να παντρευτούμε; Αυτό που έγινε, ήταν ή άρχή της εϋτυχίας μας. Από δώ και πέρα θα σου γινώσω έναν κόσμο, που δεν τόν φαντάστηκες ποτέ.

Ή κοπέλλα κούνησε τό κεφάλι της.

— Πας μπορεί να γίνη αυτό; τόν ρώτησε. Δέ συλλογίσαι τό Δημήτρη;

Τότε πάρε τούτη την πιστόλτα και πάμ.

Μά πάντα που ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν, ό Δη-μήτρης, Κελλιφρόνας έκανε την εμφάνισή του. Εί-χε κατορθώσει να δραπέτησθ, με ή βοήθεια ενός νεαρού ληστή. Όταν είδε την πρωτοδουαία έκείνη τού Νόβελ Φίσερ να παύη να τόν έλευθερώση μι-κράςοντες την περιστάσι του, τόν άγκάλασε δα-κρυμένος και τού είπε:

— Κάτι λίγο...

Μά πάρε τούτη την πιστόλτα και πάμ.

Μά πάντα που ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν, ό Δη-μήτρης, Κελλιφρόνας έκανε την εμφάνισή του. Εί-χε κατορθώσει να δραπέτησθ, με ή βοήθεια ενός νεαρού ληστή. Όταν είδε την πρωτοδουαία έκείνη τού Νόβελ Φίσερ να παύη να τόν έλευθερώση μι-κράςοντες την περιστάσι του, τόν άγκάλασε δα-κρυμένος και τού είπε:

— Κάτι λίγο...

Μά πάρε τούτη την πιστόλτα και πάμ.

Μά πάντα που ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν, ό Δη-μήτρης, Κελλιφρόνας έκανε την εμφάνισή του. Εί-χε κατορθώσει να δραπέτησθ, με ή βοήθεια ενός νεαρού ληστή. Όταν είδε την πρωτοδουαία έκείνη τού Νόβελ Φίσερ να παύη να τόν έλευθερώση μι-κράςοντες την περιστάσι του, τόν άγκάλασε δα-κρυμένος και τού είπε:

— Κάτι λίγο...

Μά πάρε τούτη την πιστόλτα και πάμ.

Μά πάντα που ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν, ό Δη-μήτρης, Κελλιφρόνας έκανε την εμφάνισή του. Εί-χε κατορθώσει να δραπέτησθ, με ή βοήθεια ενός νεαρού ληστή. Όταν είδε την πρωτοδουαία έκείνη τού Νόβελ Φίσερ να παύη να τόν έλευθερώση μι-κράςοντες την περιστάσι του, τόν άγκάλασε δα-κρυμένος και τού είπε:

— Κάτι λίγο...

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Αντιβιοτικά από φυτά!..

Πολύ ισχυρότερα από τα παλαιά

ΑΝ οι σουλφοναμίδια διατηρούσαν την αρχική δύναμή τους, δε θα υπήρχε λόγος ν' ανακαλύψουν τα αντιβιοτικά. Αν η πενικιλίνη κι' η στρεπτομυκίνη έκαναν τα θαύματα των πρώτων ετών της χρησιμοποίησης τους, θα μπορούσαμε να σταματήσουμε στα δυο αυτά αντιβιοτικά, χωρίς ν' αναζητήσουμε άλλα.

Αλλά, δυστυχώς, δε συμβαίνει αυτό. Όταν ανακαλύφθηκαν τα αντιβιοτικά, η δύναμη των σουλφοναμιδών είχε αρχίσει να κάμπτεται. Και την ίδια κάμψη παρουσίασαν και τα δύο αυτά αντιβιοτικά έπειτα από μερικά χρόνια. Στα πρώτα χρόνια της χρησιμοποίησης της πενικιλίνης, 30 ή 40 χιλιάδες μονάδες κάθε 3 ώρες ήσαν ύπεραρκτές, για να καταπολέμουν οιοδήποτε μικροβιακή μόλυνση. Σήμερα χρειάζονται δόσεις 200 ή 300 χιλιάδων μονάδων.

Το φαινόμενο αυτό είναι γνωστό από καιρό στους επιστήμονες. Κάθε φάρμακο εναντίον των μικροβίων η των ιών έχει την περίοδο της ακμής του. Έπειτα, η δύναμή του αρχίζει να εξασθενίζει.

Τι συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση; Οι επιστήμονες δεν κατάρρωσαν ακόμη να εξηγήσουν με ακρίβεια αυτό το φαινόμενο. Άλλοι υποστηρίζουν, ότι τα μικρόβια εκκρίνουν ειδικές ουσίες, που τα προστατεύουν από τα φάρμακα.

Άλλοι, ότι τα μικρόβια δημιουργούν μία θωράκιση, κάνουν, δηλαδή σκληρότερη και περισσότερο άδιαπέραστη τη μεμβράνη που τα περιβάλλει κι' έτσι γίνονται άπρόσβλητα από τα φάρμακα.

Έτσι ή αλλιώς, μπορούμε να φαντασθούμε, ότι με τον καιρό δημιουργούνται ειδή μικροβίων, που δεν προσβάλλονται από τις σουλφοναμίδια ή τα αντιβιοτικά.

Παρόμοιο είναι το φαινόμενο του καλούμενου εγκλιματισμού μεταξύ των ζώων και των ανθρώπων. Αν μεταφέρουμε ζώα από το φυσικό περιβάλλον τους σ' ένα άλλο, που να είναι το αντίθετο απ' αυτό, π. χ. πολιτικές άρκτους στα τροπικά κλίματα ή γκαμήλες στις πολικές περιοχές, η θνησιμότητάς τους σ' αυτά τα ζώα θα είναι πολύ μεγάλη κατά τα πρώτα χρόνια. Τα ζώα που θα επιζήσουν όμως, θα δημιουργήσουν απογόνους πιο ανθεκτικούς στο καινούργιο κλίμα. Προκειμένου για τους ανθρώπους, είναι εξαιρετική αξιοσημείωτη η περίπτωση του αποικισμού της Αφρικής. Οι πρώτοι Ευρωπαίοι αποίκι πληρώσαν βαρύτερο φόρο στο άφιδρο κλίμα της μαύρης ηπείρου. Άλλ' οι απόγονοί τους εξοικειώθηκαν βαθμιαία μ' αυτό και με τον καιρό δημιουργήθηκε μία γενιά αποίκων, που είχαν εγκλιματισθεί τελείως με το τροπικό κλίμα.

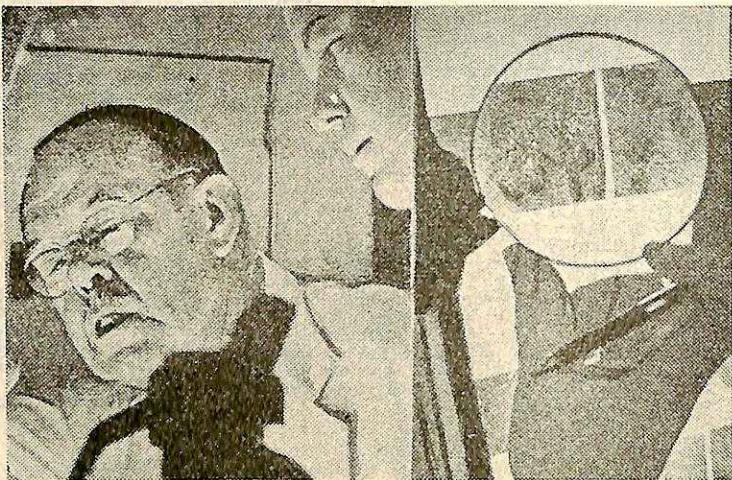
Γι' αυτό, οι επιστήμονες ξέρουν ότι δεν πρέπει να σταματήσουν ποτέ. Κάθε τόσο πρέπει ν' ανακαλύπτουν καινούργια αντιβιοτικά, για να καλύπτουν τα κενά που δημιουργούνται από τα προηγούμενα.

Μία νέα προσπάθεια προς αυτή την κατεύθυνση έγινε τελευταία από τους Ρώσους επιστήμονες. Τα γνωστά ως σήμερα αντιβιοτικά προέρχονταν από μύκητες. Οι Ρώσοι επιστήμονες, αντίθετα, στράφηκαν στα φυτά και κατάρωσαν ν' ανακαλύψουν σ' αυτά ουσίες, που έχουν πολύ μεγαλύτερη μικροβιοκτόνο ενέργεια από τα αντιβιοτικά του παλαιού τύπου. Οι ουσίες αυτές προέρχονται από τα φύλλα, τα άνθη, τους κορμούς, τους καρπούς και τις ρίζες κοινωτάτων φυτών, όπως είναι η βερυκοκιά, η κερασιά, η σημύδα, ο εύκαλυπτος, τα κωνοφόρα, κλπ.

Εξαιρετικά αποτελεσματικά απέδειχσαν επίσης το σκόρδο και το κρεμμύδι. Ο καθηγητής Κρασσίγκιν έκανε ένα απλούστατο πείραμα. Έβαλε κάτω από έναν υάλινο κώδικα μία καλλιέργεια μικροβίων σ' όλη την ακμή της και μερικές φέτες από κρεμμύδι και σκόρδο. Έπειτα από λίγη ώρα, όλα τα μικρόβια είχαν εξολοθρευθεί.

Ο καθηγητής Βινγκρόντφφ απέδειξε επίσης, ότι διάφορα εκχυλίσματα από βερύκοκα, φραγκοστάφυλα, βαλανίδια κλπ., καταστρέφουν ταχύτητα τους παθογόνους κόκκους της δυσεντερίας, καθώς και εκείνους που βρίσκονται στις πυογόνους εστίες των πνευμόνων.

Οι Ρώσοι επιστήμονες ωστόσο στήν ανακάλυψη των νέων ουσιών, παρακολουθώντας με ποιο τρόπο

ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΘΗΚΕ Ο ΙΟΣ ΤΗΣ ΗΠΑΤΙΤΙΔΟΣ

Βλέποντας ότι οι θάνατοι, που προκαλεί η ηπατίτις σημειώνουν τελευταία άλματώδη αύξηση, οι Αμερικανοί επιστήμονες έστρεψαν την προσοχή τους προς το νέο αυτό κίνδυνο και προσποθούν να κατασκευάσουν ένα έμβολο, που θα προστατεύει τον άνθρωπο από τον ιό της ηπατίτιδος. Χάρη στο ηλεκτρονικό μικροσκόπιο καταρρώθηκε για πρώτη φορά ένα φωτογραφηθή ο ιός της θανατηφόρου ασθένειας (δεξιά). Αριστέρα ο καθηγητής Άλτον Τάιηλορ και Ι. Μάκ Λην, των εργαστηρίων Πάρκ-Ντέιλις του Νητρήτς, οι οποίοι δηλώνουν πως πολύ σύντομα το έμβολο κατά της ηπατίτιδος θα είναι πραγματικότητα.

διάφορα φυτά άμύνονταν εναντίον των παρασίτων. Παρατήρησαν τοι, ότι για το σκοπό αυτό χρησιμοποιούσαν διάφορες ουσίες, που είχαν κεραυνόβολα αποτελέσματα. Τις ουσίες αυτές σκέφτηκαν να τις χρησιμοποιήσουν και εναντίον των μικροβίων και τα γεγόμενα πειρά-

ματα δικαίωσαν τις προσδοκίες τους.

Έτσι, καινούργιοι δρίζοντες άνοίγονται στον αγώνα εναντίον των μικροβίων. Το φυτικό βασίλειο είναι άπέραντο και πλουσιώτατο. Απ' αυτό η επιστήμη θα άντλήσει τα καινούργια όπλα της.

Μικρά επιστημονικά νέα

Η ύγρασία συντελεί στην εξαπόλυση της γρίππης

Ένας Άγγλος επιστήμονας απέδειξε με πειράματα πο έκανε με διάφορα πειραματόζωα ότι ο βαθμός της ύγρασίας επηρεάζει την εξαπόλυση διαφόρων επιδημιών, που μεταβιβάζονται από τους αναπνευστικούς άγωγους. Τα σταγονίδια που βγαίνουν με το σπταγνισμό, εξ άλλου, άπορροφούν ύγρασία από το περιβάλλον και διογκώνονται διαρκώς. Οι ιοί, που είναι διφασικοί για νερό, πεθαίνουν, αντίθετα όταν το περιβάλλον είναι ξηρό. Κατά τον εν λόγω επιστήμονα, η ελάττωση της ύγρασίας στα γραφεία, τα εργοστάσια και γενικά τα μέρη όπου εργάζονται πολλοί άνθρωποι θα είχε ως αποτέλεσμα τον περιορισμό της γρίππης και άλλων ασθενειών που μεταδίδονται από τις αναπνευστικές οδούς.

Το φάρμακο που κάνει τους ανθρώπους άρρώγεια!

Στη Γαλλία έμφανίστηκε τελευταία ένα καινούργιο φάρμακο που περιορίζει τη μαχητικότητα και αυξάνει τη διάθεση για εργασία. Το φάρμακο αυτό, που προσφέρεται με μορφή δισκίων, ενδείκνυται στις περιπτώσεις ανθρώπων που είναι από ιδιοσυγκρασίας φυλόμενοι και που «παιρνουν φωτιά» με το παραμικρό.

«Τούκ» για τους φανιάδες

Ο δόκτωρ Φέρστερ, του Πανεπιστημίου της Γενεύης, υποδεικνύει διάφορα «έρωκ» για τους παχύρρευστους, που δεν καταφέρνουν ν' άδυνατίσουν γιατι τρώνε πάρα πολύ. Το πρώτο απ' αυτά είναι να συνθηκολογήσει, ώστε να «πεινάει» μόνον με ώριμα φρούτα και όπο ειδικές προβολές, σεις. Έτσι, μπορούν π.χ. να καταλίσουν όποτε να θέλουν τροφή μόνον όταν καθάναι σ' ένα τραπέζι στρωμένο με ώριμα φρούματα, τραπέζομάνηλο, άκόμια με κτυμένο με ώριμα μόνον τρόπο. Μ' αυτό το σύστημα, άποικούν αυτοέλεγχου κι' επιτυγχάνουν όποτε να μείν πεινάει συχνότερα απ' όσο πρέπει.

Ένα άλλο μέσον είναι να μάθουν να τρώνε σιγά-σιγά, κρατώντας το φαγητό στο πηρούνι τους, όπου να καταπιούν την προηγούμενη μπουκιά και ν' άδειάζει το στόμα τους. Αργότερα μπορούν να συνήθισουν να μασάει περισσότερη ώρα, κι' άκόμη

Μία νέα μέθοδος κατά του καρκίνου

Οι περισσότεροι άνθρωποι παραδέχονται τώρα πως μετά τη χειρουργική άφαιρεση των όγκων του καρκίνου, ένας κρίσιμος έλευθέρων καρκινώδων κυττάρων μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε άλλα μέρη του σώματος και να προκαλέσουν μεταστάσεις και νέους όγκους. Γι' αυτό, με-

τά την έγκληρηση, υποβάλλουν συνήθως τον άσθενή σε ακτινοθεραπεία, ώστε να καταστρέψουν αυτά τα επικίνδυνα κύτταρα. Τώρα όμως άρχισαν να εφαρμόζεται δοκιμαστικά σ' ένα νοσοκομείο του Τέξας μία αντίθετη μέθοδος: πρώτα δηλαδή γίνεται η ακτινοθεραπεία για την καταστροφή των έλευθέρων κυττάρων, και άκόλουθι η έγκληρηση της άφαιρέσεως του όγκου.

Νέο φάρμακο για το βήχα

Παρασκευάστηκε στη Γερμανία ένα νέο φάρμακο για το βήχα χωρίς ναρκωτικά συστατικά, που πήρε την προσωρινή όνομασία «WLO». Δοκιμάστηκε ήδη από 50 γιατρούς, σε πολυκαταστήματα άρρώστων που υπέφεραν από όξυ ή χρόνια βήχα, άποτελέσματα των άνωτέρων άναπνευστικών όργάνων, βρογχίτιδος, φυματίωσης κλπ. Τα 84% απ' αυτούς παρουσίασαν σημαντική καλλίτερση.

Όξ περπατάνε οι ήμιπληγικοί

Ο Αμερικανός δόκτωρ Άντριαν Κάντροβίτς πιστεύει πως, πολύ γρήγορα, θα μπορούν οι ήμιπληγικοί περπατάνε με τη βοήθεια ενός ηλεκτρονικού έγκέφαλου. «Ηδη κατάρθωσε να κάνει να κινηθή το παράλυτο πόδι ενός σκυλιού, διευκολύντας με ηλεκτρικά ρεύματα τους διασυνμμετέχοντες από περπάτημα, μπόρεσε να διευκρίνη έτσι τους 28 μεγαλύτερους, Φυσικά, η μέθοδος πρέπει να τελειοποιηθή άκόμη πολύ, για να βρή πρακτική εφαρμογή.

Το φάρμακο κατά του φόδου

Ένας Αμερικανός ψυχίατρος, ο δόκτωρ Νιλ Μίλλερ, δοκιμάζει τώρα ένα φάρμακο κατά του φόδου. Για τα πειράματά του χρησιμοποιεί ποντίκους. Τους έβαζε πρώτα να τρομάζουν με τις ηλεκτρικές εκκένωσεις που διοχετεύει στο σώμα τους. Όταν όμως τους έδινε μία δόση αναλγού, άμεινάλον, τα ζώα πλησίαζαν άφοβα στο μέρος, όπου ήσαν καλώς μπορούσαν να δεχθούν την ηλεκτρική εκκένωση. Άν το φάρμακο αυτό εφαρμόσθι συστηματικά στους ανθρώπους, δεν άποικλείεται να χρησιμοποιηθή στους στρατιώτες, για να γίνονται πιο γενναίοι στον πόλεμο.

Η ΠΥΕΛΟΝΕΦΡΙΤΙΣ ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ

Πώς μπορεί να προληφθ

Η ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗ προκαλεί πολλές και μεγάλες μεταβολές στον οργανισμό της γυναίκας. Οι περισσότερες απ' αυτές όφειλονται στις σημαντικές τροποποιήσεις, που έπέρχονται στη λειτουργία των ένδοκρινών άδένων, ιδίως των ώθηκών και της υπόφυσεως. Ο πλακούς, εξ άλλου, που άναπτύσσεται ταχύτατα, παίζει το ρόλο ενός ένδοκρινούς άδένου και έπηρεάζει στην έλη λειτουργία του όργανου της έγκυου. Θα πρέπει να προσέσουμε και το ότι η μήτρα, που ό γυκος της αυξάνει συνεχώς, συμπιέζει τα γειτονικά όργανα και παρεμποδίζει την κανονική λειτουργία τους. Ο έντερικός σωλήνας ιδίως όποφέρει περισσότερο και γι' αυτό πολλές έγκυες παθαίνουν δυσκολία στην όλη.

Άλλ' η έγκυμοσύνη έπιδρά έπίσης και στο υδροπαιτικό σύστημα.

Όλοι ξέρουμε, ότι τα νεφρά είναι το μεγάλο φίλτρο του οργανισμού. Κανονικά, απ' αυτό το φίλτρο πρέπει να περνάει νερό, μεταλλικά άλατα και διάφορα κατόλοιπα, που το κυριώτερο απ' αυτά είναι η ούρα. Το σάκχαρο πρέπει να περαμένη μέσα στο αίμα κι' η εμφάνισή του στα ούρα παρατηρείται μόνον σ' άσθενείς παθολογικές καταστάσεις, π. χ. όταν η άναλογία του μέσου στο αίμα είναι πολύ μεγάλη (διαβήτης) ή όταν το φίλτρο των νεφρών δε λειτουργεί κανονικά. Υπό φυσιολογικές συνθήκες έπίσης, κανένα μικρόβιο δεν πρέπει να περνάει από τα νεφρά. Έτσι, τα ούρα δεν πρέπει να περιέχουν μικρόβια.

Άλλ' αυτό δε συμβαίνει πάντοτε. Κάποτε ένας μεγάλος αριθμός μικροβίων περνάει από το αίμα στα ούρα. Η άποβολή της γίνετ, αρκετά γρήγορα, σε τρόπο που δε βρίσκουν τον καιρό να έγκατασταθούν και να πολλαπλασιασθούν. Όταν, όμως, υπάρχει κάποιο έμπόδιο, η άποβολή τους δεν είναι εύκολη. Βρίσκουν τότε τον καιρό να έγκατασταθούν και να πολλαπλασιασθούν.

Στην έγκυο γυναίκα αυτό το έμπόδιο μπορεί να είναι η διόγκωση της μήτρας, που συμπιέζει τους όρητήρες. Η συμπίση αυτή είναι πιο αισθητή στο δεξιό μέρος, λόγω της έλαφρης κλίσεως της μήτρας προς τα έκεί. Το άποτέλεσμα είναι, ότι τα ούρα λιμνάζουν, γιατί η άποβολή τους δε γίνεται κανονικά. Έτσι, τα μικρόβια βρίσκουν τον καιρό να έγκατασταθούν και ν' άρχίσουν την κανονική έβλση τους. Η μόλυνση προχωρεί τότε προς τα νεφρά κι' έχουμε τη φλογώδη πυέλου (πυελονέφριτις).

Άλλ' η μόλυνση μπορεί να προέλθι και από τα έξωτερικά όργανα του φύλου. Έχουμε τότε μία φλογώδη της κύστεως (κυστίτιδα), που μπορεί κατόπιν να εξελιχθή σε πυελονέφριτιδα.

Τα συμπτώματα της κυτίτιδος είναι: με-

γάλη συχνουρία, που συνοδεύεται, όμως, από άλιγουρία (τα άποβαλλόμενα ούρα είναι έλιγουρα), άδυναμία συστάσεις. Τα ούρα έχουν σκούρο χρώμα, λόγω της παρουσίας αίματος μέσα σ' αυτά.

Η πυελονέφριτις, αντίθετα, χαρακτηρίζεται από έναν υπόκαφο ή όξυ πόνο στο πίσω μέρος της σπονδυλικής στήλης και άκριώς στην περιοχή των νεφρών.

Η πυελονέφριτις συνοδεύεται πάντα από πυρετό, που μπορεί να φτάση τους 40 βαθμούς. Ο πυρετός αυτός συνοδεύεται και από ρίγη. Τα ούρα είναι θολά και πολλές φορές αιματηρά. Η μικροσκοπική εξέταση δείχνει την παρουσία μέσα σ' αυτά έρυθρών αίμοσφαιρίων (το κανονικό ούρος δεν πρέπει να περιέχει παρόμοια αίμοσφαίρια), άλλοιωμένων λευκών αίμοσφαιρίων, που όφελονται στην ύπαρξη πύου, και διαφόρων μικροβίων.

Η πυελονέφριτις των έγκυων ήταν άλλοτε μία σοβαρά άσθένεια, που οι γιατροί την καταπολέμωσαν με την υδροφορμίνη, το κυανόν το μεθυλενίου και το ψωφορικό όξύ. Τα φάρμακα αυτά χρησιμοποιούνταν και σήμερα όταν η άσθένεια βρίσκεται στο πρώτο στάδιο της και δεν είναι σοβαρή.

Άλλ' οι γιατροί προτιμούν, στις ημέρες μας, μία έιδικη σουλφοναμίδη, που η έύεργική έπίδρασή της έκδηλώνεται κυρίως στο υδροπαιτικό σύστημα. Η σουλφαμίδη αυτή είναι η 7522 RP. Σε περιπτώσι που η πυελονέφριτις δεν όποχωρεί, χρησιμοποιούνται έπίσης άρισματά αντιβιοτικά, όπως είναι η στρεπτομυκίνη, η έιδική καναμυκίνη κλπ.

Σε βαρύτερες μορφές, γίνεται πλυσί της έσωτερικής κοιλότητας των νεφρών και άπο λύματα των τοιχωμάτων της με νιτρικό άργυρο. Η πλυσί αυτή είναι πολύ άδύνη και γι' αυτό οι γιατροί την άποφύγουν εκτός σε περιπτώσι άπόλυτης άνάγκης. Άλλ' όπως συμβαίνει και με πολλές άλλες άσθενειες, είναι προτιμότερο να προλαβάνουμε την πυελονέφριτιδα, για να μη βρούμε κατόπιν στην άνάγκη να την καταπολέμωμε.

Το κυριώτερο που έχει να κάνει η έγκυος για να προλάβη την πυελονέφριτιδα, είναι να καταπολέμηση με όλα τα μέσα τη δυσκοιλία της. Η διαίτα της πρέπει να είναι πλούσια σε πρωτεΐνες (κόκκινα κρέατα, τυρί, ψάδια), φτωχή σε ζυμαρικά και πλούσια έπίσης σε άμα χυρταρικά και φρούτα. Ένα κουταλάκι όξυ λάδι, το πρωί, νηστικά, θα διευκολύνη την κανονική λειτουργία του έντερικού σωλήνα.

Οι έντερικές ζυμώσεις μπορούν να καταπολεμηθούν με τα ειδικά παρασκευάσματα που βρίσκονται στα φαρμακεία και που περιέχουν άσφορα, υδροφορμίνη, όξυμυκίνη κλπ. Οι συχνές άναλύσεις του αίματος, εξ άλλου, είναι άπαραίτητες, γιατί επιτρέπουν την έγκαιρη διάγνωση της πυελονέφριτιδος.

Η πρώτη συνθετική όρμόνη ACTH

Για να γίνη άφθονο και φτηνό αυτό το φάρμακο

Η ΚΥΡΙΩΤΕΡΗ από τις γνωστές όρμόνες, που παράγουν τα έπινεφρίδια, είναι η κορτιζόνη. Μαζί με τις άλλες ούσεις, που εκκρίνονται απ' αυτούς τους άδένες, ρυθμίζει τις ποσότητες των πρωτεϊνών, των υδατανόρκων και των άλάτων, που όπάρχουν μέσα στους ιστούς και στα ούρα του σώματος. Οι γιατροί τη χορηγούν κατά τα τελευταία χρόνια, σαν προσωρινό φάρμακο κατά των όξων ρευματισμών, της ρευματοειδούς άρθρίτιδος και άλλων σοβαρών παθήσεων.

Για να λειτουργή καλά ό οργανισμός μας, πρέπει να έχη την άπαιτούμενη — μικρή πάντως — ποσότητα κορτιζόνης. Για να παραγάγουν όμως τα έπινεφρίδια αυτή την πολύτιμη ούση, πρέπει να διευεργθούν από μιά άλλη όρμόνη, την ACTH (άδονοκορτικοτροπική), που εκκρίνεται από την υπόφυση. Άντι λοιπόν να χορηγούν στους άσθενείς κορτιζόνη, οι γιατροί προτιμούν σε πολλές περιπτώσεις να τους δίνουν ACTH, ώστε να διευκρίνη αυτή τα έπινεφρίδια τους και να προκαλέση την εκκρίση κορτιζόνης μέσα στον οργανισμό τους.

Η ACTH είναι μία πολύπλοκη πρωτεΐνη, ένα από τα πολλά έλκρη μέλη της ομάδας των πρωτεϊνών, των πολυπλοκών αυτών συστατικών της ζωντανής έλης. Κάθε πρωτεΐνη άποτέλεται από πολλά άσφορα συστατικά, τα άμινοξέα, ένωμένα μεταξύ τους σε διάφορες συνθέσεις και άναλογίες. Το μέρος της ACTH περιέχει 39 διάφορα άμινοξέα, και γι' αυτό έχει μεγάλο μοριακό βάρος 3.200. Όστόσο, οι έπιστημονικές έρευνες είχαν άποδείξει, ότι μόνον 23 από τα άμινοξέα αυτά έχουν σημασία για την έγερση της ACTH στον οργανισμό τους. Τα όπολοιπικά δε λαβαίνον μέρος σ' αυτή τη δράση της.

Η φυσική ACTH έξάγεται από άσθενές ζώων, και είναι έπομένως λίγη και άκριθή. Γι' αυτό, οι επιστήμονες προσπαθούν να

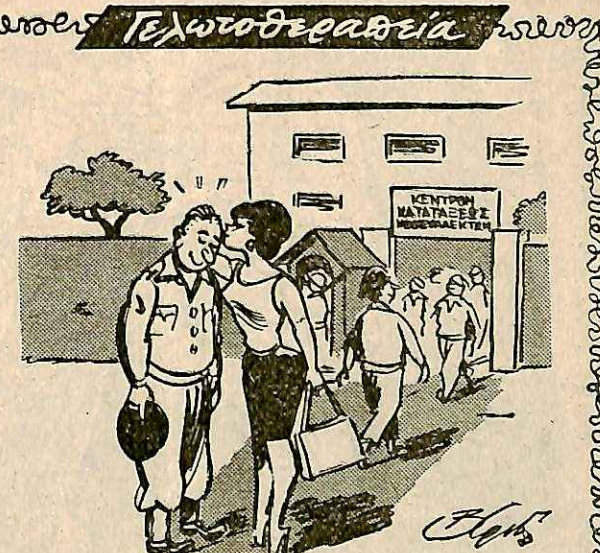
την παραγάγουν τεχνητά, με συνθετικές μεθόδους, από άλλα άπλούστερα χημικά συστατικά.

Άλλ' αυτό δεν ήταν καθόλου άπλό. Η συνθετική παρασκευή πρωτεϊνών είναι δυσκολότερη. Ως τώρα, οι χημικοί είχαν καταφέρει να φτιάξουν μόνο πέντε πρωτεΐνες, που οι μικρότερες και άπλούστερες από την ACTH. Έδώ και λίγο καιρό, ο Αμερικανός δόκτωρ Μπλ και οι συνεργάτες του είχαν έναυγυλσει, ότι πέτυχαν να συνθέσουν μία πρωτεΐνη, που περιέχει 19 απ' τα άμινοξέα της ACTH και είχε το ένα τρίτο της δύναμης της φυσικής όρμόνης.

Τώρα, λοιπόν, άνακοινάθηκε ένα καινούργιο έπιστημονικό κατόρθωμα: Μία άδια έπιστημόνων του Πανεπιστημίου του Πισαμπούργκ, με έπικεφαλής το δόκτωρ Κλάουν Χόφμαν, έπειτα από προσπάθειες 7 έτών, κατάφεραν να συνθέσουν μία τεχνητή μορφή της ACTH, που περιέχει και τα 23 άσφορα άμινοξέα της και είναι συνεπώς το ίδιο άραστική με τη φυσική. Το κατόρθωμα αυτό θεωρείται σαν ένας από τους μεγαλύτερους άβλους της συχνόρπου χημείας και άνολγει το δρόμο για τη σύνθεσι άκόμη πολυπλοκότερων πρωτεϊνών.

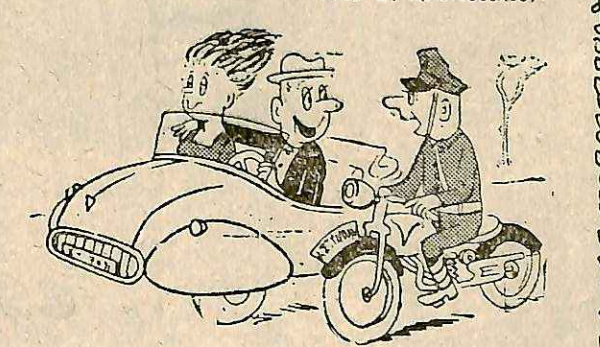
Μολονότι είναι δύσκολο για την ώρα να προβλεφθή η πλήρης έπιστημονική σημασία αυτής της έπιτυχίας, ο δόκτωρ Χόφμαν πιστεύει ότι:

1) Θα παρασκευάζεται έτσι πολύ φτηνότερη και άφθονότερη ACTH. 2) Οι γιατροί θα μπόρουν για πρώτη φορά να έργασθούν με χημικά καθαρή ACTH, γιατί η φυσική όρμόνη περιέχει και διάφορες προσμίξεις. 3) Θα μελετηθή καλύτερα η λειτουργία της υπόφυσεως και ό τρόπος της έπιδράσεως των εκκρίσεών της στα έπινεφρίδια. 4) Θα παρασκευασθούν και ισχυρότερες ACTH, τελειότερες και άσφορες από τη φυσική. 5) Θα παρασκευασθούν με την ίδια συνθετική μέθοδο μεγαλύτερες πρωτεΐνες, όπως η ινσουλίνη, καθώς και άλλες, που δεν όπάρχουν στη φύση.

— Γιούλ Μπρύνγκερ μου, έσύ!..

(Του Β. Χριστοδούλου)

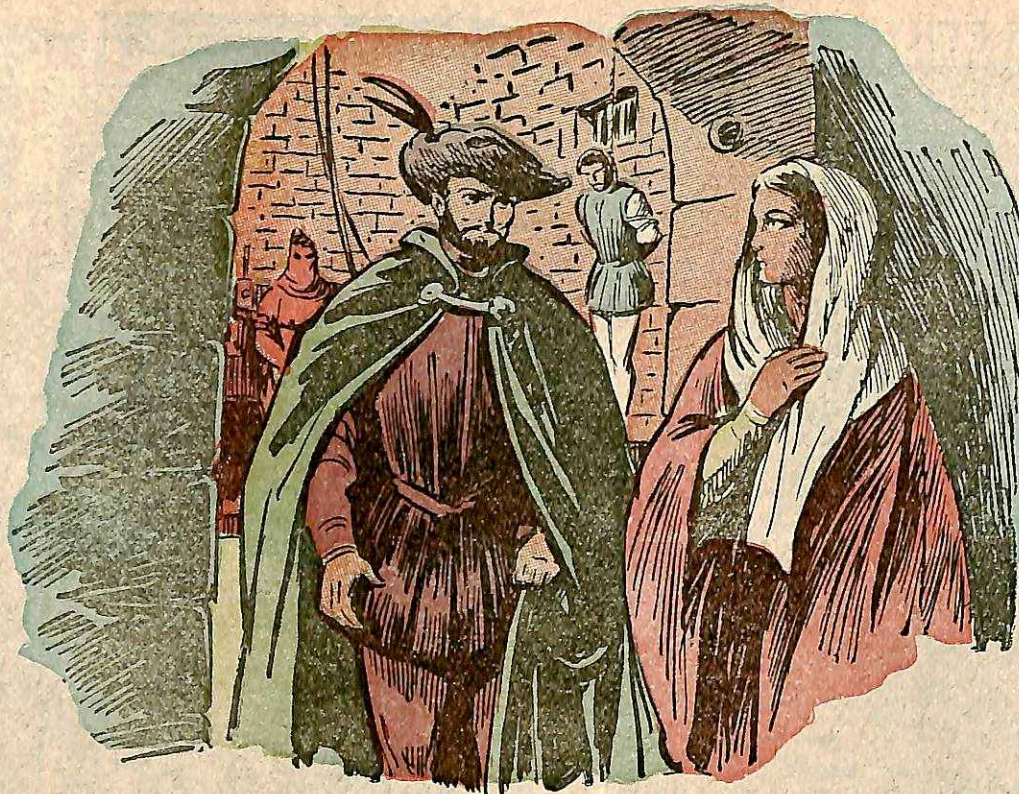
— Κύριε, παρακαλώ να χρησιμοποιήσετε και τα δυο χέρια σας!
— Και τότε με ποιο χέρι θα οδηγώ;

— Και αυτό το λιγισσοδύνο... ντύσιμο;

— Τι τον θές τον υδραυλικό; Άφου βλέπεις ότι τα καταφέρνει μόνος μου!

— Φαντάστηκα ότι θ' άνησυχούσες για τον άναπνέμενο σου. τής είπε.

ΗΤΑΝ ένα ήρεμο μαγιάτικο βράδυ, όταν ο Γκοφρέντο Μαρκαντόνιο, άρχοντας του Μόντε Ροτόντο κι' η όμορφη Μαργαρίτα, δούκισσα της Γκρόττα Φερράτα, πήραν τη μεγάλη απόφασι: Θάφηναν μαζί.

Το είδύλλιο τους είχε άρχισει από δυο χρόνια. Μά η άγάπη τους, αντί να λιγοσταίνει, μεγάλωνε όλοένα. Κι' οι κρυφές τους συναντήσεις τους είχαν κουράσει. "Ηθελαν να χαρούν ελεύθερα την άγάπη τους. Ο Γκοφρέντο είχε, εύτυχώς, ισχυρούς συγγενείς στην Ισπανία. Κοντά τους θάβρισκαν σίγουρα ύποπτηρίσι και προστασία.

Αυτή η συνάντησί τους ήταν η τελευταία. — Έχω έτοιμάσει τα πάντα, είπε ο Γκοφρέντο στην άγαπημένη του. Αύριο, την ώρα του σουρουπου, ένα πλοίο, που έχω ναυλώσει, θα μάς περιμένει στη Μπάλια. Οι ναύτες του μου είναι πιστοί κι' άφοσιωμένοι... "Η όμορφη Μαργαρίτα σφίχτηκε με περιπάθεια πάνω του.

— Από αύριο τίποτα πιά δε θα μπορώ να μάς χαρίσω, ψιθύρισε. Ούτε ο θάνατος... — Γιατί σκέφτεσαι το θάνατο την ώρα που βρισκόμαστε τόσο κοντά στην εύτυχία; τής είπε ο Γκοφρέντο.

— Κάθε τι θα μου είναι καλό, άρκεί να βρισκομαι κοντά σου, του απάντησε. — Πρέπει να βρής τον τρόπο να φτάσης ως τη Μπάλια, χωρίς να σε ύποπτευθώ κανείς, τής είπε τρυφερά.

— Έχω, το σχέδιό μου, απάντησε η Μαργαρίτα. Ο άντρας μου, όπως ξέρεις, λείπει και δε θα γυρίσει πριν από δυο μέρες.

— Αύριο, άγαπημένη μου Μαργαρίτα... — Αύριο, άγαπημένε μου Γκοφρέντο...

— Άλλά κάποιος είχε άκούσει τα τελευταία τους λόγια. Ο άνδρας αὐτός ήταν ο Τίτο, ο έμπιστος του δούκα της Γκρόττα Φερράτα. Στ' αυτιά του δούκα είχαν φτάσει τον τελευταίο καιρό κάποιες άόριστες φήμες για τις σχέσεις της γυναίκας του με τον Γκοφρέντο Μαρκαντόνιο. Και, θέλοντας να βεβαιωθεί, είχε προσποιηθώ, ότι έφυγε σε ταξίδι. Στο διάστημα αυτό, ο Τίτο θα κατασκοπούσε τη γυναίκα του.

Ο Τίτο ήφερε τώρα όσα ήθελε να μάθω. Δίστασε, ώστόσο, αν έπρεπε να το φανερώσει στο δούκα. Γιατί δεν άγνούσε ποιές θα ήταν οι συνέπειες;

— Είναι σωστό μιιά γυναίκα τόσο νέα και τόσο όμορφη να πεθάνει; άναρωτήθηκε. Ποιός θα χη το θάρρος να σηκώσει το χέρι του πάνω σ' αυτό το δροσερό λουλούδι;

— Άλλ' ο Τίτο ήταν πιστός στον άφέντη του. "Αν έκρυβε την προδοσία της δούκισσας, δε θα ήταν σά να γινόταν κι' αυτός συνένοχος της; Στο τέλος, πήρε την απόφασί του. Δε μπορούσε να κρίνει όσα είχαν δη τα μάτια του κι' όσα είχαν άκούσει τ' αυτιά του.

— Έπρεζε άμέσως σ' ένα άπόμερο κυνηγετικό περίπτερο, όπου τον περίμενε ο δούκας.

— Τί έμαθες; τον ρώτησε ο σύζυγος της Μαργαρίτας.

— Ο Τίτο έβρινε κάμκινους στιγμές σιωπηλός. — Έπειτα είπε:

ΘΥΓΑΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Το σουρουπό έρριχνε τις μαυρουδερές σκιές του όλόγυρα.

Ο Γκοφρέντο άκολουθούσε ένα σκοτεινό δρομάκι, όταν, ξαφνικά, άκουσε βήματα πίσω του. Γυρίσε τότε το κεφάλι του κι' είδε κάμποσους ένόπλους που είχαν χωθή στο ίδιο δρομάκι. "Επιτάχυνε τότε το βήμα του, για να βγθ στη μικρή πλατεία, που βρισκόταν πιο κάτω. Άλλά μερικοί άλλοι ένοπλοι εμφανίστηκαν από το αντίθετο μέρος. Μπροστά τους βάδιζε ο δούκας της Γκρόττα Φερράτα.

Ο Γκοφρέντο δεν πρόφτασε να βγάλη το έξφορ του. Οι άνδρες του δούκα τον άφώπλισαν, τούδεσαν τα χέρια πισθάγκωνα και τούκωσαν ένα πανι στο στόμα. Τον σήκωσαν έπειτα στα χέρια τους και τον έρριξαν σ' ένα κλειστό άμεί.

Την ίδια ώρα, η δούκισσα Μαργαρίτα θέλησε να βγθ από το διαμέρισμά της. Είχε φορέσει τα ρούχα μιάς από τις γυναίκες, που δούλευαν την ήμερα στον πύργο και το βράδυ γυρίζαν στα σπίτια τους. Άλλά βρήκε όλες τις πόρτες κλειστές. Κατάλαβε τότε, ότι ήταν χαμένη. Άλλά, τουλάχιστον, ο άγαπημένος της θα γλύτωνε.

— Θα καταλάβω και θα φύγω, σκέφτηκε.

— Η νύχτα είχε προχωρήσει αρκετά, όταν μερικοί στρατιώτες μπήκαν στο δωμάτιο και της έγενναν να τους άκολουθήσει.

— Αμίλητη, η Μαργαρίτα συμμορφώθηκε με την επιθυμία της. Άρχισαν να κατεβαίνουν τις σκάλες, που οδηγούσαν στο ύπόγειο.

Σε λίγο, βρέθηκαν σε μιιά μεγάλη αίθουσα, που φωτιζόταν με πυρσούς. Ο δούκας Πάολο ύποδέχτηκε τη γυναίκα του κοντά στην πόρτα.

— Φαντάστηκα, ότι θ' άνησυχούσες για τον άναπνέμενο σου, τής είπε. — Άλλά τώρα θα τον δής...

Κι' έκαμε ένα βήμα προς τα πλάγια.

— Η δούκισσα είδε τότε ένα θέαμα, που έκαμε το αίμα να παγώσει μέσα στις φλέβες της. — Από το ταβάνι κρεμόταν ένα σχοινί, που κατέληγε σε μιιά θηλειά. Αυτή η θηλειά ήταν πε-

Ένωμένοι για πάντα

— Άφέντη δούκα, θυμάσαι την ήμερα που πολεμούσαμε πλάι-πλάι στη ναυμαχία της Ναυπάκτου;

— Τί θέλεις να πής; — Ότι θα ήταν καλύτερο αν βρίσκαμε το θάνατο εκεί.

— Ο δούκας κατάλαβε. — Η γυναίκα μου, λοιπόν, με προδίδει; βρυχήθηκε.

— Θα σου πώ όσα είδα κι' όσα άκουσα, απάντησε ο Τίτο.

Και τού φανέρωσε την τραγική αλήθεια.

Την άλλη μέρα, ο Γκοφρέντο Μαρκαντόνιο άφισε τον πύργο του στο Μόντε Ροτόντο και ξεκίνησε για τη Μπάλια. "Όταν πλησίασε στο μικρό όρκο, πήδησε από τ' άλογό του και συνέχισε πεζή το δρόμο του. Κρατούσε στο χέρι του ένα μικρό κουτί, όπου είχε συγκεντρώσει κάμποσα χρυσά νομίσματα και πολύτιμα πετρώδια.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Όποιος είναι καυμένος από κερι πρέπει να στέκεται μακριά από τη φωτιά.

Δανική παροιμία — Όντινά τις άναπά και τιμά, φυσικά και τον μιμείται.

Αδ. Κοραΐς — Οι άσώστες της ψυχής δεν είναι λιγότερο μεταδοτικές από τις σωματικές.

Πετρόχης — Ο Θεός να σε φυλάη από κακό νείτονα κι' από άρχαίο στο βόλι.

Ιταλική παροιμία — Ο Θεός να εύλογάη εκείνον που είναι σύντομος στις έπιστοκές του.

Ασβική παροιμία — Όποιος κοιμάται με τους σκύλους, οπκνώνει με φύλλα.

Έλληνική παροιμία — Ο δόλιος άνθρωπος είναι σαν τη βρώμα. Χώνεται παντού.

Ρεμόν — Καλύτερα να πέσει στο νιαλό, παρά να μπλέξεις με τρελλά.

Έλληνική παροιμία — Άνάπα το νείτονά σου, αλλά μην κρεμίζης και το φράχτη.

Χέρμπερτ

ρασμένη στο λαιμό του Γκοφρέντο. Τα πόδια του άκούμπουσαν σ' ένα τριπόδο.

Λίγο πιο πέρα βρισκόταν ένα κούτσουρο, που ήταν σκεπασμένο μ' ένα μαύρο πανί. Πλάι στεκόταν ο δήμιος, που κρατούσε ένα γυαλιστερό τσεκούρι στα χέρια του.

— Υποσχέθηκα στον άγαπημένο σου, ότι θα σου χάρισα τη ζωή, είπε ο δούκας στη γυναίκα του. — Αν τον βλέπεις σ' αυτή τη θέσι, είναι γιατί θέλω να παρακολουθήσει, ότι θα γίνη.

Την πήρε κατόπιν από το χέρι και την όδηγησε μπροστά στο κούτσουρο.

— Θα μπορούσα να σε σκοτώσω με το χέρι μου, αλλά μιιά άπιστη σύζυγος δεν άξίζει αυτή την τιμή, συνέχισε. Γονάτισε και κάμε την προσευχή σου!... Θα πεθάνεις από το χέρι του δήμιου.

— Η Μαργαρίτα είχε ξαναδρής την ψυχραιμία της. — Είμαι έτοιμη να βαδίσω στο θάνατο, απάντησε. Άλλ' όρκίσου μου, ότι θ' άφισης ελεύθερο το Γκοφρέντο.

— Το όρκίζομαι, είπε ο δούκας. Και νά, για να πεισθής!

— Έβγαλε το έγχειρίδιό του κι' έκοψε το σχοινί, με το όποιο ήταν δεμένα τα χέρια του Γκοφρέντο.

— Όπως βλέπεις, η θηλειά είναι πολύ χαλαρή, είπε στη γυναίκα του. Ο άγαπημένος σου δεν έχει, λοιπόν, παρά να σηκώσει τα χέρια του, που είναι τώρα ελεύθερα, και να την βγάλη από το λαιμό του. Ορκίζομαι, ότι κανείς δε θα τον έμποδίση κατόπιν να φύγει από τον πύργο. Οι άνδρες μου, που άκουσαν τον όρκο μου, άς είναι μάρτυρες!

— Ένα χαμόγελο φωτίσε το όχρo πρόσωπο της δούκισσας. Γονάτισε άμέσως κι' άκούμπησε το κεφάλι της στο κούτσουρο. Μιιά σύντομη προσευχή ανέδθηκε στα χείλη της ενώ τα μάτια της στυλώνονταν πλημμυρισμένα από άγάπη πάνω στον άγαπημένο της.

— Ο δήμιος σήκωσε το τσεκούρι του.

— Χαίρε, Γκοφρέντο, ψιθύρισε η δούκισσα.

— Έρχομαι μαζί σου, Μαργαρίτα, φώναξε ο Γκοφρέντο.

Κι' ενώ ο δήμιος κατέβαζε το τσεκούρι του, τινάχτηκε μ' όλη του τη δύναμη. Το σώμα του τολαντεύθηκε κάμποσες στιγμές κι' έπεσε άκίνητο. — Ήταν νεκρός... Λίγο πιο πέρα, πάνω στις πλάκες, βρισκόταν το άκέφαλο πτώμα της Μαργαρίτας. Ο θάνατος τους είχε ένώσει για πάντα.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

— Έννοια σου, Άλίκη... Σ' όρκίζομαι πως δε θα γυρίσω να δώ!

ΤΑΛΛΙΑΣ

Το καλλιτεχνικό μας

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΒΑΣ. ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ

Το παιδί του Θησείου

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΣ, φαλακρός, ελαφρώς βραχνός και έτοιμος για εκπλήξεις.

Είναι ο Βασίλης Αύλωνιτης. Βρίσκεται πάνω στη σκηνή. Απέναντί του ο άλλος βετεράνος του έλαφρου μουσικού θεάτρου, ο Ορέστης Μακρής.

Στάζουν ενώπιος έναντι κι' ίσως να κρυφο-«αισασάνουν» ο ένας τον άλλο.

Το κοινό έχει κρεμασθή απ' τα χείλη του και περιμένει εκείνο το «τίποτα» το ανεξήγητο και απρόσμενο τίποτα, που θα κόμει τη στιγμή και θα γεμίσει την πλατεία με τρανταχτά γέλια. Ένα «τίποτα» που κι' αν δεν υπάρχει στο «νούμερο», θα τόβιαν ένας απ' τους δυο, άπαιδώςποτε.

Ο συγγραφέας όμως έτυχε νάναι άμιαρός κι' ο διάλογος παγωμένος κι' άνοστιος. Οι δυο βετεράνοι συνεχίζουν και το κοινό περσιμένει. Τα λεπτά κυλούν και...

Νά το. Ήρθε Εσθινικά, εκεί που δεν το περιμένας.

Ο Αύλωνιτης, που κοιτάει στο στόμα ένα άναμένο τσιγάρο, αντιλαμβάνεται πως τέλειωσε και το πετά. Δυο μέτρα πιο πέρα, Ύστερα, δίπλα με το κουπί, τριβεί με το πόδι νάμου το παλκοσενικό, στο σημείο που έτυχε να βρίσκεται, δυο μέτρα μακριά απ' τη γόπα.

Ο γερο-Ορέστης εκπλησσεται.

— Τι κάνεις εκεί, θρέ;

— Σβύνω τη γόπα.

— Μά ή γόπα είναι εκεί πέρα.

— Ούφ κι' εσύ. Έγώ μιά φορά κάνω το «καθίκον μου! Τη λύνω. Τώρα, αν αυτή δεν είναι εδω...

Γέλια άμυρικά τραντάζουν την πλατεία. Γέροι, έφηβοι, αγόρια, κύριοι με γραβάτες, άνθρακοι του λαού με κοντομάνικα. Το γέλιο δεν έχει κοινωνικές τάξεις.

Οι κοιλίες ξεληγώνονται, τα μάτια δοκούν. Οι άλνες εσθίνονται.

«Άκουα κι' ο γερο-Ορέστης πάνω στη σκηνή δε μπορεί να συγκρατήσει τα γέλια του. Τού πήθε και κέλλω άναπάντεχα, γιατί το «καλλιπικό» δεν προβλεπόταν απ' το έργο. Ήταν «έκρηξη» της στιγμής. Ένα από τα έξυπνα και άνεξάντλητα «ταΐκα» που αυτοσχεδιάζει ο Αύλωνιτης, τριαντάετα χρόνια τώρα, που θητεύει στο θέατρο. Άκούα κι' οι ήθοποι, στα παρασκήνια γελούν.

Και μονάχα ο Βασίλης στέκεται σοβαρός, ανέλαστρος, καθηλός έξω απ' το γενικό κλίμα, απειθαρχός, ίκονοποιημένος.

Το χέος του τρέκλε. Οι άνθρακοι γελούν. Αυτό δεν είναι η «δουλειά» του:

★

Τόν είδα τελευταία κάποιο βραδάκι Δευτέρας, που άνησχυριζε σε κάποιο στενάκι της Ν. Ίωνίας βιαστικός.

— Ανά. Για πού, κυρ-Βασίλη;

— Απόρησε.

— Κι' εδω, θρέ παιδί;

— Γιατί κι' εδω; Γείτονι είμαστε. Για πού;

— Νά, πάω στο θέατρο.

— Ποιό θέατρο; Δευτέρα δεν παίζω.

— Μά δεν πάω να παίξω. Νά δω πάω.

— Νά δης τί;

— Την κόρη μου. Έχει έβετάσεις το σχολείο της και ανεβάζουν ένα έργο.

— Ή μωριά του σπιθίσε.

— ...Πρωταγωνιστεί έβρεεις.

— Δηλαδή, σόι το βασίλειο, έ;

— Όχι και σόι. Ο δικός μου ο πατέρας δεν ήτανε... ήθοποιός. Κι' ούτε κι' εγώ σχεδίαζα να βγώ στη σάμπα.

— Και πως έγινε και βγήκες;

— Τσίμπησε.

Στο μικρό φουαγιέ του συνοικιακού θεάτρου κάτσαμε με δυο ποτοκαλάδες στο γέλιο. Και ο Αύλωνιτης, βλέποντας την κορούλα του, έβησε τις άναμνήσεις να κληθούν πίσω, στα

«...όνα που ήταν κι' αυτός παιδί...
Τό κουβάσι ξετυλίχτηκε.

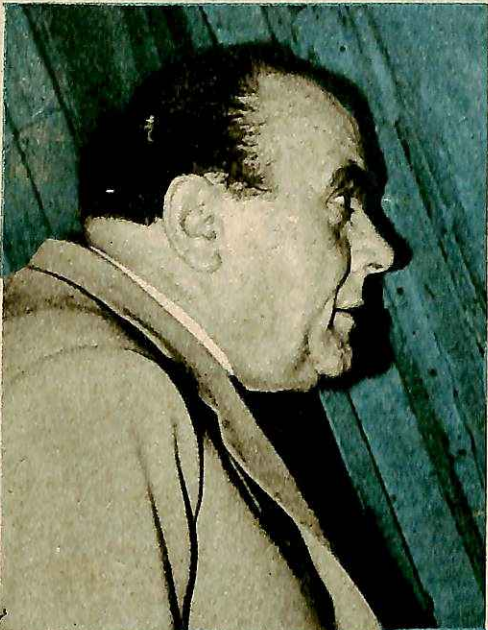
★

Ένα παιδί του Θησείου. Εκεί είχε γεννηθή κι' εκεί πέρασε την παιδική του ηλικία. Όμως, καυμοί, άγápες. Μεσοκάματο τη μέρα, καντάδες τó θρόνυ.

— Έίχα καλή φωνή. Ό τραγουδισταρός της πασαάς. Τόβρε άπλ ή γειτονιά τó... γάρισμά μου. Κι' άγι μονάχα ή γειτονιά, άλλα κι' ο θεατράκης.

— Ποιός θεατράκης;

— Νά. Έκεί στο Θησείο, βρισκότανε ένα θεατράκι. Τά «Έντεν». Παίζανε «Απάχτες

Ο Βασίλης Αύλωνιτης επισκαπεί την πλατεία απ' το παρασκήνιο του θεάτρου Σαμαρτζή. Και φωνιτάει ικανοποιημένος. Όπως πάντα, έτσι κι' άπαις ο θεατής πλημμυρίσαν την πλατεία για να τον δούν.

των Άθηνών. Ξεσήκωνα τα νούμερα και τα τραγουδία τους απ' το άπαισντι μπάλκον.

— Καλός είσαι. Κανονικό ξεμολόγημα. Έ;

Τό πετασάνει σου λείπει.

— Γίνεται και δίχως πετραχνέλι. Τό λοιπόν;

— Τό λοιπόν μιά μέρα με άκοναζε ο θεατράκης; Βιζέ Βεζυλάνη, σου είσαι τραγουδισταρός. Δέ μάς δίχνες ένα νεράκι;

— Τί νεράκι;

— Νά βοηθάς στο κάρο απ' τα παρσά-σκηνικά;

— Μετά νεράδες.

Καλό παιδί ο Αύλωνιτης, πρόθυμος για κάθε τι καμολόγιο, άπαδός της «πληγάς» όπως λέει ή σύγχρονη άόγκο. Πήγε στο παρασκήνιο, τραγούδισε άθάατος τó πρώτο βράδυ, και τó δεύτερο...

— Τό δεύτερο την έπαθα. Έκεί που στεκόμουν στα παρασκήνια, κάποιος μούδωσε μιά σπιρωδιά και βρέθηκε στη σκηνή. Τί νάκανε; Έμεινα.

— Για πάντα έ;

— Για πάντα.

★

Μιά ζωή γεμάτη θέατρο. Σωστά τριαντάετα χρόνια.

Τόσα έινε στη ράχη του σήμερα ο Βασίλης Αύλωνιτης, ο μεγάλος καμικός τού μουσικού μας θεάτρου. Και, όπως καταλαβαίνει κανείς, αυτή ή μακρά θητεία, προϋθέτει και κάτι άνηλο, σημαντικό και άπαισιόπιτο.

Τό ταλάντο.

Ο Αύλωνιτης τó είχε άσθονο. Πλούσια τα

έλεη. Στόφα καμικού, γεννημένος για τó θέατρο. με την αίσθησι τού «εύθιμου» υπερεδμένη άδεδιάλτα με τó αίμα του, άλώνισε άπλ ήν Ελλάδα, άρχίζοντας απ' την Άλβανία, σε τσιανέ που τόν έφεραν κοντά στην καρδιά τού κοινού. Τού μεγάλου κοινού.

Και τó κατάντησε.

Ύστερα πήθε ή σειρά της Άθinas. Όλα τά θέατρά της τόν δέχτηκαν σαν βασιλιά τού γέλιου. Έπιθεωρήσεις και έπιθεωρήσεις «δγνήκαν» με τά δικά του κότσια και άγγιξαν τη μεγάλη έπιτυχία, χωρίς στο δικό του ταμπεναμένο.

Κι' ο Αύλωνιτης έγινε αυτό που είναι στην υερα: Ό Αύλωνιτης.

— Όλα κλήσαν άμορφα κι' άραία σ' αυτά τά 37 χρόνια: τάν ασήδ.

Νέυει με τó κεφάλι καταφατικά.

— Όπως τó λές. Όμορφα κι' άραία.

— Χωρίς μεγάλους σταθμούς;

Σκέφτεται λίγο.

— Τρείς ήταν οι μεγάλοι σταθμοί στη ζωή μου. Λέει.

— Νά τούς άπαριθμήσεις.

— Άς σου κάνω τó χατήρι. Ό πρώτος σταθμός — στάν είπα. Ήταν ή σπιρωδιά. Ό δεύτερος ήταν ένα βράδυ στο «Περούκι». Τό 1931 θαιρώ. Παίζαμε τότε την έπιθεωρήσι «Κατασάσσα» με την Κούλα Γκιουζέτι. Χαλούσε κόσμο και μισούα με την πολιτική της σάτιρας για τó μακαρίτη τó Λευτέρη Βενιζέλο. Τότε έγιναν τά έπεισόδια.

— Ποιά έπεισόδια;

— Κάποιοι απ' την πλατεία, άντιφρονούντες με πυροβόλησαν πάνω στη σκηνή.

— Δέ σε πέτυχαν;

— Εύτυχός άγι. Είδα την κίνησι και έκαμα πλινζόν. Ούτε ο Σερραειίδης νάμουναι. Τη γλύτωσα. Ό ιππωνικός δέχτηκε τη σφαίρα κι' έμεινε άπαιος!

— Και τί άπάντησε;

— Έσυνα για τó Παρίσι.

— Φόβος;

— Όχι. Έρωτας.

— Δηλαδή;

Κάποια άγκαστη θαμιάστορα τόν άπλήγαγε...

...προς ίδιαν γρήσιν. Έγινε σκάνδαλο τότε, και είπαώθηκαν πολλά.

«Όσπου ύστερα άπό έξη μήνες ο Αύλωνιτης έαναφύτασε στην Άθήνα και στα άθηνικά θέατρα, Εσθινικά και άναπάντεχα.

Δεν τόν σίκανε ή έσμητεία.

— Ούτε ο έρωτας σε σίκανε. Έ;

Χαμνονέλι.

— Ό! Αύτός με σίκωσε και με πήρε άργότερα. Άλλά μιά φορά και καλή.

— Δηλαδή;

— Παντρεύτηκε. Είναι ο τρίτος σταθμός, που λένανε.

★

Τώρα ο Αύλωνιτης συνεχίζει τη σταδιοδρομία του, φτασμένος στην κορυφή πιά, με την ίδια έπιτυχία και τó ίδιο μπρίο, που τόν χαράκτηριζε στο ξεκίνημά του.

Κοντά του, στο θέατρο Σαμαρτζή, άπου πρωταγωνιστεί έφτος τó καλοκαίρι, έχει πάσει και τó γιού του, τó Γιαννάκη, ένα άραίο παιδάκι, που άκολουθεί τά νύκρια τού πατέρα του κι' άνειοεύεται να γίνη ο διάδοχός του.

Παράλληλα με τó θέατρο, γυρίζει και τσιμίες. Έχει ως τώρα «γυρίσει» καμιά πενήντα τσιοιά.

— Και πού θα πάη τó πρώτα, κυρ-Βασίλη; Πού άλλού; Στο θέατρο.

Δέν υπάρχει άλλος άρμός κι' άλλος σκοπός πιά γι' αυτόν. Ή μοίρα του είναι να σκοπιά τó γέλιο στους άλλους.

— Καλή μοίρα, κυρ-Βασίλη.

Στό γέλι τόν σκάζει ένα γαϊμόγέλο.

— Καλή. Ένα είδος «άποστολής». Βλέπεις, γιέ μου, τó γέλιο έγινε τó πιο δύσκολο πράμα στις μέρες μας.

Δέ σημαίνει;

— Ποιός μπορεί να διασώσει;

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

σαλόνι

ΑΗΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΛΑΟΥΡΑ

Η περιπλανώμενη τσιγγάνα!

ΠΟΙΟΣ να τόβρε πως ή Λάουρα, ή άμορφη μελαχρινή τραγουδίστρια με τά άμυρδα, λιατά πράσινα μάτια και τά κατόμαυρα σαν χειμωνιάτικη νύχτα μαυλά, ή λυγρόκορφη κοπέλλα, που ή νυχτερινή Άθήνα της κόλλησε τó ταμιαστό παρασκήνιο «τσιγγάνα» — θ' άκολουθούσε στην πράξι και στη ζωή την αώνια μοίρα τών τσιγγάνων, σαν νάταν στ' αλήθεια γέννημα και θρέμμα της περιπλανώμενης κι' άνησυχής αυτής φυλής;

Θυμάμαι, έρχαμε καθήσει, στις άρχές τού καλοκαιριού σε κάποιο απ' τα ίσκιερά άπόμμερα κεντράκια της φαληρικής άκτής — ύστερ' απ' τó μπάνιο.

Έφανε, σαν λύκος, ήπια σαν Όλλανδός ναυτικός κι' ύστερα, όπως συμβαίνει σ' άλλους τούς άνθρώπους μετά απ' τó τραπέζι, ήρθε στο κέφι. Τά μάγουλα κοκκίνισαν, τά μάτια έλαμπαν, τά μαλλιά ανέμωζαν στο άπογευματινό αεράκι.

Ήταν χαρούμενη, σαν πουλάκι στο κλαδί. Ύστερα τά χείλη κινήθηκαν — οι ζωντανές νότες άναστατεύτηκαν με τά ποτήρια, με τά τραπέζια, με τó μουχρωμα τó δρόμο.

«Τσιγγάνα κάτσε δίπλα μου και τά χαρτά σου ρίκα και τά θανάτια πούλα μου πούλα μου, πούλα μου.

Ή Λάουρα τραγουδούσε για δικό της κέφι.

Οι κισφοί στο διπλανό τραπέζι, έκοφαν την κουθεντούλα με τó μαχαίρι, και κεντρίστηκαν σαν άρσενικοί κέλητες.

— Γκαρσόν, φέρε μας άπ' τά ίδια.

Ένα παιδί που κίλησε στο δρόμο τó στεφάνι του, στάθηκε και χαμογέλασε. Κι' έσπρησε αυτό.

Τά κόκκινα γαυρόφλλα, στη γλάντρα, πάνω στο πεζούλι, έγιναν πιο κόκκινα και δυο σπουργίλνια στην κληματαριά σταμάτησαν τά παιχνίδια.

Φούστα κλαρωτή και γαυρόφαλλο στ' αυτόν.

Ήταν μιά στιγμή εύδιαθεσίας, μιά σπάνια στιγμή κερδισ — ποτήρια με ρεττίνα πιπεράτη, ένα τραγούδι απ' τά πιο χαριτωμένα τού Μουζάκη, και μιά τσιγγάνα που φορούσε κλαρωτή φούστα, έτοιμη να λύση τη γλώσσα της και να μαρτυρήσει όσα δεν τόλμησε να έξιμολογήσει ποτέ.

Έπαρφηθήκαμε.

★

Είναι πραγματικά μιά τσιγγάνικη ιστορία, ή ιστορία της Λάουρας.

Μαθητριά άκόμη με τη μούρη ποδιά και τó άσπρο γιασάδακι, με τά τετράδια, τά μολύβια και τά βιβλία στην τσάντα, βρέθηκε κάποιο άπόγευμα, δίχως κι' ή ίδια να τó καταλάβη πως και γιατί, στο ραδιοφωνικό σταθμό.

— Δίαν έξετάσεις τά ταλέντα, έβρεις...

— Μία σου, τόσο τά πραγματάκι... Πώς σ' άφησαν οι γονείς σου;

Ηλιοβασίλειο στην άμμουδιά. Άραία φωνή, ωραίο άσμα, άραίο χαμόγελο: Ή Λάουρα ή «τσιγγάνα».

— Δέ μ' άφησαν. Δέν τούς είπα. Κρυφά.
— Και λοιπόν;
— Τραγουδούσα. Είχα πάθος για τó τραγούδι και καλή φωνή.
— Έ, όσο γι' αυτό...
Τραγουδούσε, λοιπόν, κάποιο απ' τά τραγουδάκια της εποχής και... αυτό ήταν.
Πέτυχε και προσελήφθη.
— Πιταφίκα, άκόμη, έ;
— Μην κιντάς. Είχα άνάστημα. Ήμουνά άπως είμαι τώρα, απ' τά δεκατέσσερα.
— Σαν γρήγορα δέν μεγάλωσες;
— Γρήγορα, νά. Όλα γρήγορα γίνονταν σε μένα.
Κι' αλήθεια.
Μαθητρία ήταν άκόμη, όταν πρωτοήχησε σαν έπαγγελματίας τού τραγουδιού, σε κάποιο κέντρο νυχτερινό, στο «Άλσο» τού Πεδίου τού Άρεως.

Πετούσα την τσάντα, έβγαζα την ποδιά και φορούσα τó έξομο. Ύστερα ή μαθητική τσάντα πήγε περπατο.

— Την έφαγε τó μικρόφωνο. Έ;

Πνέει μιά γουλιά.

— Την έφαγε τó τραγούδι, ήταν ή μοίρα μου.

★

Ό μαγκικός κύκλος είχε άρχισει. Πρώτα τά νυχτερινά κέντρα. Ύστερα τó θέατρο. Ύστερα οι δίσκοι. Κι' άπό κοντά οι ταινίες.

Τ' όνομά της έγινε σά πεταχτά γνωστό. Ή Λάουρα («Έλένη Λαλαπάνου» είναι τó αληθινό της) με την τσιγγανιά της, με την ιδιότητα φωνής της, και γεμάτη μουσικότητα και «σέξ», με την γεμάτη φλόγα και μπρίο προσωπικότητά της, με την ήρωιστική έμφάνισι της δέν άργησε να γίνη βασίλισσα της πίστας και να θρονιασθή στις καρδιές τών Άθηναίων.

Γέραν και νέων.

Ή άργοντίσσα της νύχτας, θά μπορούσαμε να πούμε. Ή τσιγγάνα τού τραγουδιού.

— Κι' ύστερα;

Μέσα στο ίσκιερό άπόγευμα άφίνει τη μισιά της να πλανηθή στο μάκρος τού γαλαξίου Σαρκινκού.

— Ύστερα, πήρα δρόμο. Μ' έτρωγε ή δίψα για ξένους τόπους, για ξένους ανθρώπους.

— Περιπλανήσαι, δηλαδή. Γι' αυτό σε έάφτισαν τσιγγάνα;

— Ίσως. Κάληζε τó αίμα μου για τó και ναύργιο, για τούς καινούργιους ανθρώπους.

— Καινούργιους άντρες, θες να πής;

Τσιγγανιά. Και πονηρό μάτι.

— Άνθρωποι είναι κι' οι άντρες.

— Συνηθας όμως ένας άπό δαύτους αξίζει.

Ένας είναι ο έκλεκτός.

Σαρκασμός.

— Κουταμάρες. Ό ένας άντρας είναι μονάχα ένας άντρας. Κατάλαδες;

— Κατάλασα. Τό αίμα σου σ' έσπρωχνε στη μεγάλη περιπέτεια.

— Κι' ή φωνή μου.

— Σωστά. Πρώτα αυτή. Μίλησέ μου λοιπόν για την μεγάλη αυτή περιπέτεια, δεσποινίς τσιγγάνα. Για τά τραγούδια σου, για τίς ξένες χώρες που κατάκτησες.

Μίλησε.

★

Ένα κομπολόι άπό χώρες. Ένα κομπολόι που ή Λάουρα, ή περιπλανώμενη τσιγγάνα τού τραγουδιού, μπορεί να τó κρατά στο χέρι και να μετρά τά έένα κρατή, σά χάντρες.

— Ίταλία, Τουρκία, Ίσπανία, Γαλλία, Κύπρος, Αίγυπτος, Λίβανος, Περσία, Γιουγκοσλαβία, Γαλλία.

— Και βάλε.

— Κι' άλλες χάντρες;

— Κι' άλλες.

— Και οι άντρες;

— Άν έννοης θαυμαστές, άμέτρητοι. Θυμάμαι...

— Μαί, θυμήσου.
Ήταν, λέει ένας άσέας Ίταλός. Μόλις πάτησε τó πόδι της ή Λάουρα στο Τσιαμπίνιο, την πήρε άπό κοντά.
— Ψίτ, σινιόρινα.
— Δέν άκουγες, έσύ.
— Δέν άκούγα. Αύτός άνωκ τó βιολί του.
— Τό... ψαλτήρι του, πές.
— Νά! τó ψαλτήρι του.
— Σινιόρινα, έσύ.
— Όσπου — τί νάκανε, μοναχή κοπέλλα, σε ξένη χώρα; — γύρισε.

— Τι θέλετε, κύριε; Στόν τόπο μου, οι άνθρωποι που φορούν ράσα, δέ φέρονται έτσι.

— Και στην Ίταλία, τó ίδιο γίνεται. Όμως έσείς, σινιόρινα, και τόν Άγιο Φρανζίσκο της Άσίζης, θά τόν βάζατε σε πειρασμό.

— Τι να τίς πής; Έβάλα τά γέλια. Καταμεσής στο Τσιαμπίνιο.

— Και στην Ίσπανία;

— Ό, εκεί!

— Μπορεί. Περιμένα έξω άπό τó κέντρο, που δούλενα κάθε βράδυ. Κι' ήτανε και ζόρκος.

— Και τί άπάντησε;

— Τσαντίστηκα. Πήρα δυο πατριωτάκια, δυο Έλληνες καλλιτέχνες και τόν περιμεναν ένα βράδυ στο δρόμο. Καταλαβαίνεις τί έγινε. Ή Ελλάδα έδειρε την Ίσπανία. Ένα βράδυ, σ' ένα δρομάκι της Μπαρτολεάνας.

— Για την Περσία τί έχεις να πής;

— Έκεί τραγούδησα μπροστά στη Φαράχ και στο Σάχη. Ένθουσιαστήκαν. Παρ' όλο πού...

Τότε με διαταγμό.

Οι έξνοι άρτίστες, που συμπεριλαμβανόνταν στο πρόγραμμα, της έκαναν σαμποτάζ. Φώναζαν και θορυβούσαν, την άρα που ή Λάουρα μούδσε την άριστοκρατία της Τυχεράνης στα ντέρτια τών «παιδιών τού Πειραιά».

Και πώς ξεμπερδέψες;

— Ό Σάχης έμπερδέψε για μένα. Χειροκρότησε τόσο, που οι άντιζήλες τó «βούλασαν».

— Και στην Κύπρο; Δέ σούψυε τίποτα εκεί;

Πώς. Της έτυχε και της παρούσης.

Τραγουδούσε κάποιο βράδυ μπροστά στο κοινοπολιτικό κοινό ενός άριστοκρατικού κέντρου.

Ένα τραγουδάκι σέρτικο, έλληνικό. Κι' ο άμορφος σκόπος είχε γεμίσει τó κοινό μ'ράκια.

«Απόψε είναι πιά για μάς ή νύχτα ή τελευταία απόψε μείνε ως τó πούλι να κάνουμε παρέα».

Ήταν ή τελευταία βραδιά, που θάμνε ή Λάουρα στη μεγαλόνοσ και τó άνιχνέι με τόν τρόπο της. Τραγουδώντας.

Όταν τέλειωσε, τη φώναζε στο τραπέζι του κάποιος «μεγάλος». Προσευτής μεγάλης χώρας στην Άθήνα. Θάφανε κι' αυτός την άλλη μέρα για την έδρα του. Κι' είχε έρθει στα μεράκια.

«Αρχισε να της τραγουδά, λοιπόν, σιγανά κι' αυτός:

«Απόψε είναι πιά για μάς ή νύχτα ή τελευταία...»

★

Τώρα ή Λάουρα βρίσκεται στο Λονδίνο, συνεχίζοντας την τρα

98 ΚΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΗΣ...

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΙΝΕΣΑΙ πολύ κουρασμένη, είπε απότομα η Λίντα Μάρτιν.

Η Κάρολιν ανασήκωσε τους ώμους της. Η Λίντα ήταν υπάλληλός της. Άλλ' έπειδή την περνούσε καμιά δεκαριά χρόνια κι' είχαν δουλέψει καιρό μαζί, είχε αναπτύξει μεταξύ τους μία οικειότητα έντελως φιλική.

— Γιατί δεν αφήνεις σ' εμένα το γραφείο και να πιάς καμιά βδομάδα στο σπίτι σου; επέμεινε η Λίντα.

— Στο σπίτι μου; πρόσφερε πικρά η Κάρολιν. — Ό, συγγνώμη! μουρμούρισε η άλλη, κοκκινίζοντας.

Και βγήκε βιαστικά απ' το γραφείο.

Η Κάρολιν άναψε ένα τσιγάρο κι' έγειρε πίσω στην καρέκλα της. Όσοι δεν την ήξεραν καλά, πίστευαν πως δεν είχε κανένα λόγο να ναι διαταρασμένη απ' τη ζωή της. Μόλις είχε κλείσει τα 29, κι' η μικρή αλλά σίγουρη επιχείρησή της της επέτρεπε να ζή σ' ένα κομμάτι διαμέρισμα και να ντύνεται με την τελευταία λέξη της μόδας. Μά, κάτω απ' τα καλοραμμένα ρούχα της, κρυβόταν μία καρδιά που είχε πονέσει πολύ και πονούσε ακόμα!

— Αν μπορούσε μόνο να ξεχάσει εκείνο το σπίτι... το σπίτι της, στο Σάμπερφιλντ!...

Μισόκλεισε τα μάτια της και βούλιαξε άλλη μία φορά στις αναμνήσεις της.

Το σπίτι — πέτρινο, ξεχωτικό, με τεράστιο κήπο — το είχε κληρονομήσει απ' τους γονείς της, μεσιακό με την αδελφή της Μάρτζορι, καθώς κι' ένα χρηματικό ποσό, που δεν άργησε να τελειώσει. Έτσι, οι δυο κοπέλες βρέθηκαν μία μέρα στην ανάγκη να πουλήσουν το πατρικό τους.

Η Μάρτζορι δε στενοχωρήθηκε πολύ.

— Είναι μεγάλο για μέν, δήλωσε. Θα νοικιάσουμε ένα μικρό διαμέρισμα, θα βρούμε κάποια δουλειά.

Η Κάρολιν όμως, που ήταν έντελως διαφορετικός τύπος, δυσκολεύτηκε να το πάρη απόφασι. Δέ μπορούσε να πιστέψει πως κάποιος άλλος θάρροταν να καθήση στη σκιερή βεράντα, πώς τα βήματα ενός ξένου θ' αντηχούσαν στις βυλινες σκάλες, πώς άγνωστα χέρια θ' άνοιγαν τα παράθυρα στο φώς του ήλιου...

Στο τέλος όμως, αναγκάστηκε να παραδεχτή, ότι δεν υπήρχε άλλη λύσι κι' άποτάθηκε σ' ένα μεσιτή για να βρή άγοραστή.

Ο μεσιτής ήταν ένας ψηλός, άμορφος νέος. Ένδιαφερόθηκε ά- μέσως για την Κάρολιν κι' άρχισε να την επισκέπτεται κάθε μέρα, με τη δικαιολογία πως όλο και κάτι ήθελε να ρωτήσει για το σπίτι.

Στο τέλος της βδομάδας, της πρότεινε να κάνουν ένα περί- πατο με τ' αυτοκίνητό του. Και, στο γυρισμό, καθώς στάθηκαν μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της, παρατήρησε:

— Είσαι τυχερή, που θα φύγεις! Μπορείς να πιάς στο Λον- δίνο, να γκαρίσεις άλλους ανθρώπους, άλλη ζωή...

Η κοπέλλα άκούμπησε το κεφάλι της στη ράχη του καθίσμα- τος κι' έκλεισε τα μάτια της, για να έμποδισή να τρέξουν τα δάκρυά της.

— Μακάρι να ήμουν για πάντα εδώ! άναστήναξε.

Σχεδόν άμέσως, τα χείλη του νέου άγγιξαν τα δικά της. Πε- τάρχηκε, τότε, έκπληκτη και πειραγμένη.

— Γκόμεν, γιατί τόκανες αυτό; φώναξε.

— Γιατί σ' αγαπώ! της δήλωσε, παίρνοντάς την στην άγκα- λιά του. Γίνε γυναίκα μου, Κάρολιν, και τότε δε θα υπάρχει λόγος να πουλήσης το σπίτι.

— Άν δεν της μιλούσε για το σπίτι, θα του είχε άρνησή, δι- γι γιατί της ήταν άντιπαθητικός, αλλά γιατί δεν ένοιωσε τίποτα το ιδιαίτερο γι' αυτόν. Μά η σκέπη πως θα μπορούσε να μείνη για πάντα στο σπίτι της, την έκανε να πη άδίσταχτα το ναι...

Η Λίντα ξαναμπήκε στο γραφείο.

— Με συγχωρή, Κάρολιν, αλλά φαίνεται πραγματικά πολύ κουρασμένη, δήλωσε. Δεν είναι λόγος να μην ξαναπιάς στο Σάμπερ- φιλντ, έπειδή...

— Έπειδή ό άρραδωνιστικός μου μ' έρηξε, για να παντρευτή την αδελφή μου, συμπλήρωσε ήρεμα η κοπέλλα.

— Μά και σ' όν θ' άρουν έρωτευμένη μαζί του, παρατήρησε η Λίντα. Μου τ' άμολόγησες ή ίδια.

— Σωστά, παραδέχτηκε η Κάρολιν. Κι' αυτό που με κάνει να πονώ ακόμα δεν είναι πως ό Γκόμεν με πρόδωσε, αλλά πως έχασα το σπίτι μου. Τσακώθηκε, γιατί μού είπε ξαφνικά, ότι του είχαν κάνει μία καλή προσφορά κι' ότι μ' άς συνέφερε να το πουλήσουμε. Θύμωσα τότε τόσο, που δεν ήθελα να τον ξαναδώ σ'τά μάτια μου.

— Μά δε φανταζόμουν πως θάρτανε στο σημείο να ξελογιάσει

την αδελφή μου και να την παντρευτή, μόνο και μόνο για να μη χάση μία καλή δουλειά! Έπεισε τη Μάρτζορι να πουλήσει το σπίτι, κι' έγω δεν είχα πιά το κουράγιο να παλέψω μαζί τους.

Έπειτα από μία μικρή σιωπή, η Λίντα είπε μαλακά:

— Το πρώτ πληρώνησε η αδελφή σου. Περιμένει μαρό και θέ- λει να σ' έ.

Την άλλη μέρα η Κάρολιν έπαιρνε το τρένο για το Σάμπερ- φιλντ, όπου έσπευτε ένα τηλεγράφημα στη Μάρτζορι. Η φωνή του αίματος είχε νικήσει τον πληγωμένο έγωισμό.

Στο σταθμό την περίμενε ό Γκόμεν. Χαιρετίστηκαν φιλικά, σ'ά να μην είχε συμβή τίποτα μεταξύ τους. Μά, λίγο άργότερα, ό γαμπρός της σταύτησε τ' αυτοκίνητο λίγο πριν άπ' τον και- νουργιο συνοικισμό, όπου έμνε τώρα με τη γυναίκα του. Γύρισε στην Κάρολιν και δήλωσε:

— Θέλω να σου πώ μερικά πράγματα. Ξέρω πως με φαντά- ζεσαι σ'άν ένα τυχοδιώκτη, που δεν τον ένδιέφερε παρά το κέρδος που θάργαζε άπ' το σπίτι, και γι' αυτό δε δίστασε ν' άφισή την άρραδωνιστική του και να πάρη την αδελφή της! Μά δεν είν' έτσι, Κάρολιν. Μ' έρσες άπ' την πρώτη στιγμή που σε είδα, άλλ' η Μάρτζορι μίλησε στην καρδιά μου με το πέρασμα του καιρού. Μήπως θάρθελες να σ' κοροϊέω και να σ' παντρευτώ, ενώ άγαπούσα άλλη;

— Ίσως να μη σ' έπεισαν τα λόγια μου, μά θα βεβαιώθης βλέ- ποντας πόσο άτυχησμένη είναι η Μάρτζορι.

Πραγματικά, μόλις άντίκρυσε την αδελφή της, η Κάρολιν διά- βασε σ'ά μάτια της την άτυχία, κι' ένα βάρος σπρώθηκε άπ' το στήθος της. Τούλαχιστον, ό Γκόμεν δεν ήταν άπατενας!

Παρ όλα αυτά, η νοσταλγία για το σπίτι της τη βασάνιζε, ακόμα πιο δυνατά από πριν, τώρα που βρισκόταν κοντά του.

Τ' άπόγεμα, η Μάρτζορι ένοιωσε μία άδυσχεσία και κάλεσαν το γιστρο. Ήταν ένας άντρας γύρω σ'τά 35, με σοβαρό πρόσωπο και γλυκά άλλα κουρασμένα μάτια.

— Ό δόκτωρ Νέσμιττ είναι αυτός που άγόρασε το σπίτι μας, έλεγε η Μάρτζορι στην Κάρολιν, καθώς της τον σύτανε.

Η κοπέλλα έριξε μία ματιά στο γιστρο κι' ένοιωσε τα γκριζά μάτια του να κοφώνονται πάνω της.

— Σ'ά σ' προσφέρο εύχαρίστως ένα ποτό, αν σ'άς έρθη ή διάθεση να ξαναθέτε το σπίτι σας, της δήλωσε. Μόνο που μπορεί να το βρήτε λίγο άκατάστατο, γιατί έχω τρεις γιούς, που δεν άφίκουν τίποτα στη θέσι του.

Να ξαναθή το σπίτι της, που άνηκε τώρα σ' ένα ξένο; Πώς ήταν δυνατόν;

Η Κάρολιν εύχαρίστησε ψυχρά το γιστρο κι' ανέθηκε στο δω- μάτιό της. Μά όλη τη νύχτα, κάθε φορά που προσπαούσε να θυμηθ' το πατρικό της, έβλεπε να ξεπροβάλλουν μπροστά της δυο γκριζά, κουρασμένα μάτια...

Το πρωί είχε πάρει πιά την άπόφασή της. Έλεγε στην αδελφή της πως πήγαινε να κάνει ένα περίπατο και προχώρησε άδίστα- χτα άνάμεσα στους γκαούς της δρόμους. Μπροστά στην καγ- κελλόπορτα του κήπου σταμάτησε, δειλιάζοντας. Ίσως θα γύριζε πίσω, αν δεν έτρεχαν να της άνοίξουν τρία σγουρόμαλλα άγορά- κια.

— Ό πατέρας τους δεν είχε ξεκινήσει ακόμα για τις έπισκέψεις του.

— Ήρθα να σ'άς ζητήσω συγγνώμη για το άπότομο γιστρο έφορμό μου, του έλεγε η Κάρολιν. Μά, καταλαβαίνετε, έχω άφίσει ένα κομμάτι της καρδιάς μου σ' αυτό το σπίτι!

Έκείνος κοίμησε το κεφάλι του. Τα μάτια του έπέμεναν να χαθείουν το πρόσωπό της, σ'ά να προσπαούσε να το έντυπώση για πάντα στη μνήμη του.

Η Κάρολιν κατάλαβε πως άρχιζε να την κυριεύη μ'ά συγ- κίνησι, και βιάστηκε να θυμίση στον έαυτό της πως είχε να κάνει μ' ένα παντρεμένο...

— Η γυναίκα σας έχει βγή να ψωνίση; τον ρώτησε, για να τα θυμίση και σ' αυτόν.

Πέθανε πριν από δυο χρόνια, άπάντησε ήρεμα ό γιστρος. Μία βαρεία σιωπή έπρε άνάμεσα τους, όσπου η Κάρολιν πε- τάρχηκε πάνω κι' έπλωσε το χέρι της, άποχαιρετώντας τον οι- κοδομήτη. Έκείνος το πήρε και το κράτησε μέσα σ'ά δικά του.

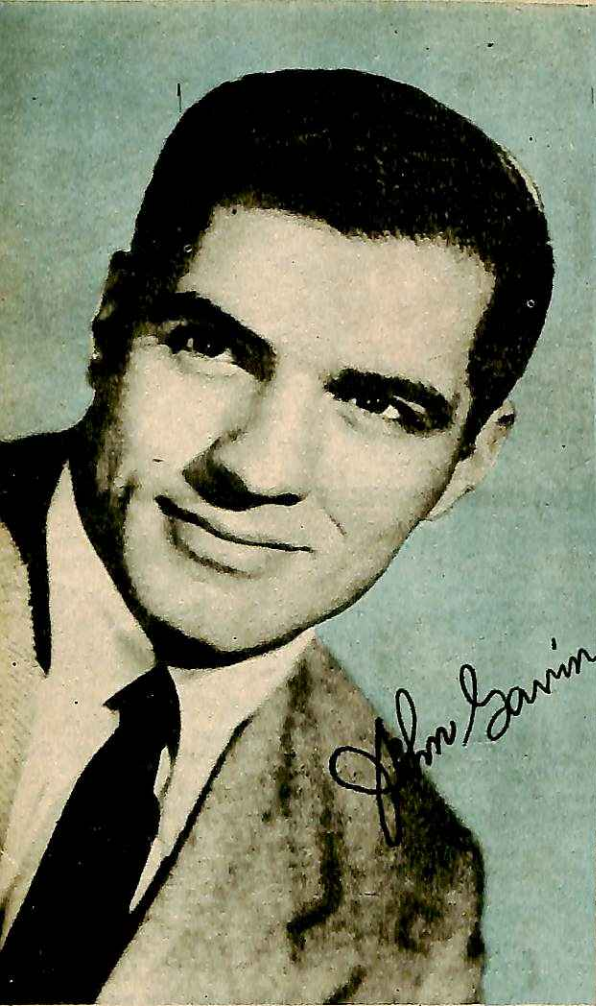
— Υπάρχει έλπίδα να ξαναβήτε κάποτε, για να βρήτε το κομμάτι της καρδιάς που άφίσατε εδώ; τη ρώτησε σιγανά.

Έσπινε έγινε κατακόκκινη, αλλά τα μάτια της συνάντησαν στα- θερά τα δικά του και το χαμογέλασε χωρίς ν' άπαντήση.

Στο δρόμο της έπιστροφής ένοιωσε άναλαφρη, όσο ποτέ έδώ και χρόνια. Ναι, θα γύριζε κάποτε... άρκετά σύντομα. Θα γύριζε, για να βρή την καρδιά της και μία άλλη καρδιά!

M. ΣΚΩΤ

Στο τέλος της εβδομάδας της πρότεινε να κάνουν ένα περί- πατο με το αυτοκίνητό του...

Ο Τζων Γκάβιν σε μία τελευταία φωτογρά-
φία του με την υπογραφή του

Κατόπιν πρωταγωνίστησε με τη Σούζαν Χάιγουορντ στο γνωστό και δυνατό αισθη-
ματικό δράμα «Στο περιθώριο της ζωής» και
τώρα, πάλι με τη Σάντρα Ντή, πρωταγωνι-
στεί στη χαριτωμένη αισθηματική κωμωδία
«Τάμιμ, πές μου την αλήθεια».

Θάζει εδώ να παραθέσουμε τις γνώμες
πολλών ειδικών του Χόλλυγουντ για την άξια
του Γκάβιν ως ηθοποιού. Αντί αυτών, όμως,
μεταφέρουμε κατωτέρω μόνο μία του «μαίτρο
της αγωγίας», του Άλφρεντ Χίτσκοκ:

— Δοκίμασα πάρα πολλούς νέους και πα-
λούς ηθοποιούς πριν καταλήξω στον Γκάβιν,
λέει ο μεγάλος σκηνοθέτης. Σήμερα μπορώ
να πω ότι η έρμηνειά του στο «Ψυχώ» με ι-
κανοποίησε απόλυτα. Πιστεύω ότι αν συνεχί-
ση με τον ίδιο ζήλο, πολύ γρήγορα θα εξελι-
χθεί σε έναν από τους 2—3 καλύτερους ζεν
πρεμιέ του Χόλλυγουντ...

Ο Τζων Γκάβιν—αυτό είναι και το πραγ-
ματικό του όνομα—γεννήθηκε στο Λος Άν-
τζελες της Καλιφόρνιας στις 8 Απριλίου του
1924. Έχει μεγάλωσε και σπουδάσει—χωρίς
να επισκεφθεί ούτε μία φορά το περίφημο Χόλ-
λυγουντ, που απέχει μόλις 5 χιλιόμετρα, για-
τί δεν τον συγκινούσε ο κινηματογράφος, όπως
έλεγε ο ίδιος και πήρε την απόφαση να γίνει
αξιωματικός της αμερικανικής αεροπορίας.

—Ο πατέρας μου, λέει ο ίδιος, εργαζό-
ταν ως ανώτερος τεχνικός και πιλότος—έκ-
παιδευτής σε μία μεγάλη φίρμα κατασκευής

Τζων Γκάβιν

Ο νέος «γόνος» που ανέρχεται
με ταχύτητα... πυραύλου!..

ΦΑΙΝΕΤΑΙ πώς το άστρο του «άγαπημένου
των γυναικών όλου του κόσμου», του
Ρόκ Χάτσον, δηλαδή, απέκτησε τα τελευταία
δύο χρόνια έναν αντίπαλο, έναν επικίνδυνο
αντίπαλο που άκουει στο όνομα Τζων Γκάβιν.
Πανύμφος, αθλητικός, με τετράγωνους ώ-
μους κι ένα γοητευτικό χαμόγελο, που «ε-
ξουδετερώνει» άμεσως κάθε αντίσταση των γυ-
ναϊκών—δίδριμα τα προσόντα του Ρόκ—ο
Τζων Γκάβιν σημειώνει τα δύο τελευταία χρό-
νια τέτοια ιλιγγιώδη άνοδο στο κινηματογράφο
φικό στερρώμα, ώστε πολλοί να διερωτώνται
αν πρόκειται περί άστρες—πυραύλου!

Μπορεί, πράγματι, να χαρακτηριστεί
σαν ασπινό φαινόμενο στα χρονικά του Χόλ-
λυγουντ, λένε σήμερα όλοι οι γνωστοί παρα-
γωγοί και σκηνοθέτες, αυτό που συμβαίνει με
τον Τζων Γκάβιν. Έχει μόλις 6 έτών κινημα-
τογραφική καριέρα κι έχει παίξει σε 10 α-
πώ τις πιο μεγάλες και πιο «έμπορικές» ται-
νίες του αμερικανικού κινηματογράφου. Είναι,
πραγματικά, να τον θαυμάζει κανείς...

Και δεν έχουν άδικο. Αν αφαιρέσουμε τρεις
ταινίες, που γύρισε ο Τζων ή μάλλον στις ό-
ποιες πήρε μέρος σε μικρούς ρόλους, τύπου
«Καουμπόυ», που ήταν και οι πρώτες του,
από το 1956 και μετά έγινε ένας θαυμασμός
ζεν πρεμιέ και πήρε μέρος σε πολλές μεγα-
λές και γνωστές ταινίες, που γνώρισαν παν-
τού μεγάλη επιτυχία. Αρχίζει με «Το τελει-
ταίο αίμα του πολέμου», το δυνατό αντιπο-
λεμικό φίλμ του Έρικ-Μαρία Ρεμάρκ, και συ-
νεχίζει: «Αυτή είναι η ζωή μου», με τη Λάνα
Τάρνερ, «Πριγκίπισσα Ολυμπία», με τη Σο-
φία Λόρεν, «Ψυχώ», η περίφημη αστυνομική
δημιουργία του Χίτσκοκ, με την Τζάνιτ Λή
και τον Τόνι Πέρκινς και «Ο δολοφόνος θά-
ρη απόψε», με την Ντόρις Νταϊν και τον Ρέξ
Χάρισον. Αλλά και οι ταινίες που τελείωσε
στο μεταξύ ή που γυρίζει τώρα είναι εξίσου
μεγάλες και «έμπορικές»: «Ραμάνωφ και
Τζούλια», με τη Σάντρα Ντή, στην οποία υ-
ποδύεται τον ρόλο του γιου του Ρώσου πρε-
σβευτή που έρωτεύεται την κόρη του Άμε-
ρικανού πρεσβευτή στην ίδια πόλη. «Ακολου-
θεί η πολυσυζητημένη ταινία «Σπάσματος»,
στην οποία κρατεί τον ρόλο του Ίουλιού Καί-
σαρος δίπλα στον Κέκς Ντάγκλας, τον σερ
Λώρενς Ολίβιερ, τον Πίτερ Ουστίνωφ, τον
Τόνι Κέρτις, την Τζίν Σίμμους και άλλους.

αεροπλάνων όλων των τύπων στην Καλιφόρ-
νια. Έτσι φυσικά ήταν όταν τον έβλεπα συ-
νεχώς να σχεδιάζει και να ομιλεί για αεροπλά-
να και πιλότους, να αποκτήσει κι' εγώ από
μικρός μία ιδιαίτερη αγάπη για την αεροπο-
ρία. Και όταν έφτανα 18 ετών, έδωσα εξετάσεις
και μπήκα από τους πρώτους στη Σχολή Ι-
κάρων. Ήμουν βέβαιος ότι το μέλλον μου ή-
ταν εξασφαλισμένο μόνο στην αεροπορία.

Ός πιλότος μαχητικών αεροπλάνων από το
1943 μέχρι το 1945 πήρε μέρος σε πολλές
επικίνδυνες αποστολές. Ίδιος έπαινα από τη
Γερμανία του Χίτλερ, και διακρίθη έπαινελημ-
μένως για την τόλμη και τον ριζοκίνδυνο ή-
ρωισμό του. Το τέλος του πολέμου τον βρήκε
σημηνικό και παρασημοφορημένο κατ' επανά-
λημν από τον τότε Πρόεδρο Ρούζβελτ. Αλλά
όταν έδωσε τη στρατιωτική στολή και έγινε
πολίτης, ένα δίλημμα ώρνώθηκε εμπρός του:
να συνεχίσει στη πολιτική αεροπορία τώρα ή
να προσανατολιστεί προς άλλο επάγγελμα;

Η έντελξη τυχαία παρέμβασι' εώς ακινη-
γούν νέαν ταλέντων για τον κινηματογράφο
δεν τον άφησε να σκεφθεί πολύ. Ένα βράδυ
του 1955, που βρισκόταν με μία όμορφη κο-
πέλλα σ' ένα μπαρ του Λος Άντζελες, τον
πλησίασε ξαφνικά ένας άγνωστος, του συνε-
στήθη και του είπε:

— Σας παρακολουθώ από αρκετούς μήνες
και έχω διαπιστώσει ότι διαθέτετε όλα τα φυ-
σικά προσόντα—ανάστημα, αθλητικό σώμα
κλπ.—για μία καριέρα στον κινηματογράφο.
Τί θα απαντούσατε, λοιπόν, αν σας πρότεινα
ραντεβού σ' ένα στούντιο στο Χόλλυγουντ για
μερικές δοκιμαστικές σκηνές;

Ο Τζων κύτταξε τον «κινηφό», κύτταξε και
το κορίτσι του και γέλασε:

—Εγώ άστέρας του κινηματογράφου; είπα
με άπορία. Μόνο τέτοιο επάγγελμα δε σκέ-
φθηκα ακόμη. Δεν ξέρω τί γνώμη έχει και η
Σίσσυ απ' εδώ, αλλά νομίζω πως δεν είμαι
ο άνθρωπος που ζητάτε...

Ο «κινηφό» επέμενε κι' ο Τζων, φανερά
κολακευμένος από τη πρόταση, περίμενε ένα
βλέμμα έθαρσυντικό από τη Σίσσυ. Κι' ο-
ταν αυτή του το έδωσε χαμογελώντας, ο Τζων
υπεχώρησε:

—Ας κάνουμε κι' αυτή τη δοκιμή, είπα.
Στο κάτω-κάτω μήπως έρω να χάσω τίποτα;

Λίγες ημέρες αργότερα γυρίσθηκαν οι δο-
κιμαστικές σκηνές. Πραγματικός θρίαμβος
για το άγνωστο μέχρι τότε ταλέντο του
Τζων. Συγκεκριμένα, προσφορές και στο τέ-
λος το απαραίτητο συμβόλαιο για το πρώτο του
μολδή 100.000 δολάρια για το πρώτο του
φίλμ «Το τελευταίο αίμα του πολέμου» που
δα γυριζόταν στη Γερμανία, άμεσο προκατα-
βολή 50.000 δολάρια και... άμεσο αναχώ-
ρησέ του, τόσο άμεσο που δεν του έδινε τον
καιρό ούτε το γάμο του να κάνει με την αγα-
πημένη του Σίσσυ!

Κατάρθηκε ωστόσο να πάρη τριών ημερών
προθεσμία κι' έτσι έγινε ο γάμος του Τζων
και της Σίσσυ στη Σάντα Μπάρμπαρα της
Καλιφόρνιας στις 2 Αυγούστου του 1956. Α-
Καλιφόρνιας στις 2 Αυγούστου του 1956. Α-
μέσως μετά το ζεύγος των νεονύμφων ανεχώ-
ρησε για τη Γερμανία. Ο μήνας του μέλιτος
θα γινόταν εκεί, ενώ συγχρόνως θα γυριζόταν
και το φίλμ.

Σχετικά με τον περίφημο αυτόν «μήνα του
μέλιτος» του Τζων, αξίζει να αναφέρουμε και
κάτι το περίεργο: «Όπως είναι γνωστόν, στο
«Το τελευταίο αίμα του πολέμου» ο Τζων έρ-
μηνεύει τον ρόλο ενός Αμερικανού φαντάρου,
που στέλνεται στο Βερολίνο. Εκεί γνωρίζει
μια όμορφη Γερμανίδα (τον ρόλο τον έρμη-
νεί η Λίλνελ Πούλνερ), την έρωτεύεται και
νέει η Λίλνελ Πούλνερ), την έρωτεύεται και
την παντρεύεται. Έτσι, ενώ στο φίλμ περ-
νάει ένα θλιβερό «μήνα του μέλιτος» ανάμεσα
σε βομβαρδισμούς και έρεμια, στην πραγμα-
τικότητα πέρασε ένα θαυμάσιο «μήνα» με την
πραγματική γυναίκα του Σίσσυ στο πολυ-
τεστάτο ξενοδοχείο «Κεμπίνσκ» του Βερο-
λίνου!

Κι' εδώ τυχερός στάθηκε ο συμπαθέστατος
Τζων Γκάβιν!

ΦΡΕΝΤ ΚΛΑΡΚ

ΤΑ ΠΟΝΤΙΚΙΑ ΛΗΣΤΕΥΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ άνθρωποι υποσιτίζονται,
σ' όλο τον κόσμο. Θα ήταν όμως ασφαλώς
πολύ λιγότεροι οι πεινασμένοι, αν περιορίζον-
ταν οι λιμνές που προσκολύνει στα τραφίμα τα
ποντικά, οι άσουςοι, τα δειφονα έντομα
και οι υλικτες. Πραγματικά, σύμφωνα με τους
υπολογισμούς των ειδικών, καταστρέφονται έ-
τσι κάθε χρόνο γεωργικά προϊόντα που θα
άκοιούσαν για να τασφούν 250 εκατομμύρια
άνθρωποι επί 12 μήνες, με ήμεροπία κατανά-
λως 1 κιλού τó άτομο.

Συγκεκριμένα η παγκοσμία παραγωγή σ'-
ηράν κάθε είδους φάνει τα 856 εκατομμύ-
ρια μετρικών τόνων το χρόνο. Απ' αυτά
λοιπόν, καταστρέφονται τα 10%, δηλαδή 85,6
εκατομμύρια τόννοι, από τρωκτικά, έντομα
και υλικτες. Αν λοιπόν καταπολεμηθούν ά-
ποτελεσματικά οι φοβεροί αυτοί ένθοοι της
γεωργικής παραγωγής, θα κερδηθώ μία ση-
μαντική νίκη στον άναντα ένοπλιον της πεί-
νας.

Οι Αμερικανοί κτηματίες υπολογίζουν έ-
ξ άλλου ότι κάθε ποντικός που ζή στα κτήματά
τους, τους κοστίζει, με τις ζημιές που κάνει,
2 δολάρια, το χρόνο!

Στην Ταγκανίκα, οι ιδιοκτήτες φυτειών κα-
φέ της περιφέρειας Σόνζε υποφέρουν τα πάν-
δεινα από κάτι πελώριους ποντικούς, που ζυ-
γίζουν περίπου 1½ κιλό ο ένας κι' έχουν μή-
κος 75 πόντων, απ' το μωσουόδι ως την άκρη
της ούδας τους. Τα τρωκτικά αυτά κλέβουν
μεγάλες ποσότητες τροφίμων και τις αποθη-
κεύουν στις φωλιές τους, σε βάθος 1½ μέτρου
μέσα στο έδαφος. Αλλά, οι θηαυείς δεν έ-
νοούν να λάβουν μέρος σε μία γενική έστια-
σία εξαντλώσεως της με διηλητηριασμένα δο-
νώματα ή με άλλα βραστήρα μέσα. Γιατί οι
ψιμένοι ποντικοί είναι γι' αυτούς μιά... έ-
ξαιρετική λιχουδιά, που δεν έχουν σκοπό να τη
στερηθούν!

Αύγουστιατίκες ημέρες

Μήνας Αύγουστος προβάλλει και μπορεί κανείς να πη-
πως τον δέχονται οι πάντες υπερμέτρωσ χαρωποί,
γιατί ζουν με την ελπίδα, πως θα πάρη το χαμνί
την πρωτεύουσα να βράξη και τον άνθρωπο να ψήνη
κι' ότι θα μετρείσση
το λισπύρι του τριμήνου.
που μαζί του έχουν γίνει ώριμοί σαν παστοί
κι' άλλοι μοιάζουντε, περίπου, με τους «Παίδας της Κα-
(μίνου)»!

Για τις χάρες του Αύγουστου όλοι, επίσης, συζητούν
και πηδούν απ' τη χαρά τους και τη σκούφια τους
γιατί, πράγματι, διαφέρει τέτοιος μην απ' άλλους μήνες
και προσφέρει σ' όλους τζάμπα κι' αφειδώς τίς... βιτα-
(μίνες)
Τών ποικίλων φρούτων είναι, μ' άλλους λόγους, εποχή
κι' είναι ο μήνας, τέλος πάντων, που μπορούν κι' οι πιο
(φτωχοί)
να την κάνουνε ταράτσα με τα φρούτα, που αφθονούν
και με λίγη σουλτανίνα σάν... σουλτάνοι να περνούν!

Τού Αύγουστου τις ώρες
ξεμνούν όλες τις ώρες
και κυρίες ώριμένες, που ζητούν γ' αδυνατίσουν
και κυρίες... «αδελφία» σιλουέτα γ' αποκτήσουν!
Χάος στη φροντοφαγία ζούν με όνειρα κι' ελπίδες,
ώς θα ρέουν τα κλά τους και θα γίνουνε σιελίδες,
γιατί τώρα το κορμί τους, με τη φόμα που έχει πάρει,
σου θυμίζει τού Αύγουστου τó «γυεμάτο» τó... φεγγάρι!

Τό φεγγάρι τó ασμένιο εκθειάζουν τακτικά
τα μισά τα ζευγαράκια, τó πολύ ρομαντικά,
εγώ τ' άλλα όχι μόνον δεν τó δίνουν σημασία,
μά και τó κατηγορούνε για «εσχάτη... προδοσία»!
Δηλαδή, όταν υπάρχει μέσ' τη μέση άδεσμός,
την πανσέληνο τη βλέπουν σαν έχθρο τους κάθε βράδυ,
γιατί τόν κουνά δεσμά τους φέρνει, κάποτε, «είς... φώς»
κι' απ' τó φώς του κινδυνεύουν να τά φάη τó... σκοτάδι!

Αλλά, πάλι, ζευγαράκια τρυφερά και φανερά,
κάθον πώς και πώς, συνήθως, για «σελήνη άγουρά»,
και τού Αύγουστου περιμένουν τις ώρες φεγγαράδες,
να χαρούν και γ' απολαύσουν κανταούλες και βαρκάδες...
Μία βαρκούλα με πανάκι όνειρεσονται να πάρουν,
και για της ευδαιμονίας τó πελάγη» να σαλπάρουν,
ή καθώς υποστηρίζει τó καινούργιο τραγουδάκι
να βρεθούν ένα βραδάκι
σε μιά άγνωστη σπηλιά
και να τρέφονται μονάχα «μ... καβούρια και φιλά»!

Μήνας Αύγουστος προβάλλει, όπως είπα στην άρχη
κι' όσοι έφετος δε χαρήκαν άκρογιάλι κι' έξοχη
και γαρίδα έχει γίνει
ή ματιά τους για «μυμίνι»
περιμένουν με λαχτάρα τα μελέμια τά τοελλά,
για γ' άρχισουνε οι φούστες γ' άνειμίζουν στα ψηλά,
γιατί όλο τó ρεμώνα κι' όλο αυτό τó καλοκαίρι,
μόνο ο κινηματογράφος κάποι... γύμνα τους προσφέρει!

Τού Αύγουστου, επί πλέον, τόν καινούργιο έρχομό
έμφανώς καλωσορίζουν με χαρά κι' ένθουσιασμό
και πολλές άδρες υπάρξεις, μα και άντρες άρεστοί,
που την σκέψι τους την έχουν γύχα-μέρα, στό... «χαρτί»!
Τού Αύγουστου περιμένουν τις δροσούλες τις ώρες πα-
του «κουμ-κάν» για να ξανάβρουν τις παλές καλές πα-
(ρές),
γιατί με την τόσο ζέστη και τού θέρους την καίλα,
πήραν θάλασσες και όρη και γυνήκαν «σκόρπια... φύλλα»!

Δίχως άσκοπες κουβέντες και χωρίς υπερβολές
πάντα ο Αύγουστος ο μήνας έχει χάρες πολλαπλές
κι' έξαιρετικές ώριμένων
φρουκαράδων παντρεμένων,
που, συνήθως, καταλήγουν στον μικρό συλλογισμό,
ότι θάρη ή σύζυγος τους απ' τόν παραβουισμό,
λένε οι άλλοι ανεξαιρέτως, στον πιο εύθυμό τους τόνο:
«Αύγουστε, καλέ μας μήνα, νάσουν... τρεις φορές τó
(χρόνο)»!

Επιστολή της
Μα. Τάτλα : Σοφιστής Γ.

ΟΙ ΛΙΘΟΙ ΤΗΣ ΚΥΡΩΣΕΩΣ

Η αιτία βρίσκεται στον υπερτροφικό προστάτη

Η ΦΛΟΓΩΣΙ της ούροδόχου κύστεως παρα- τρέπεται πιο συχνά στις γυναίκες παρά στους άντρες. Το αντίθετο συμβαίνει με τους λίθους της ούροδόχου κύστεως, που είναι πιο συνηθισμένοι στους άντρες.

Ο σπινιαλισμός αυτών των λίθων αποδό-θηκε για πολλόν καιρό σε ψύξη ή σε κατανάλω-σι τρυφών. Άλλα έδωκε σημασία ότι η πολυ-φαγία ή η εγκράτεια, το πολύ πιό ή η ε-πώλυτη άποχή, ή ζέστη ή το κρύο, δεν έχουν καμιά σχέση με το σπινιαλισμό αυτών των λίθων. Τα νεφρά ή η κύστις δεν παίζουν επί-σης κανένα ρόλο στο σπινιαλισμό τους.

Άλλα πώς σχηματίζονται, λοιπόν, αυτοί οι λίθοι;

Ο ρόλος των νεφρών συνίσταται, ως γνω-στόν, στο ν' απελευθερώσουν το αίμα από όλα τα βλαβερά στοιχεία, που περιέχει. Έκτελούν δηλαδή το ρόλο φίλτρου κι' η φύσι στ' όλη τη-μα αυτό αποδεικνύεται άμυερόδωλη. Όλα αυ-τά τα βλαβερά στοιχεία, άλλα κατά τ' ό πλεί-στον, συγκεντρώνονται μέσα στα ούρα. Στον υγρή άνωμυα, τα άλλα αυτά δεν κρυσταλ-λοποιούνται. Άλλα κάποτε ή συγκέντρωσι τους είναι τόσο μεγάλη, ώστε σχηματίζονται κομμάτια. Και πάλι, όμως, το κακό δεν εί-ναι μεγάλο. Γιατί οι κομμάτια αυτοί αποβάλ-λονται εύκολα, λόγω του μικρού μεγέ-θους των. Άλλα τα προϊόντα περιπλέκονται με την περιέμβασι του προστάτου.

Τι συμβαίνει σ' αυτή την περίπτωση; Ο προστάτης, ως γνωστόν, είναι ένας μι-κρός αδέν, που βρίσκεται στο άνωτερο μέρος της κύστεως. Στον υγρή άνωμυα ο αδέν αυ-τός δεν προκαλεί την παραμικρή έννομη. Μετά τα 50, όμως, διογκούται και πιέζει τα τοιχώματα της κύστεως. Έχουμε τότε την κα-λούμενη υπερτροφία του προστάτου.

Από τη στιγμή αυτή, ένα μέρος της κύ-στεως ακινητοποιείται και δε συμμετέχει στις συσταλτικές κινήσεις αυτού του δαγόνου. Τα

άλλα που περιέχονται στα ούρα ή οι μικρο-σκοπικοί λίθοι (άν, στο μεταξύ, έχουν σχημα-τισθή) εφεύγουν τότε από το σπινια κι' απο-πορεύονται στο άκονοτοπιμένο τμήμα της κύστεως, κάτω από την σκέπη του προστά-του. Εκεί μεγαλώνουν με ταχύτατο ρυθμό και υπο-σούν να φτάσουν το μέγεθος της γροθιάς ενός μικρού παιδιού.

Ο προστάτης, λοιπόν, μπορεί να θεωρηθή σαν ή κυριώτερη αιτία του σπινιαλισμού λί-θων μέσα στην κύστι, αφού, χωρίς αυτόν, θα ήταν αδύνατο ή συγκέντρωσι κι' ή αύξησι του όγκου των.

Όπως είναι γνωστό, ο άσπινιακός δαγανισμός περιέχει περισσότερα μεταλλικά άλλα από εκείνον της γυναίκας (σ' αυτό άδειάζεται ή με-γαλύτερη σταθερότης του σκελετού του και ή άποχή των μύων του). Για το λόγο αυτό οι λίθοι σχηματίζονται συχνότερα στον άντρα. Ο άσπινιακός της ούροδόχου, έξ άλλου, είναι πιο μικρός στη γυναίκα και γι' αυτό οι λίθοι απο-βάλλονται σ' αυτήν εύκολα.

Οι νεφροί του Μεσαίου γένους τους άσθενεί από τους λίθους αυτούς με κα-πέμδασι, που δα ή ζήλευσι κι' οι σπινιακί-επιπλοήσεις. Δυστυχώς, όμως, οι μισοί από τους άσθενείς πεθαίνουν από μολύνσεις μετά την έννομησι. Γι' αυτό, οι έγγειρήσεις στην κύστι έγκατελείφθηκαν με τον καιρό και οι έπιστή-μονες έπενδυσαν διάφορα άσπινια, που τους έπείρασαν να θρυσματίζουν αυτούς τους λί-θους. Έτσι, ή άποβολή των γινόντων εύκολα-τερο.

Άλλ' ως προντές άκόμη οι νεφροί του έσ-ναζόνταν στα τυφλά και μόνο κατά τα τελευ-ταία χρόνια, νόστις ούροδόχους της τεχνικής κατασκευής ή κατασκευής όργων που τους έπιπείρασαν να έξεραιήσουν το έσωτερικό της κύστεως. Τα άσπινια αυτά είναι έξωδισμένα με άσπινιακούς μεγεθυντικούς φακούς και με μικροσκοπικές ηλεκτρικές λάμπες. Είναι δύνα-τον έτσι να έξεραιήσουν ή άσπινια, ή θέσι και ή όγκος των λίθων.

Άλλα κι' ο θρυσματισμός των λίθων έχει άπλοαστευθή. Για το σκοπό αυτό δε νοσημο-ποιούνται μεταλλικές σπινια, όπως στο πα-ρελθόν, άλλα ρεύμα υψηλής συχνότητας (άνω των 1000 δονήσεων σ' ό''), που τους πε-ταλλάξει σε λεπτά στη σκόνη. Με το ίδιο μέ-σον ο υπερτροφικός προστάτης μεταβάλλεται σε... κίχλη.

Χωρίς την έξέραισι του υπερτροφικού προ-στάτου, που, όπως είδαμε, είναι ή αιτία όλου του κακού, ο θρυσματισμός κι' ή άποβολή των λίθων θα ήταν χωρίς άξια. Γιατί οι λίθοι αυ-

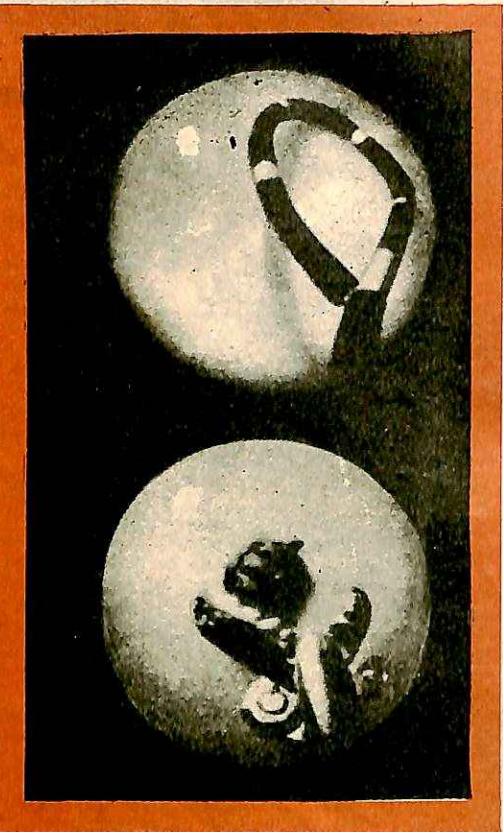
ΤΟ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Οι άντρες τα θαυμάζουν από... μακριά

Η ΜΕΓΑΛΗ άπταρξίσις του μικτερινού κέντρου «Ρόζυ» του Λας Βέγκας είναι, έδώ και μερι-κοές μήνες, μιά άραιότατη νέα, ή Τζέσιον Κρύγκερ, που δε χροιάται, όμως, ή δημοτικότητα της στην άμορφία της, άλλα στην έπιληκτική μυική της δύ-ναμι.

— Από τότε που ή νεαρή διαφημίζουν την καλ-λώς τους από άνδρικά καλλιτεία, άπταρξισαν κι' οι γυναίκες κάθε ηλικίας να έκμεταλλεύονται... τη ρώμη τους! έξηγει ή Τζέσιον σ' όρους της έκ-φράσης την άπορία τους γιά τον τρόπο που διά-λεξε να γίνη διάσημη.

Την άσκησιση αυτή γιά έκπαιδευσι του έσθε-νους φύλου ρώμης, ή Τζέσιον Κρύγκερ την άνακά-λυψε από τότε, που ήταν μαθήτρια στο σχολείο και που της φαινόταν παιχνιδάκι να σηκώνει ψηλά τις σπινιακίς της και να έφαρμάξει σ' αυτές το έσθε-ροπινιακό κόλπο των παλαιστών. Άργότερα, όταν σκέφθηκε να έπωληθή από το χάρισμα της γιά να κάνει καριέρα, καλλιέργησε με ή συστηματική προπόνησι ή φυσική μυική της δύναμη, με άποτέ-λεσμα να άναδειχθή από έρωμαλέτερο κορίτσι του κόσμου, όπως την παρουσιάζει, και όχι άδικα, το πρόγραμμα του «Ρόζυ».

Α ν α : Το χαλύβδινο «λάσσο» από το ό-ποιον διοχετεύεται το ρεύμα υψηλής συχνό-τητας. Κ ά τ ω : Το «λάσσο» καταστρέφει σιγά - σιγά τον υπερτροφικό προστάτη.

τοί θα σχηματίζονταν και πάλι και, κάτω από τη σκέπη του προστάτου, θα παύονταν μεγάλες διαστάσεις. Γι' αυτό, οι νεφροί του συνδυά-ζουσι σπινια τα δύο έπιπλοήσεις, δηλαδή του θρυσματισμού των λίθων και της έξωδισέως του προστάτου.

Οι έπιπλοήσεις αυτές γίνονται με τοπική άνασθησιση. Ο νεφρολόγος, καθοδηγούμενος από τα μικροκάτοπτρα της συσκευής του, εί-σάγει μέσα στην κύστι ένα είδος χαλύβδινου «λάσσο», από το όποιο διοχετεύεται ρεύμα υψηλής συχνότητας. Το ρεύμα αυτό διαλύει ταυτόχρονα τον προστάτη και τους λίθους. Έτσι, άποφύσσεται ή λαπαροτομία, που είναι πάντοτε μιά έξαιρετικά λεπτή κι' έπιπλοήσι έπιπλοήσι.

Οι έπιπλοήσεις στην κύστι με τον τρόπο που είπαμε δεν παρουσιάζουν κανένα κίνδυνο και δεν έχουν υστερογενήτικές συνέπειες, ό-πως συμβαίνει σ' άλλες περιπτώσεις. Πρέπει να σημειωθή ότι τα υπερτροφικά μέσα του προστάτου δεν ένουν μέσα και ή έπιπλοήσι σ' αυτά είναι, συνεπώς, άσπινια.

Στο μικτερινό αυτό κέντρο, ή Τζέσιον έπαναλα-μβάνει κάθε βράδυ, μπροστά στους έκπαιδευ-τές, εκείνο που έκανε στο σχολείο με τις συμα-θήτριές της. Σηκώνει ψηλά την εδραφεμένη από τις χορεύτριες ενός λαϊκού ορχήστρου μπουλέ-του, την καθίζει στον άμο της και, με το φορτίο αυτό, άναβαίνει και κατεβαίνει τρέχοντας μιά σκάλα με 30 σκαλοπάτια, χωρίς ούτε καν να λαχανιάσει! Παράλληλα με το νοήμα αυτό, κάνει και μιά έπι-δειξι κλασικής άρσης βαρών, σηκώνοντας βάρη 150 κιλών με το χαλύβδινο στο στήσι και χωρίς ό-τι ένας μύς του προσώπου της να προδίη πώς καταβάλλει κάποια προσπάθεια.

Φυσικά, ή Τζέσιον Κρύγκερ άμειβεται ίκανοποιη-τικώτατα από τη διεύθυνσι του κέντρου γιά την έπιδειξι αυτή, στην όποια άποκλείεται να βρη γυ-ναίκα άνταγωνίστρια, άλλα ή πλοίασι άμειβήσι δεν την παρηγορεί γιά τον πανικό που έμπνέει... στους άντρες!

— Ένώ πολλοί με βρίσκουν άμορη και τους άρρω-έξομολογείται το παρόμοιο της, κανείς ως τώρα δε μ' έχει ζητήσει σε γάμο. Φοβούνται ίσως, μήπως όταν άμώσω, άρρωσω... να έρωσω έκείνον που θα με πάρη! Τέτοιος φόβος, όμως, δε έξερουν, δεν υπάρχει. Τη δύναμη μου δεν την έχω χρησιμο-ποιήσει ποτέ σε κακό σκοπό!

Παρά τη δήλωσι της, όστόσο, οι άντρες έξακο-λουθούν να ή θαυμάζουν μόνο... από μακριά. Γιά γάμο, προτιμούν πιο άδύνατα πλάσματα!

ΣΥΓΚΛΟΝΗΤΙΚΟ ΜΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΟΠΟΙΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΡΟΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Όταν συνήλθε, ή Λαλά ήταν κατεστραμμένη, κι' ο πατέρας της ήταν σκοτωμένος απ' τους άλφτες. Μένοντας έτοι μόνη κι' άπροστάτη στην όμο, πήρε τον κακό δρόμο και πέρασε από μιά σε άλλη άγκαλιά. Έτσι, κα-τέληξε να γίνη έλαφρών πλάσι. Άγάπησε όμως, όταν κατάλαβε πως αυτός άναπαύει άλλον. Τον άφισε τότε και έαναγύρισε στην παλιά τροπή ζωής της, γιά να τον έξεραι. Αυτά διηγείται στην «Ελθίνα», και προσθέτει, πως ο Βιττόριο έχει άποφασίσει ν' αυ-τοκτονήσει, γιάτι δε μπορεί να την παντρευθή. Έκείνη ύπόσχεται τότε να κάνει ό,τι μπορεί γιά να τον σώσει. Κι' ή Λαλά όλο χα-ρά, γιάτι πέτυχε το στανικό σκέ-διο της, της δίνει ώριμους ό-νιες. Στο μεταξύ, ή Τζέμα είναι άπεληκτισμένη γιάτι κόρησε απ' το Τζούλιο. Την παρηγορεί μόνονά το ότι ή υπέρη της έ-ξοκολοιεί να της έχη έπιπλοή-σιν, μ' όλο που αυτή δεν έν-νοει να της δώση έξηνάσεις. Η Άντωνία κι' ο φράντα άναστατή-νονται, όταν μαθαίνουν τί διαλύ-σι των άρραβώνων της, άλλα δε μπορούν πιά να κάνουν τίποτα γιά να έπανορθώσουν το κακό.

Άποφασίζουν μόνονά να ψάξουν κι' οι τρεις μαζί γιά την άτιμη γυναίκα που τους κατέστρεψε ό-λους. Η Τζέμα, πείθει άκόμη και ή Άντωνία γιά την άδωστή της, άλλ' άσπινια κατηννομα-τικά να δώση έξηνάσεις στο Τζούλιο, που πονάει και ύποβρε-ρει. Άπανορεύει μάλιστα στην ά-δελφή του να προσπαθήσι να τον μεταπείλουν. Η χήρα Μπαρέτα, που έχει γίνη καλά πιά, έπισκέ-πεται την κόρησα Γκάσκα, την προστάτιδά της.

— Πολύ εύχαριστημένη, κυρία κόρησα! άπάντη-σε. Τι καλός, τί άγιος άνθρωπος! Μάντεψε άκόμα και τις σκέψεις μου. Τού τα έκ-μυστηρεύθηκες άσπινια... και δε μετά-νοιασα. Μου φαίνεται πως άνακου-φισθήκα.

— Το πιστεύω. Κι' έκείνη ή κοπέλλα, που εί-χατε την καλώς σου, μ' έστειλε μαζί με το γιάτρο, ή άρραβω-νιστική του, ήταν άγγελος σω-στός! Κρίμα που δεν άναγρή... Η κόρησα κτύπησε με έκπληξι την προστατευμένη της. Της είχε στείλει μιά κοπέλλα!... Μά αυτή δεν είχε ιδέα!

Ο Τζούλιο δεν της είχε άναφέ-ρει τίποτα γι' αυτό το ζήτημα. Όστόσο, από ευγένεια και λεπτό-τητα, δε θέλησε να τον διαψεύσει μπροστά στη χήρα. — Ναι, είναι μιά καλή δεσπο-νίδα, έπτε. Μά άς μιλήσουμε τά-ρα γιά σένα. Άρχισες να εργάζε-σαι;

— Μάλιστα, κυρία κόρησα. Έδώ και μέρες, πριν άκόμα βγώ απ' το σπίτι. — Άσπινια έκανες! Ο γιάτρος έπτε πως χρειάζεσαι πολλή άνα-παυσι και καθαρό αέρα.

— Μπαρέτα, χαμογέλασε. — Αυτά είναι πράγματα γιά τους πλούσιους, όχι γιά μ' εμάς, ά-πάντησε.

— Άκουσε! Στο τέλος του μη-νός θα κάνω ένα ταξίδι γιά λόγους υγείας. Θα σε πάρω μαζί μου. Η χήρα έμεινε σαστισμένη κι' άμύλητη.

— Άρνείσαι; Τη ρώτησε μολα-κά ή κόρησα. — Δεν έξω... — Το ταξίδι μου αυτό έχει δι-πλό σκοπό: πρώτον να τονήθω ή υ-γεία μου και δεύτερον ν' άναγρή-σω ένα πράσωπο που σ' ένδιαφέρει πάντα πολύ.

— Την κόρη μου; φώναξε ή δυσ-τυχισμένη γυναίκα. — Ναι. Έχω άρισμένες ενδεί-ξεις. Ελπίζω να μωρώσω να σου πω που βρίσκεται.

Τα μάτια της χήρας γέμισαν δά-κρυα. Δεν ήξερε πως να εύχαριστη-θεί.

ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΜΠΕΡΝΙΤΣΙΟ

ση την κόρησα, δεν εύρισκε λό-για.

Τη στιγμή εκείνη, ένας ύπνρετης άνάγγειλε το δόκτορα Τζούλιο. — Νά περάση! έπτε χαρούμενα ή κόρησα.

Η έπισκέπτρια σηκώθηκε να φύγει. — Μείνε λίγο άκόμα, της έπτε ή καλή κυρία. Είν' εύκαιρία να χαιρετήσης και συ το γιάτρο.

Ο Τζούλιο μπήκε στο σαλόνι. Μ' όλο που προσπαθούσε να χαμο-γέλαση, ή φυσιογνωμία του ήταν σκαθισμένη και ταραμμένη. Χαιρετή-σε την κόρησα. Έγτερα κοκκίνη-σε λίγο, βλέποντας τη χήρα. Όστό-σο τη ρώτησε, προσπαθώντας να κάνει άδιάφορο τον τόνο της φωνής του, μολοντί τα χείλη του τρέμα-νε λίγο.

— Λοιπόν, πώς πάει ή υγεία σας; — Πολύ καλά, γιάτρο μου! Κι' αυτό το χρωστάω σε σάς.

— Όχι δά! Να εύχαριστητή τη φώσι και το Θεό, που έκανε ένα θαύμα.

— Μην προσπαθήτε να μειώσετε την άξια σας, γιάτρο, έπτε γλυκά ή κόρησα, δίνοντάς του το χέρι της. Τώρα άκρίβως μιλούσαμε γιά σάς. Μά δε σάς έπαναλαμβάνω άσπινια λέγαμε, γιά να μη θίξω τη μετριο-φροσύνη σας.

— Έγινε στη χήρα να φύγει. Έ-στερα έδειξε μιά καρέκλα στο Τζού-λιο και πρόσθεσε μαλακά: — Σας περιμένα, γιάτρο, γιάτι ήθελα να σας μιλήσω. Είμαι λίγο θυμωμένη μαζί σας.

— Μαζί μου; φώναξε με έκπλη-ξι ο Τζούλιο. Γιά ποιά λόγο, κυ-ρία κόρησα;

— Γιάτι μου κρύψατε πως ήσασ-τε άρραβωνισμένος; Δεν έξωρετε πόσο θα μ' εύχαριστούσε αυτή ή είδησι, αφού ένδιαφερόμαι τόσο γιά σας, όχι μόνο σαν παλιά πε-λάτισσα, άλλα και σαν καλή φίλη!

Ο Τζούλιο χλωμάσε και μου-μούρισε, με φωνή άλλοιμένη: — Σας το έπτε αυτό ή Μπα-ρέτα;

— Ίσως. Μήπως έκανε άσπινια; — Όχι. Άλλα θα σας άναφέρει άσφαλώς και μιά άδικοκρία που έκανα: Την έπισκέφθηκα μαζί με μιά κοπέλλα και τη βεβαίωσα πως ήταν σταλήνη από σας.

— Άφου ήταν μαζί σας, δε μπο-ρεί παρά ν' άξιζε τη φίλια σας. Καλά κάνετε, που έπτε στη Μπα-ρέτα πως την έστειλα εγώ, γιά να τη δεχθή καλύτερα. Γι' αυτό κι' εγώ δε σας δίμευσα. Ούτε και μ' ένδιαφέρει καθόλου αυτό, άλλα μ' άναη ή λόγοι που σας έκαναν να κρατήσετε μυστικό από μένα τον άρραβώνα σας.

— Μή μου μιλάτε γιά τον άρρα-βώνα μου, κυρία κόρησα. Τον δι-έλυσα... Τιμωρήθηκα με το παρα-πάνω γιά την άνοπισι που έκανα να έρωταιθώ μιά κοπέλλα, που μου φαινόταν ύποδειγμα, κάθε άρετής. Πόσο γελάσθηκα! Και πόσο ύποφε-ρα!... Εύτυχος, που δεν την είχα παντρεύθω άκόμα.

— Υπήρχε, ίσως όλην, στα λόγια του γιάτρο, ώστε ή κόρησα τον λιπήρησε άπ' όλην.

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

— Λυπάμαι, τού έπτε, που σας ξανάνοιξα δίχως να το θέλω μιά πρόσφατη πληγή της καρδιάς σας. Δεν ήξερα πως είχε καταστραφή ή-τσι έσπινια ή εύτυχία σας... Μά άφου θίξαμε το τόσο άδύνηρό αυτό θέμα, πείτε μου τα όλα.

Ο Τζούλιο άόχισε την έκμυστή-ρυσι του. Ήξερε καλά την κόρη-σα και καταλάβαινε πόσο συμμερι-ζότανε τον πόνο του. Δεν της έ-κρυψε τίποτα, ούτε και τ' όνομα της Τζέμας.

— Έκείνη άνασκήτησε, άκούγοντάς-το. Δε δέχθηκε όστόσο καθόλου το γιάτρο. Όταν όμως αυτός τελείω-σε, τού έπτε σοβάρα: — Θέλετε τη γνώμη μου, αν φε-ρθήκατε καλά; Έ, λοιπόν, σας ά-παντώ «όχι». Δεν έξω τη δεσπο-νίδα Τόσκα, παρ' όμωνα ξε άσπινια. Άλλ' είμαι βέβαιη πως δεν είν' ένοχη.

— Κι' όμως έχω άποδείξει! — Άδικοκρία. Άρνούμαι να το πιστέψω. Άφου ή Μπαρέτα σας διηγώθηκε την ιστορία της, θα σας έπτε βέβαια πως ο κ. Τόσκα ήταν στενός φίλος με τον άντρα μου.

— Μάλιστα. — Ήξερα έπομένως, ό,τι τον άφορούσε. Γιάτι ό άντρας μου, στις λίγες στιγμές που ήταν διαχυ-τός και όμιλητικός μαζί μου, μου τα έμυστηρεύσαν όλα. Κάποτε μά-λιστα έδειχνε άναγνώστη γιά τη συμπεριφορά του φίλου του άπé-ναντι της γυναίκας του και της κόρης του.

— Η κ. Τόσκα είχε τον ίδιο πε-ρήφανο χαρακτήρα της κόρης της. Όταν χωρίς λοιπόν απ' τον άν-τρα της, δε θέλησε να δεχτή τίπο-τα απ' αυτόν, κι' έζησε από τότε με χίλιες στερήσεις και θυσιές. Το έξω, γιάτι πρέπει να σας πώ, δί-χωρ' να το παινέσω, πως ενώ φρόν-τισα με τρόπο να της βρω μερικές μαθήτριες. Έτσι, μάθαινα πάντα τί γινόνταν αυτή κι' ή Τζέμα... Άν με πληροφορούσατε εύθως άμέ-σως πως είχατε άρραβωνιστή μ' αυτή την κοπέλλα, ίσως δε θα χα-λούσε ο άρραβώνας σας. Γιάτι,

— Όχι, δεν το πιστεύω! Σας

— Γιάτι πειράχτηκε και θυμώσε γιά τις ύποψίες σας. — Κυρία κόρησα, είσαστε ένας άγγελος και...

— Η καλή κυρία δέκοψε το συνο-μιλήτη της: — Άν τυχόν κουφάκουγε κανείς πίσω απ' την πόρτα αυτή, θα πί-στευε τώρα, ό,τι πιστεύατε σεις γιά τη Τζέμα, άκούγοντας αυτήν άκριβώς τη φράσι.

— Ο Τζούλιο κατακοκκίνισε. — Όχι, δεν είναι το ίδιο! δια-μαρτυρήθηκε.

— Θέλετε να πτήτε πως εγώ εί-μαι πολύ γριά και πως δε μπορεί να ύποπτευθώ κανείς ένα εύδωλλο μεταξύ μας; Σκεφθήτε όμως, γιά-τρο, πόσο εύκολα μπορεί να γελα-στή ό καθένας! Στοιχηματίζω πως σπαράχθηκε ή καρδιά αυτής της κοπέλλας και πως γινάτε και σεις ο ίδιος διατυχημένος, από κάποια άδουλη παρερρηγη.

— Όχι, δεν το πιστεύω! Σας

— Γιάτι μου κρύψατε πως ήσασ-τε άρραβωνισμένος; Δεν έξωρετε πόσο θα μ' εύχαριστούσε αυτή ή είδησι, αφού ένδιαφερόμαι τόσο γιά σας, όχι μόνο σαν παλιά πε-λάτισσα, άλλα και σαν καλή φίλη!

Ο Τζούλιο χλωμάσε και μου-μούρισε, με φωνή άλλοιμένη: — Σας το έπτε αυτό ή Μπα-ρέτα;

— Ίσως. Μήπως έκανε άσπινια; — Όχι. Άλλα θα σας άναφέρει άσφαλώς και μιά άδικοκρία που έκανα: Την έπισκέφθηκα μαζί με μιά κοπέλλα και τη βεβαίωσα πως ήταν σταλήνη από σας.

— Άφου ήταν μαζί σας, δε μπο-ρεί παρά ν' άξιζε τη φίλια σας. Καλά κάνετε, που έπτε στη Μπα-ρέτα πως την έστειλα εγώ, γιά να τη δεχθή καλύτερα. Γι' αυτό κι' εγώ δε σας δίμευσα. Ούτε και μ' ένδιαφέρει καθόλου αυτό, άλλα μ' άναη ή λόγοι που σας έκαναν να κρατήσετε μυστικό από μένα τον άρραβώνα σας.

— Μή μου μιλάτε γιά τον άρρα-βώνα μου, κυρία κόρησα. Τον δι-έλυσα... Τιμωρήθηκα με το παρα-πάνω γιά την άνοπισι που έκανα να έρωταιθώ μιά κοπέλλα, που μου φαινόταν ύποδειγμα, κάθε άρετής. Πόσο γελάσθηκα! Και πόσο ύποφε-ρα!... Εύτυχος, που δεν την είχα παντρεύθω άκόμα.

— Υπήρχε, ίσως όλην, στα λόγια του γιάτρο, ώστε ή κόρησα τον λιπήρησε άπ' όλην.

— Όχι, δεν το πιστεύω! Σας

— Γιάτι πειράχτηκε και θυμώσε γιά τις ύποψίες σας. — Κυρία κόρησα, είσαστε ένας άγγελος και...

— Η καλή κυρία δέκοψε το συνο-μιλήτη της: — Άν τυχόν κουφάκουγε κανείς πίσω απ' την πόρτα αυτή, θα πί-στευε τώρα, ό,τι πιστεύατε σεις γιά τη Τζέμα, άκούγοντας αυτήν άκριβώς τη φράσι.

— Ο Τζούλιο κατακοκκίνισε. — Όχι, δεν είναι το ίδιο! δια-μαρτυρήθηκε.

— Θέλετε να πτήτε πως εγώ εί-μαι πολύ γριά και πως δε μπορεί να ύποπτευθώ κανείς ένα εύδωλλο μεταξύ μας; Σκεφθήτε όμως, γιά-τρο, πόσο εύκολα μπορεί να γελα-στή ό καθένας! Στοιχηματίζω πως σπαράχθηκε ή καρδιά αυτής της κοπέλλας και πως γινάτε και σεις ο ίδιος διατυχημένος, από κάποια άδουλη παρερρηγη.

— Όχι, δεν το πιστεύω! Σας

— Γιάτι πειράχτηκε και θυμώσε γιά τις ύποψίες σας. — Κυρία κόρησα, είσαστε ένας άγγελος και...

— Η καλή κυρία δέκοψε το συνο-μιλήτη της: — Άν τυχόν κουφάκουγε κανείς πίσω απ' την πόρτα αυτή, θα πί-στευε τώρα, ό,τι πιστεύατε σεις γιά τη Τζέμα, άκούγοντας αυτήν άκριβώς τη φράσι.

— Λυπάμαι, τού έπτε, που σας ξανάνοιξα δίχως να το θέλω μιά πρόσφατη πληγή της καρδιάς σας. Δεν ήξερα πως είχε καταστραφή ή-τσι έσπινια ή εύτυχία σας... Μά άφου θίξαμε το τόσο άδύνηρό αυτό θέμα, πείτε μου τα όλα.

Ο Τζούλιο άόχισε την έκμυστή-ρυσι του. Ήξερε καλά την κόρη-σα και καταλάβαινε πόσο συμμερι-ζότανε τον πόνο του. Δεν της έ-κρυψε τίποτα, ούτε και τ' όνομα της Τζέμας.

— Έκείνη άνασκήτησε, άκούγοντάς-το. Δε δέχθηκε όστόσο καθόλου το γιάτρο. Όταν όμως αυτός τελείω-σε, τού έπτε σοβάρα: — Θέλετε τη γνώμη μου, αν φε-ρθήκατε καλά; Έ, λοιπόν, σας ά-παντώ «όχι». Δεν έξω τη δεσπο-νίδα Τόσκα, παρ' όμωνα ξε άσπινια. Άλλ' είμαι βέβαιη πως δεν είν' ένοχη.

— Κι' όμως έχω άποδείξει! — Άδικοκρία. Άρνούμαι να το πιστέψω. Άφου ή Μπαρέτα σας διηγώθηκε την ιστορία της, θα σας έπτε βέβαια πως ο κ. Τόσκα ήταν στενός φίλος με τον άντρα μου.

— Μάλιστα. — Ήξερα έπομένως, ό,τι τον άφορούσε. Γιάτι ό άντρας μου, στις λίγες στιγμές που ήταν διαχυ-τός και όμιλητικός μαζί μου, μου τα έμυστηρεύσαν όλα. Κάποτε μά-λιστα έδειχνε άναγνώστη γιά τη συμπεριφορά του φίλου του άπé-ναντι της γυναίκας του και της κόρης του.

— Η κ. Τόσκα είχε τον ίδιο πε-ρήφανο χαρακτήρα της κόρης της. Όταν χωρίς λοιπόν απ' τον άν-τρα της, δε θέλησε να δεχτή τίπο-τα απ' αυτόν, κι' έζησε από τότε με χίλιες στερήσεις και θυσιές. Το έξω, γιάτι πρέπει να σας πώ, δί-χωρ' να το παινέσω, πως ενώ φρόν-τισα με τρόπο να της βρω μερικές μαθήτριες. Έτσι, μάθαινα πάντα τί γινόνταν αυτή κι' ή Τζέμα... Άν με πληροφορούσατε εύθως άμέ-σως πως είχατε άρραβωνιστή μ' αυτή την κοπέλλα, ίσως δε θα χα-λούσε ο άρραβώνας σας. Γιάτι,

— Όχι, δεν το πιστεύω! Σας

— Γιάτι πειράχτηκε και θυμώσε γιά τις ύποψίες σας. — Κυρία κόρησα, είσαστε ένας άγγελος και...

— Η καλή κυρία δέκοψε το συνο-μιλήτη της: — Άν τυχόν κουφάκουγε κανείς πίσω απ' την πόρτα αυτή, θα πί-στευε τώρα, ό,τι πιστεύατε σεις γιά τη Τζέμα, άκούγοντας αυτήν άκριβώς τη φράσι.

— Ο Τζούλιο κατακοκκίνισε. — Όχι, δεν είναι το ίδιο! δια-μαρτυρήθηκε.

— Θέλετε να πτήτε πως εγώ εί-μαι πολύ γριά και πως δε μπορεί να ύποπτευθώ κανείς ένα εύδωλλο μεταξύ μας; Σκεφθήτε όμως, γιά-τρο, πόσο εύκολα μπορεί να γελα-στή ό καθένας! Στοιχηματίζω πως σπαράχθηκε ή καρδιά αυτής της κοπέλλας και πως γινάτε και σεις ο ίδιος διατυχημένος, από κάποια άδουλη παρερρηγη.

— Όχι, δεν το πιστεύω! Σας

— Γιάτι πειράχτηκε και θυμώσε γιά τις ύποψίες σας. — Κυρία κόρησα, είσαστε ένας άγγελος και...

— Η καλή κυρία δέκοψε το συνο-μιλήτη της: — Άν τυχόν κουφάκουγε κανείς πίσω απ' την πόρτα αυτή, θα πί-στευε τώρα, ό,τι πιστεύατε σεις γιά τη Τζέμα, άκούγοντας αυτήν άκριβώς τη φράσι.

— Ο Τζούλιο κατακοκκίνισε. — Όχι, δεν είναι το ίδιο! δια-μαρτυρήθηκε.

— Θέλετε να πτήτε πως εγώ εί-μαι πολύ γριά και πως δε μπορεί να ύποπτευθώ κανείς ένα εύδωλλο μεταξύ μας; Σκεφθήτε όμως, γιά-τρο, πόσο εύκολα μπορεί να γελα-στή ό καθένας! Στοιχηματίζω πως σπαράχθηκε ή καρδιά αυτής της κοπέλλας και πως γινάτε και σεις ο ίδιος διατυχημένος, από κάποια άδουλη παρερρηγη.

— Όχι, δεν το πιστεύω! Σας

— Γιάτι πειράχτηκε και θυμώσε γιά τις ύποψίες σας. — Κυρία κόρησα, είσαστε ένας άγγελος και...

— Η καλή κυρία δέκοψε το συνο-μιλήτη της: — Άν τυχόν κουφάκουγε κανείς πίσω απ' την πόρτα αυτή, θα πί-στευε τώρα, ό,τι πιστεύατε σεις γιά τη Τζέμα, άκούγοντας αυτήν άκριβώς τη φράσι.

— Ο Τζούλιο κατακοκκίνισε. — Όχι, δεν είναι το ίδιο! δια-μαρτυρήθηκε.

— Θέλετε να πτήτε πως εγώ εί-μαι πολύ γριά και πως δε μπορεί να ύποπτευθώ κανείς ένα εύδωλλο μεταξύ μας; Σκεφθήτε όμως, γιά-τρο, πόσο εύκολα μπορεί να γελα-στή ό καθένας! Στοιχηματίζω πως σπαράχθηκε ή καρδιά αυτής της κοπέλλας και πως γινάτε και σεις ο ίδιος διατυχημένος, από κάποια άδουλη παρερρηγη.

— Όχι, δεν το πιστεύω! Σας

— Γιάτι πειράχτηκε και θυμώσε γιά τις ύποψίες σας. — Κυρία κόρησα, είσαστε ένας άγγελος και...

— Η καλή κυρία δέκοψε το συνο-μιλήτη της: — Άν τυχόν κουφάκουγε κανείς πίσω απ' την πόρτα αυτή, θα πί-στευε τώρα, ό,τι πιστεύατε σεις γιά τη Τζέμα, άκούγοντας αυτήν άκριβώς τη φράσι.

— Ο Τζούλιο κατακοκκίν

ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

είναι τώρα το καλοκαίρι για τα μαλλιά και για την επιδερμίδα ή θάλασσα, ή σκόνι, ή δυνατός ήλιος. Κανένα όμως από αυτά δε θα μπορέσει να βλάψει, αν προστατεύετε τα μαλλιά σας και την επιδερμίδα με το ειδικό αντισηπτικό και καλλυντικό

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ

Ειδικά παρασκευασμένο, με βάσι τα τελευταία πορίσματα της επιστήμης, το άγιο αντισηπτικό ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ εισάγει εις βάθος εις την επιδερμίδα και το τρίχωμα της κεφαλής, διαλύει τα άλατα του ιδρώτος, εξοντώνει την παχυσία πιτυρίδα και καταστρέφει όλες τις νοσογόνους εστιές εξανθίζοντας τα μπιμπικία, τη φαγούρα, τα έκζεμα, και κάθε άλλη ενόχληση.

Ειδικός για την περιποίηση των μαλλιών, το

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ

ή

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ

με τις άσπαστες ιδιότητές της, συμπληρώνει το σάπουνι και χαρίζει ζωή, νεανικότητα και φυσικό χρωματισμό, στα πιο άθικτα και κορασμένα μαλλιά.

Το σάπουνι Πιγκόν και η Μπριγιαντίνη Πιγκόν πωλούνται εις όλα τα Φαρμακεία και Μικροπωλεία της Ελλάδος. Γεν. Αντίπ.: 'Ηρακλής Μ. Φουντούκος, Κλεισθένους 15, Αθήναι. Τηλ. 522.416.

Τα όνόματα των τυχερών πού

ΚΕΡΔΙΣΑΝ

Τις 300 μπάλλες του διαγωνισμού

NIVEA

Θά ανακοινωθούν εις το φύλλον της εφημερίδος ΒΡΑΔΥΝΗ της 5ης Αυγούστου 1961

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Αχαρνών 98 — Αμφικλίας 1
Δέχεται καθ' ἐκάστην 10—12 και 5—7
ώσ και επί συνεντεύξει.
Τηλέφωνο 810.760.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της 'Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Γληπαθείας μακρὰς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἐκάστην 9—1 π.μ. και 5—8 μ.μ. ὁδὸς Μεσοβίου 25 Α' ὁδὸς (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνο 810.975.

παρακαλώ, κυρία κόρη, δεξ με μιλάμε πιά γι' αυτό το ζήτημα. Η ευγενική κυρία δεν επέμεινε. Άλλωστε θέμα. Η κόρη ανακοίνωσε στο γιατρό πως θαφαινε σε λίγο σε ταξίδι και θα παίριε μαζί της τη χήρα Μπαρέτα.

— Θά κάνετε πολύ καλά, της είπε εκείνος. Θά την ωφελήσει η αλλαγή του αέρος.

— Η κόρη δε θέλησε να του εξηγήσει ποιά ήταν το σχέδιό της. Ο Τζούλιο έμεινε λίγο ακόμα εκεί. Φεύγοντας, έλεγε με το νου του:

«Όλοι υπερασπίζονται τη Τζέμα κι' επιμένουν να την πιστεύουν άδωα. Τίποτα όμως δε μπορεί να με πείσει, ν' αναστήση το σδυμένο ερωτά μου!».

Ένα θλιμένο χαμόγελο πέρασε απ' τα χείλη του.

— Εξ αιτίας της Τζέμας, ψιθύρισε, παραμειν' τους αρρώστους μου, την αδελφή μου, δε σκέπτομαι πιά την ευτυχία της άγαπημένης μου Έλβινας!

Γύρισε στο σπίτι του άποροφθιμένος απ' αυτή τη σκέψη. Και δοκίμασε μία ευχάριστη έκπληξη, βρίσκοντας στο ιατρείο του το Φράντς. Ο νέος ήταν χλωμός πάντα, αλλά δεν είχε πιά εκείνη την παραχαλσιμένη έκφραση, όπως άλλοτε. Υπήρχε στη φυσιογνωμία του κάτι γλυκό και καρτερικό, που έκανε έντυπωσι. Κοκκίνισε, βλέποντας το Τζούλιο. Τον πλησίασε και τούδωσε το χέρι. Υπάκουγε στις διαταγές της Τζέμας.

— Με πόση ευχαρίστηση σε ξαναβλέπω, άγαπητό μου παιδί! είπε ο Τζούλιο, σφίγγοντας του δυνατά το χέρι. Πώς πιά; Δυνάμωσες εντελώς;

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά.

— Άφησε τους τίτλους, σε παρακαλώ. Το ξέρεις πως θέλω να με θεωρήσεις σαν πατέρα σου.

Ο Φράντς, κατασυγκινημένος, δεν απάντησε. Ο Τζούλιο τον άγκάλιασε.

— Τό ξέρεις πως δεν πρόκειται πιά να παντρευτώ; του είπε.

Ο Φράντς χαμήλωσε τα μάτια του, για να κρύψει την ταροχή του.

— Μου το είπατε, απάντησε.

— Ποιός; Η αδελφή μου;

— Όχι. Η δεσποινίς Τσάσκα, που ήρθε να επισκεφθή τη θεία μου.

Ο Τζούλιο άνασκήρτησε.

— Σου εξήγησε και το λόγο που ματαιώθηκε ο γάμος μας;

— Μπ'— είπε απλώς πως φαινόσαστε τρομαγμένος για το βήμα, που επρόκειτο να κάνετε, και πως γι' αυτό μετανιώσατε.

Ο Τζούλιο άνδρανε, άνακουφισμένος.

— Αυτή είν' η αλήθεια, απάντησε με κάποια δόση πικρίας. Μόνο οι άνοητοι, οι τεμπέληδες, ή εκείνοι που δεν έχουν κανένα στον κόσμο, σκεπτονται στην ηλικία μου να παντρευτούν και να δημιουργήσουν οικογένεια. Έγώ όμως έχω ήδη την οικογένειά μου, κι' εγώ ή επιστήμη μου άπασχολεϊ όλες τις ώρες μου. Θά γινώμουν πολύ κακός σύζυγος και θάκανα δυστυχισμένη τη γυναίκα μου... Είμαι βέβαιος, άλλωστε, πως ή Τζέμα δε θα λυπηθή πολύ που τα χαλάσαμε.

Ο Φράντς θά ήθελε πολύ ν' άποφύγη αυτή τη συζήτηση, που του προκαλούσε μία κακοδιαθεσία... Εύτυχώς, άλλαξε θέμα ο γιατρός.

— Είδες την αδελφή μου και την Έλβινα; ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε ο Φράντς, κοκκινίζοντας. Και βρήκα τη δεσποινίδα πολύ καταβεβλημένη.

Ο Τζούλιο άνασκήρτησε. Άποροφθιμένος με τις διέξες του στενωχόριες, δε σκεπτότανε καθόλου την κορούλα του, που πρώτα βασίλευε μονάχη μέσα στην καρδιά του. Τα όνειρα της ευτυχίας, που είχε πλάσει για την Έλβινα, ξαναγύρισαν στο νου του.

— Ω, αν πετύχαινε!...

Κύτταξε το Φράντς, και για μία ακόμα φορά τού φάνηκε ο μόνος κατάλληλος για άντρας της κόρης του. Είχε καταλάβει πως την άγα-

πούσε και πως προσπαθούσε να κρατήσει κρυφό το δυνατό πάθος του.

Θυμότανε καλά πως τού είχε ύποσχεθή να φροντίση για την ευτυχία του, μόλις θά γινόταν ο ίδιος ευτυχισμένος. Μά τώρα που είχε γκρεμιστή το δικό του όνειρο, γιατί να καταστρέψη κι' εκείνο που είχε πλάσει ο νέος μαθητής του;

Ήταν σίγουρος πως θά εύσχεστίστανε κι' η Έλβινα. Δέ μιλούσε πάντα για το Φράντς με τρυφερότητα και συμπάθεια. Δεν είχε δείξει άμνηστία, στην άρρώστειά του;

Δεν είχε ξαναθυμηθή πιά το Βιτόριο. Η ιδέα πως ο γιός του Πρόσπερο είχε άλλες φιλενάδες, είχε φτάσει για να πνίξη αυτό το αίσθημα στη γέννησί του.

— Έτσι πιστεύε τουλάχιστον ο Τζούλιο...

— Έπιασε ξαφνικά τα χέρια του νέου άνδρα στα δικά του, τον τράβηξε στο ντινέι, και τού είπε με γλυκεία φωνή:

— Θέλεις να μ' άκούσης;

Ο Φράντς είχε γίνει κατάχλωμος.

— Είμαι στις διαταγές σας, απάντησε.

— Κύτταξέ με καλά μέσα στα μάτια... Ξέρεις τί πρόκειται να σου πω;

— Όχι, κύριε Τζούλιο, τραύλισε ο Φράντς.

— Πιστεύα πως, όταν ένας τίμιος νέος, σαν έένα άγαπή μιά κοπέλλα, που ο θετός πατέρας της είναι διατεθειμένος να τού προσφέρει την ευτυχία και βλέπει με καλό μάτι αυτό το γάμο, δε θάπρεπε να διατάση να τη ζητήσει για γυναίκα του.

Τα μάτια του Φράντς γέμισαν δάκρυα.

— Κλαίς, φίλε μου, συνέχισε ο Τζούλιο. Σε στενωχώρησε... Η μήπως γελάστηκα, και δεν άγαπάς την Έλβινα;

— Τη λατρεύω, κύριε Τζούλιο. Θάβινα και τη ζωή μου άκόμα γι' αυτήν! Άλλ' ή ευτυχία που όνειρευόσαστε, ο παραδείσιος που μου παρουσιάζετε, δεν είναι για μένα.

— Γιατί το λές, αυτό; Δεν είσαι ελεύθερος;

— Ό, ναι, κύριε... Υπάρχει όμως μία άσχημη πλευρά στη ζωή...

Ο γιατρός χαμήλωσε τη φωνή του:

— Έννοείς το μυστικό, που άφορά την οικογένειά σου; ρώτησε.

Ο Φράντς σήκωσε το κεφάλι του.

— Ναι, λοιπόν! φώναξε. Κι' είναι ένα μυστικό τόσο τρομερό, ώστε, όταν τού μάθετε, θά είσαστε ο πρώτος που θά μου άρνηθήτε την κόρη σας!

Αντί ν' άπάντηση, ο Τζούλιο σηκώθηκε ξαφνικά και πήγε ν' άνοιξη την πόρτα, που συνέδεε το ιατρείο του με τ' άλλα δωμάτια. Κύτταξε έξω, αλλά δεν είδε κανένα.

— Μου φάνηκε πως άκουσα βήματα στη δίπλανη κάμαρα, είπε, ξαναγυρίζοντας στη θέση του κοντά στο νέο. Μά γελάστηκα.

Και πρόσθεσε:

— Μιά και δε μάς άκούει κανείς τρίτος, μπορώ να μιλήσω ελεύθερα. Έχει κι' η Έλβινα ένα μυστικό στη ζωή της. Είναι κόρη μιάς τρελλής, που τη βρήκαν α-

ναίσθητη κοντά στην εξώπορτα του φρενοκομείου του Κολένιο, και πέθανε σ' αυτό. Πήρα τότε κοντά μου τη μικρή, την άγαπησα σαν πατέρα.

— Μά το μέλλον της με τούμαζε πάντα. Γιατί καταλάβαινα πως τη μέρα που θά έρωτευότανε κάποιον, κι' εκείνος, μαθαίνοντας την αλήθεια θ' άποτραβιδότανε για να μη — παντρευτή, το φοβερό αυτό χτύπημα θά τη σκότωνε.

— Ποιός είναι ο πατέρας της; Τό άγνωσ... Η μητέρα της είχε γραφί το στο βόλτο ενός ξενοδοχείου, όπου έμεινε μερικές μέρες, με τ' όνομα Μαίρη Βεργκάτο. Δεν ξέρω τίποτ' άλλο.

— Άπ' τις πρώτες τώρα μέρες, που σε γνώρισα και κατάλαβα πως είχες και συ ένα μυστικό στη ζωή σου, όνειρεύτηκα να σε δω άντρα της κόρης μου. Κι' όταν κατάλαβα πως την έρωτευόσουν, δοκίμασα τόση χαρά, που δε λέγεται!

Ο Φράντς ήταν τόσο άναστατωμένος, που μόλις μπόρεσε να τραυλίσει:

Κύριε Τζούλιο, θάπρεπε να σας ευχαριστήσω γονατιστός για την καλώςήν σας... που μου φαίνεται άκόμα μεγαλύτερη, γιατί δεν την άξίζω. Το μυστικό της θεής κόρης σας είναι άπ' τα πιο άπλά και εύκολοεξηγήτητα. Η μητέρα της θάταν κάποια δυστυχισμένη, που τρελλώθηκε γιατί την έγκατέλειψε ο φίλος της... Όλοι θά σκέπτονταν σαν μένα, κι' όποιοι θά την άγαπούσε και θά ήξερε θά χαρίσματος της, θάταν περιφανός να της δώσει τ' όνομά του.

— Μά εγώ, μ' έλο που λατρεύω τη δεσποινίδα Έλβινα, δε μπορώ να την παντρευτώ, γιατί το όνομα που φέρω είναι ψεύτικο! Το αληθινό μου είναι σκεπασμένο άπό μία κηλίδα άνεξέλεγκτη!

Ο Τζούλιο χλώμιασε. Ο Φράντς τό πρόσθε, κι' άσπότε συνέχισε:

— Θά σας τα πω όλα, έστ' κι' αν πρόκειται να με διώξετε ύστερα... Είμαι γιός ενός καταδικού, που πέθανε στην κρεμάλα!

Ο Τζούλιο ένοιωσε ιδρώτα παχυνμένο να βρέχη το μέτωπό του. Συνγνώριες τού φάνηκε πως ξανάκουσε ένα τρίζιμο κοντά στην πόρτα.

— Σάπα, μία στιγμή! είπε ταραγμένος.

Ξανακύτταξε την άλλη κάμαρα και τη βρήκε πάλι άδειαν. Ωστόσο, ή σύντομη αυτή διακοπή, τού είχε επιτρέψει να ξαναβρή κάπως την ηρεμία του.

— Ποιό έγκλημα έκανε, λοιπόν, ο πατέρας σου; ρώτησε το Φράντς.

— Σκότωσε τη μητέρα μου.

Ο Τζούλιο ένοιωσε πιο άνακουφισμένος. Τα μάτια του φωτίστηκαν.

— Άπό ζήλεια; φώναξε.

— Όχι. Για ν' άπαλλαγί άπ' αυτήν, γιατί είχε έρωτευή μιάν άλλη γυναίκα.

— Άκολούθησε σιωπή.

Ο γιατρός είχε τα μάτια του μισκλειστά, σά να συγκεντρωνότανε στον εαυτό του. Δυσ ρυτίδες ήταν χαραγμένες στις άκρες των χλωμών χειλιών του.

Ξαφνικά, κάποια σκέψι έκαμε να χαμογέλαση και πάλι το πρόσωπό του. Άνοιξε τα μάτια του και κύτ-

ταξε το Φράντς, με ματιά βαθειά, φλογερή.

— Τό ίδιο κάνει, φώναξε. Τό μεγαλύτερο έγκλημα τού πατέρα σου ήταν τό πάθος του για μία άνάσιν γυναίκα που τον έσπρωξε στο κακό. Και τόν δικαιολογώ.

— Είσαι νέος, έσύ, παιδί μου. Δεν ξέρεις άκόμα τα μαρτύρια τού έρωτα, δεν καταλαβαίνεις πως μία γυναίκα μπορεί ξαφνικά να δημιουργήση, άπό ένα τίμιο άντρα ή άπό ένα παλιάνθρωπο, ένα ήρωα ή ένα έγκληματία! Για μένα, ο πατέρας σου δεν είναι ένοχος, αλλά μάρτυς. Κανείς δε μπορεί ν' άγωνιστή με τόν έρωτα, να τόν άποφύγη. Φυτρώνει μονάχος του, έπιτακτικός κι' άκατανίκητος. Κύτταξε τα ζωα...

Ο Φράντς τόν διέκοιμε:

— Μά ή ύπεροχή τού ανθρώπου, όπως έχετε πη και σεις τόσες φορές, συνίσταται στο να ξερά να κυριαρχή, στα αισθήματά του.

— Όραία είν' αυτά τα λόγια, όσο δε βρίσκόμαστε άντίκυρ στην πραγματικότητα, και τό αίμα κυλάει ήσυχα στις φλέβες μας. Όταν όμως ζεσταθή και βράση, όλες οι άγαθές προθέσεις μας εξαφανίζονται... Άκόμα κι' ο πιο ψυχρός, ο πιο άπαθής άνθρωπος, όταν κυριαυθή άπ' το πανίσχυρο αυτό αίσθημα, γίνεται ίκανός για τό κάθε τι...

— Συγχωρώ, λοιπόν, όλα τα έγκλήματα, που προκαλεί ο έρωας. Γιατί πιστεύω πως, τις στιγμές εκείνες, ο άνθρωπος δε λογικεύεται πιά, άλλ' ενεργεί μονάχη με τό ένστικτο τού ζωού, που φοβάται μην τού ξεφύγη ή λεία του... Έπομένως, φίλε μου, δεν έχω κανένα λόγος να σου άρνηθώ το χέρι της Έλβινας, γιατί ή καταδική τού πατέρα σου δεν έχει τίποτα τό άτιμωτικό, τώρα που ξέρω την άρχική ατία της.

Ο Φράντς δε μπορούσε να πιστέψη στ' αυτιά του. Όταν άπάσε ο Τζούλιο, δε βρήκε να πη λέξ. Έβγαλε και πάλι τα κλάματα. Άλλά τώρα έκλαιγε άπό χαρά...

— Έπειτα άπ' αυτό τό έσπασμα, έφερε το χέρι τού Τζούλιο στα χείλη του και τού είπε με άξιόπρεπεια:

— Άν ή Έλβινα δεχθή να γίνη γυναίκα μου, θά περάσω όλη τη ζωή μου ευχαριστώντας την και κάνοντας την ευτυχισμένη, όπως τ' άξίζεις... Πριν όμως μιλήσω μαζί της, θέλω να σας δώσω να διαβάσετε ένα χειρόγραφο, που μου άφησε ή μητέρα μου. Θά βρείτε σ' αυτό όλη την ιστορία της οικογένειάς μου, για να μη νομίζετε μία μέρα πως σας γέλασα. Άν, άφού τό διαβάσετε, εξακολουθήσετε νάχετε την ίδια γνώμη, θά σας ζητήσω γονατιστός να με θεωρήσετε σαν παιδί σας... κι' αν μου ζητήσετε όλο μου τό αίμα, θά σας τό δώσω!

Ο Τζούλιο έσφιξε στην άγκαλιά του τό νέο, κατασυγκινημένος.

— Έγώ θάμαι πάντα ο ίδιος για σένα, τόν βεβαίωσε. Τίποτα δε μπορεί ν' άλλάξη τις άποφάσεις μου. Και σου επιτρέπω, άπ' αυτή τη στιγμή κιόλας, να μιλήσης στην Έλβινα μου.

Η φυσιογνωμία τού Φράντς αλλοιώθηκε. Νά μιλήση στην άγγελική εκείνη κοπέλλα, που λατρευε, ενώ ή ψυχή του ήταν άκόμα άναστατωμένη, ή καρδιά του χτυπούσε σά να πηγάνε να σπάση, κι' ή συγκίνησι τού έσφιγγε τό λαιμό!...

— Έτρεμε τόσο, που τό πρόσθε ο γιατρός και τόν ρώτησε:

— Φοβάσαι;

— Αυτή τη στιγμή, ναι. Άφιστε να συνέλθω λίγο... Νοιώθω άκόμα την ανάγκη να κλάψω, να μείνω μόνος... Θά ξαναρθω αύριο.

Ο γιατρός δεν επέμεινε. Τού σφίξε το χέρι και τόν άφησε να φύγη.

Μόλις είχε βγή ο νέος άπ' τό γραφείο, μπήκε άπ' την άλλη πόρτα ή Άννα.

— Ά, γύρισε; είπε στὸν άδελφό της. Γιατί δεν ήρθε να φάς;

— Είχα να μιλήσω πρώτα στο Φράντς.

— Μπορούσε να τόν προσκαλέ-

σης κι' αυτόν.

— Δεν τό σκέφτηκα... Έλα, πάμε. Που είναι ή Έλβινα;

— Ήρθε και με είδοποίησε πως είχες φτάσει στο σπίτι, αλλά δε θέλησε να σ' ένοχλήση, γιατί ήξερε πως σε περίμενε ο Φράντς στο γραφείο σου... Κι' ύστερα, δεν είναι πολύ καλά, ή καυμένη, αυτές τις τελευταίες μέρες. Σήμερα είχε έντονο πονοκέφαλο, και τώρα έχει πλάγασει λίγο κι' έχει άποκοιμηθή. Άς την άφίσουμε ήσυχη.

— Έχει πυρετό;

— Όχι. Άγγιξα τό μέτωπό της. Είναι δροσερότατο... Ίσως όμως να στενωχώρηκε λίγο, μαθαίνοντας πως ματαιώθηκε ο γάμος σου και πως δεν έπρόκειτο πιά να ξαναδθί τη Τζέμα.

— Καλά, καλά, θά παρηγορηθή, είπε ξερά ο γιατρός. Πάμε να οθμε. Άπ' τα μάτια του είχε περάσει ξαφνικά μ' έσπασμα θυμού.

Άννα φοβήθηκε και σώπασε. Άννα άκούσε και σάπασε. Φύγανε, αμίλητοι. Ύστερα ο Τζούλιο γύρισε σιγά-σιγά τό πόμολο, φωνάζοντας συγχρόνως

— Άννα ήταν πάντα μονάχη. — Πώς πάει ή Έλβινα; τη ρώτησε. — Καλέ. Μπήκα κατά τις 3 στην κάμαρά της και τη βρήκα να κοιμάται άκόμα. — Ο Τζούλιο άνησύχησε, δίχως να ξέρη τό γιατί. — Παραξένοι! φώναξε. Θά πάω κι' εγώ να τη δω. — Άννα τόν άκολούθησε. — Άννα τόν κάμαρας ήταν κλειστή. — Ο Τζούλιο γύρισε σιγά-σιγά τό πόμολο, φωνάζοντας συγχρόνως

— Άννα ήταν πάντα μονάχη. — Πώς πάει ή Έλβινα; τη ρώτησε. — Καλέ. Μπήκα κατά τις 3 στην κάμαρά της και τη βρήκα να κοιμάται άκόμα. — Ο Τζούλιο άνησύχησε, δίχως να ξέρη τό γιατί. — Παραξένοι! φώναξε. Θά πάω κι' εγώ να τη δω. — Άννα τόν άκολούθησε. — Άννα τόν κάμαρας ήταν κλειστή. — Ο Τζούλιο γύρισε σιγά-σιγά τό πόμολο, φωνάζοντας συγχρόνως

Ευπτήρεις

1-20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ

την κοπέλα με τ' όνομά της. Άλλα δεν πήρε απάντηση. Άκόμα πιο ανήσυχος, μπήκε στην κάμαρα και κούνησε προς το άσπρο κρεβάτι της Έλβινας. Ήταν άδειο, αλλά το στρώμα διατηρούσε ακόμα το αποτέλεσμα του κορμιού της.

Η Άννα είχε σαστίσει. — Πού μπορεί να πήγε; φώναξε. Στοίχηματίσω πως κρύβεται κάπου, ή κατεργάρα, για να μάς βάλει στον κόπο να ψάξουμε... όπως όταν ήταν μικρό παιδί.

Ο Τζούλιο δεν απάντησε. Είχε δει πάνω στο γραφείο της νέας ένα χαρτί διπλωμένο στα τέσσερα. Μια υποψία του τρύπησε την καρδιά, σά μαχαίρι.

Άρπασε το χαρτί με τρεμάμενα χέρια, τ' άνοιξε και διάβασε βιαστικά:

«Αγαπητέ μου μπαμπά και πολυαγαπημένη μου θεία,

Συχωρέστε με που σάς άφηνω και φεύγω, μα είν' ανάγκη! Πρέπει να σώσω μια ζωή πολυτιμότερη απ' τη δική μου. Άν διστάσα, θα μου φαινόταν πως είμαι ένοχος.

«Υποφέρω πολύ, αλλά ο Θεός θα μου δώσει τη δύναμη ν' αντέξω στον πόνο του χωρισμού σας.

«Δε θέλω να παντρευτώ το φράντς. Ο γάμος της κόρης μιάς τρελλής με το γυίο ενός κρεμασμένου, μου φαίνεται τόσο τερατώδης, ώστε επαναστατεί όλο μου το είναι. Θα προτιμούσα να πεθάνω... Μα έχω έναν άλλο σκοπό στη ζωή μου. Θα ζήσω, λοιπόν, για να μην έχετε τύψεις και για να μπορώ να προσευχώμαι πάντα για σας.

«Σας φιλεί και τούς δυό, η κόρη σας, και σάς εξορκίζει να μη την καταραστήτε. Έσθ' ο ίδιος δεν είπα, μπαμπά, ότι συγχωρείς κάθε σφάλμα που υποφύρει ο έρωτας;

«Έλβινας».

Η Άννα είχε δει τον αδελφό της να παίρνει το χαρτί, να το διαβάζει. Τον είχε δει ν' αλλάζει ξαφνικά χρώμα, να παίρνει άγρια έκφραση, να γουρλώνει τα μάτια του, που λάμπανε σαν αναμμένα κάρβουνα... Τον άρπασε απ' το μπράτσο, τρομαγμένη.

— Τζούλιο, για το Θεό! Τι έπαθες; Τι συμβαίνει; φώναξε. Έκείνος την κούταξε, κι ύστερα απάντησε, ξεσπώντας σ' ένα σπριγγό, τρομερό γέλιο:

— Όλες ίδιες είναι!... Φαίνεται η άδωότητα προσωποποιημένη, κι όμως την έτρωγε το σκουλήκι του κακού... Μπορεί να την ανάθρεψα εγώ, μα είναι κόρη της μητέρας της... της καταραμένης! Χά, χά, χά!

Πέταξε στην αδελφή του το χαρτί κι έφυγε τρέχοντας, αφήνοντας πίσω του την τρομερή ήχώ του σπασμωδικού κείνου γέλιου, που πάγωνε το αίμα όποιου τ' άκουγε.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΜΕΡΟΥΣ

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Μετώκησε 55ος Χαρ. Τρίκπου 10. Τηλ. 612.515. Ώραι επίσκεψης 11—1 και 5—7.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ

Πειραμαμένοι, ειδικοί δι' έρευνας — πληροφορίας επί πάσης φύσεως ιδιωτικών εμπιστευτικών υποθέσεων, γάμων διαζυγίων, επιτηρήσεως ανήλικων, αναζητήσεως πραγμάτων ή πλοκάμων κλπ. Διεύθυν. Γραφείον Πληροφοριών «ATHENS» Παρισίου 2 (πλ. Κλαυδίου), τηλ. 27.709. Την σοβαρότητα των εργασιών μας έγγραφται η πολυτής ευδίκαιος δημοσία πρόθυμότητάς μας.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΧΩΝΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' έκάστην 9—3. Τα άπογεύματα μόνον επί συνεντεύξει. Χαρ. Τρίκπου 113. — Τηλ. 613.610. Οΐ κία 70.752.

ΘΕΣΑΥΡΟΛΟΓΙΟ

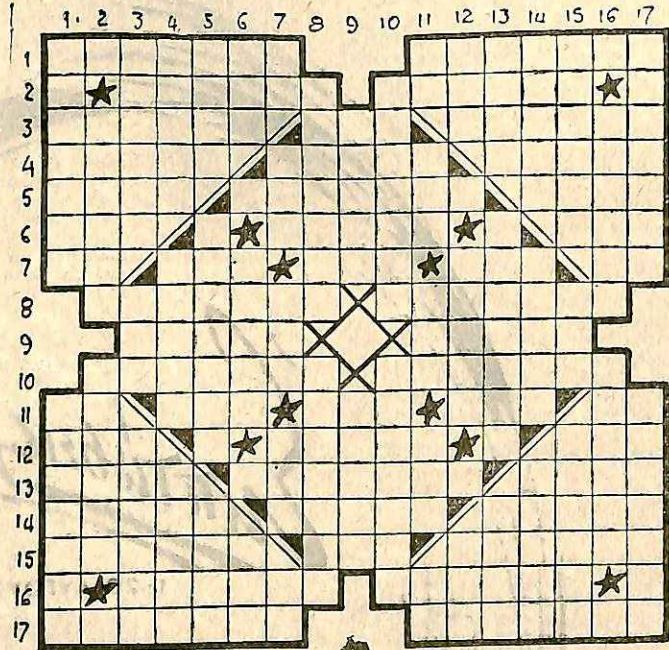
ΑΡΙΘΜΟΣ 861

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 Όρημικά, έθια. — Κάθισμα για πολλά άτομα.
- 2 Έπικίνδυνος γιατί μεταδίδει μικρόβια. — Μέρος του πλοίου.
- 3 Μονάς της αεροπορίας. — Διπλάσιος σχηματίζει επικίνδυνη μυτία. — Το μικρό δνομα διεθνούς φήμης Έλληνίδος καλλιτέχνιδος.
- 4 Είναι εύνητος. — Πρωτεύουσα χώρας της Β. Αφρικής. — Αρ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1 Ακατάστατος, μα και ακάθαρτος. — Υποβάλλεται σε άνωτερο.
- 2 Αρχιτεκτονικός ρυθμός του 16ου μέχρι 18ου αιώνας, γεμάτος θεατρικότητα. — Απαίσιος κακούργος (μεταφ.).
- 3 Ηρωίς του Σαίξπηρ. — Άπαντα. — Έχουν σχέση με μια χώρα της Ανατολής (ουδ.).

- 1 χαριστήρι πόλις στα παρόγια της Φοινίκης, η σημερινή Σαΐδα.
- 2 Σύνθετος όλες τις λέξεις. — Χρονικό διάστημα. — Νεκρός.
- 3 Έβασική άνωμάλα. — Σκληρό, άμεικτο. — Ηρωσ του Κορνέι που τον ξαναζωνάνεψε τελευταία ο κινηματογράφος.
- 4 Έγνός (μπροστά σε α ή τ). — Ανηθικά. — Πρόθεσι και άρθρο.
- 5 Διθόγγος. — Μιά των Κυκλάδων. — Μοναδικό. — Αρχή συμπεράσματος. — Αναφορική άνωμα.
- 6 Κατοική ζώων. — Μιά των Κυκλάδων.
- 7 Ένας από τους μαθητές του Χριστού. — Έίδος υφάσματος.
- 8 Έλλην καπνοβιομηχανός. — Τρεξ θεότητες της μυθολογίας να υπερασπίση την πατρίδα.
- 9 Οι Ρώσοι τον έχουν θεοποιήσει. — ... Μαρία; η καρδέλα του Κολόμβου.
- 10 Έλλην έκδοτης. — Αρχαία χώρα μεταξύ Εσφράτου και Τίγρητος, καλούμενη και Βαβυλωνία.
- 11 100 τετραγωνικά μέτρα. — Στη χώρα αυτή έθισκόταν το χρυσόμαλλο δέρας. — Έχουν το ίδιο μέγεθος (ουδ.). — Λίμνη της Β. Αμερικής. — Άνεστραμμένη νότα.
- 12 Μάρκα αυτόκινητό. — Παράσιτο, πλο γνωστό ως τσιμπούρι. — Αρχικά Τραπεζίς.
- 13 Μύτη βελόνας. — Έπηρεάζει αισθητά τους θεατές του θεάτρου και του κινηματογράφου. — Ανατολίτικο άνδρικό όνομα.
- 14 Έγκλημα. — Εύρωχρα. — Όμάς ναυτών σε ειδική ύπηρεσία στην έθρα.
- 15 Θεός των άρχαίων Αιγυπτίων. — Γάλλος συγγραφέας. — Κωπλάτης.
- 16 Μικρός στο άνάστημα. — Η μητέρα του Διονύσου.
- 17 Ευχάριστος, άγαπητός (άρχ.). — Χρειάζεται γερά δόντια.

Η λύσις του 860 στη σελ. 66

ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΩΝΤΑΙ ΟΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΔΕΙΣ

Μ' ένα τηλεφώνημα σώζονται τα θύματα

ΠΡΙΝ από λίγες μέρες, δημοσιεύθηκε στις αθηναϊκές έφημερίδες μια τραγική είδησι: Κάποια μητέρα, σ' ένα μακρινό χωριό, ένοχλημένη απ' τα κλάματα του μικρού παιδιού της, θέλησε να του δώσει να πιη πορτοκαλάδα, για να το ησυχάση. Κατά λάθος όμως, του έδωσε ένα δηλητηριώδες έντομοκτόνο, που το φύλαγε σε μια μπουκλά ομοία με της πορτοκαλάδας. Καί, καθώς δεν υπήρχε στο χωριό γιατρός, για να του προσφέρει τις πρώτες βοήθειες, το άμειρο παιδάκι πέθανε με φριχτούς πόνους, μπροστά στα μάτια της μητέρας του, ενώ το μεταφέρανε στην κοντινότερη πόλη!

Δυστυχώς, τα περισσότερα αυτά δεν είναι καθόλου σπάνια. Οι περιπτώσεις δηλητηριάσεως μικρών παιδιών παρουσιάζουν μια άησυχαστική αύξησι σ' όλο τον κόσμο. Αυτό όφείλεται στο ότι χρησιμοποιούνται τώρα στα σπρίτσια εκατοντάδες νέα προϊόντα: υγρά καθαρισμού, έντομοκτόνα, κλπ. Έξ άλλου, μένουν άθεμμένα από τις άπρόσεχτες μητέρες διάφορα χάπια. Τα παιδιά τα βρίσκουν και τα καταπίνουν, νομίζοντας τα για έσχατονα.

Σε τέτοιες πηλ, άνεκτιμής θοή, θεα μια ειδική ύπηρεσία, που έχει ιδρυθή στη Γαλλία. Λέγεται αγγλικών Ιατρικών Κέντρον και είναι εγκατεστημένη στο Παρίσι, στην όδ. Φαμπουρ.

Δεν περιορίζει όστόσο την εύεργετική δράση της στη Γαλλία μονάχα. Δεν περνάει μέρα, χωρίς να πάρη επείγουσα τηλεφωνήματα απ' όλα τα μέρη της Εύρώπης, που της ζητάνε να καθορίση ένα άγνωστο δηλητήριο ή να υποδείξη το κατάλληλο αντίδοτο — αν υπάρχει.

Οι ειδικοί επιστήμονες που την άποτελούν, έχουν άποδεχθή ως τώρα αξίαι της φήμης τους, σε κάθε περίπτωση — μολοντί παίρνουν κάποτε μέχρι έκαστο τηλεφωνήματα την ήμερα.

Πολλές φορές, όπως είπαμε και πιο πάνω, αυτός που τηλεφωνεί δεν ξέρει το είδος του δηλητηρίου που πήρε το θύμα. Τελευταίως, στη Βρετανία, ένας νέος έπικρίρησε ν' αυτό-εξαγωγή, γιατί τον είχε παραστήσει η άναγκασμένη του. Το δηλητήριο που πήρε, άρχισε να τρώη τον σωραστικό του. Άλλ. ο γιατρός δεν ήταν σε θέση να το άναγνωρίση, και τηλεφώνησε στο Ιατρικό Κέντρο.

Πάρτε ένα κομματάκι άσπρο στυλόχαρτο, του σύστησε ο ειδικός, και τρίψετε την άκρη του πάνω στη γλώσσα του θύματος. Ύστερα ελάτε να μου πητε τι έλέπετε.

Ο γιατρός έαναγύρισε έπειτα από ένα λεπτό.

Το στυλόχαρτο πήρε ένα χρώμα κίτρινο προς το πορτοκαλί, είπε. — Ά, τώρα ξέρουμε τι δηλητήριο πήρε το θύμα, έθλωσε ο ειδικός. Καί υπέδειξε άμέσως το αντίδοτο.

Τόνισε μάλιστα στο γιατρό να μη χάση ούτε λεπτό, γιατί το δηλητήριο σ' άρχιζε σύντομα να επιδρά στο νευρικό σύστημα.

Έκείνος άκόλουθησε τις οδηγίες, κι ο νέος γλύτωσε. Έπείτα απ' αυτό, γιατρεύτηκε συγχρόνως και... άπ' τον άπτο, ιρωτά του!

Ένα άπ' τα περιεργότερα τηλεφωνήματα, που πήρε τελευταίως το Ιατρικό Κέντρο, προερχόταν από ένα γαλλικό πλοίο, κι είχε στάλη με τον ασύρματο.

Κάποιος απ' τους ναύτες του πλοίου έλεγε πιάσει κάποια ψάρια, ενώ το σκάφος ήταν άγκυροβολημένο σ' ένα λιμάνι της Μπαγασκάτης. Ύστερα, όταν συνέχισαν το ταξείδι τους, ο μάγειρος του πλοίου μαγειρέψε μερικά απ' αυτά. Όσοι το φάγανε λοιπόν, πάθαινε όξεία δηλητηρίαση.

Όταν έπικοινωνήσαν με το Ιατρικό Κέντρο, άναφέρανε στο γιατρό ότι το πρώτο άπ' τα ψάρια έκείνα είχε σκάσει σαν μπαλόνι, όταν το έβγαλαν απ' το νερό.

Αυτός τους έξήγησε τότε πως έπρόκειτο για ένα σπάνιο είδος ψαριού, πολύ δηλητηριώδους. Έδωσε στον πλοίαρχο τις άπαιτούμενες οδηγίες για τα φάρμακα που έπρεπε να μετανεύρηθη, κι έτσι σε λίγες ώρες οι ναύτες ήταν τελείως καλά.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΠΑΘΑ, από την Παλαιοκατούνη, Μεσολογγίου, άπέκτησε ήδη τους πρώτους θαυμαστές με τη δημοσίευσή και μόνο της φωτογραφίας της, στη σελίδα του Διαγωνισμού μας.

Ο ΑΛΕΚΟΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ από τη Νέα Νικηφεία, Βεργίας, μάς στέλνει τη νεώτερη αυτή φωτογραφία του για να την προσέσωμε στην καρτέλα της συμμετοχής του.

Ο ΝΙΚΟΣ ΦΑΡΡΑΟΣ (17 χρόνων), από την Πάτρα, είναι ένας από τους νέους υποψηφίους, με τον όποιον έπλουτίσθη προσφάτως "Άλμπουμ των Πατρών.

Ο ΛΕΩΝ ΠΑΡΙΣ (Δημήτριος Κ.), από την Άθήνα, έχει μια έσχαρη, στη άδυναμία για τη φωτογραφία αυτή, στην όποια πήρε ένα ύφος, που θυμίζει πολύ Μάρλον Μπράντο.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΥ — ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

Έπειδή η Φίνος—Φίλμ χρειάζεται μερικές φορές επειγόντως ύποψηφίους του Διαγωνισμού μας για να πάρουν μέρος στο γύρισμα σκηνών των διαφόρων έργων της, παρακαλούμε τις άναγνώστριες και τους άναγνώστες μας, που έχουν δηλώσει συμμετοχή στο Διαγωνισμό και διαμένουν στην Άθήνα, να μάς δώσουν, έφ' όσον δεν τ' έπραξαν μέχρι στιγμής, τον αριθμό του τηλεφώνου τους, ή ένα αριθμό στον όποιο να μπορούμε να τους εϊδοποιούμε σε περίπτωση άνάγκης.

Παρακαλούμε έπίσης όσους από τους ύποψηφίους έλαξαν ή πρόκειται ν' έλλάξουν τόπο διαμονής, τόσο στην Άθήνα, όσο και στην έπαρχία, να μάς κάνουν άμέσως γνωστή τη νέα τους διεύθυνσι.

Τώρα, που έληξε η παρουσίασι των ύποψηφίων Άθηνών και Πειραιώς στους Εισηγητές του Διαγωνισμού μας, άρχισε και συνεχίζεται με γοργό ρυθμό η εξέτασι του Άλμπουμ των ύποψηφίων από την έπαρχία.

Οι Εισηγηται εξέταζον προσεκτικά τις φωτογραφίες και τα γράμματα των ύποψηφίων και βάσει των συμπερασμάτων, που έξαγουν, θα καταστρώσουν ένα πρόγραμμα, προκειμένου να έπισκεφθούν τις πόλεις, όπου υπάρχει αξιόλογος αριθμός ύποψηφίων.

Στο μεταξύ διευκλύνουμε τους περαστικούς από την Άθήνα άναγνώστες μας, που διαμένουν στην Έπαρχία και δώσαμε την έγκαιρία σε πολλούς απ' αυτούς να έπωλεθηθούν της παραμονής τους στην πρωτεύουσα, για να παρουσιαστούν στον Εισηγητή. Αυτό θα συνεχιστή και στο μέλλον, έφ' όσον φυσικά, το έπιτόε-πουν τα χρονικά όδια της έδώ παραμονής των ύποψηφίων.

Εισηγηται είναι οι καθηγηται της «Άνωτάτης Σχολής Κινηματογράφου» κ' Έλευθέριος Σιάσкас και κυρία Δέσποινα Τσούκα-Ρίτσου, η όλη δε διαδικασία γίνεται υπό την καλλιτεχνικήν έπισταία του ίδιου του Έθνικού Διευθυντού της κ. Νικολάου Ίωαννίδη - Βαυδάκα.

Η «ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ» ίδρυσε δυό πρώτα παρτήματα, ένα στη Θεσσαλονίκη και ένα στις Πάτρας, τα όποια θα έξυπηρετήσουν έπί τόπου τους ύποψηφίους του Διαγωνισμού μας κατοίκους των πόλεων αυτών.

Τα μέλη της Έξεταστικής Έπιτροπής, που θα κρίνουν άκόλουθως όσους έπιτύχουν, είναι κα' άλαβητική σειρά τα έξης:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΩΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ
(Ίταλος όπερατέρ)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΚΗ ΔΑΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ
(Σκηνοθέτης)
ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΛΑΤΕΡ
(Άγγλος όπερατέρ)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ
ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ

Αυτό δε σημαίνει ότι άποκλείεται να παίξουν στον κινηματογράφο, όσοι δεν κριθούν από την εισηγητή αξίαι να παρουσιαστούν μπροστά στην έπιτροπή. Οι φωτογραφίες των τελευταίων θα παραμείνουν στο Άλμπουμ, τα όποια ο «Θησαυρός» θα έχη πάντοτε στη διάθεσι των καλύτερων σκηνοθετών του έλληνικού κινηματογράφου, που θα μπορούν όποιαδήποτε στιγμή ζελήσουν να τα συμβουλευτούν και να βρουν μέσα σ' αυτά το πρόσωπο, που τους χρειάζεται για ένα όποιοδήποτε όλο στο φίλμ που προετοιμάζουν.

Ηδη, πριν άκούη ο Διαγωνισμός υπή στην τελική φάσι του, δεκάδες άναγνωστριών και άναγνωστών μας πήραν μέρος στο γύρισμα διαφόρων ταινιών, που παράγει η «Φίνος—Φίλμ». Μερικές ύποψηφίες μάλιστα κατόρθωσαν, κατά τα γυρίσματα αυτά να διακριθούν και ν' αναλάβουν πιο σημαντικούς όλους.

Το κλείσιμο αυτό του Διαγωνισμού μας δε σημαίνει ότι δε θα προθυμοποιηθούμε να βοηθήσουμε στο μέλλον τους άναγνώστες και τις άναγνώστριες μας, που θα έκδηλώσουν την έπιθυμία να παίξουν στον κινηματογράφο.

Οι όροι συμμετοχής παραμένουν και στο μέλλον οι ίδιοι για τους ένδιαφερομένους.

- 1) Θα βγαλουν δυό καθαρές φωτογραφίες σε σπλην κασεττά, έλαβη ένα κεφάλι ή υπόστο και μια όλόσωμη.
- 2) Στην έπιστολή, που πάλει να είναι έναγνώστη και ναυμένη πάντα από τον ίδιο των άποστολέα, να αναφέρονται οι γνώσεις του (σολικές σπουδές και τυγόν έξενες γλώσσες, μουσική, γοός κλασσικός ή υντέρρος, κολύμπι, ποδήλατο, σκι σπορία, κλπ.) άπαραιτήτως δε και η ηλικία.
- 3) Θα έσωκλείσουν τις φωτογραφίες στο γράμμα και θα το στείλουν στα γραφεία του «Θησαυρού». Δοξαοσάντων 4. (4ος όσος) Άθήνα (Τμήμα Κινηματογραφικού Διαγωνισμού), γωρίς άλλη έπιείση.

Και μια προειδοποίησι για τους άναγνώστες μας, που διαμένουν στην έπαρχία: Τους παρακαλούμε ν' άποφύγουν κάθε περιτή μετακίνησι και άλληλογραφία. Θα πληροφορηθούν έγκαιρώς από τη σελίδα αυτή την ήμερα, που οι άρμόδιοι θα έπισκεφθούν και τη δική τους πόλη.

(Στη σελίδα 69 ή άλληλογραφία του Διαγωνισμού μας)

Η ΜΕΤΑΞΟΥΛΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ (15 χρόνων) από τη Θεσσαλονίκη, είναι ψηλή (1 μ. 63), μελαχροινή, έχει μεγάλη καστανά μάτια και όνειρεύεται να γίνη ηθοποιός.

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΤΣΙΠΠΑΝΟΣ (Τόνυ Ρ.), μάς έστειλε τη φωτογραφία αυτή από τη Σύρο, λίγο πριν άναχωρήση για το Μονακό. Να μάς έαναγράψη, όταν θα έπιστρέψη.

Ο ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΦΕΠΑΡΑΣ, άπό την Παλαιά Κοκκίνη, Πειραιώς, πιστεύει πως το ταλέντο του θα τον έσπηση ν' άνδριχθή σιντομα σ' ένα λαμπρό άστέρι.

Ο ΣΠΥΡΟΣ ΜΠΟΥΓΟΥΣ, από την Άγία Σοφία, Πειραιώς, έλπίζει χωρίς στο Διαγωνισμό μας να γλιέ ένα από τα άριανά άστέρια του έλληνικού κινηματογράφου.

Η ΜΠΡΑΓΚΙ Μπέν Αχμέτ έπαιζε με το μικρό ζαρκαδί της, πάνω στην ταράτσα της. Ζούσε σχεδόν φυλακισμένη, στο σπίτι της, εκεί στο κέντρο της συνοικίας των Ιθαγενών, όπως όλες οι γυναίκες των Αράβων. Ο πατέρας της πουλούσε μεταξωτά υφάσματα στα πλουσιότατα.

Γέλασε, δείχνοντας τα κάτασπρα δόντια της, έδιωξε πάνω απ' τα πόδια της το ζαρκαδί με τα μεγάλα στρουγγυλά ματία, σηκώθηκε και πήγε ως το πεζούλι της ταράτσας, για να ρίξει μια ματιά στο δρόμο.

Ένας αξιωματικός των σπαχ-δων περνούσε απ' έξω. Κάθε μέρα, διέσχισε όλη την πόλη, για να φτάσει ως εκεί, την ίδια ώρα πάντα.

Η Μπραγκί γονάτισε για να μη φαίνεται, και τον κύτταξε, μισοκρυμμένη πίσω απ' τα πεζούλια. Μια αξιωματικός σήκωσε το κεφάλι του και τη είδε. Έκείνη τραβήχτηκε τότε πίσω, θυμωμένη, και ζήτησε απ' τον Άλλαχ να τιμωρήσει αυτό το αγένιο του σκύλου. Συχαίνονταν πολύ τους «βρωμόφραγκους», κι' άς μην τους ήξερε. Τους συχαίνονταν από ατσίδισμο, γιατί ο πατέρας της, τ' αδελφά της, ακόμα κι' ο άντρας της μεγαλύτερης αδελφής της, ο Σαλάχ Μπελκασέμ, τους συχαίνονταν όλοι...

Ο αξιωματικός άπομακρύνθηκε. Κι' η Μπραγκί ξανάρχισε τα παιχνίδια με το ζαρκαδί της κι' έσκολοφόσε να γελάει, ως τη στιγμή που άκούστηκε απ' την κορφή του γειτονικού μινάρε ή φωνή του μουεζίν...

Ήταν 15 χρονών η Μπραγκί, δμορφή σά λουλούδι. Δεν είχε στο μέτωπο και στο πηγούνι της κανένα στίγματισμο, απ' αυτούς που συνήθιζε η φυλή της. Τα γυνάρ της μπράτσα, γεμάτα βραχιόλια, ήταν στρουγγυλά κι' αρμονικά, και τα χέρια της άσπρα σαν το αλάδα-στρο. Καθώς έτρεχε της έφυγε το ένα της πασούμι, και το μικρό ποδαράκι της με τα δμορφα δαχτυλάκια σημάτισε ένα ροδίνο λεκέ πάνω στις άσπρες πλάτες της ταράτσας.

*

Η πολιτεία είναι βουλη. Το μεσημερι βαραίνει πάνω στους ανθρώπους και στα άψυχα. Η Μπραγκί ονειροπολεί τώρα, κυττάζοντας τη θάλασσα κι' άκούγοντας τα κυματάκια, που έρχονται να χαιδέψουν την καφή άμμο...

Μια φωνή την έκανε ξαφνικά να τιναχτεί:

— Μπραγκί!... Μπραγκί!... Φόρεσε άμέσως το πεδίο της κι' άρχισε να τρέχει, μαζί με το ζαρκαδί της, φοβισμένη.

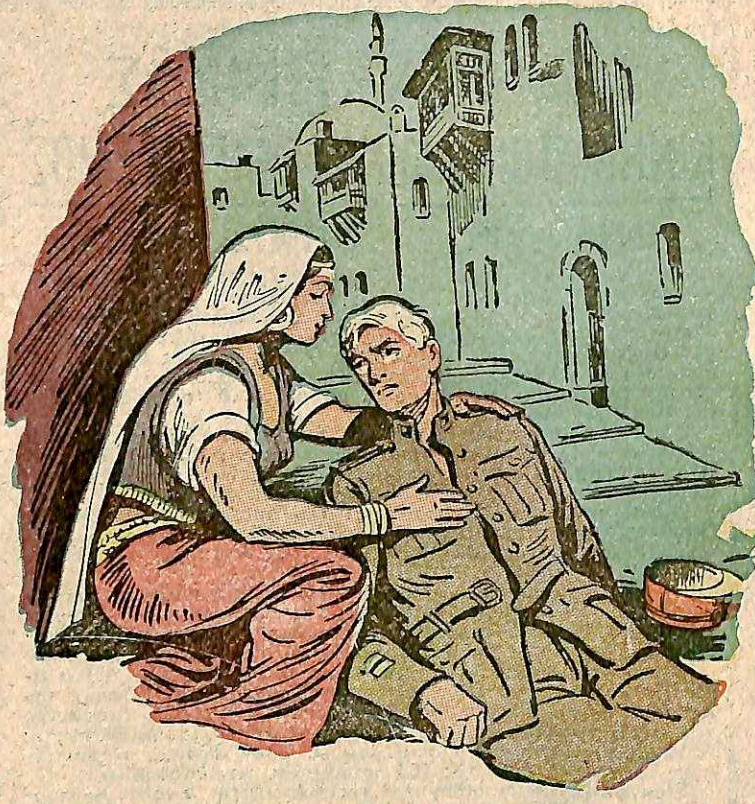
Ω, αυτό το ζαρκαδί!... Ο Σαλάχ Μπελκασέμ δε μπορούσε να το υποφέρει. Μία η Μπραγκί πολύ λίγο νοιάζονταν γι' αυτό. Άδιαφορούσε για τα λόγια του γαμπρού της, γελούσε κι' άκολουθούσε πάντα το συντροφικό των παιχνιδιών της.

Ο Σαλάχ ένοιωσε άσπονδο μίσος για το ζαρκαδί. Δε μπορούσε να το υποφέρει όταν πηδούσε πάνω στα ντιβάνια, ή στρουγγυρίζει γύρω απ' το χαμηλό τραπεζάκι, τραντάζοντας τα φυτάρια με το τσάι της μέντας, που βρίσκονταν πάνω σ' αυτό, με κίνδυνο να τα πετάξει χαμώ.

Εκείνο που δεν του συγχωρούσε κυρίως, ήταν, ότι το λάτρευε, του μιλούσε γλυκά, δίνοντας του χάλια καϊδεωτικά επίθετα. Καί, ζήλευε τρομερά αυτό τον άνεπιθυμητο «έφιτο», γιατί έμπόδιζε ένα ξεμοναχισμό του με τη Μπραγκί, που την ποθούσε κρυφά!

Ένω το ήλιοβασιλευσε ρόδιζε τον ούρανο, ο Σαλάχ ανέθηκε σιγά-σιγά στην ταράτσα. Η Μπραγκί βρισκόταν τώρα μαζί με τις άλλες γυναίκες του σπιτιού. Το ζαρκαδί ήταν μονάχο του.

Ο Σαλάχ το ζήγωσε. Άλλ' αυτό το έβλεπε, με μια άπότηνη κίνηση, ο άντρας μουρμούριζε μία βλα-

— Εύχαριστώ... είπε. Είσαι πολύ καλή...

Η κοπέλλα με το ζαρκαδί

στήμια... Έπρεπε να κάνει γρήγορα, γιατί από στιγμή σε στιγμή άδαινε η Μπραγκί!

Φώναζε το μικρό ζώο. Αυτό στάθηκε, τον κύτταξε λίγο κι' ύστερα άπομακρύνθηκε πάλι. Το άκολουθήσε, μα του έξευλε.

Τέλος, κατάφερε να το στριμώξει σε μία γωνιά και τ' άρπαξε με μανία.

Τα μάτια του δύστυχου ζώου μεγάλωσαν ακόμα πιο πολύ, γεμάτα έκπληξη και λύπη. Γύριζε εδώ κι' εκεί...

— Εύχαριστώ... είπε. Είσαι πολύ καλή...

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ... ΤΡΙΩΡΟΦΟΙ!

Τρεις λύσεις του προβλήματος της κυκλοφορίας

Σ' όλες τις μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες, οι ειδικοί για τα κυκλοφοριακά προβλήματα αντιμετωπίζουν το έναυσμό έρώτημα: Πώς θα μπορεί ο άνθρωπος του 1970 να κυκλοφορήσει στους δρόμους των μεγαλουπόλεων, όταν τα τροχοφόρα θα έχουν γίνει πια τόσο πολλά, ώστε θα είναι πια πρακτικώς άδύνατο να κινηθούν, άν κάτι δεν αλλάξει ριζικά στην πόλεο-δομική μορφή ή στο κυκλοφοριακό σύστημα;

Το κυκλοφοριακό πρόβλημα είναι και σήμερα καταπιαστικό για πολλές ευρωπαϊκές πόλεις, αλλά δεν έχει φτάσει στο άδιέξοδο, όπου σίγουρα προ-κειται να φτάσει έπειτα από παρέλευ-ση μιας δεκαετίας. Τότε — πρόβλεψη ο διάσημος Γερμανός ειδικός, δρ Ρούντολφ Χίλμπερτ — οι κυβερνήσεις θα βρεθούν σε άπογνωση, γιατί το άδιέξοδο μπορεί ν' άποφευχθεί μόνο αν άρχισι από τώρα, ή το πολύ σ' ένα χρόνο από τώρα, η λήψη των επαναστατικών μέτρων που θα το άποτρέψουν.

Θεωρητικά, τρεις είναι, κατά τον Χίλμπερτ, οι λύσεις που μπορούν να δοθούν στο πρόβλημα της κυκλοφορίας. Πρώτη λύσι είναι να άνασσι-τιοθή ή να συγκαταστή σε άωριμένα δία ή παραγωγή τροχοφόρων, ώστε να μην κυκλοφορούν σε μία πόλι περισσότερα απ' όσα μπορούν κατ' άνωτάτο όριο να χωρέσουν οι δρόμοι

έκεί το κεφάλι του, σά να ζητούσε τη βοήθεια της κυράς του. Του κάκου όμως...

Πρόλαβε μονάχα ν' άκούσει την απελτισμένη κραυγή της Μπραγκί, που έφτανε άργά, τη στιγμή που ο Σαλάχ το πετούσε κάτω, απ' την ψηλή ταράτσα. Ύστερα σωριάστηκε στο δρόμο, δίχως να μπορεί να σηκωθεί.

Ο Σαλάχ έφυγε απ' την ταράτσα. Κι' η Μπραγκί, άφου τον έλυνε με βρισιές και με κατάρες,

— Εύχαριστώ... είπε. Είσαι πολύ καλή...

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ... ΤΡΙΩΡΟΦΟΙ!

Τρεις λύσεις του προβλήματος της κυκλοφορίας

της. Λύσι πρακτικώς δυσεφάρμοστη, και, κυρίως, οικονομικώς άλέθη — λέει ο Χίλμπερτ — γιατί θα προ-καλέσει μαρσισμό μιάς τεράστιας βιομηχανίας, κρίσι άνεργίας και τα παρόμοια. Δεύτερη λύσι είναι η έφαρ-μοζόμενη δοκιμαστικά στο Έσεν της Γερμανίας, όπου έχει άπαγορευτή η κυκλοφορία κάθε όχηματος στο κέν-τρο της πόλεως. Άλλά η λύσι αυτή δε μπορεί να εφαρμοστή σε μεγαλύ-τερες πόλεις, με έκτεταμένο κέντρο, ούτε και λύνει κατά ριζικό τρόπο το πρόβλημα.

Τη ριζική θεραπεία, την προσφέρει, κατά το δόκτορα Χίλμπερτ, μονά-χα η τρίτη λύσι, που ένα άντρο-σωπιακό δείγμα της έδωσε ο ίδιος στην πόλι του Άνωδέρου, κατασκευή-ζοντας ένα δεύτερο «άκέρσιο» δρόμο για τα αυτοκίνητα. Στην ιδανική μορ-φή της, η λύσι αυτή είναι να γίνουν οι δρόμοι «τριώροφοι», να έχουν, δη-λαδή, τρία καταστήματα ο καθένας. Το ύψηλότερο θα προορίζεται, για τα τρολλέι, το μεσαίο για τα φορ-τηγά και τα λεωφορεία και το χα-μηλότερο — δηλαδή ο σημερινός δρό-μος — άποκλειστικώς για τα μικρά αυτοκίνητα και τα δικύκλα. Το μόνο μειονέκτημα αυτής της λύσεως είναι πως προϋποθέτει δαπάνες τεράστιες, που τελικά όμως, θα άπογερσθούν, να τις καταβάλουν οι κυβερνήσεις και οι δήμοι.

άκούμπησε κλαίγοντας στο πεζούλι. Άκούστηκαν βήματα στο δρόμο. Περνούσε ο «βρωμόφραγκος», ο άξιωματικός εκείνος, που άδαισε η Μπραγκί να τον έβλεπε με βγαλ-μένα τα μάτια.

Μά... τι σημαίνει αυτό; Στάθηκε κοντά στο ζαρκαδί. Θέλει, λοιπόν, να το πάρη, να το κλέψη;

Όχι. Έόγαλε άπλως απ' την τσέπη του ένα μαντήλι, τώβρεξε με το καθαρό νερό της διπλωτής βρού-σης και σκούπισε το αίμα της πλη-γής του ζαρκαδιού.

— Κακόμοιρο ζαρκαδί! είπε. Έ-πεσε από κεί πάνω;... Μην κουνιέ-σαι. Θα σου περάση. Δεν είναι σο-δαρό. Θα γιαντρεθή το πόδι σου...

Η Μπραγκί τον κύτταξε για λί-γο, έκπληκτη. Ύστερα έφυγε απ' την ταράτσα και κατέθηκε τρέχωντας τη σκάλα.

Ο αξιωματικός είχε δώσει την πληγή και χαιδεύε το ζώο, όταν έ-νοιξε η πόρτα του σπιτιού. Ένα γυνώ και δμορφο μπράτσο ξεπρό-βλε.

— Εύχαριστώ, κύριε άξιωματι-κέ... μουρμούρισε μία γλυκιά φωνή.

Η πόρτα είχε ξανακλείσει, άλλ' ο αξιωματικός άκουσε ακόμα τον ψθινορό της φωνής αυτής, που μι-λούσε στο ζαρκαδί και το παρηγο-ρούσε.

*

Ο Σαλάχ Μπελκασέμ, κυριεύ-μενος από το αίσθημα εκείνο της φυ-λής του, που βλέπει σαν προσβολή και άτίμωση την παραμικρή πράξη ένος ξένου, ένος «βρωμόφραγκου», γύρισε από πόρτα σε πόρτα κι' από τζαμί σε τζαμί, για να σκορ-πίσει τους σπόρους ένος καινούρι-ου μίσους.

— Πρέπει να κυνηγήσουμε τον ξένο, έλεγε, να τον παραφιάσουμε και να τον χτυπήσουμε κρυφά τη νύχτα!

Οι γυναίκες ένωσαν τις φωνές τους με τις φωνές των άντρων. Η Μπραγκί δεν έλεγε τίποτα. Φαινόταν μόνο σά να παρακολου-θούσε ένα νοσταλγικό δράμα μέσ' στα μάτια του ζαρκαδιού της, που βρισκόταν και πάλι στη ζωή...

Ένα βράδυ, οι δυο φίλοι είχαν άνειρή στην ταράτσα, πριν πάνε να άκοιμούνται. Οι άλλες γυναίκες του σπιτιού είχαν πάει κιάλας στις κά-μαρες τους.

Ο ήλιος είχε βασιλέψει άπό πολ-λή ώρα, κι' είχε έρθει η νύχτα, με τον ούρανο γεμάτο άστέρια. Η Μπραγκί, άκουσμένη στο πεζού-λι της ταράτσας, κύτταξε τον έρ-μηνό δρόμο.

Ξαφνικά, φάνηκε μία σκιά. Τα βήματα της έγινονσαν για μία στιγμή την κοιμισμένη ήχώ.

Ήταν ο αξιωματικός, ντυμένος στ' άσπρα. Τα γαλόνια που είχε στο μανίκι του, γυάλιζαν στις ά-χιτρες του φεγγαριού.

Προχωρούσε, πλησίαζε... Έξαφ-να όμως ξεπήδησε πίσω του ένας Ά-ραβας. Ένα μαχαίρι γυάλισε και χάθηκε στην πλάτη του ξένου! Ύ-στερα, ο Άραβας έφυγε, χάθηκε στο σκοτάδι.

Ο αξιωματικός σωριάστηκε χα-μώ, δίχως να βγάλη ούτε μία φωνή.

Η έξωπόρτα του σπιτιού άνοιξε τότε άθρουδα και πρόβαλε μία γυ-ναίκα. Προχώρησε προς το ξαπλω-μένο κορμί, έσκυψε πάνω του και του ξεκούμπωσε το ματωμένο που-κάμισο. Έτρεξε ύστερα στη βρύση, έσκισε ένα κομμάτι απ' το φορεμά της, το... και ξαναγύρισε κον-τά στον πληγωμένο.

Δυό άπλάα χεράκια πλύνανε και δέσανε την πληγή του «βρωμόφραγκου». Η δροσιά του νερού τον συν-έφερε. Άνοιξε τα μάτια του κι' άνασκάστηκε λίγο, άκουμπώντας σε δυό άσπρα γυνάρ μπράτσα.

— Εύχαριστώ... είπε. Είσαι πολ-λύ καλή...

Η Μπραγκί τραβήχτηκε τότε πύ-σω, έβγαλε το φερέτζο της κι' έ-δειξε στον άξιωματικό το άγνό παιδικό προσώπακι της, σαν ένα μεγάλο δόρο ευγνωμοσύνης...

Σε λίγο η πόρτα ξανακλείσε. Κι' η Μπραγκί ανέθηκε να άνειροπολή-ση πάλι, πάνω στην ταράτσα...

ΖΑΝ ΜΠΩ

Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΒΟΜΒΑ για ειρηνικούς σκοπούς!

Θα κατασκευασθ' μ' αυτήν ένα λιμάνι

ΓΙΑ πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρω-πότητας, ένα λιμάνι θα κατασκευασθ' με την έκρηξι μερικών ατομικών βομβών. Οι βόμ-βες αυτές θα κόψουν ένα μεγάλο κομμάτι γης, κοντά στο άκροάτηρι Τόμψων, στην βορειοδυ-τική Άλάσκα και θα κάνουν έτσι τη θάλασ-σα να ξεχυθή μέσα σε δυό μεγάλες λίμνες, που θα έχουν η μία διάμετρο 300 κι' η άλλη 600 μέτρων.

Η πρώτη από τις βόμβες αυτές θα έκραγ'η το φθινόπωρο, μόλις δοθ' το σύνθημα από την Ουάσιγκτων. Το σύνθημα αυτό θα δοθ' από τον πρόεδρο Κένεντυ. Άλλ' η άπόφασί του θα έξαρτηθ' από την έκδασι που θα έχη μια από τις πιδ μακροχρόνιες και άκανάθεις διεθνείς διασκέψεις όλων των έποχων.

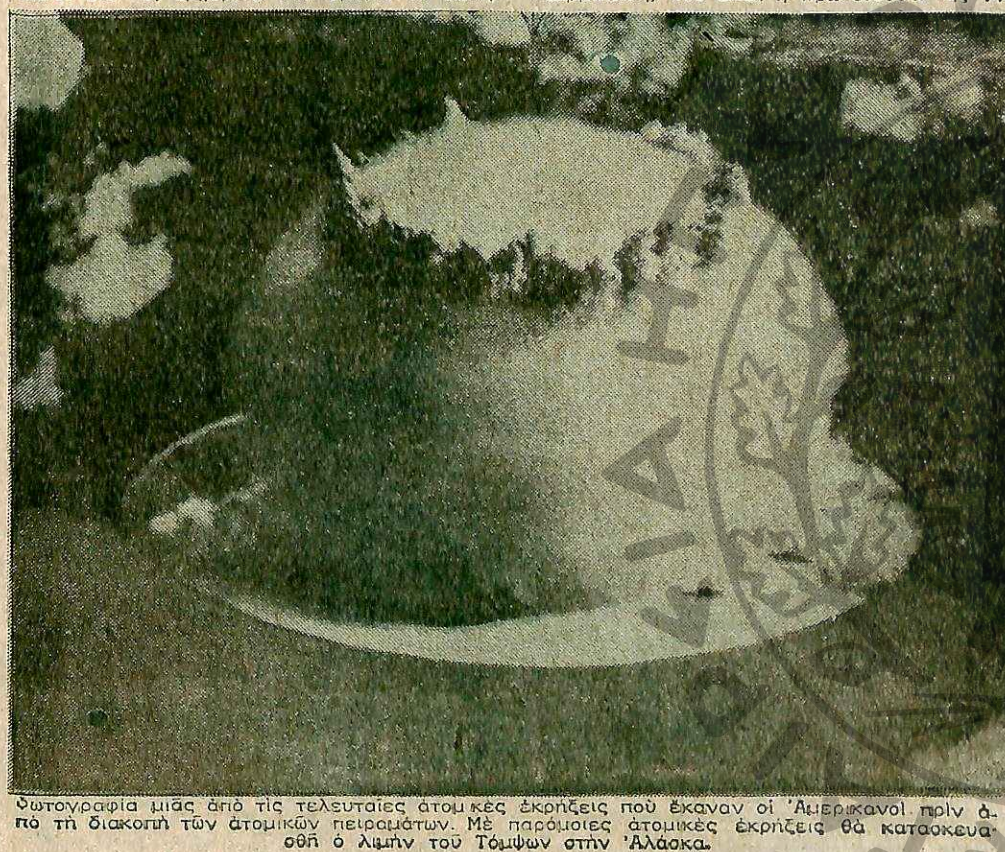
Η διάσκεψι αυτή άρχισε στη Γενεύη στις 31 'Οκτωβρίου 1958. Έπι 31 μήνες και σε 318 συνεδριάσεις, οι αντιπρόσωποι της Άνα-τολής και της Δύσεως συνεζήτησαν αν θάπρε-πε να συνεχισθούν τα πειράματα με τις ατο-μικές βόμβες, που θα ηύξαναν την άναλογία των ραδιενεργών σωματοειδών που υπάρχουν στην ατμόσφαιρα.

Ήταν μία διάσκεψι άνάμεσα σε κουρούς, που δε μπορούσαν (ή δεν ήθελαν) ν' άκού-σουν και να καταλάβουν ο ένας τον άλλον. Ρώσοι και Άμερικανοί ήταν σύμφωνοι κατ' άρχην, αλλά διαφωνούσαν ως προς τον τρόπο του έλέγχου.

Στο μεταξύ, τόσο οι Ήνωμένες Πολιτείες όσον κι' η Σοβιετική Ρωσία είχαν διακόψει τις ατομικές έρευνες. Άλλ' η Ρωσία, βλέποντας ότι η διάσκεψι τραβούσε σε μάκρος, άπέλη-σε ότι θα ξανάρχιζε τα πειράματα με ατομι-κές βόμβες.

Η άμερικανική κοινή γνώμη έξεγέρθηκε τό-τε και οι έγκυρότερες έφημερίδες ζήτησαν ά-πό την κυβέρνηση της Ουάσιγκτων να πάρη την πρωτοβουλία της έναρξης νέων ατομικών πειραμάτων. Άλλ' ο πρόεδρος Κένεντυ είναι ακόμα διστακτικός.

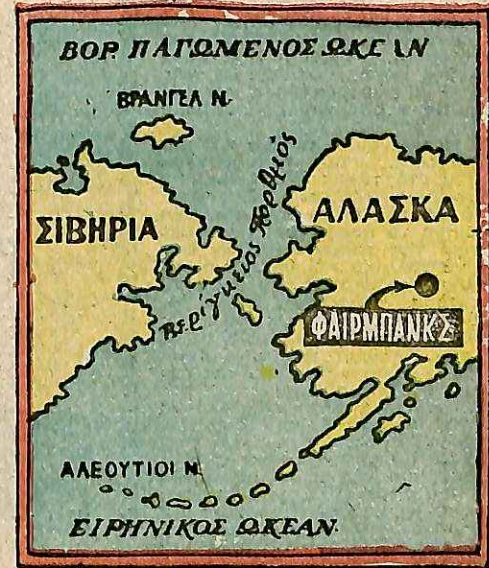
Οι τελευταίες πληροφορίες άναφέρουν, ώσ-τάσο, ότι τον έρχόμενο Σεπτέμβριο θα δώση

Φωτογραφία μιας από τις τελευταίες ατομικές έκρηξεις που έκαναν οι Άμερικανοί πριν ά-πό τη διακοπή των ατομικών πειραμάτων. Με παρόμοιες ατομικές έκρηξεις θα κατασκευα-σθ' ο λιμάνι του Τόμψων στην Άλάσκα.

τη συγκατάθεσί του στους 12 έπιστήμονες που είναι έπιφορτισμένοι με την έφαρμογή του σχεδίου «Σάριοτ», για την κατασκευή του λι-μανιού Τόμψων.

Το σχέδιο αυτό άποτελεί τμήμα του σχε-δίου «Πλουγκσάιρ», που προβλέπει την έκτε-

Το λιμάνι του Τόμψων θα κατασκευασθ' στο βορειοδυτικό τμήμα της Άλάσκας, σε μικρή άπόσταση από τη Σιβηρία.

Λεσι μιάς σειράς μεγάλων έργων με τη χο-ρηγοποίηση ατομικών βομβών.

Ο τόπος που έχει εκλεγ'η για την έφαρ-μογή του σχεδίου «Σάριοτ» βρίσκεται σ' ά-πόσταση 700 χιλιομέτρων βορειοδυτικά του Φαίρμπαγκς, που είναι η πρωτεύουσα της Ά-

λάσκας, σε μία έρημη περιοχή, που κατοί-κεται από πικουίνους, φώκες και πολικές άρκούδες. Το μόνο κατοικημένο μέρος είναι έ-να χωριό από 450 Έσκιμώους, που άπέχει κάμποσες δεκάδες χιλιόμετρα από τον τόπο της έκρηξης. Έτσι, δε θα υπάρξουν διαμαρ-τυρίες εκ μέρους πληθυσμών που θα διαμού-σαν να θιγούν από την έκρηξι.

Όσον άφορά τους 450 Έσκιμώους, θ' ά-πομακρυνθούν προσωρινά, για να έπανεγκασ-τασθούν μετά τον τερματισμό των έκρη-ξεων στο χωριό τους, που το πιθανότερο εί-ναι, άλλωστε, ότι θα έξελιχθ' συντομώτατα σε μεγάλο έμπορικό και βιομηχανικό κέντρο.

Κατά τις διαβεβαιώσεις των έπιστημόνων που διευθύνουν το σχέδιο «Σάριοτ», η κατα-σκευή του λιμανιού Τόμψων δε θα έπιφέρει βλάβες στα ζώα και τη βλάστησι της περιο-χής. Γιατί οι έκρηξεις θα είναι υποβρυχίες. Κι' έχει άποδειχθ' ότι στις υποβρυχίες ατο-μικές έκρηξεις, τα 95% των άκτινοβολιών αλ-χυμαλωτίζονται από το έδαφος.

Οι έπιστήμονες υπολογίζουν ότι για την κατασκευή της πρώτης λίμνης θ' άπαιτηθούν 4 βόμβες όμοιες μ' εκείνες που κατέστρεψαν τη Χιροσίμα. Για τη δεύτερη λίμνη θα χορη-γοποιηθούν βόμβες πέντε φορές ισχυρότερες. Η έκρηκτική ένέργεια αυτών των βομβών θα άντιστοιχ' στην έκρηξι 80.000 τόνων άπο την ισχυρότερη των γνωστών ως σήμερα έκρη-κτικών υλών.

Σ' άπόσταση μόλις 250 χιλιομέτρων από το σημείο όπου θα γίν'η η έκρηξι βρίσκεται η Σιβηρία, που την χωρίζει από τη βόρειο Ά-λάσκα μόνο μία στενή θαλάσσια λωρίδα, ο πορθμός του Μπέρικ. Αυτή η γειτνίασι εξη-γεί τη ζήση αντίδρασι των Ρώσων στην προ-γματοποίηση του σχεδίου.

Το λιμάνι του Τόμψων θα άναζωογονήση την Άλάσκα και θα την φέρη σ' έπικοινωνία με τα διάφορα τμήματα της άμερικανικής ή-πειρου. Θα έπιτρέψη ταυτόχρονα στους Άμε-ρικανούς να έλέγχουν το Βερίγγειο πορθμό και τη σοβιετική Σιβηρία.

Το σχέδιο «Πλουγκσάιρ» προβλέπει την κα-τασκευή και άλλων μεγάλων τεχνικών έργων, που θα μεταμορφώσουν τελείως την όψη της άμερικανικής ήπειρου και θα άξιοποιήσουν πολλές περιοχές της, που είναι σήμερα άγρο-νες. Όλα αυτά τα έργα δε μπορούν να έκπ-λεσθούν παρά μόνο με ατομικές βόμβες.

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΠΛΗΓΗ: ΟΙ «ΠΑΠΕΡΑΤΕΣ»

Έχετε άκούσει ποτέ για τους «παπεράτες»; Η «παλιή» αυτή λέξι πρωτοεμφάνηκε, για να χορη-γοποιήσ' μια ενυδατική φωτογραφία που έφα-νιζε στο γνωστό φιλμ «Γλυκεία ζωή». Από τότε λοιπόν, ονομαζόταν έτσι μία κατηγορία «άμεσων» σκοπευτών φωτογράφων, που τριγυρίζουν καθ' ύ-αυτο στη Β.α. Βεϊετο, τον κομψότερο δρόμο της Ρώμης. Άνατίδες και έπιθετικοί, περιμένουν εκεί διάφορα διάσημα πρόσωπα—Ιταλούς ή ξένους—για να τα έξέφρασουν, να τα κάνουν να θυμώσουν και να τους προάψουν τότε ένα έιστανέ, μ' αυτή την άσχημη έπιδραση.

Οι Ιταλικές έφημερίδες και τα περιοδικά μπορεί να πληρώσουν μέχρι 25.000 δραχμές για μία τέ-τοια πορτρέτη ή εντυπωσιακή φωτογραφία—ένώ τα συνήθονα πορτρέτα των διασημοτήτων, σε σο-βαρή και ήρεμη πόσα, δεν αξίζουν περισσότερο από ένα-δυό έιστανέ...

Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι προκειμένου να κερ-δίσουν τόσα λεφτά, οι «παπεράτες» δε διατάζουν έμπρος σε τίποτα. Όταν δουν να βγαίνει κάποιος διάσημος από ένα καλύτερο κέντρο των πλησιάζουν, τον βρίζουν, ή βάζουν ένα συντροφό τους να μάλασι στη μασί του. Καί, μόλις εκίνως κινήσει ένα μαρμα-ρισό ή έπιδήλωση με κάποιον τρόπο το όνομά του, ο φωτογράφος φώκε άρπάζει άμέσως αυτή την έκ-φρασί του...

Αι το όνομα τους προσπαθήν να τους άποφύγη, οι «παπεράτες» καθάλλικουσιν τις έσπες τους και τον παρακολουθούν, κυλώνοντάς τον σαν καβέλα από λούκος.

Άλλοτε πάλι, χτυπάνε την πόρτα του, στις 3 τη νύχτα, φωνάζουν, κάνουν θόρυβο, κι' όταν αυτός παρουσιαστή, ντυαγμένος και νευρισμένος, για να δι-δή τι συμβαίνει, τραβάνε το άνατοματικό!

Η Μιλντρεντ Τζίλλαρς την εποχή της δίκης της.

Η φωνή που έσταζε ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ...

Επειτα από 11 χρόνια εικόνης, αποφυλάκιστηκε η Αμερικανίδα σκηνοθέτις του Τρίτου Ράιχ Μιλντρεντ Τζίλλαρς.

ΣΤΙΣ 10 'Ιουλίου, άνοιξε η πύλη των γυναικών φυλακών 'Αλντρεσσον, στην 'Αμερική, για να βγεί μία γυναίκα 60 ετών, με άσπρα μαλλιά και θαθεία ρυτίδια, με πρόσωπο που είχε περάσει εκεί έντεκα χρόνια της ζωής της. Όποιος την έβλεπε, δύσκολα θα μπορούσε να πιστέψει πως η ηλικιωμένη αυτή γυναίκα, με το κουρασμένο κ' ανέκδοτο πρόσωπο, ήταν εκείνη, που έβλεπε περισσότερο από κάθε άλλη, την παρτίδα της στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, χρησιμοποιώντας την, στην υπηρεσία των εκθρονών της 'Αμερικής την νύκτα από μελωδικότητα και ηδοναία φωνή της. Σήμερα, κ' η φωνή αυτή ακόμη έχει αλλάξει: "Εχει γίνει δραχνή και παρόμοια, έντεκα διαφορετικά από τη φωνή της Μιλντρεντ Τζίλλαρς του 1944, της «Σάλλυ του 'Αέρονος», όπως την αποκαλούσαν οι 'Αμερικανοί.

Όλοκληρη η ζωή, ωστόσο, της Μιλντρεντ Τζίλλαρς δεν ήταν παρά μία δραματική αποτυχία. Ούτε τον άντρα, που θα την αγαπούσε και θα την έκανε γυναίκα του κατάφερε να βρει, ούτε το καλλιτεχνικό ταλέντο, που φανταζόταν πως είχε, να αξιοποιήσει. 'Αφού τελείωσε με λαμπρή επιτυχία τις μουσικές σπουδές της στη Νέα Υόρκη, προσπάθησε να λανσάρει σαν τραγουδίστρια και να γίνει δίσκος, όπως ήταν το όνειρό της, στην 'Οπερά. 'Απογοητευμένη από τις αλλεπάλληλες αποτυχίες της, αποφάσισε, το 1930, σε ηλικία 29 ετών, πιά, να φύγει για την Ευρώπη, με την ελπίδα να βρει καλύτερη τύχη.

Με το σκοπό αυτό, διάλεξε το Βερολίνο, που ορισκόταν τότε σε καλλιτεχνικό όραση, και έδινε πάμπολλες ευκαιρίες σε νέα ταλέντα να προσβληθούν. Μα η Μιλντρεντ Τζίλλαρς δεν είχε αυτό το ταλέντο ή δεν βρήκε τον άνθρωπο, που θα το πρόσχε και θα την βοηθούσε να αναδειχτεί. "Ετσι εγκατέλειψε ουσιαστικά την φιλοδοξία της να γίνει αστέρα της όπερας και περιώρισε να παραδίνει ιδιωματικά μαθήματα μουσικής, που μόλις έφτασαν στην αυτιά της, έσταζαν, πρότινος, να μπει στο Βερολίνο, που το είχε στο 'πιατό επιπλοισι, παρά να ξαναγυρίσει στην πατρίδα της.

Την ψυχολογία αυτή του έδωκε παραγνωρισμένο ταλέντο είχε η Μιλντρεντ Τζίλλαρς, όταν, στα μέσα του 1943, την πλησίασε ένας παλιός γνώριμος της, ο καθηγητής της φωνής, ο Μάξ 'Οττο Κόισιτς. για να της προτείνει μία αναπάντεχη ευκαιρία. Οι υπηρεσίες του υπαυτεχνού Ποσογάνδας του Τρίτου Ράιχ, αναζητούσαν, την εποχή εκείνη, 'Αγγλίδες και 'Αμερικανίδες εγκατεστημένες στην Γερμανία και πρόθυμες να συνεργαστούν στην ψυχολογική πάλη για την κατάρρευση του ήθους του αντιπάλου. 'Ο δόκτωρ Κόισιτς θυμήθηκε

τότε την παλιά γνωριμία του, την 'Αμερικανίδα δασκάλα της μουσικής, που του είχε κάνει έντυπες με την εξαιρετικά θερμή και απλή φωνή της. Κανείς δεν ξέρει με βεβαιότητα, ποιά ακριβώς επιχειρήματα μετακίνησαν ο δόκτωρ Κόισιτς, για να πείσει την γυναίκα αυτή, να θυσιάσει την εθνική της συνείδηση και να πουλήσει, το φυσικό της δώρο, την φωνή της, στους έχθρους της πατρίδας της. Πολύ άρρωστη, στη δίκη της, η Μιλντρεντ 'Ισχυρίστηκε πως ο Κόισιτς την 'υπνώτισε, με την ακατομάχητη εκείνη νοσηρία του, που έκανε τις μαθήτριές του να δακρύζουν, όταν τους άπαινε τα ποιήματα! Μα η πραγματική εγγύηση φαίνεται πως ήταν πολύ απλούστερη: Με τον πνευματικό μισό που θα έπαιρνε σαν σπέρμα, η δασκάλα της μουσικής θα έλυνε επιτέλους το ένδημο οικονομικό της πρόβλημα και, ταυτόχρονα, θα ικανοποιούσε, διαφορετικά, έστω από όπως το λογάριζε, την φιλοδοξία της να γίνει διάσημη. Γιατί η Μιλντρεντ δε θα μιλούσε μόνο, αλλά και θα τραγουδούσε — τις υποσχέθηκε ο δόκτωρ Κόισιτς — από τον ραδιοφωνικό σταθμό!

Φυσικά, το τραγουδί, το ένα και μοναδικό τραγουδί, που τραγουδούσε κάθε βράδυ στο τέλος της εκπομπής της η Μιλντρεντ Τζίλλαρς, δεν απέδωσε στο να της δώσει την ευκαιρία να αξιοποιήσει το παραγνωρισμένο μελωδραματικό της ταλέντο. 'Ηταν ένα τραγουδί νοσταλγικό και θλιμμένο, το «Χόμ Τάουν» που σκοπός του ήταν η γεννήση στους 'Αγγλους, στους μερικανούς, στους Καναδούς και στους Αυστραλούς στρατιώτες, που θα το άκουγαν, την ελπίδα, για τον μακόμενο σε ξένη χώρα νοσταλγία της πατρίδας και του σπιτιού του.

Το ίδιο πνεύμα χαρακτήριζε και το κείμενο της εκπομπής, που διάβαζε, με την παθητική και ζεστή φωνή της, η Μιλντρεντ. Σηγουόσε στους ακροατές την επιθυμία της γυναίκας ή του κοριτσιού που άφρασε πίσω τους, τους έδωκε στην ψυχρή δηλητηριώδη αμφιβολία για την πίστη της, τους μιλούσε για την φρίκη του πολέμου και τις χαρές της ειρηνικής ζωής. Παρά τις ασυμπρόσβαστες απαντήσεις, χιλιάδες συμμαχικοί στρατιώτες, γύριζαν κρυφά το κουμπί του ραδιοφώνου, για να ακούσουν την μεθυστική αυτή γυναικεία φωνή και η ψυχή τους ξεχειλίζει πια από θλίψη και νοσταλγία. Όταν, στο τέλος της μεταδόσεως, έφταναν στ' αυτιά τους, καταφορές από ανέκδοτα στη μελαγχολία, οι νότες του «Χόμ Τάουν». 'Από τους λιποτάκτες των συμμαχικών στρατιών, διαπιστώθηκε, πως οι περισσότεροι ήταν θύματα της «Σάλλυ του 'Αέρονος», της γυναίκας που έκανε δηλητήριο με τη μελένια φωνή της!

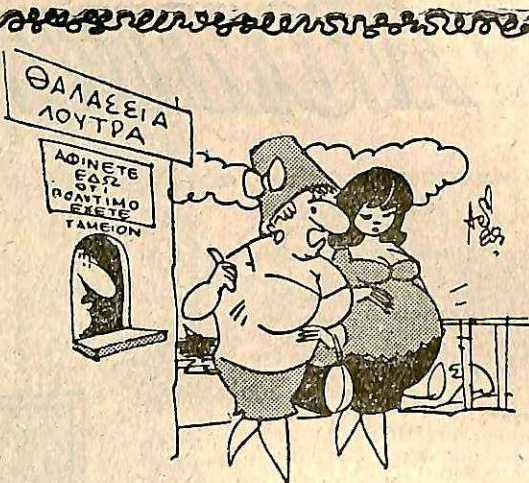
Όταν τελείωσε ο πόλεμος και η Γερμανία καταλήφθηκε από τους συμμαχικούς, οι 'Αμερικανοί καταβάλεαν δραστήριες προσπάθειες για να ανακαλύψουν και να συλλάβουν την υποτιμήση σπικερβία. Δεν το κατάφεραν, όμως, παρά τα τέλη του 1946, όταν η Μιλντρεντ φανταζόταν πια πως είχε οριστικά βρει την τύχη της. 'Αφού την κράτησαν σχεδόν δύο χρόνια προσωλακισμένη στην Γερμανία, την μεταφέρθηκε, τον Αύγουστο του 1948, στην 'Αμερική και, στις 24 Σεπτεμβρίου 1949, άρχισε η δίκη της.

Η υπεράσπιση έφερε δύο το βάρος των επιχειρημάτων της στην καταληπτική επίδραση, που άκουσε στη Μιλντρεντ η (σπιννευτική) προσωπικότητα του δόκτωρ Κόισιτς. Παρουσίασε την κατηγορούμενη σαν ένα άδουλο πλάσμα, που είχε υποταχτεί έντελως στην ισχυρή θέληση του Γερμανού καθηγητή.

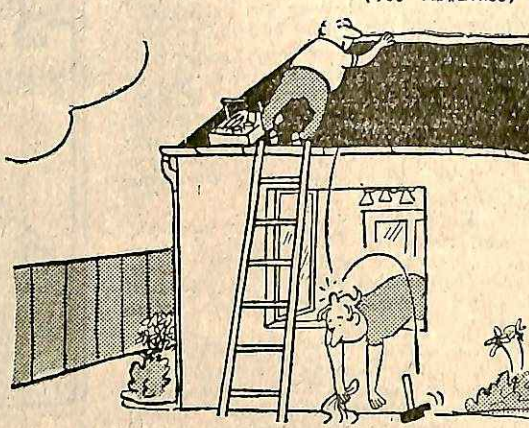
Ετσι, ενώ ήταν γενική η βεβαιότητα πως η Μιλντρεντ θα καταδικαζόταν σε θάνατο, το δικαστήριο την καταδίκασε σε φυλάκιση 10 έων 30 ετών και χρηματική ποινή 10,000 δολαρίων. Η τελική δίκη της ποινής θα εξεστράτευαν από την διαγωγή της κατηγορίας στις φυλάκες.

Πέννη, η Μιλντρεντ Τζίλλαρς, υπέβαλε αίτηση μόλις συμπληρώθηκε το ελάχιστο όριο της προδεδωμένης ποινής της, να αποφυλακιστεί. Και η αίτηση αυτή, αφού έβρισε εκκρεμεία ένα χρόνο, έγινε δεκτή των προσαρμοσμένων, αφού μελετήθηκε η έκθεση της δεικνύσας των φυλακών, που παρουσίαζε σαν υποδειγματική την διαγωγή της.

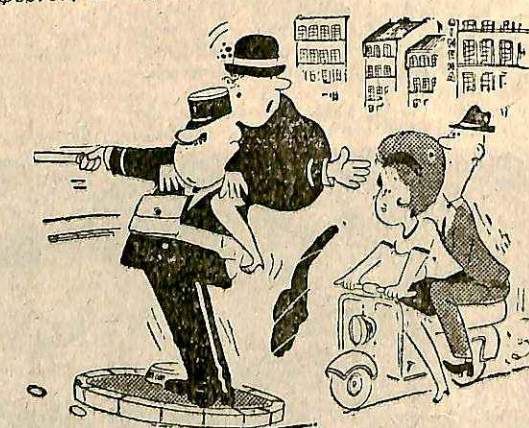
Τώρα, όπως δήλωσε, η Μιλντρεντ θ' αποσυρθεί μακριά από τον κόσμο, για να ξεχώσει μια ζωή νεμάτη λάσπη, πικρή και άπονη. Και θα ζήσει την υπέροχη ζωή της σ' ένα μοναστήρι, παραδίδοντας μουσική στις καλόνργες.

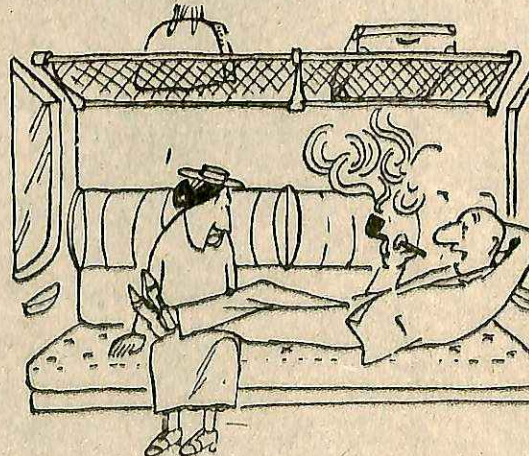
Και στο ελγα πη!... (Το 'Αρχέλου)

Δέσποινα... μου έπεσε το σφυρί... Μου το σφεντερίσε σε παρακαλώ επάνω!

Σιγά βρέ παιδάκι μου... Με τρώμας!

Ελπίζω να μη σε βροχή ή καπνός, μα τού!

ΤΡΩΜΕ ήλιακή ενέργεια!

Σ' αυτήν χρωσάει τη νοστιμάδα και τη θρεπτική του αξία το μπιφτέκι μας

ΑΝ ΤΟ ΜΠΙΦΤΕΚΙ είναι νόστιμο, αυτό, το όφειλται στον ήλιο. Αυτόν, επίσης, πρέπει να ευχαριστήσουμε για τις άφρονες θιγαμίες, που περιέχει ένα πορτοκάλι ή ένα καρότο. Πραγματικά, ο ήλιος, εκτός από τη θερμότητα και το φως, μας τρέφει έμμεσα με τις ακτίνες του. Είναι ακόμη η ισχυρότερη πηγή ηλεκτρικής ενέργειας, που γνωρίζουμε. Σ' αυτόν οφείλεται κάθε τι που γίνεται στο πλανητικό μας σύστημα. 'Από τον ήλιο εξαρτάται η μυική μας δύναμη, αλλά και η λειτουργία των μηχανών που κατασκευάζουμε. Με λίγα λόγια, ο ήλιος είναι η απαραίτητη προϋπόθεση της ίδιας της ζωής μας.

Αυτό το τεράστιο έργοτάξιο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας που καλείται ήλιος οφείλει τη λειτουργία του σε μία κολοσσιαία πυρηνική εκρηγή, που έγινε πριν από εκατομμύρια χρόνια και που συνεχίζεται ακόμη. Κάθε δευτερόλεπτο, 600 εκατομμύρια τόννων υδρογόνου μετατρέπονται σε ήλιο. 'Απ' αυτή τη μετατροπή παράγεται η ενέργεια, που αποτελεί την πηγή της ζωής πάνω στη Γη και τους άλλους πλανήτες του συστήματός μας.

Αυτή η ενέργεια μεταδίδεται με τη μορφή ακτινοβολιών από το κέντρο του ήλιου προς την επιφάνειά του, από όπου διασκορπίζεται κατόπιν μέσα στο διάστημα. Οι ήλιακες ακτίνες απορροφούνται από τη Γη και κατόπιν αντανακλώνται στην επιφάνειά της με τη μορφή θερμότητας. 'Αν δεν υπήρχε η ατμόσφαιρα, η θερμότης αυτή θα διασκορπίζετο μέσα στο διάστημα.

Μπορούμε, λοιπόν, να παρομοιάσουμε τη Γη με ένα γιγαντιαίο θερμοκήπιο. Σ' ένα συνδυασμένο θερμοκήπιο, το γυάλινο περίβλημα συγκρατεί την ήλιακή θερμότητα και δεν την αφήνει να φύγει. Το ίδιο κάνει κι η ατμόσφαιρα για τη Γη μας. Χωρίς αυτήν, η ζωή στον πλανήτη μας θα ήταν αδύνατη. 'Αν κάποτε η ατμόσφαιρα εξαφανιστεί, τα πάντα, φυτά, ζώα και άνθρωποι θα νεκρωθούν.

Εκείνο που κάνει αδιεπέραστη τη γήινη ατμόσφαιρα, είναι η παρουσία μέσα σ' αυτήν υδρατμών και διοξειδίου του άνθρακος. Οι υδρατμοί και το διοξείδιο του άνθρακος αντιπροσωπεύουν ελάχιστο μόνο ποσοστό στη σύνθεση της ατμόσφαιρας. 'Η παρουσία τους, ωστόσο, παίζει αποφασιστικό ρόλο. 'Αν μεγάλωνε η αναλογία τους, θα αύξανε άμεσως και η θερμοκρασία της Γης. Κι' αυτό έγινε άλλοτε. Πραγματικά, οι επιστήμονες μας λένε ότι η Γροιλανδία σκεπάστηκε, πριν από εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, από παχιά στρώση ελαστικής, που οφείλεται στο ότι υπήρχαν τότε πολλά ήφαίστεια εν ενεργεία, που γέμιζαν την ατμόσφαιρα με μεγάλες ποσότητες διοξειδίου του άνθρακος και προκαλούσαν με τον τρόπο αυτό σημαντική αύξηση της θερμοκρασίας. Αυτά τα ήφαίστεια δεν υπάρχουν σήμερα και γι' αυτό η Γροιλανδία σκεπάστηκε από πάγους.

Ό,τι έκαναν άλλοτε τα ήφαίστεια το κάνουν σήμερα οι καπνοδόχοι των εργοστασίων, που εξαποστέλλουν κάθε χρόνο στη γήινη ατμόσφαιρα 10 περίπου δισεκατομμύρια τόννων διοξειδίου του άνθρακος! Χάρης σ' αυτά η θερμοκρασία του πλανήτη μας διατηρείται σε ικανοποιητικά επίπεδα.

'Αλλ' οι επιστήμονες κάνουν μερικές πολύ δυσχερείς προλέψεις για το μέλλον. 'Ορισκοί είναι γκαστό, ή βιομηχανική ανάπτυξη έτεινεται, όπως κι ο ρυθμός της θα γίνει άσφυκτος ταχύτερος από σήμερα κατά τις επόμενες δεκαετίες. 'Ετσι, η θερμοκρασία του πλανήτη μας θ' αυξάνεται συνεχώς κι' οι επιστήμονες

προβλέπουν ότι, έπειτα από μερικούς αιώνες, θα είναι τόσο μεγάλη, που θα κάμη τους πάγους των πόλων να λωθούν. Τεράστιες ποσότητες νερού θα καλύψουν τότε το μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη μας κι' η ζωή θα περιοριστεί σταμιαία στις κορυφές των βουνών.

'Ας ξαναγυρίσουμε, όμως, στον ήλιο. 'Ολοι έχουμε ακούσει για το φαινομενο της φωτοσύνθεσης, που εξασφαλίζει στα φυτά την τροφή τους. 'Η φωτοσύνθεση είναι μία χημική αντίδραση, που οφείλεται στις ήλιακες ακτίνες. Το νερό και το διοξείδιο του άνθρακος μεταβάλλονται τότε σε χλωροφύλλη, που αποτελεί την τροφή των φυτών. Με τον ίδιο τρόπο παραγονται οι φυτικές πρωτεΐνες και το σάκχαρο. Όταν, λοιπόν, φέρουμε στο στόμα μας ένα χορταρικό ή ένα φρούτο, τρώμε μία ποσότητα ήλιακής ενέργειας. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, άλλωστε, ότι ο ζωικός κόσμος — ζώα και άνθρωποι — ζει εις βάρος του φυτικού. Είμαστε, μ' απλούστερα λόγια, παράσιτα των φυτών, που, με τη σειρά τους, δε μπορούν να υπάρξουν χωρίς την ήλιακή ενέργεια.

'Αλλά μήπως στον ήλιο δεν οφείλονται επίσης οι δύο κυριώτερες καύσιμες ύλες που διατίθενται ο άνθρωπος, το πετρέλαιο; Πριν απ' αυτό, όμως, να πούμε ότι το πετρέλαιο, δηλαδή η ενέργεια του πλανήτη μας σκεπάζονται από άπειρα δάση. Οι ήλιακες ακτίνες απορροφάνται σιγά-σιγά αυτά τα δάση, που, κατά τις διάφορες γεωλογικές μεταμορφώσεις του πλανήτη μας, καταπονήθηκαν μέσα στα σπλάχνα της γης. 'Εκεί, υπέσπλυν μία θραύση καύσιμ, που τα μεταμόρφωσε από το ένα μέρος σε άνθρακα κι' από το άλλο σε πετρέλαιο.

'Η ήλιακή θερμότητα προσδιορίζει επίσης και τα όρια, μέσα στα όποια μπορεί να κινηθεί η ζωή. Αυτά τα όρια περιλαμβάνονται μεταξύ των 40 βαθμών υπό το μηδέν και των 65 βαθμών υπέρ το μηδέν. Κάτω και πάνω απ' αυτές τις δύο θερμοκρασίες, η ζωή μ' όλες της τις μορφές είναι αδύνατη.

'Ετσι, όλη η ζωή του πλανήτη μας εξαρτάται από τον ήλιο. Το παραμικρό καπρίτσιο του άστρου της ημέρας —ραγδαία αύξηση ή, αντίθετα, πτώση της θερμοκρασίας του— θα μπορούσε να τη νεκρώσει στη στιγμή.

Τα παιγνίδια της τύχης

ΜΙΑ μέρα η μπτέρα μου μ' άρπαξε από το χέρι κι' άρχισε να μου εκθροιάζει το νέο της (κελεπούρι).

Καταλαβαίνεις, παιδί μου, μου είπε, είναι ένα ωραίο κορίτσι, με προικία μενάλη, με κοινές νικές σχέσεις, από άριστοτατη και οικονομία, που κάρτεται σε υπέροχο μίανος. Είναι η μόνη γυναίκα που σου ταιριάζει...

'Α, δε μπορείς να φαντασθής, πόσο ανυπόφορη είναι η μπτέρα μου στα ζαπνίδια αυτά!

Παιδί μου, μου ξανάπε, είναι μενάλη ευκαιρία! 'Ανέληπται! Να δώ τώρα, τι θα κάνεις. Το παν εξαρτάται από σένα!

Μα, πως το λέει καλε μπτέρα! Δεν εξαρτάται από μένα, γιατί καμιά φορά από ένα γίγιο, αλλάζει η τύχη. 'Η εύτυχια κρέμεται από αράκνινο νήμα!...

'Ενα βράδυ, λοιπόν, η μπτέρα μου νεμάτη χαρά μου άναγνέει, ότι, χωρίς σε μία φίλη της είχε πετύχει παρόμοια στο μίανος της υποφώνας συζύγου μου. 'Ολη αυτή η συνωμοσία είχε γίνει με αξιοθαύματο τρόπο! 'Η συνάντησή μας ήταν πάρα τυχαία κι' ο καβένος μας θα έκανε πως δεν ήξερε τίποτα. Μήπως δεν σώζει κανείς τα πάντα, όταν σώζονται τα προσκνήματα; Και τώρα, πείτε μου, έχετε πιο αξιοπύμπτη θέσι, πια επικίνδυνη και πιο... γελαία, απ' τη θέσι του υποψήφιου ναυπρού, που εξεστράτευται απ' την οικονομία της νύμφης σαν αξιοπερίεργο φαινόμενος;

Φαντασάτε, λοιπόν, την άτυχανία μου, μετέρα τους ασυτοκράτες νόνες της νέας. Τους είχα δη μερικές φορές στο υπαί, κόνι του μίανος τους καθώς περνούσα απ' το πάρκο. Μα δεν είχα δη ποτέ σου το κορίτσι, που ήθελα να φωτοβούν στη δάχη μου! Τσανιένες, λοιπόν, απ' τη συνκίνη, άποχαιρέτησα την άλλη μέρα τη μπτέρα και πήρε να αυτοκίνητο για να πάω στο μίανος, όπου με περιμένει...

Συλλογισθείτε τώρα τις σκέψεις, που έκανα, όση ώρα το αυτοκίνητο κινούσε από μενάλη λεωφόρο. 'Είπα, να επιδείξω τα λίνα χαρίσματα που μου έδωσε ο θεός. 'Είπα, να έλθω να κούψω τα ελαττώματά μου. Εύκολο θέβαία πράγμα, καθώς έλαμπε... φώτος κοιχαζόταν έπιθε, ξιόπτε, που ένοιωθα πως δεν την είχα.

Ατάσσε, κύριε! 'Οδδα Μπελ, διλ 28 δεν είδατε; μου φώναζε ο σωφεί.

Διάβαλε! Τάρα νήνορα!... Τι να έλαφα τη κόρη απ' τη ρούχα μου, έλαβα λίγα τη γραβάτα μου, άισωθα το καπέλλο μου και πήδησα κάτω απ' το αυτοκίνητο.

Μέσα από μεγάλο σαλόνι με πορμένες, όλη η οικονομία, 'Ο φιλόφρονος, όπως είχα μάθει, μεγαλοβιομήχανος πατέρας της νύμφης κρατούσε ένα περιδιδικό. 'Η γυναικί του κι' οι κορες του είχαν σκυμεί πάνω στο τραπέζι-μαντλό και κτυπούσαν τα κεντήματα τους. Μα σφαλαίς θάχαν άλλο το νού τους.

'Ο καβένος ήταν έτοιμος για τη μάχη. 'Η πολυθρόνα που μου έδωσαν ήταν ακριβώς άπεναντί στο παρόθρονο. Κι' αυτό το έκανα, θάχα στοιχίνα, για να πεφτι άπάνω μου το φως κι' έτσι να μη μπορώ να κρύψω τίποτα. 'Ολα ήταν προετοιμασμένα, με προσοχή κι' ακρίβεια, όπως όταν σπάνη κανείς πανίδα!

Θέε μου! Τι άνωγνίσεις στήνυες που πέρασα εκεί! Νόμίζα πως καθόμουν σε ηλεκτρική καρέκλα!

Μα το μαρτυριο αυτό δεν κράτησε πολύ. Θα έμενα όλο το άπεναντί στο μίανος. Κι' έτσι, όταν κατέβηκα με το κορίτσι, στον άπεναντί κήπο τους ένοιωσα, σαν πως έβρινα ένα βάρος απ' το στήθος μου. 'Ηταν σαν να μουν κατουκαμένους σε θάνατο, και να μου είχαν δώσει ελαφνικά χάρη.

Κάνανε, λοιπόν, κήρυγο στο πάρκο, νελάσσε, κούψω, λούλουδια, κι' ανταλλάσσε χαμένελα. Κι' όταν έδωσε πια ο ήλιος, πήρα θάβαία άναπνοή, θα έβρινα από το μίανος. Μα τα ώρια μάτια και τα όσσεράς χείλη της (νύμφης) με είχαν σκεπάζσει. 'Ηταν αλήθεια! Χρησιμοποιούσε το αυτοκίνητο, που το μεγαλύτερο μέρος της συζύγου του, έφτιαξε το χροακό της (γυναικάς) μου. Αυτή τη φορά όμως έα νύμφα με το λεωφορείο. Τι μ' ένοιωζε τώρα πια, αν με τσαλάνε ο κόσμος; Γύρισα στήνι μου. 'Ο μεγαλοβιομήχανος όμως δε μ' άφησε να φύγω με τα πόδια. 'Ο νερό — σωφεί του με περιέμενε στον κήπο, για να με πάρη απ' το σταθμό των αυτοκινήτων.

Κι' όταν έφτασα εκεί, μου πέρασε απ' το νού ότι έπρεπε να δώσω στο σωφεί ένα φιλοδώρημα. 'Ηδωλα να τον κάνω φίλο μου. 'Ηταν παλιός υπάλληλος του μεγαλόβιομηχανου, και μπορεί να έλεγε κανένα καλό λόγο για μένα.

Μά... τι ελαφνική κατάσταση! 'Όταν έβρινα το χέρι στήνι τσέπη είδα ότι δεν είχα παρά ένα πεννύλη κι' ένα τάλλιο, που να πάρη η ορνί! Τι έπρεπε να δώσω στο σωφεί! 'Επρεπε να κάνω τον πλούσιο ή τον σκεπτόχρη; Για μία στιγμή το μυαλό μου σταμάτησε. Δε μπορούσα να

ΑΥΤΟΜΑΤΟ Σ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΗΣ

'Υστερα από τόσες άλλες αυτόματες συσκευές παλήσσε διακόρνει έλδων, έκανε τώρα την εμφάνισή του στην 'Αμερική και το αυτόματος εφημεριδωπάλης. Μόλις ο μέλλων άναγνώστης ρίξει μέσα στη συσκευή το αντίτιμο ενός φύλλου, αυτή άνολει και του έπιτρέπει να πάρη την εφημερίδα του, ξανακάνεται δε αυτόματος ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα. Φυσικά, άνοκείται στην τιμότητα του άγοραστή να μη πάρη δυο ή και τρία αντίτυπα συγχρόνως.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΠΟΥΛΑΡΙΔΗ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΑ ΔΙΔΑΚΤΟΡ 49 — Τηλέφ. 614.869 ΔΙΔΑΚΤΟΡ Χρ. ΠΑΣΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΜΑΙΕΥΤΙΚΗΣ ΕΜΑΡΙΑ ΚΑΛΙΑΔΗΣ Δέχεται έπισκέψεις καθ' έκάστην 11—1 και 5—7 μ.μ. και επί συνευτερεί. Τας άπόρους άγορεάν έκάστην Τετάρτην.

πάρω απόφαση. Έκλεισα λοιπόν τα μάτια και άπλωσα το χέρι. Πήρα το τάλληρο. Το έδωσα δε λά στο σωφείο και ντροπιασμένος τό-
βαλα στα πόδια.

Στο σπίτι η μητέρα με τρέλλα-
νε στις ερωτήσεις: Πώς πήγες;
Τι σου είπαν; Πώς βρέθηκες τη νύ-
φη; Έκανες καλή εντύπωση;
Πρόσεχε στα λόγια σου... Θέ-
μου! Απ' τις απαντήσεις μου εί-
χε μείνει ευχαριστημένη. Όταν
όμως της είπα πως έδωσα στο
σωφείο του μεγαλοδουλεμένου το
τάλληρο, κόντευε να πέσει κά-
τω!...

«Ανόντε! Ανόντε! στανάε.
Μα δεν καταλαβαίνεις ότι έπρε-
πε να δώσεις το πεννύταρι; Τι
θα πη τώρα η οικογένειά του με-
γαλοδουλεμένου; Παίδι μου, δεν
περιμένα από σένα μια τέτοια
ταγκουνιά!

Σε δύο - τρεις μέρες, η φίλη
της μητέρας μου, που είχε προ-
τείνει αυτό το συνοικείο, ήρθε
να της κάνει επίσκεψη. Η μητέ-
ρα μου έστρεψε με την ιδέα, ότι
ένα τίποτα υπορούσε να κατα-
στρέψω την ευτυχία μου. Η φίλη
της έκρινε το παιδί είχε δη τη
μητέρα της (νύμφη).

Φαντασθήτε, είπε της μητέ-
ρας μου, ότι όλοι βόρκαν το νυί-
οας πολύ συμπαθητικό. Ο μενα-
λοδουλέκωνος όμως είχε μερικές
επιφυλάξεις. Τον βόρκε πολύ
κοιμω. Αυτό τον έκανε να φαν-
τάζεται ότι είναι σπάταλος και
ματαιώδης... Η (νύμφη) έκλαι-
νε σε μια γωνία, όταν πήνα στο
μέγαρο το πρωί, γιατί της είχε
αφύσει εξαιρετικά το νυί-οας.
Σαφνικά η μητέρα είδε απ' το
παράθυρο το νερό - σωφείο. Μία
έξυπνη ιδέα της πέρασε απ' το
κεφάλι. Και φώναξε το σωφείο α-
κράν.

«Σου έδωσα κανένα πουρ-
μπουάρι, κύριος που συνόδευ-
σες προκίπες στο σταθμό; Τόν
ρώτησε.

«-Ω, μάστα, κυρία...
«-Τι σου έδωσε;
«-Ένα τάλληρο, κυρία...
«-Ζάν, Ζάν! φώναξε τότε εκεί-
νη στον άντρα της. Έλα να σου
μιλήσω. Λιγότερο και θα ξανάμε
ένα πρώτης τάξεως ναυπού για
την κόρη μας. Ξέρεις τι πουρ-
μπουάρι έδωσε στο σωφείο μας ο
κύριος; Ένα τάλληρο!

«-Επί τέλους! Βόρκα ένα φο-
νισμο παιδί! είπε ο φιλόργυρος
μεγαλοδουλέκωνος.

«Κι έδωσε άμεως τη συνκα-
τάθεση του για το γάμο.
Κι έτοιμαχόταν να πάρει το τα-
λλήρο που δούσα με χροστή μου στο σι-
σφείο του μεγαλοδουλεμένου, θα
παντρευόταν σε λίγο την κόρη
του. Τι παικνιόδια που παίζει κοι-
μιά φορά η τύχη στους ανθρώ-
πους!

B. ΧΕΛΜ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΙΣΚΟΥΣ ΜΑΣ

Μ' ένα άραιότατο μπαλόνι του Πιλά
«Ανκα θ' άρχισα τη δέσφωδα αυτή.
Πρόκειται για το γνωστότατο «Μάχ
σίγκκερ». Ένα μελωδικότατο κομμάτι
που ήδη έχει γίνει γνωστό, και άρξεί
πολύ. Για δαούς λοιπόν άγαπών τον
Πιλά «Ανκα, αλλά και τις μελωδίες, ά-
ναφέρω ότι το τραγούδι αυτό βρίσκει-
ται σε δίσκο της Κολομπία με στοι-
χεία SCMG 107.

Και μια που ο λόγος είναι για μελω-
δίες, άς πούμε μερικές κοινότητες και
για κανένα ταγκό. Η «Γιολάντα» είναι
φυσικά πασίγνωστη η «Θάουζ της
φίλης». Γι' αυτό και δεν θ' άσχοληθώ με
το ποινόν του κομμάτιού, αλλά άπλώς
σας λέω ότι η έκτέλεσις αυτή σε δίσκο
της Κολομπία (SCMG 110) είναι με
την άρχιστρα Μανουέλα. Τα σχόλια πε-
ριττεύουν, νομίζω.

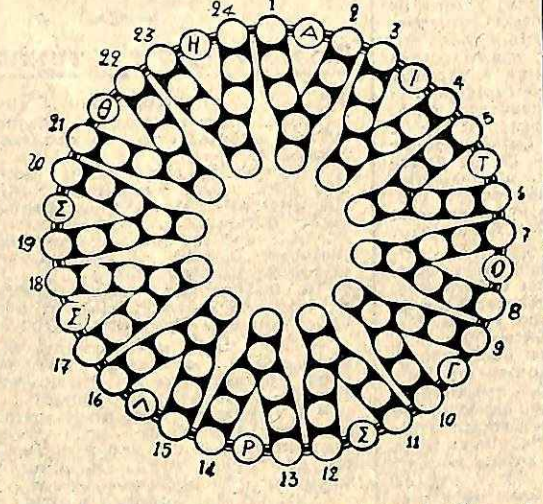
Αλλά άς κάνουμε στροφή 90 μοιρών
και άς άρχίσουμε να λέμε και τίποτα για
κανένα ρυθμό. Και πρώτος ρυθμός το
τά-τά-τά. Σε δίσκο της Χις Μάστερς
Βόις (TMC 73) υπάρχει ένα πο-... «Έκτε-
λεστής η άρχιστρα Μπριόνα Μαρτίνο.
Γνωστή η άρχιστρα, άραιότατο το τρα-
γούδι. Σύνολον.

Και θα τελειώσουμε με τον Νάτ Κινκ
Κόλ. Αυτή τη φορά όμως δεν πρόκειται
για κανένα μπαλόνι. «Αντιθέτως! Προ-
κειται για ένα άρκετά έξαλλο ράκ, που
αποδίδει περίφημα ο Νάτ, άποδεικνύον-
τας μία άκονη πλειάδα της σωστής
του ικανότητας. Το ράκ αυτό λέγεται
«Ητν άτ λαίχ Ιπ» και θα το βρήτε σε
δίσκο της Κίπτιολ με στοιχεία T 3639.

Γιά μικρούς

Η χρυσή παροιμία

Θά συμπληρώσει το σχέδιο αυτό με 24 λέξεις, των
οποίων σάς δίνω με κάποιες τις σημασίες. Τ' άρχινα
γράμματα των λέξεων αυτών, μαζί με τα ένδιάμεσα,
τα οποία ήδη συμπληρώσαμε, διαδοχόμενα στη σει-
ρά, θά σχηματίσουν στον έξωτερικό μεγάλο κύκλο
μία σοφή ελληνική παροιμία. Για να σάς διευκολύ-

νομε, σάς άποκαλύπτουμε επίσης πως οι λέξεις αυ-
τές, άχι μόνο άνα δύο, άπως το επιβάλλει το σχέδιο,
άλλά και οι 24 έχουν την ίδια κατάληξη.

ΟΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) Προσφώνισις.
- 2) Πόλις, που με άλλαγή τόνου γίνεται τέρας της
μυθολογίας μας.
- 3) Χώρα της Μικράς Άσίας.
- 4) Η θάσθερη έννοια.
- 5) Παθολογικός φόβος.
- 6) Έπινειον της Ρώμης.
- 7) Πρωτεύουσα έλληνικού νησιού.
- 8) Χώρα της Δ. Άσίας.
- 9) Στάμνος.
- 10) Πανία.
- 11) Περιοχή της Β.Δ. Πελοποννήσου.
- 12) Κουδάριστρος.
- 13) Τα ζώα-αυτά είναι επικίνδυνα.
- 14) Λατρεύονταν στην Αίγυπτο.
- 15) Σταθερά, μόνιμα.
- 16) Τόνος.
- 17) Σωματική ευεξία.
- 18) Τμήμα της Μικράς Άσίας.
- 19) Άκοασίες.
- 20) Ημέρα άσπασισέας.
- 21) Η κατοικία έλληνικού νησιού.
- 22) Θέα της μυθολογίας μας.
- 23) Η Έλλάς έχει πολλά και ώραία.
- 24) Άκατάλληλα για φαγώμα.

Μικρά προβλήματα

- 1) Δυό αδέρφια, ο Πέτρος και ο Κώστας έχουν ένα
αγκρόκτημα, στο όποιο πρόκειται να κάνουν μία έρ-
γασία.
- «Αν έργαστούν μαζί θα χρειαστούν 9 μέρες για
να τελειώσουν. Αν τώρα ο Πέτρος έργαστή μόνος
του, θα την τελειώσει σε 15 μέρες.
Πόσες μέρες θα χρειαστή ο Κώστας για να τελειώ-
ση μόνος του δη αυτή τη δουλειά.

- 2) Προσπαθήστε να βρήτε τους άριθμούς, που πρέ-
πει να τοποθετηθεί πιά κάτω στη θέσι των στιγμών,
έτσι ώστε να ολοκληρωθί ο πολλαπλασιασμός.

$$\begin{array}{r} 5 \\ \times 14 \\ \hline 50 \\ 70 \\ \hline 700 \end{array}$$

Για να σάς διευκολύνουμε, σάς άποκαλύπτουμε πως
θα χρησιμοποιήσετε πέντε φορές το 2 και τρεις φο-
ρές το 8.

- 3) Πεθαίνοντας ο Άχμετ Άγάς παίρνει ένα σακ-
κούλακι με μεγάλα πανάκριδα μαργαριτάρια και ά-
ποφασίζει να τα μοιράσει στις κόρες του.
- «Η πρώτη, δηλαδή, θα πάρη ένα μαργαριτάρι
και το ένα έβδομο από τα υπόλοιπα.

«Η δεύτερη θα πάρη δύο και το ένα έβδομο απ'
δσα πάλι θα μείνουν μέσα στο σακκούλι.

«Η τρίτη τρία μαργαριτάρια και το ένα έβδομο των
υπολοίπων.

«Η τέταρτη τέσσερα και το ένα έβδομο από τα ό-
ποία.

ΚΑΙ ΜΕΤΑΡΟΥ

«Η πέμπτη, πέντε μαργαριτάρια και το ένα έβδο-
μο πάντα από τα υπόλοιπα.

«Τέλος η έκτη θα πάρη όσα άπομένουν.
Κατά τον τρόπο αυτό και οι έξη κόρες του Άχμετ
Άγά πήραν όλες τον ίδιο άριθμό μαργαριταριών.

Πόσα μαργαριτάρια ύπηρχαν μέσα στο σακκούλι,
πριν άρχισή η διανομή, και πόσα πήρε η καθεμία;

- 4) Υπάρχει τρόπος να βρήτε για άθροισμα δια-
κόσια προσθέτοντας σαφονατάρια και εικοσιτέσσερα;
Λίγη σκέψη θα είναι, πιστεύουμε, άρκητη για να
βρήτε τη σωστή λύσι.

- 5) Πάρτε ένα κομμάτι χαρτί και χαράξτε πάνω
σ' αυτό ένα μεγάλο τετράγωνο, το όποιο χωρίζετε ά-
κοιούθως σε 9 τετραγωνίδια, τρία στην κάθε σειρά,
όριζοντίως και καθέτως.

Μέσα στα τετραγωνίδια αυτά τοποθετήστε τώρα
τους άριθμούς:

5	12	19
26	33	40
47	54	61

Έτσι ώστε προσθέτοντας τους τρεις άριθμούς της
κάθε σειράς, όριζοντίως, διαγωνίως και καθέτως, να
έβρισκατε πάντοτε για άθροισμα 99.

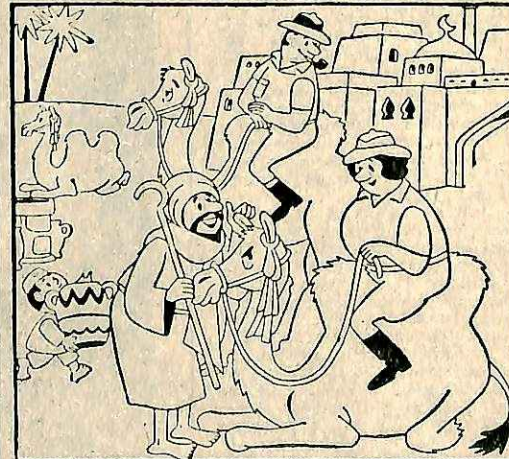
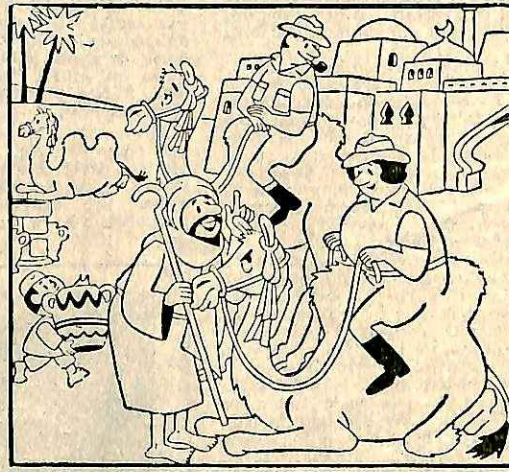
Μαγική νότα

Ανταλλάσσοντας ένα γράμμα σε καθεμία των κά-
τωθι λέξεων, με μία νότα μουσικής, πάντοτε την ίδια,
πρέπει να σχηματίσετε ισάριθμες νέες λέξεις:

ΦΑΡΑΧ	—	ΑΙΤΙΑ	—	ΤΥΡΟΣ
ΚΡΟΚΟΣ	—	ΚΕΡΑΣ	—	ΠΙΑΝΑ
ΝΤΑΡΙ	—	ΚΩΠΗ	—	ΟΡΟΣ
ΑΡΑ	—	ΒΑΡΚΑ	—	ΙΟΣ

Επιτρέπεται μόνο η άλλαγή τονισμού.

20 μικροδιαφορές

Οι δύο αυτές εικόνες φαίνονται έκ πρώτης όψεως
έντελως όμοιες κι όμως διαφέρουν μεταξύ τους σε
20 σημεία. Αν θέλετε να υπερηφανευέστε για την
παρατηρητικότητα σας, πρέπει να βρήτε και τις 20
αυτές μικροδιαφορές μέσα σε 3 λεπτά της ώρας.

Το παιγνίδι γίνεται πιά ένδιαφέρον, αν πάρουν
μέρος σ' αυτό δυό ή και τρεις παίκτες συγχρόνως.
Κερδίζει εκείνος, που θα βρή πρώτος και τις 20
μικροδιαφορές ή εκείνος, που θ' άνακαλύψη τις πε-
ρισσότερες, μέσα στο μικρότερο χρονικό διάστημα.

Οι λύσεις στη σελ. 66

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ του Ναστραδίν

ΤΑ ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ

ΚΑΠΟΤΕ ο Ναστραδίν ξεκίνησε για
την Προύσα καλεσμένος απ' τον Ι-
διο τόν πασά. Σαν έφτασε όμως στο
σαράϊ, οι φύλακες τόν έμπόδισαν να μπη
μέσα:

— Τέτοια ώρα δε
δέχεται κανένα ο πα-
σάς!... Είναι η ώρα
του φαγητού... του εί-
πε ο σερασκέρης.

— Μα κι' εγώ για
να φάω έσηκώθηκα κι'
ήρθα από το χωριό
μου...άποκριθηκε ο Χό-
τζας.

— Σου είπα πως η
ώρα είναι άκατάλλη-
λη!... Πήγαινε κι' έλα
άλλη φορά... έπέμενε ο
σερασκέρης.

— Και ποιος σου είπε πως η ώρα
του φαγητού είναι άκατάλληλη για το
Ναστραδίν Χότζα; Τέτοιες άφρες πάντα
κάνω έπισκέψεις εγώ στα ξένα σπίτια.

Ο σερασκέρης τότε γέλασε, και τόν
άφησε να περάσει.

Ο Ναστραδίν μπήκε στο σαράϊ και
βόρκε τόν πασά ακριβώς την ώρα που
έτοιμαζόταν για φαγητό.

— Ο Άλλάχ μαζί σου, πασά μου!...
Κι' εκείνος πρόθυμα του άποκρίθηκε:

— Ός κελντίν. Χότζα!... Κάθισε να
φάμε...

— Δε μπορώ να άρνηθώ, αφού έτσι
θέλει κι' ο Άλλάχ... άποκρίθηκε ο Να-
στραδίν.

Και στράθηκε στο πλούσιο τραπέζι.
— Σίγουρα θα σ' άγαπήση η πεθερά
σου, του λέει γελώντας ο πασάς, για
νάρθης πάνω στην ώρα του φαγητού!...

Ο Χότζας τότε, μπουκαμένος κα-
θώς ήταν, κόντευε να πνιγί. Μα ήπιε
λίγο κρασί κι' αφού ξερόδηξε δυό-τρείς
φορές, άποκρίθηκε:

— Δεν το φαντάζομαι, Πολυχρονεμέ-
νε μου, να μ' άγαπήση η πεθερά μου,
γιατί αν μ' άγαπούσε στ' άλήθεια, δε
θα μούδινε γυνίκα την κόρη της...

Τώρα ο πασάς με τη σειρά του κόν-
τευε να πνιγί από τα γέλια, μα ήπιε
κι' ή άφεντιά του λίγο κρασί, ξερόδηξε,
και, γελώντας πάντα, είπε στο Χότζα:

— Αφερμ, Ναστραδίν!... Μ' έκανες
και γέλασα πάλι... Λοιπόν, να το ξε-
ρης, έδώ είσαι σαν στο σπίτι σου...
Πήγαινε καμμία βόλτα στην Προύσα
κι' όποτε θέλεις ξαναγύρισε...

Έτσι, αφού φάγανε, ο Χότζας ση-
κώθηκε και βγήκε έξω στην πόλη. Μα
ήθε το βράδυ και δεν είχε ξαναγυρί-
σει.

Ο πασάς άνησυχούσε κι' έστειλε
ζαπτιέδες να τόν βρουν. Μα εύτυχώς,
άόρα τη νύχτα, η άφεντιά του γύρισε
σώος και άδολοβής.

— Άιντε, μωρέ Χότζα, τί έγινες όλη
την ήμέρα; του είπε ο πασάς.

Μα ο Χότζας, έκανε πως δεν άκουσε
και συνέχισε να λή άφρημένος και λυ-
πημένος μαζί!

— Αφού, λοιπόν, πήγα και κάθισα
άφρες όλόκληρες στο κρεβάτι ενός άρρώ-
στου, σηκώθηκα κάποτε για να φύγω.
Συλλυπήθηκα τους συγγενείς, έβαλα τα
κλάματα και προχώρησα στην πόρτα.

Έκει με πρόσεξε κάποιος συγγενής του
φίλου μου και μου είπε: «Γιατί μας
συλλυπάσαι Ναστραδίν; Ο άνθρωπός
μας δεν πέθανε ακόμη». Εγώ τα χρειά-
στηκα τότε, μα σκέφθηκα γρήγορα και
του είπα:

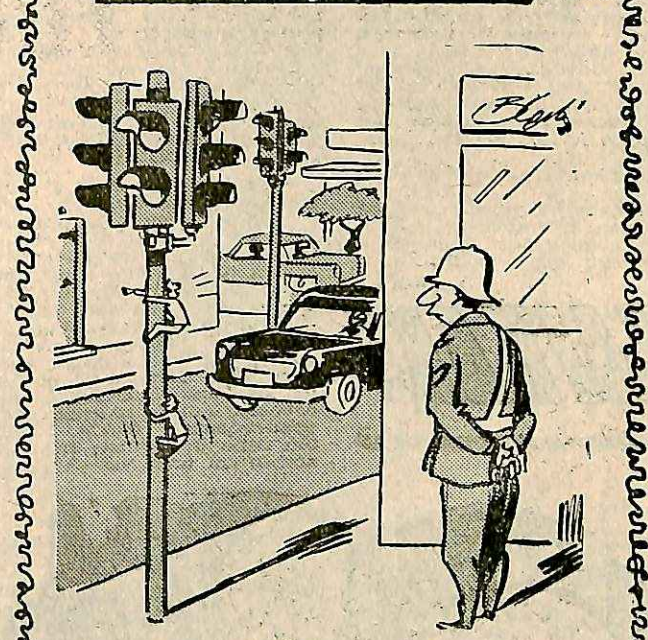
«—Δε βαρύνεσαι...θα πεθάνω που θα
πεθάνη ο άνθρωπός σας και φίλος μου.

«Ε, λοιπόν, έπειδή είμαι γέρος άνθρω-
πος και δε μπορώ να ξαναέρωμαι ως
έδώ, γι' αυτό σάς συλλυπούμαι από
τώρα...

Κι' ο πασάς από κεί που είχε μελαγ-
χολήσει απ' την ιστορία του Χότζα, έ-
σχασε στα γέλια όλονάρος.

— Αφερμ!... Ναστραδίν φένημη!...
του είπε. Του λόγον σου να ζήσης χίλια
χρόνια και νάρχεσαι στο σαράϊ μου να
μου λές ιστορίες και χωρατά για να ξε-
σκάω κι' εγώ λιγάκι!...

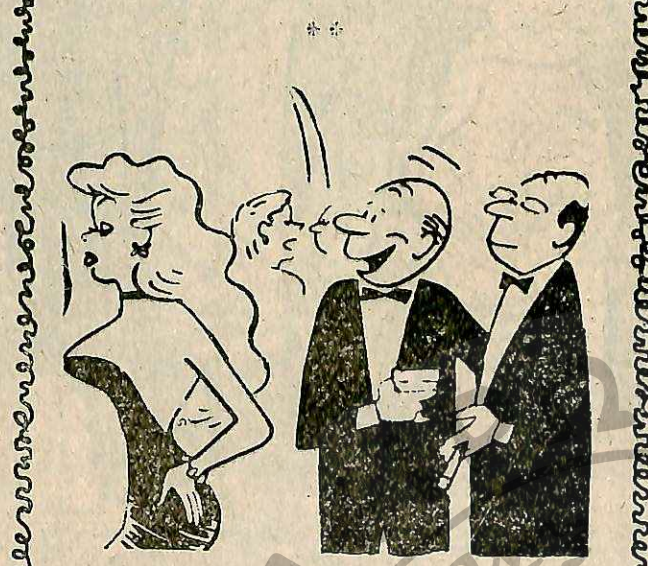
Το χιούμορ δε εικόνες

Ο ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Ένα λεπτό κύριε προϊστάμενε να πεταχτού-
με μέχρι άπέναντι και φτάσαμε!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Αν ήμουν είκοσι χρόνια νεώτερος κι' άνθ-
παντρος...

...Ω! Τι κάνεις, χρυσή μου;... Ο' άκολουθο-
σα, που λές το έμπορικό στάδιο!...

Οι ώκεανοί ΜΠΟΡΟΥΝ Ν' ΑΝΑΦΛΕΓΟΥΝ;

Ο κίνδυνος της «άλυσιδωτης
διασπάσεως»!

ΠΡΙΝ από μερικές έβδομάδες, ο άτομικός
αντιδραστήριος του Άϊνστάιν Φώλς, στις Η-
νωμένες Πολιτείες, «αφηνίσωσε». Ήταν, εντυ-
χώς, νύχτα κι' οι νεκροί δεν ξεπέρασαν τους
τρεις. Αν αυτό γινόταν την ήμερα, τα θα-
μάτα θα μετρούσαν κατά δεκάδες.

Η καταστροφή αυτή προκάλεσε πανικό σ'
όλες τις άμερικανικές πόλεις, όπου λειτουργού-
νουν άτομικές στήλες. Κι' από τις Ηνωμέ-
νες Πολιτείες, ο φόβος άπλώθηκε και στις
ξένες χώρες. Σύμφωνα με την άμερικανική
επιθεώρηση «Πυρηνική ένέργεια» από το
1943 ως το 1958, τα θύματα από άπρόο-
πτες καταστροφές σε άτομικά εργοστάσια
άνήλθαν σε 5641. Απ' αυτά, τα 202 υπέκυψαν, άλ-
λά μόνο για τα 4 μπορεί να ειπωθή με βε-
βαιότητα, ότι ο θάνατός τους άφείλετο σε
άκτινοβολίες. Θύματα θρηλήθηκαν επίσης στη
Γαλλία, την Άγγλία, τη Γιουγκοσλαβία κλπ.

Στα άτομικά εργοστάσια, οι έπιστήμονες
προσπαθούν να προβλέψουν όλα τα ένδεχό-
μενα. «Αλλ' υπάρχει πάντοτε ένας άσάβηχ-
τος παράγων, που μπορεί να προκαλέση ά-
κεπαυόρρωτη καταστροφή.

Είναι άλήθεια, ότι δυστυχήματα, που ά-
φείλονται σε καταστροφές παράγοντες συμ-
βαίνουν παντού κι' άχι μόνο στα άτομικά
εργοστάσια. Άλλά, προκειμένου για τα δεύ-
τερα, οι κίνδυνοι είναι πολύ μεγαλύτεροι,
γιατί, έκτός από κινέσους που εργάζονται σ'
αυτά, άπειλούνται επίσης και οι κάτοικοι ά-
λοκληρών περιοχών, που μπορεί να βρουν
το θάνατο ή να γίνουν άνθρωποι.

Έκείνοι που φοβούνται κυρίως οι έπιστή-
μονες είναι μήπως, από τη λειτουργία μιας
στήλης ή ενός αντιδραστήρος, προκληθή ή
καυλώμενη «άλυσιδωτη διασπάσις», που γα-
ρακτρίζεται από το γεγονός, ότι οι δια-
σπάσεις των άτομικών πυρήνων, από τη στιγ-
μή που β' άρχίσουν, συνεχίζονται μόνες τους,
χωρίς καμία δύναμη να μωρή πιά να τις
σταματήσει.

Άλλά πως γίνεται η «άλυσιδωτη διασπά-
σις»; Ο πυρήν του ούρανιου, διασπώμενος
κάτω από την επίδραση ενός ροδτερονίου,
άπελευθερώνει τρία ροδτερόνια. Κάθε ένα απ'
αυτά μπορεί με τη σειρά του να διασπάσει
έναν άλλο πυρήνα ούρανιου. Η διασπάσις
συνεχίζεται τότε και ο ρυθμός της άνέπει-
νει όσο προχωρούμε σε πυρήνες που έχουν
μεγαλύτερο άριθμό πρωτονίων και που άπε-
λευθερώνουν, συνεπώς, περισσότερα ροδτε-
ρόνια.

Οι έπιστήμονες είναι σε θέσι σήμερα να
δαμάσουν την «άλυσιδωτη διασπάσις» και να
τους καταβούνουν σύμφωνα με τις θέλησεις
τους. Διαφορετικά, η βόμβα υδρογόνου δε
θα ήταν δυνατή. Άλλ' όπως είπαμε, μία μη-
κη παράλπει, ένα λάθος, μπορεί να μωρή
σ' όποιανδήποτε στιγμή. Τι θα έπακολουθήσει
τότε; Η «άλυσιδωτη διασπάσις» μπορεί να
έπικρατή στους ώκεανούς και να προκαλέση
την καταστροφή του πλανήτη μας.

Μπορούν, λοιπόν, οι ώκεανοί να πάρουν
φωτιά; Το ποτήρι αυτό δεν είναι άδύνατο.
Παρόμοιο ένδεχόμενο μπορεί να συμβεί από
τη μία στιγμή στην άλλη, άν, μεσολάβηση
κάποια άπροσεξία, κάποιος μοιραίο λάθος.
Για να σωθή αυτό το ένδεχόμενο, βάρε-
πε να έκτρανή σ' έναν ώκεανό μία υπερβόμ-
βα, που θα ήταν ικανή να προκαλέση άνω-
σι της θερμοκρασίας στους 50.000.000 βαθ-
μούς. Θα είχαμε τότε μία σειρά από πυρ-
νικές εκρήξεις. Τα πρωτόνια, που θα άπε-
λευθερώνονταν από την έκρηξη, θα πήγαιναν
να κτυπήσουν τα πρωτόνια του νερού.

Από τη συγκρούσι αυτή θα γεννιόνταν νέα
μόρια όλης, τα δευτερόνια. Αυτά τα δευτε-
ρόνια θα έρχόνταν σε συγκρούσι με άλλα
πρωτόνια. Θα γεννιόνταν έτσι, καινούργια
δευτερόνια, που θα χτύπησαν άλλα πρωτό-
νια κ.ο.κ. Η θερμοκρασία θ' άνέβαινε τότε
κατά δεκάδες άξιοσημείωτα βαθμούς.

Αυτή η άνάφλες των ώκεανών είναι η
μεγάλη άπειλη εναντίον του πλανήτη μας.
Πύρινες γλώσσες θα άπλώνονταν τότε παν-
τού και θα έξαφάνιζαν τόν άνθρωπο και τα
έργα του.

Είναι πιθανόν, παρατηρούν οι έπιστήμο-
νες, ότι η θρυλική Άτλαντις έξερωνίστηκε
με παρόμοιο τρόπο. Η άφήγησι του Πλάτο-
νος έχει πολλά από τα γνωστά μας άλ-
υσιδωτές διασπάσεις. Οι μακρινόι σοφοί
της καταποντισμένης ήπειρου ήξεραν πως
πολύ περισσότερα από μας και είχαν δαμά-
σει την άτομική ένέργεια.

Άλλά κάποιο μοιραίο λάθος τους δόνησε
στην καταστροφή... Έπειτα από τών κατα-
ποντισμό της Άτλαντίδος, η γη άναρχμα-
τίσθηκε. Νέες ήπεις, νέοι πολιτισμοί έφα-
νίσθηκαν και οι έπιστήμονες καταπείσεις
συνεχίστηκαν με καινούργια μωρή. Ο ση-
μερινός άνθρωπος κατέχει τριμερά μυστικά.
Κι' άν άπό, άρκετά ένα μικρό λάθος, μία ά-
προσεξία, για να καυλώθι ο πλανήτης μας
από στάχτες και σμύλματα.

Αριστερά: Σύνολο φούσας - καζάκας, γαρνιρισμένο με σειρήνια. Μέσα: Ήτέ - πέρς εύθυνο με κοντή βέστα, που κλείνει στο γόλι. Δεξιά: Φόρεμα από άσπρη έμπονιέ κοτονάντ.

Η δαντελένια τουαλέτα είναι ιδεώδης για την πίστα του χορού και θα συντελή στο να σας αναδείξει την κομψότερη ντόμα.

Η μόδα μας παρουσιάζει σήμερα την νταντέλλα σε διάφορα χρώματα: Ιδίως στους τόνους παστέλ χωρίς όμως ν' άποσύρη την έννοια της και από την δολοεικη νταντέλλα η από αυτήν, που έχει το χρώμα της σαμπάνιας. Μή ξεχνούμε επίσης ότι στις δαντελένιες τουαλέτες συνήθιζονται πολύ και τα βολάν.

ΤΑ ΑΝΟΙΚΤΟΧΡΩΜΑ ΣΤΑΜΠΑΤΑ

Μία τελευταία ιδιοτροπία της μόδας είναι να παρουσιάζει τα σταμπάτα μεταξωτά ή τις σταμπάτες κοτονάντ σε χρώματα όσο το δυνατόν λιγώτερο έντονα, σχεδόν άπράσιντα, θα μπορούσαμε να πούμε.

Έτσι βλέπουμε σταμπάτα βαμβάκερα ή μεταξωτά με λευκά ή πολύ ανοικτόχρωμα φόντα και με λίγο πιο έντονα τα σταμπάτισματα.

Αυτά τα μοντέρνα σταμπάτα έχουν το μεγάλο προσόν να κάνουν τα φορέματα, που είναι καμωμένα με αυτά πιο εύκολοφόρετα. Συγχρόνως οι άπαλές αποχρώσεις τους ξεκουράζουν το βλέμμα.

Αυτό δε σημαίνει ότι μπαίνουν στο περιθώριο τα φανταχτερά χρώματα. Κάθε άλλο. Έχουν κι' αυτά τη θέση τους, αλλά η ύπαρξη μιας άπαλης τουαλέτας είναι άπαραθήποτε απαραίτητη. Για τέτοιου είδους τουαλέτα διαλέγετε μία απλή κόψι, όπως είναι π.χ. η κόψι «πρενσές» με το έφαρμωστό κορσάκι και την έβαζε προς τα κάτω φούστα. Θα έχη φυσικά, άνετο άνοιγμα στο λαιμό και δε θα έχη μανίκια.

Την ίδια κόψι μπορούμε να πιερώμε ακόμα και αν η τουαλέτα δεν είναι μονοκόμματη και έχει χωριστό από τη φούστα κορσάκι.

Επίσης μπορεί η φούστα να σχηματίζεται με φύλλα στενώτερα επάνω και φαρδύτερα κάτω, ώστε να κάνει κλόες, όπως μπορεί να έχη και ελεύθερες πιέτες. Ο, καταλοβαί-

νετε πως ταιριάζει καλύτερα στη σιλουέτα σας. Το κορσάκι σε όλες αυτές τις περιπτώσεις ένωεται με τη φούστα, χωρίς τη μεσο-λαβήσι ζώνης ακριβώς κάτω από το στήθος.

ΚΑΖΑΚΕΣ - ΦΟΥΣΤΕΣ

Τα σύνολα αυτά ως γνωστόν εμφανίζονται με διάφορες μορφές και σε άτελειωτες ποικιλίες. Μπορούν ν' αποτελούν μία απλή σπορτίδη, εμφάνισι, όπως μπορούν επίσης να μας παρουσιάζουν ένα ωραίο λουσάτο σύνολο. Την κατεύθυνσι θα τη δώσι, φυσικά, το ύλικό, που θα χρησιμοποιήσαμε.

Πολλές είναι οι άμυγιέ εμφανίσεις από μονόχρωμα μεταξωτά ή και σταμπάτα, που αποτελούνται από φούστα και καζάκα. Η γράμμη τους ποικίλλει. Άλλοτε έχουν τη φούστα εύθυνη και άλλοτε έφαρμωστή στους γοφούς και φαρδιά κάτω.

Οι καζάκες, ές άλλου, σχηματίζουν πολύ συχνά μπλουζόν μ' ένα δέσιμο στη μέση ή είναι ριχτές και κοντές αφήνοντας να φαίνεται η ντραπιστή ζώνη της φούσας.

Για τα πιο απλά σύνολα φούσας-καζάκας οι ώριες κοτονάντ θα μας προσφέρουν την ποικιλία τους. Οι ριγωτές, οι καντριγιέ, οι σταμπάτες, οι μονόχρωμες, ή κάθε μία με τη σειρά της θα μας παρουσιάσουν ωραίους συνδυασμούς. Οι καζάκες σ' αυτά τα απλά σύνολα είναι ριχτές μόλις έφαρμωμένες στο σώμα.

Βλέπουμε και πολλούς συνδυασμούς από μονόχρωμες κοτονάντ και σταμπάτες ή μονόχρωμες και ριγέ ή καντριγιέ. Δεν αποκλείεται όμως και η άμοιομορφη φούστα και καζάκας. Το λευκό χρώμα έχει κι' εδώ τη χάρη του. Αν μάλιστα έλθε σε άκρογυαλιά, μπορείτε να δώσετε στο λευκό σας σύνολο μία ναυτική, άς πούμε νότα. Θα στολίσετε δηλαδή την καζάκα σας και τη φούστα με μπλε - μαρέν σειρήνια. Μπορείτε επίσης να βάλετε στην καζάκα σας ένα ναυτικό γιακά.

ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ

Όλο και πιο πολύ επιβάλλεται στο γυναικείο ντύσιμο, χάρις στην πρακτικότητα του και έχει πάρει τη μόνιμη θέση του σε κάθε γυναικεία γκαρνταρόμπα.

Η φετινή μόδα το συνδυάζει πολύ με τη βέστα, ώστε να σχηματίζει ένα άλλο ντε-ντιέ.

Το σύνολο αυτό θα σας προσφέρει πολυτιμες υπηρεσίες στις διακοπές σας. Η φόρμα του παντελονιού διατηρείται πάντα έφαρμωστή στο σώμα με έλαφρό στένεμα προς τα κάτω. Το μέκος του φτάνει πάντα ως τους άστραγάλους. Όσο για τη βέστα, που το συνοδεύει, η μόδα τη θέλει κλασσική, κοντή και με ζώνη από το ίδιο ύφασμα, που κλείνει μπροστά με άγκράφα. Πάνω από τη μέση ή βέστα κλείνει με δυο κουμπιά και σχηματίζει μικρά ρεδέ, σαν συνέχεια του κάπως μεγάλου γιακά. Τα μανίκια είναι κι' εδώ τρουά-κά και άνετα.

Για ύφασματα σας συνιστούμε τις μονόχρωμες και κάπως άδρες κοτονάντ στο χρώμα του γούστου σας.

Φυσικά, θα υπάρξουν άρες, που το παντελόνι θα φοριέται μόνο με μπλούζα ή μ' ένα βαμβάκερο πουλόβερ, ή άμοιομορφη όμως με το παντελόνι βέστα δεν πρέπει ποτέ να λείπει.

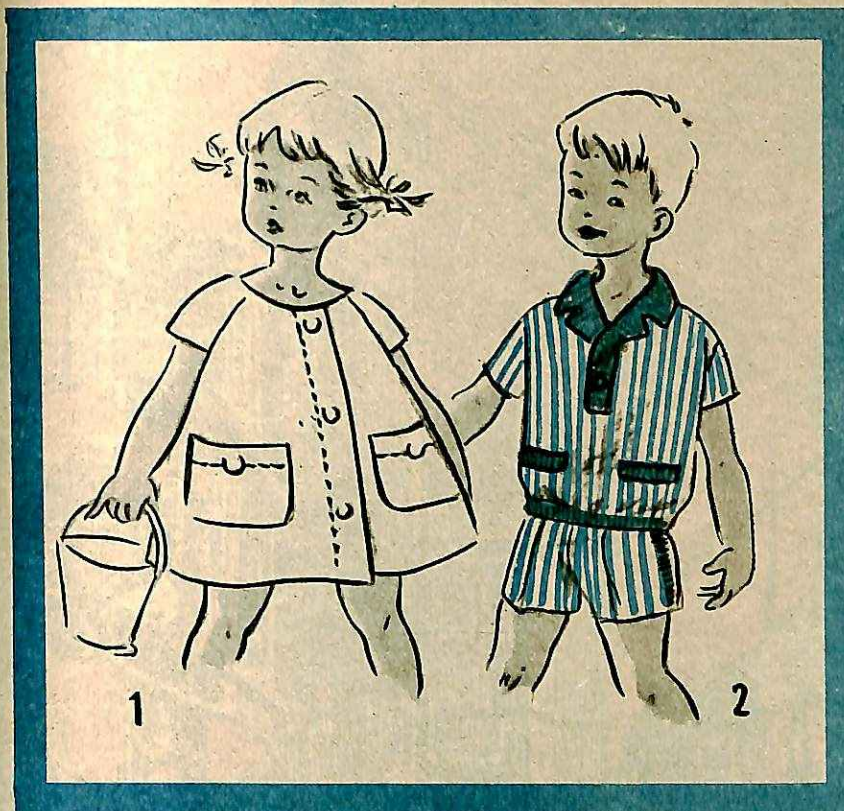
Μή φοράτε παντελόνι αν δεν είστε λεπτή, γιατί οι κομπυλότητες δεν του ταιριάζουν. Η φούστα θα σας πηγαίνει καλύτερα, αν είστε παχουλιά.

ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ - ΒΕΣΤΕΣ

Πολύ της μόδας είναι για τα μικρά τα ριχτά φουστανάκια, τα κομμένα αν φόρμ, ώστε να φαρβαίνουν πολύ προς τα κάτω και να κομπώνουν έμπρός από πάνω ως κάτω σαν βέστα.

Τα μανικάκια είναι κοντά σε κόψι ραγκλάν και το άνοιγμα του λαιμού είναι στρουγγυλό και άνετο.

Το φορεματάκι, όταν είναι από μονόχρωμη

1) Ριχτό μονόχρωμο φορεματάκι, που κομμάτιναι σαν βέστα. 2) Άγοριστικό ριγυτό κορσάκι. 3) Φουστανάκι ριγυτό με μπλουζάκι μπαίν-ντε-σιλέν και άμοιομορφο πουλόβερ. 4) Ριχτό σουριτό φορεματάκι με άμοιομορφο παντελονάκι. 5) Ριχτό φόρεμα με τις ραβδώσεις κάβτες στο μπουστακι και όριζόντιες στη φούστα.

κοτονάντ, μπορεί να στολίζεται με φαρδιά γαζιά, τόσο κατά μήκος του κομπώματος, όσο και στις τσέπες, που μπαίνουν έξω-εξωτερικές.

Μία σχετική κόψι είναι και αυτή που σχηματίζει ένα είδος στρουγγυλού κομμάτι με μεγάλο τάλι άνοιγμα γύρω στο λαιμό και έλαφρό πέσιμο στους άμους για να αντικαθιστά τα μανίκια. Κάτω από τον κομμάτι το φόρεμα συνεχίζεται με σούρες, που του χαρίζουν το απαιτούμενο φάρδος προς τα κάτω. Και εδώ το φορεματάκι κομπώνει από πάνω ως κάτω κι' έχει κι' αυτό τις τσέπες του.

Τόσο στην πρώτη κόψι, όσο και στην δεύτερη, μπορεί το φόρεμα-βέστα να έχη ως συμπλήρωμα ένα άμοιομορφο κοντό παντελονάκι, που τίποτα δεν έμποδίζει να είναι κατά τι μακρύτερο από το ίδιο το φόρεμα ώστε να το αφήνει να φαίνεται λίγο.

Όλα αυτά τα σύνολα είναι χαριτωμένα για τα παιδάκια, που βρίσκονται στην έσοχή.

ΑΓΟΡΙΣΤΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Τα κοστούμια των άγοριών αποτελούνται από το κοντό παντελονάκι και τη μπλούζα στον τύπο μπλουζόν. Η μόδα όμως προσθέτει και ένα πλεκτό από βαμβάκερο νήμα, που στολίζει τα τσεπάκια και το γιακάκι της μπλούζας. Σε μπλούζες από ριγώτη ή καρρεδάτη κοτονάντ το πλεκτό μπαίνει μονόχρωμο σε ζωηρό χρώμα.

ΤΑ ΡΙΓΩΤΑ ΣΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

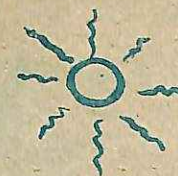
Ανάμεσα στις κοτονάντ, που θα διαλέξετε για τα κοριτσάκια φορεματάκια της έσοχής, μη παραλείψετε να περιλάβετε και μία ριγώτη κοτονάντ, που είναι τόσο της μόδας έφετος. Το φόντο θα είναι πάντα λευκό και οι ραβδώσεις σε ζωηρά χρώματα.

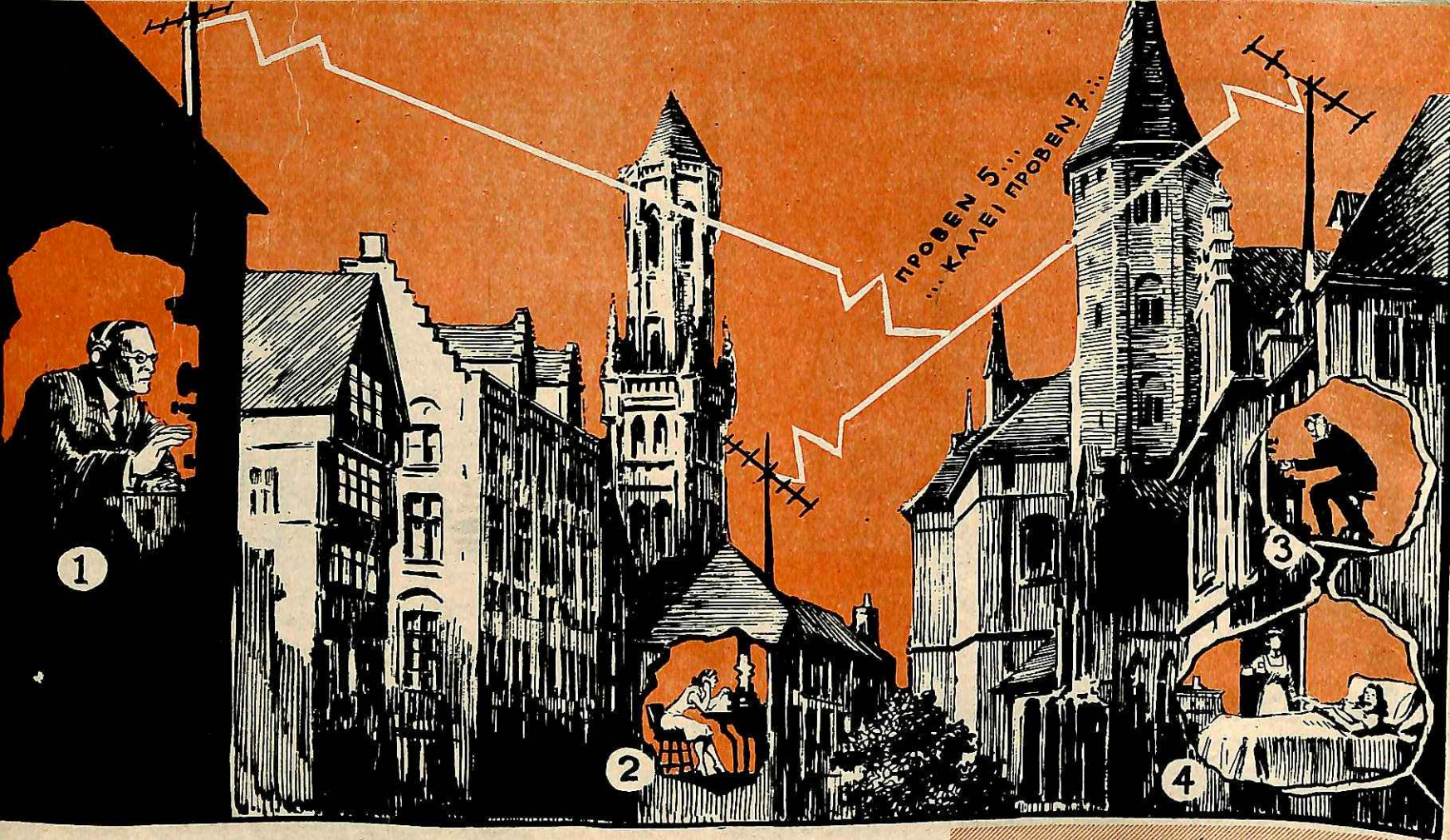
Με αυτά τα ριγώτα κάνετε άραιοτάτους συνδυασμούς. Σε ένα φορεματάκι π.χ. τοποθετείτε τις ραβδώσεις κάβτες στο μπουστακι και στη φούστα τις τοποθετείτε όριζόντιες.

Σ' ένα άλλο ριγυτό φόρεμα, κάνετε το μπουστακι με τις ραβδώσεις όριζόντιες και σε κόψι μπαίν-ντε-σιλέν, δηλαδή την πλάτη γυμνή. Η φούστα γίνεται σουριτή με τις ραβδώσεις κάβτες.

Το συμπλήρωμα θα είναι μία κοντή βέστα με τις ραβδώσεις και αυτή κάβτες.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Το ραδιόφωνο ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ...

Ένα σχεδιασμένο τρομερό έγκλημα στο Βέλγιο!...

«ΠΡΟΒΕΝ 5 καλεί Προβέν 7, Προβέν 5 ζητάει Προβέν 7...»

Το Προβέν είναι μια μικρή κοινότητα του Βελγίου, με μερικές νημάδες κατοίκων. Άντα μέσα σ' αυτός ήταν κι' ο Μαρσέλ Κοσσέ, ηλεκτροτεχνικός. Αυτός ο Κοσσέ, λαϊκός, είχε φτιάξει ένα δικό του σταθμό «πομπό και δέκτη» κι' η μανία του ήταν να κάθεται κάθε βράδυ υποσώστ' στη συσκευή του και να παρακολουθεί τις συνομιλίες μεταξύ των βρασιτεχνών, που είναν τὸ ἴδιο πάθος αὐτῶν. Ἐκκατοντάδες φωνές σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου κουδούνιζαν κάθε βράδυ κι' ο Κοσσέ νασιόταν πού τις άκουγε. Κάποτε, έδωσε σὲ λειψογράφο τὸν πομπὸ του καὶ κουδούνιζε μ' ἕνα ἄλλο βρασιτεχνό, πού βασιόταν στὸ Μεν-Εικό, τὴν Ἀλσάκια ἢ τις Κανναίους νήσους.

Ἄλλ' ἡ πρόσκληση πού άκουσε ἑκείνο τὸ βράδυ τοῦκαμε πολλὴ μεγάλη ἐντύπωση. Πρώτα-πρώτα, γιατί μάθαινε πῶς στὸ Προβέν ὑπάρχον καὶ δυὸ ἄλλοι βρασιτεχνῆς (ὁ 5 κι' ὁ 7). Καὶ δεύτερον γιατί ἡ πρόσκληση εἶνε γίνετο στὴ φλαμανδικὴ γλῶσσα, πού δὲν τὴν εἶνε άκούσει ποτὲ ἄλλοτε στὸ ραδιόφωνό του. Σὲ λίγο, άκούστηκε μιὰ ἄλλη φωνή, πού ἔλεγε:

«Ἐδῶ Προβέν 7, ἔδῶ Προβέν 7... Προβέν 7 άκούει τὸ Προβέν 5...»

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν γυναικεία.

Ὁ Μαρσέλ Κοσσέ κύτταξε ἐνθουσιωδῶς τὸ ρολόγιό του. Ἦταν ἀκριβῶς 11.

Ἡ φωνὴ τοῦ Προβέν 5 άκούστηκε ἀμέσως: «Ἡ κυρία ἦπτε τὸ τουρκικὸ της. Ἐπειτα... ἡ ἴδια φωνὴ ἔπαιζε ἴπτε:»

«Καλὴνύκτα, Προβέν 7. Σ' άναπαυό ὅλοένα καὶ περισσότερο καὶ σὲ φίλος τουφεκάς. Ἄπ' αὐτὴ τὴ νύκτα, ὁ Μαρσέλ Κοσσέ δὲν ἔχασε ὅτε μιὰ ἀπὸ τὶς μυστηριώδεις συνομιλίες μεταξύ τοῦ Προβέν 5 καὶ τοῦ Προβέν 7 καὶ, στὸ τέλος άνακάλυψε τὴν ταυτότητα καὶ

τῶν δύο. Ὁ Προβέν 5 ἦταν ἕνας γείτονας του, ὁ Ζυλιμπέρ βάν 'Οστ, ηλεκτροτεχνικός ἐπίσης (Μαζὶ μὲ τὸν Κοσσέ ἀποτελοῦσε τὸ ζευγάρι τῶν ηλεκτροτεχνικῶν τοῦ Προβέν). Ὁ Προβέν 7, δὲ ἄλλου, ἦταν μιὰ γυναίκα, ἡ Πάολα Βερμουύλλεν.

Ὁ Ζυλιμπέρ βάν 'Οστ εἶχε παντρευτὴ μιὰ ὡραία γυναίκα, τὴν Πωλέτ κι' εἶχε ἀποκτήσει ἀπ' αὐτὴν τρία κοριτσάκια, τὴν Νικόλ, τὴν 'Υβέτ καὶ τὴν Μαρλέν. Τὸ ἀντράγιο εἶχε ζήσει ἀγαπημένο κι' ἀρμονικὰ ὡς τὸ 1959. Ἐσεὶ ἀγαπημένο κι' ἀρμονικὰ ὡς τὸ 1959. Ἐσεὶ ἀγαπημένο κι' ἀρμονικὰ ὡς τὸ 1959. Ἐσεὶ ἀγαπημένο κι' ἀρμονικὰ ὡς τὸ 1959.

Ἄλλ' ἡ πρόσκληση πού άκουσε ἑκείνο τὸ βράδυ τοῦκαμε πολλὴ μεγάλη ἐντύπωση. Πρώτα-πρώτα, γιατί μάθαινε πῶς στὸ Προβέν ὑπάρχον καὶ δυὸ ἄλλοι βρασιτεχνῆς (ὁ 5 κι' ὁ 7). Καὶ δεύτερον γιατί ἡ πρόσκληση εἶνε γίνετο στὴ φλαμανδικὴ γλῶσσα, πού δὲν τὴν εἶνε άκούσει ποτὲ ἄλλοτε στὸ ραδιόφωνό του. Σὲ λίγο, άκούστηκε μιὰ ἄλλη φωνή, πού ἔλεγε:

«Ἐδῶ Προβέν 7, ἔδῶ Προβέν 7... Προβέν 7 άκούει τὸ Προβέν 5...»

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν γυναικεία.

Ὁ Μαρσέλ Κοσσέ κύτταξε ἐνθουσιωδῶς τὸ ρολόγιό του. Ἦταν ἀκριβῶς 11.

Ἡ φωνὴ τοῦ Προβέν 5 άκούστηκε ἀμέσως: «Ἡ κυρία ἦπτε τὸ τουρκικὸ της. Ἐπειτα... ἡ ἴδια φωνὴ ἔπαιζε ἴπτε:»

«Καλὴνύκτα, Προβέν 7. Σ' άναπαυό ὅλοένα καὶ περισσότερο καὶ σὲ φίλος τουφεκάς. Ἄπ' αὐτὴ τὴ νύκτα, ὁ Μαρσέλ Κοσσέ δὲν ἔχασε ὅτε μιὰ ἀπὸ τὶς μυστηριώδεις συνομιλίες μεταξύ τοῦ Προβέν 5 καὶ τοῦ Προβέν 7 καὶ, στὸ τέλος άνακάλυψε τὴν ταυτότητα καὶ

τῶν δύο. Ὁ Προβέν 5 ἦταν ἕνας γείτονας του, ὁ Ζυλιμπέρ βάν 'Οστ, ηλεκτροτεχνικός ἐπίσης (Μαζὶ μὲ τὸν Κοσσέ ἀποτελοῦσε τὸ ζευγάρι τῶν ηλεκτροτεχνικῶν τοῦ Προβέν). Ὁ Προβέν 7, δὲ ἄλλου, ἦταν μιὰ γυναίκα, ἡ Πάολα Βερμουύλλεν.

Ὁ Ζυλιμπέρ βάν 'Οστ εἶχε παντρευτὴ μιὰ ὡραία γυναίκα, τὴν Πωλέτ κι' εἶχε ἀποκτήσει ἀπ' αὐτὴν τρία κοριτσάκια, τὴν Νικόλ, τὴν 'Υβέτ καὶ τὴν Μαρλέν. Τὸ ἀντράγιο εἶχε ζήσει ἀγαπημένο κι' ἀρμονικὰ ὡς τὸ 1959. Ἐσεὶ ἀγαπημένο κι' ἀρμονικὰ ὡς τὸ 1959. Ἐσεὶ ἀγαπημένο κι' ἀρμονικὰ ὡς τὸ 1959.

1) Ὁ Μαρσέλ Κοσσέ. 2) Ἡ Πάολα Βερμουύλλεν. 3) Ὁ Ζυλιμπέρ βάν 'Οστ. 4) Ἡ Πωλέτ βάν 'Οστ.

τὸς εἶχε δώσει στὴν Πωλέτ. Ἡ κατάσταση τῆς δυστυχισμένης, φυσικά, χειροτέρευσε κι' ὁ βάν 'Οστ γινώστοποιόσε κάθε βράδυ στὴν ἀγαπημένη του τὶς προόδους τοῦ κακοῦ. Οὐτε ὁ βάν 'Οστ οὐτε ἡ Πάολα Βερμουύλλεν ὑποπτεύονταν, βέβαια, ὅτι ὑπῆρχε κάποιος πού παρακολουροῦσε τις συνομιλίες τους καὶ τις κατέγραφε σ' ἕνα τετράδιο, χωρὶς νὰ παραλείπει οὔτε λέξη.

Στὴν ἀρχή, ὁ Κοσσέ φαντάσθηκε ὅτι ἀπρόκειτο μόνον γιὰ μιὰ ἔνοχη ἀγάπη. Ἀλλὰ δὲν άνηψε νὰ καταλάβῃ ὅτι κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς συνομιλίες κρυβόταν ἕνα ἐγκληματικὸ σχέδιο. Οἱ ὑπόνοιές του ἐπιβεβαιώθηκαν ὅταν ἕνα βράδυ, άκουσε τὸν Προβέν 5 νὰ λέει χαρούμενα: «Ἐκείνη πού ἔφερε πῆρε ἕνα καινούριο τουρκικὸ. Ἡ κατάσταση τῆς χειροτέρευσε ὁλοένα. Πληροφοροῦσε ταυτόχρονα τὴν ἀγαπημένη του ὅτι προσέλαβε, κατὰ σύστασι τοῦ γιαντροῦ, μιὰ μοναχὴ νοσοκόμα γιὰ νὰ κάνει ἐνέσεις στὴ γυναίκα του. Τὸ μυστικὸ του τελείωνε μὲ τὶς λέξεις: «Ἀὔριο θὰ εἶναι ἡ μεγάλη ἡμέρα».

Ὁ Κοσσέ δὲ δίστασε περισσότερο. Ἐτραξε ἀμέσως στὸν ἀστυνομικὸ κι' οἱ δυὸ ἔνοχοι συνελήφθησαν.

— Ἀγαπήσατε, εἶπαν κι' οἱ δύο. Ὅλα δσα περιέχονται στὸ τετράδιο τοῦ Κοσσέ εἶναι σωστά.

Ἡ δίκη τους θὰ γίνῃ σὲ λίγο. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι ἡ κατάσταση τῆς Πωλέτ άρχισε ἀμέσως νὰ καλύτερεται. Εἶναι τώρα ἔκτος κινδύνου.

Ο ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ ΑΝΗΣΤΗΣ

Στὸ Ματίμι τῆς Φλωρίδος, κάποιος λήστεψε τελευταίως μιὰ Τράπεζα. Ἐπειτα ἀπὸ μερικές μέρες ὁμως, οἱ ἀδασταχτες τύψεις τῆς συνειδήσεώς του τὸν κάνανε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Τράπεζα καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ὅλα τὰ κλεμμένα, ἔκτος ἀπὸ 22 δολάρια πού εἶχε ἑδῶκει γιὰ νὰ φάνε αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του.

Στὴ δίκη του, ὁ διεκδικητὴς τῆς Τράπεζας παρακάλεσε τοὺς δικαστὲς νὰ τὸν κρίνουν μὲ ἐπιεικεία. Καὶ πραγματικὰ, καταδικάσθηκε νὰ μείνῃ 1 μῆνα στὴ φυλακή, καὶ ὕστερα γιὰ πολὺν καιρὸ νὰ πηγαίνει ταχτικά στὴν ἑκακὴ σία! Ἡ Τράπεζα ἀνέλαβε τὴ συντήρησι τῆς γυναίκας του καὶ τῶν παιδιῶν του, ὅσοι καιρὸ θὰ μείνῃ φυλακισμένος.

Συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα ὑπὸ ΒΕΤΣΕΛ ΧΟΟΥΑΡΝΤ

Ἡ γυναίκα-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Τζόννυ ἔχει άρχισῃ νὰ ἐρωτεύεται κι' αὐτὸς τὴ Μίρα, γοητευμένος ἀπ' τὸ μυστήριο της, χωρὶς νὰ τὴν ἔχῃ ὅλ ποτὲ. Ἄπαλεὶ τὴν ὑπὲρ της πῶς, ἂν δὲν τοῦ τὴν παρουσιάσει, θὰ στείλῃ τὴν ἀστυνομία καὶ θὰ πρὸς καλὴ σκάνδαλο στὶς ἐφημερίδες. Ἐπικινῶνεται ὕστερα τηλεφωνικῶς μὲ τὸν Οὐϊντνέ, τοῦ δὲ λῶνει τὴν ἰδιότητά του καὶ τοῦ ζητάει πληροφορίες γιὰ τὴ Μίρα. Ἐκείνος τοῦ ἐξηγεῖ πῶς τὴν εἶχε παντρευτὴ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὴν κάνει ποτὲ οὐσιαστικὰ γυναίκα του, καὶ πῶς τὸν εἶχε ἑγκαταλείψει ὕστερα κι' εἶχε ζητήσει διαζύγιο. Τῆς εἶχε κάνει προπνουμένως αὐτὸ μὲν ὅλη ὥρὰ, ἀλλὰ τὰ παιδιά του ἀπὸ πρῶτο γάμο τὸν πίεσαν καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ. Θέλει πολὺ κι' αὐτὸς νὰ τὴν ξαναδῇ, κι' ἀναθῆται στὸ Τζόννυ νὰ φάσῃ καὶ γιὰ δικὸ του λογαριασμὸ. Ὁ Μάρκου παίνει ἕνα τηλεφῶνημα ἀπ' τὸν ἐκδίαστὴ, πού ὑποχρεοῖ καὶ δέχεται νὰ πῇ μόνον 20 χιλιάδες δολάρια νὰ τὴν φωνηροφῇ. Ὁ Τζόννυ πνίναίνει μαζὶ μὲ τὸν Μάρκου στὸ μέρος πού ὠρεσε ὁ ἐκδίαστὴς. Τὸ ἀχέδι τοῖς εἶναι νὰ τὸν ξενελλάσουν. Μ' ἕνα ὑπερῶλο νεματὸ χαρτί, γιὰ νὰ ὑποθέσουν νὰ τὸν πιάσουν. Ἀλλὰ αὐτὸς τὴν ξεπερνῇ. Στὰ σκοτεινὰ, ὁ Τζόννυ πνίναίνει πάλι στὸν ρόζ βίλλο καὶ δὲν κινῶντας τὴν ἀδελανή, ὑπάρχει ὅλ ἕνα παρὰ ὅπου γιὰ νὰ κάνει μιὰ ἔρευνα.

Τὸ κορμί τῆς Μίρας εἶχε ἀφίσει τὸ ἀποτύπωμά του πάνω στὸ κρεβάτι καὶ τὸ κεφάλι της στὸ μαξιλάρι, καθὼς κάπνιζε αὐτὸ τὸ τσιγάρο...

Ὁ Τόννυ συνῆλθε ξαφνικὰ ἀπ' τὶς ὀνειροπολήσεις του. Εἶχε άκούσει τὸ θόρυβο ἑνὸς αὐτοκινήτου, πού ἀνέβηκε ὀλοταχῶς στὸ λόφο καὶ σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι.

Βγήκε γρήγορα - γρήγορα ἀπ' τὴν κρεβατοκάμαρα. Καθὼς άνοιγε τὴν πόρτα τῆς κουζίνας, χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας.

Τ' αὐτοκίνητο ἦταν ταξί. Τὸ εἶδε, περνώντας μπροστὰ ἀπ' τὸ γκαράζ.

Τὸ κουδούνι εἶχε πάψει νὰ χτυπῇ. Ἀκούστηκε, μέσα στὴ σιωπὴ, ἕνας ἑλαφρὸς μεταλλικὸς κρότος. Κάποιος προσπαθοῦσε νὰ βάλῃ ἕνα κλειδί στὴν κλειδαριὰ τῆς ἐξώπορτας.

Ὁ Τζόννυ προχώρησε στὴν ἀλέα, χωρὶς νὰ προσπαθῇ πῶς νὰ μὴν άκουστοῦν τὰ βήματά του. Πέρασε πίσω ἀπ' τὸ ταξί καὶ εἶδε τὸν ἄνθρωπο πού στεκόταν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐκείνος δὲν άκουσε, στράφηκε καὶ τὸν κύτταξε, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴ ἀμηχανία ἢ φόβο - μὲ περιέργεια, μαζὶ μὲ κάποια δυσφορία.

— Ποιὸς εἰσατέ σεῖς; τὸν ρώτησε ἑκείνος.

Πίσω ἀπ' τὴν τραπεζάρια καὶ τὴν κουζίνα, ὑπῆρχε ἄλλο ἕνα δωμάτιο, γυμνὰ, πού ἔβλεπε στὸ διάδρομο. Θὰ ἦταν τὸ δωμάτιο ὑπηρεσίας.

Στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου, εἶδε μιὰ διφυλλὴ πόρτα. Τὴν άνοιξε καὶ φώτισε μὲ τὸ φανάρι τοῦ ἐσωτερικοῦ: μιὰ μεγάλη γυναικεία κρεβατοκάμαρα. Μιὰ μαλκονόπορτα τῆς ἔβγαζε σ' ἕνα μικρὸ ἀνεξάρτητο προαυλίο, τριγυρισμένο ἀπὸ πανύψηλους τοίχους. Ἐκεῖ βρισκόταν ἡ Μίρα... ἡ τοῦλάχιστον τὸ ἀρωμά της!

Ποτὲ δὲ θὰ ξεχνοῦσε ὁ Τζόννυ αὐτὸ τὸ ὄραμα. Συμβόλεξε στὰ μάτια του τὴν ἐξωτικὴ γυναίκα πού ἀναζητοῦσε καὶ πού τοῦ ἔφευγε πάντα, προκλητικὴ καὶ μυστηριώδης.

Μπήκε... κι' ἔνοιωσε τὴν καρδιά

του νὰ χτυπῇ τρελλά.

Πάνω στὸ κομοδίνο, εἶδε ἕνα ἀνοιχτὸ κουτὶ τσιγάρα μὲ χρυσὸ ἐπιστάριο, καὶ μέσα σ' ἕνα τασάκι ἕνα ἀποτίγιο μὲ ἰχνη ἀπὸ κραγιόν.

Τὸ κορμί τῆς Μίρας εἶχε ἀφίσει τὸ ἀποτύπωμά του πάνω στὸ κρεβάτι καὶ τὸ κεφάλι της στὸ μαξιλάρι, καθὼς κάπνιζε αὐτὸ τὸ τσιγάρο...

Ὁ Τόννυ συνῆλθε ξαφνικὰ ἀπ' τὶς ὀνειροπολήσεις του. Εἶχε άκούσει τὸ θόρυβο ἑνὸς αὐτοκινήτου, πού ἀνέβηκε ὀλοταχῶς στὸ λόφο καὶ σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι.

Βγήκε γρήγορα - γρήγορα ἀπ' τὴν κρεβατοκάμαρα. Καθὼς άνοιγε τὴν πόρτα τῆς κουζίνας, χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας.

Τ' αὐτοκίνητο ἦταν ταξί. Τὸ εἶδε, περνώντας μπροστὰ ἀπ' τὸ γκαράζ.

Τὸ κουδούνι εἶχε πάψει νὰ χτυπῇ. Ἀκούστηκε, μέσα στὴ σιωπὴ, ἕνας ἑλαφρὸς μεταλλικὸς κρότος. Κάποιος προσπαθοῦσε νὰ βάλῃ ἕνα κλειδί στὴν κλειδαριὰ τῆς ἐξώπορτας.

Ὁ Τζόννυ προχώρησε στὴν ἀλέα, χωρὶς νὰ προσπαθῇ πῶς νὰ μὴν άκουστοῦν τὰ βήματά του. Πέρασε πίσω ἀπ' τὸ ταξί καὶ εἶδε τὸν ἄνθρωπο πού στεκόταν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐκείνος δὲν άκουσε, στράφηκε καὶ τὸν κύτταξε, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴ ἀμηχανία ἢ φόβο - μὲ περιέργεια, μαζὶ μὲ κάποια δυσφορία.

— Ποιὸς εἰσατέ σεῖς; τὸν ρώτησε ἑκείνος.

Πίσω ἀπ' τὴν τραπεζάρια καὶ τὴν κουζίνα, ὑπῆρχε ἄλλο ἕνα δωμάτιο, γυμνὰ, πού ἔβλεπε στὸ διάδρομο. Θὰ ἦταν τὸ δωμάτιο ὑπηρεσίας.

Στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου, εἶδε μιὰ διφυλλὴ πόρτα. Τὴν άνοιξε καὶ φώτισε μὲ τὸ φανάρι τοῦ ἐσωτερικοῦ: μιὰ μεγάλη γυναικεία κρεβατοκάμαρα. Μιὰ μαλκονόπορτα τῆς ἔβγαζε σ' ἕνα μικρὸ ἀνεξάρτητο προαυλίο, τριγυρισμένο ἀπὸ πανύψηλους τοίχους. Ἐκεῖ βρισκόταν ἡ Μίρα... ἡ τοῦλάχιστον τὸ ἀρωμά της!

Ποτὲ δὲ θὰ ξεχνοῦσε ὁ Τζόννυ αὐτὸ τὸ ὄραμα. Συμβόλεξε στὰ μάτια του τὴν ἐξωτικὴ γυναίκα πού ἀναζητοῦσε καὶ πού τοῦ ἔφευγε πάντα, προκλητικὴ καὶ μυστηριώδης.

Μπήκε... κι' ἔνοιωσε τὴν καρδιά

Δὲν εἶχε δώσει τὴ διεύθυνσί του στὸν Οὐϊντνέ. Φαίνεται ὅμως πῶς αὐτὸς εἶχε τηλεφωνῇ στὸ ἀστυνομικὸ πρακτορεῖο, στὸ Σάν Φραντίσκο, καὶ τὴν εἶχε μάθει.

Τὰ δυὸ τηλεγραφήματα λέγανε μονάχα: «Τηλεφωνῇ μου».

Ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του. Ἄνοιξε τὴν πόρτα μὲ μιὰ κλωτσιά, μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι. Μὰ δὲν τὸν περίμενε κανεὶς ἐκεῖ μέσα.

Χτῆς, θέλανε τόσο νὰ τὸν δώσουν, ὥστε τὸν εἶχαν σπᾶσει στὸ ξύλο γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ φύγῃ. Σήμερα, φαίνονταν ὅλοι πῶς ἀδ' αφορούσαν τελείως γι' αὐτόν.

Τηλεφῶνησε πρῶτα στὸ Χάμιλτον Σπράγκ. Τοῦ διηγήθηκε ὅτι ἔφερε καὶ τοῦδωσε νὰ καταλάβῃ πῶς, ἀπ' ὅσα τοῦ εἶχε ἐκμυστηρεῖ τὴν ὑπερταῖς Μίρας, ἔδωκε νὰ συμπεράσῃ ὅτι ἦταν κι' αὐτὸς ἕνα ἀπ' τὰ πολλὰ κορόϊδα της.

Ἐπὶ πλέον, αὐτὴ ἡ κυρία φαίνονταν ἀνακατεμένη σὲ μιὰ ἱστορία ἐκδίασμοῦ.

Πρόσθεσε πῶς ἔλπιζε νὰ μάθῃ νεότερο τὴν ἄλλη μέρα. Ὑποπτεύονταν ὅτι ἡ κ. Ταλιαφέρο ἔφερε πού βρισκόταν ἡ κόρη της, καὶ πίστευε πῶς τὴν εἶχε φοβίσει ἀρκετὰ, ὥστε νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ τοῦ τὴν παρουσιάσῃ.

— Φτάνει! οὐλοῖσε ὁ Σπράγκ, ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος. Δὲν πιστεύω οὔτε λέξι! Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ ἐκδίασμοῦ εἶναι ἕνα ἀσπρὸ φέμμα... Ὁρῶ κι' ἐγὼ ἐκεῖ!

Τοῦ ζήτησε νὰ κρατήσῃ ἕνα δωμάτιο γι' αὐτὸν στὸ μόντελ του, γιὰ τὴ σκόπευε νὰ πῇ τὸ ἀεροπλάνο τ' ἄλλο πρωί.

Ἐπειτα ὁ Τζόννυ πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸν Οὐϊντνέ. Μὰ κι' αὐτὸν δὲν βόηκε πολὺ διαφορετικὴ ὑπόθεσι. Τοῦ ἔδωκε κι' ἑκείνος πῶς θάπνιζε τὸν ἀεροπλάνο. Τ' ἄλλο πρωί, καὶ τὸν ζήτησε νὰ τοῦ κρατήσῃ δωμάτιο.

Τοῦ λόκου ὁ Τζόννυ εἶπε καὶ στοὺς δυὸ τοὺς πᾶς δὲ θὰ ὠφελοῦσε σὲ τίποτα νὰθοῦν στὸ Λίος Βένγκας. Ἀπ' τὴ στιγμή πού τοὺς εἶνε μιλήσει γιὰ τὴ Μίρα, δὲ ῥά μπόρουν πᾶ νὰ ἡσυχάσουν, ὅτε πᾶσαν πᾶς ὑπῆρχε μιὰ ἐλπίδα νὰ τὴν ξαναδοῦν!

Μόλις τελείωσε μὲ τὸν Οὐϊντνέ, ὁ Τζόννυ ζήτησε ἀπ' τὴν τηλεφωνητριά νὰ τὸν συνδέσῃ μὲ τὸν ρόζ βίλλο. Ἄκουσε γιὰ μερικές στιγμὲς τὴν ἀνῶφελὴ κλήσι πού ἔκανε τὸ τηλέφωνο, χωρὶς ν' ἀπαντᾷ κανεὶς. Ἐπειτα ἄκουσε τὸ ἀκουστικὸ βγῆκε καὶ ξαναῆλθε στ' αὐτοκίνητό του.

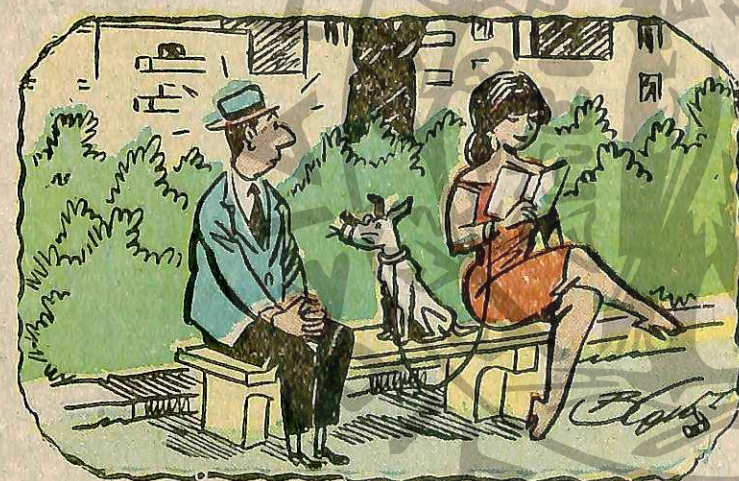
Σὲ λίγο, εἶχε φτάσει στὴν πίσω πόρτα τοῦ μικροῦ διαμερίσματος τῆς Μίρας, στὴν Πάναμιν Ντράβ. Παραβίσκε τὴν κλειδαριὰ καὶ μπηκε. Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως, κρατοῦσε στὸ ἕνα χέρι τὸν ηλεκτρικὸ φανάρι καὶ στ' ἄλλο τὸν ρεβόλβερ του.

Διέσχισε τὸ σαλόνι, άνοιξε τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας καὶ μπηκε στὸ ὑποθαλιτὸ ἑκείνο περιβάλλον, ὅπου βασίλευε τὸ γυνστὸ του πᾶ ὅραμα.

Εἶδε ἑὐθὺς ἀμέσως πῶς δὲν ὑπῆρχε τώρα κανένα μπιμπιτὸ πάνω στὸ κορμί. Τὰ συρτάκια ἦταν ἀνοιχτά καὶ ἄδεια, ὅπως κι' ἡ ντουλάπα. Δὲν ἀπόμεινε πᾶ τίποτ' ἀπ' τὴ Μίρα - τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ ἀρωμά της.

Ὅταν ξαναῆλθε ἀπὸ κεῖ στὴν ρόζ βίλλο, τὰ παράθυρα τῶν διδύμων ἦ-

«Σκύλος, ὁ καλύτερος φίλος τοῦ ἀνθρώπου»!...

ταν φωτισμένα. Μία φωτεινή ανταύγεια ανέβαινε κι' απ' το μικρό προαύλιο. 'Επίσης υπήρχε φως στο δωμάτιο, πάνω απ' το γκαράζ.

Ο Τζόννυ σταμάτησε τ' αυτοκίνητό του κάτω απ' το μικρό λόφο κι' έβρισε ακίνητος στο δολαν, καπνίζοντας.

Τα φώτα σβήσανε ένα - ένα.

Όταν ξεκίνησε πάλι, για να γυρίσει στο μωτέλ, είχε την πεποίθησή πως έ κ ε ι ν ή έβρισε τώρα εκεί πάνω, στη ροή βίλλας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τ' άλλο πρωί, ο ουρανός ήταν βαρύς, συννεφιασμένος και φυσούσε ένα ξερό αέρακι.

Η βίλλα, πάνω στο ύψωμα, φαινόταν σαν φάντασμα μέσα στ' έρημο.

Ο Τζόννυ χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Ο ήχος του του φάνηκε πως είχε κάτι το μακάβριο...

Περμένα μία στιγμή, κι' ύστερα ξαναχτύπησε, πιο επίμονα.

Η πόρτα άνοιξε απότομα, και φάνηκε ο Σίγκ, με το αλβινό μπερέ του. Φορούσε ποδιά και κρατούσε στο χέρι ένα πανί κι' ένα μαχαίρι. Κι' έβρισε με έκδηλο ύψος ο Τζόννυ, ενώ συγχρόνως χάρδνε σιγά - σιγά τη λάμα του μαχαίριού με το πανί.

Τί θέλετε; ρώτησε άργά.

Η φωνή του - που την άκουγε για πρώτη φορά ο Τζόννυ - ήταν βαρεία και προκλητική. 'Η προφο-

ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ 45 ΒΑΘΜΟΙ ΥΠΟ ΣΚΙΑΝ

Όταν παρασφίξουν οι ζέστες και δεν δροσίζουν οι λεμονάδες και τα παγωτά, το μόνο που δροσίζει είναι το ΤΖΕΛΛΟ.

Με μόνο δοχ. 6 και δυο φλυτζάνια νερό, έχετε πολύ σύντομα 4 δροσιστικές μερίδες JELL-O. Τα γνήσια 'Αμερικάνικα ΤΖΕΛΛΟ με αβλαβή χρώματα προσφέρονται σε 4 φρούτα: Φράουλα, Κεράσι, Πορτοκάλι και Λεμόνι. Μπορείτε όμως και να προσθέσετε, φιλοκουμένα φρούτα της άρεσκείας σας γαρνιρώντας με σαντιγύ.

Και σκέτα ακόμα τα JELL-O δίνουν στον οργανισμό άφθονη ζάχαρη και ζελατίνη, ιδιαίτερα ωφέλιμη στα μικρά παιδιά.

Για δροσιά και νοστιμιά, ζητήστε τα γνήσια 'Αμερικάνικα JELL-O.

ΕΝΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ PASSAP

ΠΛΕΚΤΟΥΜ ΧΩΡΙΣ ΒΑΡΙΑΙΑ ΜΟΝΟΠΛΑΚΕΣ, ΔΙΠΛΟΠΛΑΚΕΣ, ΤΕΤΡΑΠΛΑΚΕΣ από 3.950 μέχρι 11.800 ΧΡΟΝΟΔΡΟΜΗ 15 ΑΘΗΝΑΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗ 130-ΘΕΣΙΑΣΟΝΙΚΗ

Επισκεφθείτε μας.

ΕΥΚΟΛΟ ΠΛΕΙΣΙΜΟ... ΟΜΟΡΦΟ ΠΛΕΚΤΟ!

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων και Σκουφιάς 28 (παρα την Ομόνοια) 9-2 και 5-7/2 μ.μ. Τηλ. Αθηνών 523.708.

ρά του έδειχνε καταγωγή απ' τ'άν Κεντρική Ευρώπη.

Πώς είχε βρεθεί στην ύπαιθρο της κ. Ταλιαφέρο αυτός ο άνθρωπος; Και τί δουλειά έκανε άκρι-δώς;

— Θέλα να δώ την κ. Ταλιαφέρο, του έξηγνε ο Τσώρτς. Έχω ραντεβού μαζί της.

— Ο Σίγκ δεν απάντησε. Θέλησε να ξανακλείσει την πόρτα, αλλά ο Τζόννυ είχε χάσει το πόδι του άναμεσα. Συγχρόνως, το δεξί του χέρι είχε χουφτώσει τη λαβή του πιστολιού, που βρισκότανε κάτω απ' τη μασχάλη του.

Τα μαύρα μάτια του Σίγκ άστράφανε, όπως και το μαχαίρι... Τραβήχτηκε ώστόσο πίσω. Ο Τζόννυ τον ακολούθησε μέσα στο σαλόνι και περίμενε, ενώ ο σωφέρ χανόνανε στο διάδρομο όπου βρισκόταν το τηλέφωνο.

Πάνω στο τραπέζι, μπροστά στο ντιβάνι, όπου είχε καθήσει μαζί με τη γυναίκα με το άσπρο παντελόνι, είδε τέσσερα ψηλά και λεπτά ποτήρια, που είχαν ακόμα μέσα λίγο ξανθόχρωμο υγρό. Μία ξεβούλωτη μπουτίλια της σαμπάνιας βρισκόταν επίσης στο τραπέζι.

«Τ έ σ σ ε ρ α ποτήρια!» εί-πε με το νου του ο ντέκετιβ.

Δε μπορούσε να φαντασθεί το Σίγκ να πίνει σαμπάνια. Φανταζόταν όμως πολύ καλά τη σαγηνευτική Μίρα να σπώνη το ποτήρι της με το άφοισμένο κρασί, και να τσουγκρίζει με τη μητέρα της και τις αδελφές της, γιορτάζοντας το γυρισμό της...

«Έδώ είναι!» σκέφθηκε. Πήγαν και πήρανε τα πράγματά της απ' το διαμέρισμά της, και τα φέρανε έδώ!»

«Νατόσο, το σπύτι φαινόταν σω-ηπλό και μελαγχολικό.

Ο Τσώρτς καθόταν στο ντιβάνι, και κούταζε έξω απ' το παράθυρο. Ύστερα πρόσεξε κάτι πατημασιές πάνω στο άσπρο χαλί. Κάποιος είχε περπατήσει σε κοκκινωπή άμμο και σε χάρμα σχεδόν μαύρο, κι' είχε άφισει έπειτα στο χαλί τ' άποτυπώματά του. Ύπληχαν ακόμα και ξερά κλαδάκια από θάμνους.

Δεν άκούγονταν τίποτα, ά παρα-μικρός θόρυβος - σαν να κοιμώταν όλη η βίλλα. Τόσο πολύ, όταν πάν-ησε το τηλέφωνο του μέσα στο τα-σάκι, ο κρότος που έκανε το γυάλι-νο σταχτοδοχείο χτυπών... πάνω στο τραπέζι, του φάνηκε σαν πι-στολιά.

Σηκώθηκε, διέσχισε το σαλόνι, με νευρικές κινήσεις, άνοιξε τη με-γάλη άσπρη πόρτα αι στάθηκε στο κατώφλι, κιντώντας το κνίξρο ούρανό που καθρεφτιζότανε στο νε-ρό της πιάνας.

Άκουσε ξαφνικά ένα έλαφρό θό-ρυβο πίσω του. Στράφηκε κι' είδε μία γυναίκα που έρχότανε. Ήταν τόσο άλλαγήνη, ώστε δε μπόρεσε ν' αναγνωρίσει άμέσως την κ. Τα-λιαφέρο.

Φορούσε μία μαύρη ρόμπα από σατέν και ήταν άβαφη. Τα μαλλιά της φαίνονταν να έχουν χάσει τη γυα-λάδα τους και τα μάτια της τη ζωντανία τους. Το πρόσωπό της εί-χε το ίδιο γκρίζο χρώμα του ουρα-νού.

Φαινόταν γερασμένη απότομα. Δυό βαθιές ρυτίδες ήταν χαραγμέ-νες στις γωνίες των χειλιών της. Ο Τζόννυ σάστισε, βλέποντάς την έτσι, και δεν έκανε καμμία προ-σπάθεια για να φανή εύγενικός. Έκείνη τον πλησίασε, ταύριξε μία διαπεραστική ματιά και του είπε άπλά:

— 'Ηρθατε πολύ άργά, κύριε Τσώρτς. 'Η Μίρα πέθανε.

Ο ντέκετιβ την κούταζε, σαν άπολιθωμένος.

— 'Οχι, δεν είν' αλήθεια! φώνα-ξε.

— 'Ενοικώ ξαφνικά την έπιθυμία να την πιάσω απ' τους ώμους και να την τραντάξω... Έκείνη άναστή-

κωσε τους ώμους της, για να δεί-ξει πώς άδιαφορούσε για τις άντι-δράσεις του. Έπειτα του γύρισε την πλάτη κι' άρχισε να πηγαίνο-έρχεται μέσα στην κάμαρα, άμύλη-τη.

— Τί είν' αυτά που λέτε; της φώ-νησε ο Τζόννυ. Τί έγινε;... Πότε πέθανε;... Πού;...

— Έκείνη σταμάτησε και κούταζε τη μπουτίλια της σαμπάνιας και τα ποτήρια.

— Όταν γυρίσαμε έδώ, είπε, ή-πιαμε σαμπάνια, όπως το είχε ζη-τήσει εκείνη. Γεμίσαμε και το δι-κό της ποτήρι, τσουγκρίσαμε... κι' άς μην ήταν έδώ η ίδια...

Σάπασε μία στιγμή κι' άνατρί-χισε. «Όταν ο Τσώρτς είδε πάλι το πρόσωπό της, κυλούσαν δάκρυα στα μάγουλά της».

— Ο Θεός ν' άναπαύσει την ψυ-χή της! μουρμούρισε.

— Πότε γυρίσατε; Κι' από πού;

— 'Απ' την κηδεία της! έξηγή-σε η κ. Ταλιαφέρο.

— Έπρεσε στο ντιβάνι και έξέπασε σε λυγμούς. Ο Τζόννυ καθότανε κον-τά της, κιντώντάς την. Όταν του φάνηκε πως συνήλθε κάπως, της γίπε:

— Μά, κυρία, τί προσπαθείτε να με κάνετε να πιστέψω;...

— Έκείνη τον κούταζε, σαν ναχε άντιληφθεί τότε μονάχα την παρου-σία του.

— Τίποτε, απάντησε άπλά.

— Τί είν' αυτή η ιστορία της κηδείας;...

— 'Η κ. Ταλιαφέρο κούνησε το κε-φάλι της.

— Δεν ξέρω τί θέλετε να πείτε, μουρμούρισε.

— Είπατε πως, γυρίζοντας απ' την κηδεία, ήπιατε σαμπάνια...

— 'Α, έτσι σάς είπα;...

— Ο Τζόννυ σηκώθηκε.

— Πάω στον εισαγγελέα, δήλω-σε. Σ' αυτόν, θ' άναγκασθώ να τα έξηγήσετε όλα.

— Ναί, ναι, πηγαίνετε... Άφο-σας εύχαριστεί να δάξετε σε μπε-λάδες μία φτωχή γυναίκα, έπειτα απ' την τραγωδία που πέρασε!

— Άν μου πείτε την αλήθεια, δεν πρόκειται να σάς ένοχλήση κανείς.

— Δεν πρόκειται να με πιστέψε-τε, άν σάς πώ την αλήθεια.

— Την κούταζε στα μάτια.

— Πού πέθανε; ρώτησε ύστερα από ένα λεπτό.

— Ποιά;

— Ο Τσώρτς στράφηκε απότομα, άποφασισμένος να φύγει. Την ίδια στιγμή όμως άνοιξε η πόρτα και μπήκαν οι δίδυμες. Φορούσαν ά-σπρες ρόμπες κι' ήταν κι' οι δυό άσπρες σιρόπιες, σαν τη μητέρα τους. Δεν είχαν μακιγιαρισθεί. Τα μάτια τους ήταν προσημένα απ' το κλάμα κι' η μύτη τους κοκκινισμένη.

Κούταξαν μία στιγμή το ντέκε-τιβ, χωρίς να πούνε τίποτα, κι' ύστερα πλησίασαν τη μητέρα τους.

— Κύριε Τσώρτς! πρόφερε έκεί-νη.

— 'Ορίστε, κυρία.

— Πρέπει να μου άρκεισθώ πως δε θα πείτε σε κανένα τίποτα, πως δε θα μάς δημιουργήσετε ιστορίες!

— Ο ντέκετιβ πλησίασε τις τρεις γυναίκες. 'Η Λού στεκότανε δεξιά απ' τη μητέρα της κι' η Άννα ά-ριστέρα.

— Δε μπορώ να σάς άρκιστώ τί-ποτα, πριν μάθω ό,τι συνέβη, δή-λωσε ο Τζόννυ.

— Κι' εγώ δε θα σάς πώ τίποτα, άν δεν άρκεισθώ πρώτα.

— Μπορεί να κάνετε ένα έγκλη-μα... πρίν μάθω ό,τι συνέβη, ή άπόπει-ρα έκβιασμού!

— Ο Τζόννυ τόνισε ιδιαίτερως τις τελευταίες λέξεις.

— 'Η κ. Ταλιαφέρο κούνησε το κε-φάλι της.

— 'Οχι, τίποτε τέτοιο, απάντη-σε.

— Δεν κάνετε τίποτε το παρά-νομο; έπόμενε ο ντέκετιβ.

— 'Ισως ναι, από την άστυτηά νο-μική άποψι... Μά είμαι σίγουρη πως θα μάς καταλάβετε και θα μάς δικαιολογήσετε. Παρ' όλο το άναί-σθητο και φλεγματικό ύψος σας, δε μπορεί να μην έχετε καρδιά!

— Σεβάστηκα τις τελευταίες θέλησεις της, είπε η Άννα. Της τό-χαμε άρκιστή.

— Έτσι πέθανε ήσυχα... πρόσθε-σε η Λού.

Κι' οι δυό αδελφές βάλανε τα κλάματα.

— Ο Τζόννυ καθότανε σε μία πολυ-θρόνα, άντίκρυ στο ντιβάνι. 'Ενοίω-θε ξαφνικά μία φοβερή κατάπτωση... Είχε πεθάνει λοιπόν η Μίρα!...

Του έρχόταν να κλάψι κι' αυτός. — Άν δε σκοτώσατε κανένα... άν δεν κάνετε τίποτε κακό... σάς άρ-κίζωμαι! μουρμούρισε.

Στην κατάστασι που βρισκότανε, θα άρκιζόταν ό,τιδήποτε. 'Ηθελε να μάθει!

Το πρόσωπό της φωτογραφίας δεν έφευγε απ' το νου του... Θα τό-βλεπε πάντα μπροστά του, ώσπου να πεθάνει!

Η κ. Ταλιαφέρο τον κούταζε πολ-λή ώρα. Ύστερα πήρε ένα τσιγάρο από μία κασετίνα που βρισκότανε πάνω στο τραπέζι, και τ' άναψε.

— 'Η Μίρα μάς τηλεφώνησε χτές τ' άπόγεμα, είπε ξαφνικά. Ήταν τρομοκρατημένη. Φοβάταν να μείνη στο διαμέρισμά της. Είχε πιάσει μία κάμαρα, με ψεύτικο όνομα, σε

ΕΓΓΡΑΦΤΕ ΤΩΡΑ ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.

Είναι μία ώραία έποχή για να άρχισετε τη σπουδή σας για σκίτσιν, σχέδιο ή και ζωγραφική, με σπου-δή στο σπύτι σας, όπου και άν μέ-νετε. Επωφεληθήτε τώρα από τις εί-δικές εύκολές έγγραφές του καλο-καιριού. Για πληροφορίες έπισκεφθήτε μας ή, άν έμποδίσωτε είτε μένετε σ' έπαρεια, στείλετε μας τη δημο-σίευσι αυτή για να λάβετε, δωρεάν και χωρίς υποχρέωσι σας, το άνα-λυτικό μας τεύχος με κάθε πληρο-φορία.

ΣΧΟΛΗ Α. Β. Σ.
Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 623-880

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΜΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΔΑΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ Είμαστε άσυναγώνιστοι ήμιπενήχως δερματετα-ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ & ΚΟΛΑΡΑΚΙ ΑΙΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΜΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΤΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΛΑΡΧΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΟΙΣ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣΕΡΑΡΕΝΤΑ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΜΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΤΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΛΑΡΧΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΟΙΣ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣΕΡΑΡΕΝΤΑ

άποιο μικρό ξενοδοχείο... Ήταν άρρωστη κι' έμενε στο κρεβάτι, με λίσια στο παρόθυρο. Είχε πολλές μέρες νηστική. Πεθύμησε - μάς εί-πε - ένα παγωτό φυστικό. Είχε βυή μάστιχα για λίγο, είχε πάει σ' ένα ζαχαροπλαστείο, αλλά δεν είχε βρή αυτό που ήθελε, και δεν είχε τη δύ-ναμι να φάξη άλλο... Μάς ζήτησε να της πώ ένα παγωτό. Πήγα τό-τε να τη δώ, μαζί με το Σίγκ. Της δώσαμε το παγωτό που λαχταρούσε.

Ύστερα τη φέραμε έδώ...

— Ήταν τότε που άφίσατε στην πόλη την καμαριέρα σας;

— Ναί.

— Αντιληφθήκατε πως σάς παρα-κοιλούσαν;

— Έγινε καταφατικά και συνέ-χισε:

— Σας είχε δει ο Σίγκ. Μά δε θέλαμε ν' άνακατευτήτε σ' αυτή την ιστορία... 'Η Μίρα ήταν πολύ άρ-ρωστη, στα τελευταία της... Το εί-χα καταλάβει, όταν μου τηλεφώ-νησε.

Οι δίδυμες ξανάρχισαν τ' άναφυλ-ητά.

— Όποτε πέθανε έδώ, στο σπύτι σας, χτές το βράδυ; ρώτησε ο Τσώρτς.

— Χτές το βράδυ, κατά τις 7.

— Φωνάζατε γιατρό;

— 'Οχι, δεν ήθελε... Ούτε και θα μπορούσε να της κάνει τίποτα ο γιατρός.

— Πού είναι τώρα το σώμα της; Τί την κάνατε;

— Τη θάψαμε. Τη νύχτα, στην έ-ρημο...

— Σ' ένα θαμνίσιο μέρος, μακριά απ' τον κόσμο, πρόσθεσε η Άννα.

— Έτσι ήθελε, βεβαίως η Λού. 'Η ίδια μάς το είχε ζητήσει. Δε μπορούσαμε να κάνουμε αλλιώς... Άν την είχατε γνώρισι, θα κατα-λαβαίνατε!

— Μάς έβαλε να της το ύποσχε-θώμε, είπε η κ. Ταλιαφέρο, σκουπι-ζοντας τα δάκρυά της. Δε θέλαμε να την άγγίζουμε ή να τη δούμε άγνωστοι άνθρωποι! Δε μπορούσα-με να την παραδώσουμε σ' αυτούς τους φριχτούς νεκροθάφτες, με τις διατυπώσεις τους, τις άδειες ταφής, τις νεκροφόρες...

Οι τρεις γυναίκες κλάψανε για έ-να λεπτό, ενώ ο Τζόννυ τις κούτα-ζε μ' άμνηνία. Όταν ήσυχάσανε κάπως, ο ντέκετιβ είπε στη μη-τέρα:

— Όποτε λοιπόν, την πήγατε στην έρημο, με τ' αυτοκίνητό σας, κι' εκεί σκάψατε ένα λάκκο και τη ρί-ξατε, μέσα, έτσι όπως ήτανε;

— 'Οχι, όχι!... φώναξε εκείνη μ' άγωνία.

Κι' η Λού του έξηγνε, περνών-τας άργά το χέρι της άνάμεσα στις κοντές ξανθές μπούκλες της:

— Της άγοράσαμε ένα όμορφο φέ-ρετρο... Πρέπει να μάς καταλάβε-τε, κύριε Τσώρτς. Ήταν τόσο ώ-ραία αυτή η κηδεία! Μέσα στη νύ-χτα, στην έρημο, κάτω απ' τ' ά-στέρια...

— Ήταν ύπεροχο το μέρος που την πήγαμε! φώναξε η Άννα. Ένα μικρό φαράγγι, με πολύχρωμους βράχους, σπαρμένους μ' άγριο λου-λούδα.

— Πού άκριδώς; ρώτησε ο Τσώρτς.

— Προσπαθώ να φαντασθώ τη σκηνή εκείνη: τις τρεις γυναίκες και το σωφέρ. να κουβαλάνε ένα φέρε-τρο, στα σκοτεινά, μέσα στην έ-ρημο...

— Είνα κοντά σε μία μικρή φέ-ρα για τουρίστες, όπου κάναμε συ-χνά ήπιασμα, είπε η Λού.

— Μας κρατά από δώ;

— Ός σαράντα χιλιόμετρα, άπάν-τησε η Άννα. Ένα δρομάκι ξεκί-ναι απ' τη φέρα και προγαρεί κάμποσο, άνάμεσα σε κάτι παρά-ξενους λόφους... Νομίζω κανείς πως βρίσκεται στο φαγγάρι ή σε

κάποιον άλλο πλανήτη... Ύστερα συναντάς το φαράγγι, έξω απ' το δρόμο... Τη μέρα που το είχαμε ά-νακαλύψει, κατεβήκαμε απ' τ' άλο-γο και μείναμε εκεί, δεν ξέρω πόση ώρα. Ήταν τόσο όμορφο!...

— Όταν πεθάνουμε, θέλουμε να μάς θάψουν κι' έμάς εκεί. Τ' άρ-κιστήκαμε... Έ, μαμά;

— Ένδιαφέρεστε πολύ να με ξε-φορτωθήτε. Θέλετε να φύγω απ' το Λας Βέγκας. 'Ισως να σκεφθήκατε λοιπόν πως, έπειτα απ' αυτή τη μακάβρια λύσι, δε θα είχα πιά καμιά δουλειά έδώ...

— Δε με νοιάζει τί θα κάνετε!

— Όχι. Μείνετε ήσυχη. Άν έγι-ναν όλα αλθρινά όπως μου τα διη-γηθήκατε, δεν πρόκειται να πώ τί-ποτα... Σας προειδοποιά όμως πως

θα βεβαιωθώ άν γίνανε έτσι τα πράγματα. Θα το έξελέγω.

— Αληδής... δε μάς πιστεύετε; διαμαρτυρήθηκε η κ. Ταλιαφέρο.

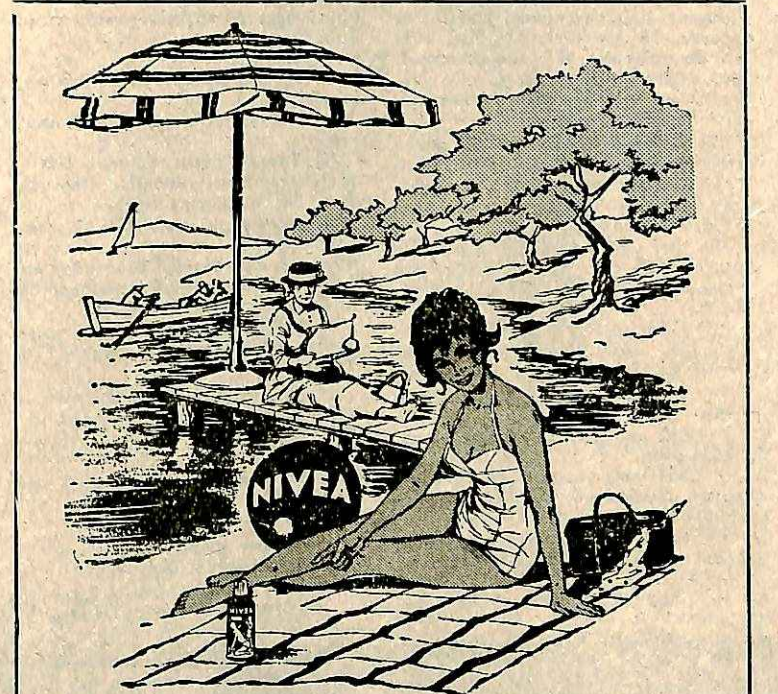
— Μου έχετε πη τόσα ψέμματα!...

— Μά, για το Θεό, πως μάς θε-ωρείτε ικανές να έπινοήσουμε μία τέτοια ιστορία; Τί θα είχαμε να κερδίσουμε;

— Ένδιαφέρεστε πολύ να με ξε-φορτωθήτε. Θέλετε να φύγω απ' το Λας Βέγκας. 'Ισως να σκεφθήκατε λοιπόν πως, έπειτα απ' αυτή τη μακάβρια λύσι, δε θα είχα πιά καμιά δουλειά έδώ...

— Δε με νοιάζει τί θα κάνετε!

— Όχι. Μείνετε ήσυχη. Άν έγι-ναν όλα αλθρινά όπως μου τα διη-γηθήκατε, δεν πρόκειται να πώ τί-ποτα... Σας προειδοποιά όμως πως

Διακοπές με NIVEA!

Χ... με την μητέρα περνάμε άξέχαστες ώρες στην άκροθαλασσιά. Έγώ, όπως κάθε καλοκαίρι, χάρης στην NIVEA, άποκτώ ένα έντελως φυσικό μελαχροινό χρώμα, χωρίς τον παραμικρό έρεθισμό από τις καυτερές ήλιακές άκτίνες! Όλοι είναι ένθουσιασμένοι με το χρώμα μου

μίλησα γι' αυτή την ιστορία.

— Άναγκαστήκατε, όταν δε μπο-ρούσατε να κάνετε αλλιώς, και με γεμίσατε ψευδείς απ' την άρχη.

— Ο Τζόννυ σηκώθηκε και δήλωσε κατηγορηματικά:

— Πρώτα απ' όλα, θέλω να δώ αυτό τον τόπο.

Βαρεία σιωπή ακολούθησε τα λό-για του. Μητέρα και κόρες άνταλ-λάσανε μία γρήγορη ματιά. Ύστε-ρα η πρώτη κούνησε το κεφάλι της.

— 'Οχι, ποτέ! είπε.

— Πρέπει ναχω άποδείξεις. Άλ-λοιώς θα πάω στον εισαγγελέα.

— Είσαατε άνυπόφορος! φώναξε η κ. Ταλιαφέρο, ξετρελλαμένη. 'Η διαγωγή σας είναι... είναι άχαρο-κτηριστή!

— Άκούστε, είπε κι' η Λού, αυτό το μέρος είναι ιερό για μάς. Δεν το καταλαβαίνετε;

— Ό, μη χάνετε τον καιρό σας προσπαθώντας να τον συγκινήσετε, είπε η κ. Ταλιαφέρο στις κόρες της. Δεν έχει καρδιά... Άς πάη να τον βρή, τον εισαγγελέα του! Θα την ξεδάψουν... και θα μάς βάλουν όλες φυλακή!

Οι δίδυμες ξανάρχισαν να κλαί-νε και να βογγάνε.

— Δεν είμαι κανένα κτήνος, κπ-ρία, είπα μαλακά ο Τζόννυ. Άν είν' αλήθεια όσα μου λέτε, θα σε-βαστώ το μυστικό σας και τον πόνο σας. Μά δε μπορώ να σας πιστέψω, άν δε βεβαιωθώ με τα μάτια μου!

— 'Η κ. Ταλιαφέρο σηκώθηκε κι' άρχισε να πηγαίνει άπότομα μέσα στο σαλόνι. Στράφηκε άπότομα, κούτα-ξε τον Τσώρτς και του είπε:

— Καλά λοιπόν, θα σάς δώσω με τις άποδείξεις που ζητάτε! Θα σάς πάμε εκεί κάτω... κι' όταν δητε, με τα μάτια σας, δε φύγετε, θα μάς άφίσετε πιά ήσυχες; Μάς το ύπό-σχαστε;

— Ο ντέκετιβ έγνεψε «ναι».

— Όταν βεβαιωθώ, κυρία, θα φύ-γω, δήλωσε με έπίσημο τόνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Οι τρεις γυναίκες κάνανε πολλή ώρα να έτοιμαστούνε.

Ο καιρός δεν είχε καλλιεργήσει κοβάλου. Όλα δείχνανε πως τ' ά-πόγεμα θα ήταν ακόμα χειρότερο απ' το πρωινό. Ο ουρανός συνέ-φιαζε πιο πολύ, ο άέρας δυνάμωνε.

Όταν παρουσιάστηκαν πάλι η μητέρα κι' οι κόρες, ο Τζόννυ σά-στισε με τη μεταμόρφωσί τους, χάρ-ις στο τεχνικό μακιγιαζ. Ήταν τε-λείως διαφορετικές απ' τα κλασιφι-ρικά κι' άπελπισμένα εκείνα πλά-σματα που του μίλουσανε πρό όλι-γου. Φορούσανε παντελόνια και τρικό. Κι' η μητέρα θα μπορούσε και πάλι να περάσει για άδελφή τών δυό κοριτσιών της.

Κάθνεσε αυτή στο βολάν, κι' ο Τζόννυ δίπλα της. 'Η Λού κι' η Άννα πέρασαν πίσω.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΚΑΒΟΥΡΑΣ ΚΙ' Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένα φτωχό άνδρ. τρώγον, που μοναδικός καυμός του ήταν, ότι δεν είχαν παιδιά.

Ο άντρας, ανήλικος, εργατικός, συνήριζε τις γιορτές να πηγαίνει στο ψάρεμα. Μία μέρα, λοιπόν, έπιασε στα δίχτυα του ένα μεγάλο κάβουρα. 'Η γυναίκα του, μόλις τον είδε, τού είπε:

— Άντρα μου, τον κάβουρα δεν ξέρω να τον μαγειρέψω. Άς τον ρίξω στο κιούπι και βλεπούμε ως αύριο.

Κι' έβαλε τον κάβουρα στο κιούπι. Μά πέρασε μία μέρα, δύο, τρεις κι' έκείνη τον ξέχασε.

— Ένα μεσημέρι, εκεί που έτρωγε το αντρόγυνο, άκουσε μία φωνή να λέει:

— Πατέρα, θέλω κι' εγώ φαί! Μητέρα, γιατί με ξέχασες στο κιούπι;

'Η γυναίκα έτρεξε τότε και ξεσκέπασε το κιούπι. Ο κάβουρας άπλωσε τις δαγκάνες του και πήγε και κάθισε στο τραπέζι.

Από εκείνη την ημέρα, το αντρόγυνο θεωρούσε τον κάβουρα σαν παιδί του.

— Ένα μεσημέρι, πάνω στο φαί, ο φαράς είπε:

— Γυναίκα, άκουσε σήμερα πως ο βασιλιάς θα παντρεύει τη θυγατέρα του με το γειτονικό βασιλόπουλο.

— Είναι ώρα κι' η βασιλοπούλα; ρώτησε ο κάβουρας.

— Άλλη ώραίτερη δεν υπάρχει στην οικουμένη! είπε ο φαράς.

Τότε, πατέρα, θέλω να πιάς στο βασιλιά και να του πιάς να δώση σε μένα την κόρη του για γυναίκα!

— Παιδί μου, πως θα διώξη ο βασιλιάς το βασιλόπουλο και θα κάνει γαμπρό του έναν κάβουρα;

— Κάνε, πατέρα, ό,τι σου λέω, και δέ θα με τανοιώσης...

Ο φαράς, βλέποντας την επιμονή του, φόρεσε τα καλά του και ξεκίνησε για το παλάτι. Παραστάθηκε στο βασιλιά και τού είπε:

— Πολυχρονιμένε μου, έχω ένα γιού και είναι κάβουρας. Άκουσε για την ομορφιά της κορής σου και μ' έστειλε να σου πω να τον κάνης γαμπρό σου.

Ο βασιλιάς πέρασε τον φαρά για τρελλό. Και, για να τον ξεφορτωθ, τού είπε:

— Θά σου δώσω την κόρη μου, αν μου βρής ένα τέτοιο ταμπάκι σταφύλι, ώστε να φάω εγώ, να φανει οι στρατιώτες μου, να πατήσω για κρασί και παλι να περισώψω!

Ο φαράς, άκούγοντας αυτά τα λόγια, τρώμασε και γύρισε γρήγορα στο σπίτι του.

— Έ, πατέρα, τί σου είπε ο βασιλιάς;

— Άχ, γιέ μου! Πράγματα ακατοίρωτα ζητάει. Και τού είπε τί ήθελε.

Εύκολα όλα αυτά για μένα! φώναξε ο κάβουρας. Άκουσε, λοιπόν, τί θα κάνης: Θα κατεβής στο γιάλο και θα φωνάξης: 'Μεγάλε κάβουρα, ο αδελφός σου θέλει ένα μεγάλο ταμπάκι σταφύλι. Όταν σου το δώση, πηγαίνε το στο βασιλιά και μη σε μέλει για παρά περα.

Ο φαράς έκανε ό,τι τού είπε ο κάβουρας. Κι' άφου πήρε το ταμπάκι, πήγε ίσα στο βασιλιά.

— Μηδ' έκανε έκνινος. Αυτό εγώ θα το κάνω δυο χαφίες!

Και τσίπησε μία ρόγα. Μά, σε κάθε ρόγα που τρώγε, ξεφύτρωναν άλλες δέκα. Έφραγε, λοιπόν, έδωσε στους στρατιώτες του, πάτησε και γέμισε τα βαρέλια του κρασί, και το ταμπάκι τελειώω δεν είχε.

Ο φαράς τότε τού είπε:

— Βασιλιά μου, τώρα δε μπορείς ν' άρνηθής την κόρη σου στο γιού μου.

— Δεν ήξερα πως ο γιός σου είναι τόσο άξιος! Λοιπόν, θα τού δώσω την κόρη μου, αν μου χτίση μέσα σε μία νύχτα, στην αντίκριψη πλατεία, ένα παλάτι ώραίτερο άπ' το δικό μου.

Ο φαράς έφυγε έχαν πικραμένος. Πήγε σπίτι και είπε στον κάβουρα τη νέα άπαιτησι του βασιλιά.

— Εύκολο κι' αυτό, πατέρα. Πήγαυε στο μεγάλο κάβουρα και ζήτησε να σου δώση τα τέσσερα καρύδια.

Ο φαράς πήγε στο γιάλο, πήρε τα καρύδια και ξαναγύρισε.

— Πατέρα, είπε ο κάβουρας, περιμένε να νυχτώση και θα πάμε μαζί στην πλατεία.

Κι' όταν πιά νυχτώσε, μπροστά ο φαράς και πίσω στραβοπατώντας ο κάβουρας, έφτασαν στην πλατεία. Τότε ο κάβουρας πήγε κι' άποδωσε σταυρώτα, σε τέσσερα σημεία της πλατείας, τα τέσσερα καρύδια. Δεν πέρασε λίγη ώρα κι' ένα θαυμάσιο παλάτι άρθώθηκε μπροστά τους. Τα μάτια του φαρά θάμπασαν, όταν μάλλιστα είδε να στέκεται στην πόρτα φρουρός ένας άρσινος.

Ο κάβουρας τον πλησίασε και τού είπε:

— Σούτ! Μη φωνάζης! τής είπε. 'Εγώ είμαι βασιλόπουλο!...

— Να μην άφισς κανένα να μη στο παλάτι, παρά μόνο αν έρθη ο βασιλιάς.

Ο φαράς κι' ο κάβουρας γύρισαν τότε στο σπίτι να κοιμηθούν.

Το πρωί, που ξύπνησε ο βασιλιάς, είδε το νέο παλάτι.

— Μηπως είδατε ποιός έχτισε το παλάτι αυτό; ρώτησε τους αλικούς.

— Πολυχρονιμένε, δεν ξέρουμε, είπαν έκείνοι. Κι' έμεις το πρωί το είδαμε.

Ο βασιλιάς πήγε τότε να το έπισκεφθ. Πολύε, λοιπόν, κρουστάλλινος, σοφάδες χρυσοντυμένοι και τραπεζία συντεφνία τα στόλιζαν.

— Τίνος είν' αυτό το παλάτι; ρώτησε τον άρσιν.

— Του άφέντη μου του κάβουρα, άποκρίθηκε έκείνος.

Κι' ο βασιλιάς, ένθουσιασμένος, ξαναγύρισε στο παλάτι του. Σε λίγο, παρουσιάστηκε ο φαράς.

— Πολυχρονιμένε μου, τώρα που έγινε ό,τι ζητήσες, πές μου πότε θα γίνη ο γάμος των παιδιών μας;

— Η βασιλοπούλα γύριζε τρία χρόνια χωρίς και χωρίς σαν τρελλή, όπου έλυσε και το τελευταίο ζευγάρι τα παπούτσια.

Κι' ένα βράδυ, εκεί που βάδιζε κατάκοπη κι' άπελπισμένη, είδε τυχαία ένα φως. Προχώρησε κι' έφτασε σ' ένα καλύδι. Μπήκε τότε μέσα κι' αντίκρυσε σε μία γωνία τον κάβουρα και γύρω του τρεις κοπέλλες να κεντούν.

Η βασιλοπούλα τις πλησίασε, τις χαιρέτησε και τις ρώτησε:

— Τι καλά κεντάτε;

— Κεντάμε τα προκιά της μικρής, που την κυριακή θα παντρευτή.

— Και ποιός είναι ο γαμπρός; ξαναρώτησε η βασιλοπούλα.

— Ένας μεγάλος κάβουρας.

— Ο κάβουρας είναι δικός μου άντρας! φώναξε η βασιλοπούλα.

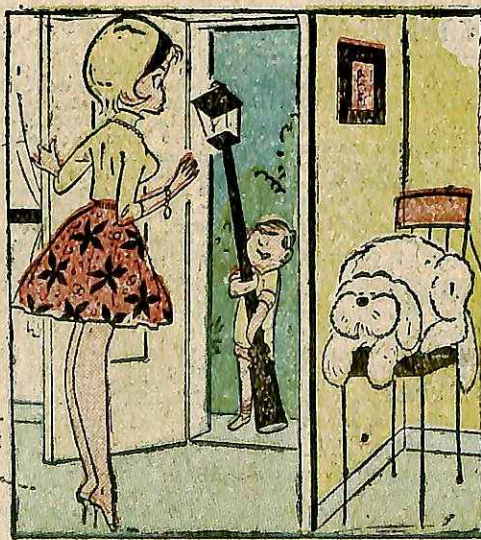
Και χωρίς να χάση καιρό, πήγε κοντά του και δίνοντας του μία με το σιδερένιο παπούτσι, τού έσπασε το καθούκι. Και τότε παρουσιάστηκε το άμορφο βασιλόπουλο. Η βασιλοπούλα έπεσε στην αγκαλιά του, με δάκρυα στα μάτια, ζητώντας του συχώρεσι, που καταπάτησε τον όρκο της.

Το βασιλόπουλο τότε πήρε τη βασιλοπούλα και γύρισαν στον πατέρα της και στη μάνα της, που ή χαρά τους ήταν μεγάλη.

Πήγαν να καθήσουν ύστερα στο δικό τους το παλάτι. Κάλεσαν μάλιστα και τον φαρά και τη γυναίκα του κι' έζησαν όλοι ζωή άρισμένη!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

— Έφραγε ένα δώρο στον Άζόρ... Πιστεύω να τού άρέση...

— Θα γίνη την Κυριακή, είπε ο βασιλιάς. Μά θέλω ένα χουσό άμάς, και διαμαντόπετρες να ραίνουνε το ζευγάρι ύστερα από το γάμο...

— Καλά το χουσό άμάς, πολυχρονιμένε μου, μά τις διαμαντόπετρες, που θα τις βρή ο γιός μου;

— Άφου είναι άξιος να χτίη παλάτια μέσα σε μία νύχτα, θα βρή και διαμαντόπετρες, είπε ο βασιλιάς.

Κι' ο φαράς γύρισε σπίτι και είπε στον κάβουρα:

— Γιέ μου, ο βασιλιάς δεν έχει φαίνεται σκοπό να σου δώση την κόρη του, γιατί ζητάει λαγούς με πετραχήλια. Ζήτη το και το...

— Εύκολο κι' αυτό, πατέρα. Πήγαυε στο μεγάλο κάβουρα και ζήτησε να σου δώση την πράσινη βερούλα.

Ο φαράς πήγε στο γιάλο και πήρε άπ' το μεγάλο κάβουρα, πήρε κι' η Κυριακή. Στολιστηκε το παλάτι, στολιστηκε η νύφη, κι' ο κάβουρας περιμένει στην έκκλησιά, καθισμένος σ' άσημένο δίσκο.

Ο κόσμος, σαν είδε τέτοιο γαμπρό, έβαλε τα κλάματα.

Όταν πιά τελειώσε ο γάμος, ένα άλόχρυσο άμάς έφερε το ζευγάρι στο νέο παλάτι. Στο διάση τους διαμαντόπετρες έφεταν σαν άντερία από πάνω τους.

Ο βασιλιάς, όταν είδε τόσα όρασία πράγματα, άρχισε να καμαρώνη για τον άγιο γαμπρό του.

Μά, μόλις η νύφη έφτασε στο παλάτι, έβαλε τα κλάματα. Τότε ο κάβουρας, για να την πάρηνορηση, προσπάθησε ν' ανέβη στα γονατά της. Μά η βασιλοπούλα, πιάνοντας τον άπ' τις δαγκάνες, τον πέταξε κάτω με δύναμη. Άμέσως το καθούκι του κάβουρα έσπασε, κι' ένα άμορφο παλληκάρι παρούσιάστηκε μπροστά της.

— Σούτ! Μη φωνάζης! τής είπε. 'Εγώ είμαι βασιλόπουλο. Μία κακή μάγισσα μεταμόρφωσε μένα και τα δυο άδελφία μου. Και μόνο σε βρήβη κοπέλλα άμορφη και μιάς παντρευτή, τότε θα πάρουμε την ανθρωπινή μορφή μας. Λοιπόν, προσέξε μη φωνερώσης το μυτικό, γιατί θα με χάσης και θα χρειαστής τρία ζευγάρια σιδερένια παπούτσια για να με ξαναβρής...

Ο βασιλοπούλα όρκίστηκε και το βασιλόπουλο ήσύχασε.

Την άλλη μέρα, η βασιλοπούλα πήγε να έπισκεφθ την κόρη της.

— Παιδάκι μου, τής είπε, κλαίω και θρηνώ, που ο πατέρας σου σ' έδωσε σ' έναν κάβουρα...

Η βασιλοπούλα όμως, από τη χαρά της, φανέρωσε το μυτικό της:

— Όχι! όχι! Ο άντρας μου δεν είναι κάβουρας, αλλά ένα άμορφο βασιλόπουλο!

Κι' έτρεξε να φέρη τον άντρα της. Μά έφτασε παντού και δεν τον βρήκε πουθενά! Και τότε πήγε στο βασιλιά.

— Πατέρα, τού είπε, άπ' την κακοκεφαλιά μου, έχασα τον άντρα μου! Δάσος μου τρία ζευγάρια παπούτσια για πάλι να τον βρώ.

Ο βασιλιάς κι' η βασιλοπούλα κύταξαν να την μεταπεισουν, μά έκείνη φώναξε:

— Η τον άντρα μου, ή θά πεθάνω!

Την άλλη μέρα, ο βασιλιάς, δίνοντας της την εχθ του και τα σιδερένια παπούτσια, την άφησε να φύγη.

Η βασιλοπούλα γύριζε τρία χρόνια χωρίς και χωρίς σαν τρελλή, όπου έλυσε και το τελευταίο ζευγάρι τα παπούτσια.

Κι' ένα βράδυ, εκεί που βάδιζε κατάκοπη κι' άπελπισμένη, είδε τυχαία ένα φως. Προχώρησε κι' έφτασε σ' ένα καλύδι. Μπήκε τότε μέσα κι' αντίκρυσε σε μία γωνία τον κάβουρα και γύρω του τρεις κοπέλλες να κεντούν.

Η βασιλοπούλα τις πλησίασε, τις χαιρέτησε και τις ρώτησε:

— Τι καλά κεντάτε;

— Κεντάμε τα προκιά της μικρής, που την Κυριακή θα παντρευτή.

— Και ποιός είναι ο γαμπρός; ξαναρώτησε η βασιλοπούλα.

— Ένας μεγάλος κάβουρας.

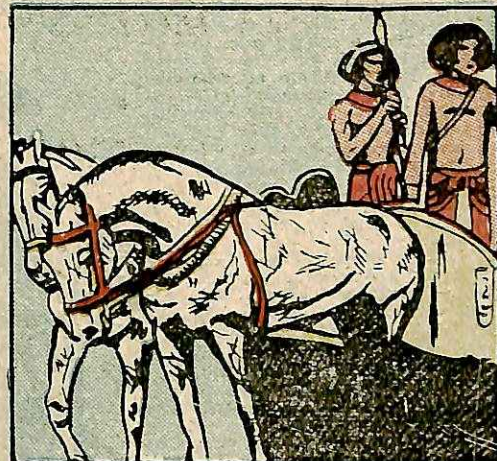
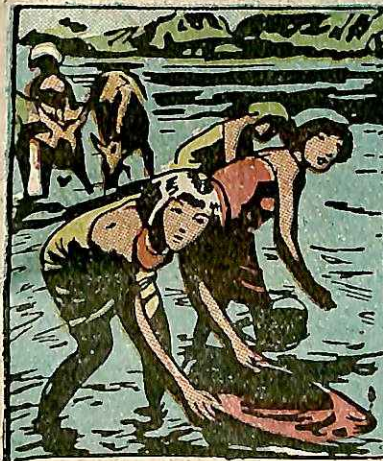
— Ο κάβουρας είναι δικός μου άντρας! φώναξε η βασιλοπούλα.

Και χωρίς να χάση καιρό, πήγε κοντά του και δίνοντας του μία με το σιδερένιο παπούτσι, τού έσπασε το καθούκι. Και τότε παρουσιάστηκε το άμορφο βασιλόπουλο. Η βασιλοπούλα έπεσε στην αγκαλιά του, με δάκρυα στα μάτια, ζητώντας του συχώρεσι, που καταπάτησε τον όρκο της.

Το βασιλόπουλο τότε πήρε τη βασιλοπούλα και γύρισαν στον πατέρα της και στη μάνα της, που ή χαρά τους ήταν μεγάλη.

Πήγαν να καθήσουν ύστερα στο δικό τους το παλάτι. Κάλεσαν μάλιστα και τον φαρά και τη γυναίκα του κι' έζησαν όλοι ζωή άρισμένη!

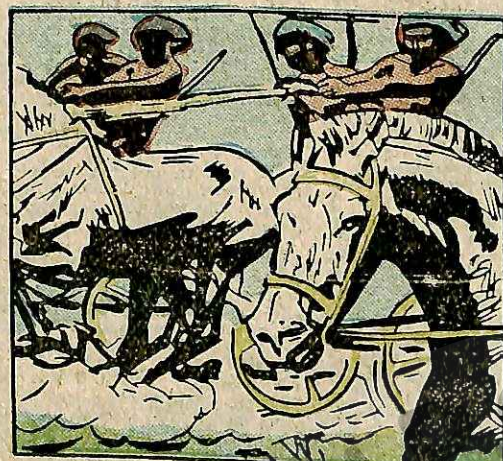
ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Βρισκόμαστε στην εποχή των Φαραώ. 'Η ροδόπη ήταν μία ώραία νέα του λαού, που ζούσε μαζί με τους νονεϊς της σ' ένα χωριό στις άκρες του Νείλου. Μία μέρα, ενώ έρραζόταν στο ποτάμι, μαζί με άλλες φίλες της, είδε ξαφνικά ένα τεράστιο άετο να κατεβαίνει στην όχθη και ύστερα να ξαναφεύγη...

...κρατώντας στα νιαυιά νύχια του τα πέδιλα της Ροδόπης, που είχε άφαισι στην όχθη. Μά μόλις σηκώθηκε λίνο ψηλά ο άετός, το ένα πέδιλο τού ξέφυγε κι' έπεσε. Το άλλο όμως το κρατούσε νερό!

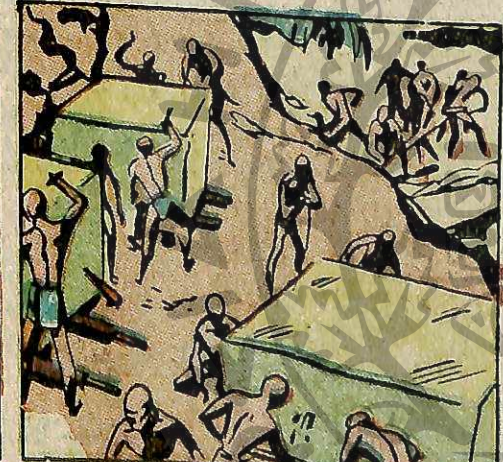
Ο άετός έτυχε να πετύη πάνω άπό τα άνακτορα της Μέμφιδος, τη στιγμή ακριώς, που και το δεύτερο πέδιλο της Ροδόπης ξέφυγε από τα νύχια του. Ο άραω Μυκερίνος ζήτησε να δη το πέδιλο που έπεσε άπό τον ουρανό. Τού έκανε έντύπωσι η κομψότης του και διέταξε να ψάξουν παντού για να βρουν την κάτοχή του.

Ενώ οι άντρες του Φαραώ νύριζαν παντού με πιστά αντίγραφα του πέδιλου της Ροδόπης και υπόσχονταν γενναία άμοιβή σ' όποιον τους βοηθούσε να βρουν την κάτοχή του, οι τρεις λεπλάτρησαν το χωριό της άμορφης κοπέλλας και την πήραν αιχμάλωτη. Καθώς την έφερναν με το ζόρι μαζί τους, έκείνη έχασε και το άλλο πέδιλο.

Όταν έφτασαν στο χωριό, οι άντρες τού Φαραώ, βόηκαν μόνο τους νέους και τα παιδιά. Τους νέους τους είχαν πάρει οι ληστές για να τους πουλήσουν για σκλάβους σε ξένους χώρα. Ο πατέρας όμως της Ροδόπης, γνώρισε το πέδιλο της κόρης του και τότε ο Φαραώ πρόταξε να πιάσουν όλου τους ληστές πριν προφτάσουν ν' απομακρυνθούν.

Ένα τιμήμα, λοιπόν, τού στρατού τους άνακάλυψε και τους κύκλωσε μέσα στην έρημο. Όλοι οι αιχμάλωτοι έλευθερώθηκαν και ξαναγύρισαν στο χωριό τους, οι ληστές κλείστηκαν στη φυλακή και η άμορφη Ροδόπη, ώδνηθήκε μπροστά στο Φαραώ. Είχε βρεθ η σ' ο μεταξύ και το δεύτερο πέδιλό της, και η Ροδόπη χάρηκε ξαναβλέποντας το.

Ο Μυκερίνος ήταν άμορφος άντρας, και άντιθέτα με τους προνόμους του ήταν έπισης καλός και δικαίος. Όταν ζήτησε άπό την Ροδόπη να τον παντρευτή, έκείνη δέχτηκε, μά καλόκαρδο όπωσ ήταν, ζήτησε να μην έκτελεσθούν οι ληστές.

Την εποχή της βασιλείας του, ο λαός ήταν ευτυχισμένος, μά αυτό κράτησε λίγο, γιατί ο Μυκερίνος πέθανε νέος. Πριν πεθάνη, η Ροδόπη τού όρκίστηκε να χτίη μία πυραμίδα, όπως έκείνες των προνόμων του.

— Δέ έβλε ένα τάφο τυραννών, διαμαρτυρήθηκε έκείνος, 100.000 Αιγύπτιοι δουλεύανε σκληρά τριάντα χρόνια για να γίνη η πυραμίδα του Χέπος. Το ίδιο και για την πυραμίδα του Χερήνου.

— Άν τους πιάρς στη φουρά σου, τού είπε, θα σου είναι στο μέλλον άφοσιωμένοι.

— Τη δική σου πυραμίδα, ο λαός σου, που σ' άγαπούσε, θα την φτιάξη κλαίγοντας για το κακό σου.

Ετοι χτίστηκε η τρίτη πυραμίδα, η πιο μικρή μά και η πιο άμορφη, για να ταφεί ο άραω Μυκερίνος, κι' άργότερα κι' η Ροδόπη.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΟΥ είναι αδύνατο να καταλάβω γιατί δεν παίρνεις μιά απόφαση. Γκάρου, είπε η "Εντίθ Γουέντι". Αυτή η κατάσταση κρατάει δύο χρόνια τώρα κι' οι φίλες μου, φυσικά, άπορον...

Το ξέρω, "Εντίθ! Κι' εγώ επιθυμώ να γίνω ο γάμος με το γρηγορότερο! Όραία τα λέει! Μά κι' εγώ βαρέθηκα ν' ακούω διαρκώς τις υποσχέσεις σου! Και, σ' όλο αυτό το διάστημα, δεν είδα ν' φροντίσεις καν για την προαγωγή σου κι' ούτε να προσπαθήσεις να βρεις μιά πιο επικερδή δουλειά.

— Δε δοξάζεις το Θεό που έχω μιά δουλειά σ' αυτή την εποχή της άνευσης;

— Δεν έχεις καμιά θέληση, Γκάρου. Κι' αυτές τολλάχτες τον τ' αμάξι σου... Ένας άλλος, στη θέση σου, θα ντρεπόταν να συνοδεύει τη μηστή του μ' αυτό το σαράβαλο!

— Κι' όμως, το εσαδάβαλο κάνει έβδομη χιλιόμετρα την ώρα, απάντησε ο νέος. Τρία χρόνια το χρησιμοποιώ και ξέρω τι αξίζει... Δε θα το αλλάζω για...

— Φυσικά, τί σε νοιάζει για μένα;

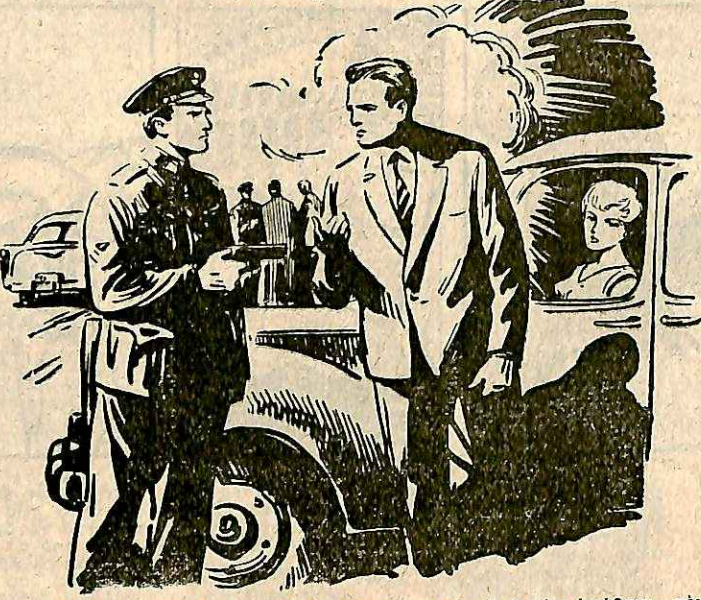
Ο Γκάρου προτίμησε να μην απαντήσει. Έβαλε εμπρός τη μηχανή, για να πάνε στον κινηματογράφο. Όταν έφτασαν εκεί, στη θύρα, που έπαιρνε τα εισιτήρια ο Γκάρου, κάποιος τον έσπρωξε για να περάσει και χωρίς να ζητήσει συγγνώμην ο βιαστικός άπομακρύνθηκε.

— Νά πως σου φέρονται, για νάσαι αδιάφορος! του είπε η "Εντίθ.

Μά, Γκάρου, τί θέλεις να κάμεις; του φώναζε η "Εντίθ.

— Νά φτάσω στα έβδομη χιλιόμετρα, πλύνοντας μιά ματιά στο ρολόι, που έδειχνε έξη χιλιόμετρα.

— Επί τέλους, σταματήσει! Εσάφωναζε η νέα. Είναι μεσάνυχτα άπορον...

— Ποιός είσαι εσύ και τί ρόλο παίζεις σ' αυτή την υπόθεση; τον ρώτησε ο αστυνομικός.

Ένας νέος με δέλησι

ντίθ. Σά περιφρονούν! Δε σου ζητούν καν συγγνώμην. Μά, επί τέλους, αυτό δε σε πειράζει;

— Άν πρόκειται να δίνα μαθηματα συμπεριφοράς στους άγνευτες, τότε δε θα μου έβρισκε καίριος για τη δουλειά μου! "Η μήπως ήθελες να τσακωθώ μ' αυτό τον άναγώγο;

— "Η λογική σου πάλι! "Αν σ' άρέσει να γίνεσαι γελοίος, δικαιώμα σου!

— Ωστόσο η "Εντίθ, άν και ήταν έξυπνη νέα, δεν είχε αντίληψη του χαρακτήρα του Γκάρου. Άλλα κι' αυτός, για να της βάλει πώς είχε νεύρα, περίμενε την κατάλληλη ευκαιρία.

Και η ευκαιρία αυτή δεν άργησε να παρουσιασθή.

Όταν βγήκαν από τον κινηματογράφο, ο Γκάρου όδηγούσε σιωπηλός το αυτοκίνητό του. "Ηταν δυσχερής με τα πειρακτικά λόγια της μηστής του.

— Σαφικά, η "Εντίθ φώναζε φοβισμένη.

— Γκάρου, πρόσεξε!

Από τον πλαγινό δρόμο ένα αυτοκίνητο έρχόταν, σά δαιμονιακά καταπάνω τους. "Ο Γκάρου προσπάθησε να φρενάρη άπότομα. Μά το άλλο αυτοκίνητο, καθώς πέρασε σά βολάβα με την πίσω του ρόδα χτύπησε το φτερό του αμαξίου του Γκάρου και το ξεκόλλησε.

— Πολύ βιαστικός μου φαίνεται ο κόσμος άπόψε! μουρμούρισε ο Γκάρου.

Κι' έστριψε το αυτοκίνητό του, κινώντας αυτόν, που τούκανε τη ζημία.

— Τι κάνεις; Πού πηγαίνεις; ρώτησε η "Εντίθ τρομαγμένη.

Μά εκείνος άρχισε ένα τρελό κινήγητο. Μια-δυά φορές, μάστιχα, πέρασαν τόσο κοντά σ' ένα τραμάκι σ' ένα αυτοκίνητο, που βάμμα ήταν πως δεν βγαίνα καμιάτα...

— Ένας πόλιμαν έμεινε μ' άνοιχτό στόμα και δέν πρόλαβε να τους πάρει τον άριθμό. Τέλος, βγήκαν από την πόλι. Τώρα τ' αυτοκίνητο έπρεχαν σ' έναν πλατό έρημικο δρόμο.

Ο Γκάρου, καθιόντως στερής στη θέση του, έβωσε στη μηχανή όλη της την ταχύτητα. "Η μόνη του φροντίδα ήταν να παρακολουθή το μικρό κόκκινο φως του άλλου αυτοκινήτου, που σά μιά στιγμή χάθηκε σά μιά στροφή του δρόμου.

— Ποιός είσαι εσύ και τί ρόλο παίζεις σ' αυτή την υπόθεση; τον ρώτησε ο αστυνομικός.

παίζεις σ' αυτή την υπόθεση; τον ρώτησε.

— "Ο άλλιος αυτός, άρχισε να λέει ο Γκάρου, έσπασε το φτερό του αμαξίου μου. Τον κυνήγησα για να του πω τη γνώμη μου...

— Νά του πής τί; ρώτησε ο αστυνομικός.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Η κρυμμένη παροιμία

1) ΚΥΡΙΑ. 2) ΛΑΜΙΑ. 3) ΛΥΔΙΑ. 4) ΟΥΣΙΑ. 5) ΦΟΒΙΑ. 6) ΩΣΤΙΑ. 7) ΧΑΝΙΑ. 8) ΣΥΡΙΑ. 9) ΥΔΡΙΑ. 10) ΙΣΤΙΑ. 11) ΗΛΕΙΑ. 12) ΠΗΝΙΑ. 13) ΑΓΡΙΑ. 14) ΑΦΑΙΑ. 15) ΠΑΡΙΑ. 16) ΟΞΕΙΑ. 17) ΥΓΕΙΑ. 18) ΙΩΝΙΑ. 19) ΟΡΓΙΑ. 20) ΑΡΓΙΑ. 21) ΣΑΜΙΑ. 22) ΕΣΤΙΑ. 23) ΝΗΣΙΑ. 24) ΣΑΠΙΑ.

Η παροιμία που σχηματίζεται με τ' αρχικά και τα υπάρχουντα ένδιαμεσα γράμματα είναι: "Εκάλιο φτωχός υγιής, παρά πλούσιος άσθενης".

Μικρά προβλήματα

1) 22½ μέρες (ο Κώστας κάνει στις 9 μέρες τα 6)15 της όλης εργασίας, δηλαδή κάθε μέρα κάνει τα 6)15, άρα θα χρειαστή 135 : 6 = 22½ μέρες, για να την τελειώσει).

2) 522 Χ 14 = 7308.

3) Τα μαργαριτάρια ήσαν 36 και πήρε από 6 η καθέμια.

4) Πρέπει να προσθέσετε σαράντα τρία (40 Χ 3) και είκοσι τέσσερα (20 Χ 4) = 200.

5)

Μανική νότα

Με το «ΣΙ»: ΦΑΡΑΣΙ — ΑΣΙΤΙΑ — ΤΣΙΡΟΣ — ΣΙΡΟΚΟΣ — ΚΕΡΑΣΙ — ΠΙΣΙΝΑ — ΣΙΤΑΡΙ — ΣΙΩΠΗ — ΟΣΙΟΣ — ΑΣΙΑ — ΒΑΣΙΚΑ — ΙΣΙΣ.

20 μικροδιαφορές

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά σά παιδιά σημεία έρισκονται ή 20 μικροδιαφορές.

Η λύσις του υπ' άριθ. 860 σταυρολέξου

Οριζοντίως:

1) ΓΟΝΙΜΑ — ΟΡΥΓΜΑ. 2) ΣΑΜΟΣ — ΝΑΝΑ. 3) ΑΠΑΛΑ. 4) ΔΑΔΑ — ΔΟΜΟΣ — ΧΟΠΟΣ. 5) ΟΣ — ΤΟΣΟΣ — ΠΑΡΟΣ. 6) ΒΑΡΕΙΑ — ΧΩΡΙΣ — ΙΑ. 7) ΜΑΓΕΙΑ — ΛΑΣΣΟ — ΒΑ. 8) ΜΑΛΕΑΣ — ΑΙΜΟΣ. 9) ΑΝΤΙ — ΑΚΑΡΙ — ΝΗΜΑ. 10) ΤΟΣΚΑ — ΑΣΗΜΟΣ. 11) ΣΣ. 12) ΑΡΤΙΑ — ΑΙΜΟΣ. 13) ΤΑ — ΑΡΓΙΑ — ΑΡΑΤΟΣ. 14) ΛΙΠΟΣ — ΑΡΣΙΝ — ΠΑ. 15) ΑΝΙΣΜΟΣ — ΠΑΡΑΚΑΡΙΣ. 16) ΠΟΣΙΣ — ΑΡΩΓΑ — ΚΑΝΑ. 17) ΑΣΤΟΙ — ΡΙΝΗ — ΝΟΜΟΣ. 18) ΙΣΧΙΑΣ — ΣΠΑΝΙΣ.

Καθ' ύψος:

1) ΣΑΝΟΣ — ΜΑ — ΤΣΑΠΑ. 2) ΓΑΔΟΣ — ΜΑΝΤΣΑ — ΝΟΣΩ. 3) ΟΜΑΣ — ΒΑΛΤΟΣ — ΑΙΣΤ. 4) ΝΟΜΟΤΑΓΙΣ — ΑΙΣΙΟΙ. 5) ΙΣ — ΚΟΡΕΑ — ΚΑΡ. 6) ΠΩΣΙΣ. 7) ΔΟΣΕΙΣ — ΑΡΓΟΣ. 8) ΑΝΟΜΙΑ — ΤΕ. 9) ΑΜΕΣΑ — ΣΚΑΙΑ. 10) ΟΝΟΙ — ΑΡΙΣ. 11) ΠΩΣ — ΑΡΡΑ. 12) ΦΑΡΣΑ — ΑΛΑΣΚΑ. 13) ΜΑΚΑΡΙΟΙ — ΣΙΤΙΑ. 14) ΑΡΑ — ΒΟΗΜΟΣ — ΡΑΜΙ. 15) ΕΛΟΣ — ΙΑ. 16) ΣΜΟΣ — ΠΟΝΟΣ. 17) ΑΣΙΤΑ — ΑΣ — ΠΑΣΑΣ.

Εμμανουήλ Μπακαλάτζης

Διευθυντής και υπεύθυνος τυπογραφίας ΚΩΝΣΤ. Γ. ΓΟΥΝΙΑΣ

Ναϊάδων 24. Παλαιόν Φάληρον

ΑΓΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

Η ελληνογραφία μας

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ Κ. Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, απάντησε ταχυδρομικώς στους: Παππού "Αλέξανδρο", Δημήτρη, Ριζώτη, Σπύρο, Κασιώτη, Γεωργίου, Χρυσόχο, Γεωργίου και Παναγιώτη Μαρτίν.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Ε. Ν. Α. ή Φρόνη και η "Αλίκη", 17 χρόνων, Καποδιστρίου Νο 52, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφηθούν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Η Μ. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Β. Α. Τσιόλης, 17, Βασιλικών, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ν. Β. Α. Παπαδοπούλου, 21, Δημοκρατίας 21, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με μαθήτριες από την Ελλάδα και κατά προτίμησι από την "Αθήνα".

Ο Σ. Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

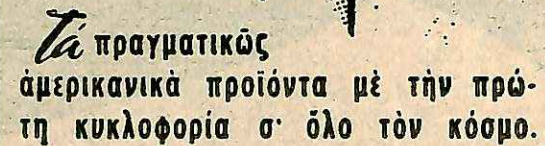
Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

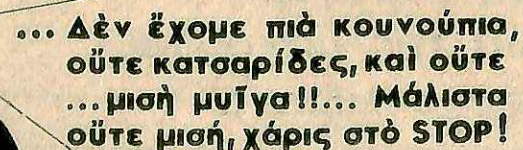
Ο Α. Χρυσόπολις, 18 χρόνων, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14 — 18 χρόνων, με σκοπό την άναπτύξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Τὰ φημισμένα κραγιόν
NEUSHAEFER, μὲ LASTEEN,
διατηροῦν ὑγρὰ καὶ γυα-
λιστερά χεῖλη σὲ 20 μον-
τέρνους χρωματισμούς.

-Θὰ
τὸ
φωνάξω
σ' ὅλο
τὸν
κόσμο...

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ: Γ. ΓΙΑΓΚΙΟΖΗΣ & ΣΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ: ΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ 7 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΑΙΥΩΛΙΚΟΥ 7 - ΤΗΛ. 463-263

Μόνο το ΒΑC περιέχει το βακτηριοκτόνον άποσμητικό ΒΑC-43 που έχει άμεση ενέργεια, μεγάλη διάρκεια

η Νικώ σας παρουσιάζει:

Μια μοναδική ευκαιρία σας δίδεται τώρα στις εκπτώσεις να αγοράσετε από το «SEVENTEEN» σε καταπραϊντικές τιμές, όλα τα έλκετά του εδίου, καλορραμμένα φορέματα, υπέροχες φούστες, αμέτρητες μπλούζες, παντελόνια, σόρτ, μαγιό, μπέρσα, καταπληκτικά μπικίνι, καπέλα, σκουφίες μπάνιου, κολλέ, Φροντίστε για το αμύμον σας, αγοράζοντας τα μοντέρνα σας είδη με πραγματικές εκπτώσεις από το «SEVENTEEN», Πανεπιστημίου 64 (έναντι της στοάς).

Μη ζηλεύετε τη φίλη σας, για τη μοντέρνα όψη που έχει το σπίτι της. Δώστε και σεις χαρούμενη όψη από δικό σας με τα πλαστικά είδη των καταστημάτων. Α) ΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ «ΔΙΑΜΑΝΤ PLASTICS», Μητροπόλεως 48. Άγιοι Κωνσταντίνου 5. — Ομόνοια καί Έργο 87 — Μογαστηράκι. Στά καταστήματα ΑΔΕΛ ΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ θα βρείτε την πιο πλούσια συλλογή σε πλαστικά είδη, την καλύτερη ντυλάνα, τραπεζομάντηλα, κουρτίνες και χίλια-δύο άλλα είδη του νοικοκυριού.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΟΛΟΝΙΑ

Τώρα το καλοκαίρι ο ήλιος, η σκόνη και ο ιδρώτας, δυνάμει να επιδράσουν δυσμενώς στο λεπτό δέρμα του παιδιού σας. Για να το ανακουφίσετε, συνήθιστε να του κάνετε δύο χιλιάδες μπάνια κάθε μέρα. Προσέξτε όμως, πρέπει απαραίτητα, μετά το μπάνιο, να του κάνετε μία θαλασσο-έντριψη με τη μοναδική για παιδικά δέρματα κολώνια «ENFANTS». Η παιδική αυτή κολώνια έχει λεπτότατο άρωμα και φέρνει δροσιά και ευέξια στο παιδί, τόσο απαραίτητες τώρα το καλοκαίρι.

ΕΝΤΟΣ 20 ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΑΤΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

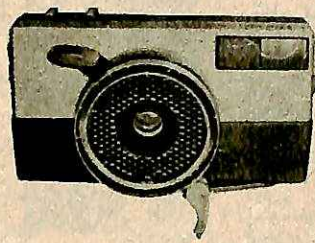
Κυρίες μου
"Όσοι έχετε ΛΕΚΕΔΕΣ-ΦΑΚΙ-ΔΕΣ-ΣΠΥΡΙΑ ΑΚΜΗΣ-ΡΥΤΙΔΕΣ-ΔΙΑΣΤΟΛΗ-ΠΟΡΩΝ-ΠΛΑΔΑ-ΡΩΣΙΝ-ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΗ, μη στα ταλάστε άδικα τον καιρό σας. Έκ είναι το 'Ινστιτούτο που θα σας απαλλάξει ΑΜΕΣΩΣ-ΡΙΖΙΚΑ και ΥΠΕΡΘΥΝΑ. Το 'Επιστημονικό' Ινστιτούτο Λοσιονικής «ΚΟΛΛΥ-ΓΟΥΝΤ» Πλατεία Καμπυκαρέας 8 (δίπλα στην Εκκλησία). Τηλ. 25-562.
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Και σεις θα γίνετε ωραιότερη
Έπισκεφθείτε το 'Ινστιτούτο
Constant
Σήμερα καμιά γυναίκα δεν είναι άσχημη, όταν ξέρει που πρέπει να περιποιηθεί τον εαυτό της. Το τέλει ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ 'ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΩΝΗΣ «CONSTANT» με τη 10ετή πείρα του, αναλαμβάνει ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Μύτης - Στήθους - Ρυτίδων. Είδικα θεραπεύει ρυτίδων, λεκέδων, παχυσαρκίας, τριχοπτώσεων, κλπ. ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ζελέα. 'Επιστημονικόν 'Ινστιτούτον Καλλωνής «CONSTANT» Περικλέους 28. Τηλ. 36-396.
Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

Τώρα με το μαύρισμα της επιδερμίδας, τονίζετε περισσότερο τα χαρακτηριστικά σας. Στο φαρμακείο ΓΕΡΟΥΛΑΤΟΥ, Βουκουρεστίου 2 και στο κατάστημα της κ. ΑΝΝΗΣ ΓΕΡΟΥΛΑΤΟΥ, στη στοά του Παλλάς θα σας υποδείξουν το νέο μακιγιάζ του καλοκαιριού με eyelure για τα μάτια σας και κραγιόν or buhlé της Orlene και αμάδα της Αίδης για το θρόνυ ή Indian για το ηλικιακό δέρμα σας. Επίσης κολώνια και άρώματα Nina Ricci, Worth, Arle Blossom, blue glass, νύχια και πρόσθετες βλεφαρίδες. Επίσης το καπέλλο του ήλιου που διπλώνει.

Παίρνετε την άδεια σας; Θα πάτε έξω; Πάρτε μαζί σας την υπερσύγχρονη φωτογρ. μηχανή Ricoh Auto 35. Ούτε απόσταση έχετε να ρυθμίσετε, ούτε διάφραγμα. Το διάφραγμα της ανοιγοκλείνει αυτόματα, στο λιγότερο ή περισσότερο φως, όπως η κόρη του ματιού! 100% άπλητος επιτυχία! Επίσης 8 άλλοι τύποι φωτογρ. μηχανών Κινηματογραφικά μηχανή αλμικας-προβολής. Κυάλια Mascot. Τηλεσκοπία. Slide - Projectors, κ.τ.π. Γεν. Άντιστ. Π. Μυλωνάς, Παλ. Πατρ. Περικλέους 7, 3ος όροφος (Πλατ. Κλαυδίου). Τηλ. 33-052, 32-889.

Στο γνωστό κατάστημα PLASTICS, Πανεπιστημίου 47 και Περαμαζόγλου (κάτω 'Αρσκαίου) θα βρείτε όλα τα πλαστικά οικιακής χρήσεως, σε πλούσια συλλογή σχεδίων και χρωμάτων και σε εξαιρετικές τιμές. Επίσης ντυλάπες Νάυλον, μεγάλης χωρητικότητας, σε ύφασματα Γερμανίας, χονδρά, ειδικής κατασκευής. 'Επισκεφθείτε το κατάστημα PLASTICS, Πανεπιστημίου 47 - Περαμαζόγλου.

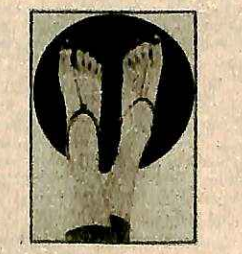
Σας ενδιαφέρουν τα καλά βιβλία, τα περιοδικά, με τα νέα τους από όλα τον κόσμο, οι έλκετοί διακοί με τα παγκόσμια σουέ; Το κατάστημα ΑΝΝΑ ΜΑΖΑΡΑΚΗ διαβάζει, μια πλουσιότατη συλλογή από διακοίς έλαφρής και κλασικής μουσικής όλων των έταρειών στα τελευταία διενή σουέ, τα καλύτερα φιγουρίνια μόδας ευρωπαϊκά και αμερικανικά, όλα τα ένα περιοδικά και κάθε είδους βιβλία, σε άκριβη ή φτηνή έκδοσι. Πρακτορείον έένου Τύπου ΑΝΝΑ ΜΑΖΑΡΑΚΗ, Καραγεώργη Σερβίας 4 (στοά Κολλιγιά). Τηλ. 21-976. Θα βρείτε όλα τα έενογλώσσα περιοδικά, βιβλία και διακοί.

Για το προά, για τα μπάνια και τις έκδρομεις, σας είναι απαραίτητη μια κομψή ψάβη τσάντα, που είναι πάντα της μόδας. Στο γνωστό σας κατάστημα «ΑΙ ΙΝΔΙΑΙ» ΣΕΡΓΑΚΗ θα βρείτε την πιο πλούσια συλλογή σε θαυμαστές τσάντες Βαμβού και ψάβινες σε σχέδια γαλλικά και Ιταλικά έλαφρής, στερεής και κομψής. Καταστήματα «ΑΙ ΙΝΔΙΑΙ» ΣΕΡΓΑΚΗ, Έμμ Μπεκάκη 9, τηλ. 613-824.

Το μόνο κατάστημα που θα σας προσφέρει στην περίοδο των έκπασεων καθαρώς φετινό παπούτσι σε έξαιρετικές τιμές.
Stratis

Τώρα που βγάλουμε τις κάλτσες και φορέμε άνοιχτά παπούτσια, τα πόδια μας πρέπει να έχουν άσχημη έμφανισι. Και ποιά γυναίκα δεν έρει, ότι κάθε καλοκαίρι οι φτέρνες, τα γόνατα σκληραίνουν κι έτσι τα πόδια παίρνουν μια αντισθητική έμφανισι; 'Αλλά υπάρχει ένας πολύ άπλος τρόπος για να έχετε πάντα λείο και περιποιημένο δέρμα. 'Αγοράστε ένα μουκαλάκι «PRITTY» και τρίψτε με λίγο «PRITTY» τα νεκρά και σκληρά μέρη του δέρματος, που υπάρχουν στα πόδια σας, στους άγκωνες άκρια και στα δάκτυλά σας. Το «PRITTY» θα το βρείτε σ' όλα τα φαρμακεία και μωροπωλεία.

Πως δά γλυταίσετε ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΦΗΛΙΔΕΣ

Με καυτηριάσεις, άνθρακική χιόνα και ηλεκτρόπης

Οι έφηλίδες, κοινώς φακίδες, είναι ο έφιάλτης πολλών γυναικών, ιδίως κατά τους καλοκαιρινούς μήνες. Οι έπιστήμονες τις χαρακτηρίζουν σαν δυσπλασία του δέρματος (όπως συμβαίνει και με τις έλκεις), ή τις υποβάθμενες κηλίδες κτλ.), που έχει την προέλευσι της στη χρωστική ουσία του.

Όπως είναι γνωστόν, το δέρμα αποτελείται από το κυρίως δέρμα, που βρίσκεται στο βάθος και την έπιδερμίδα που βρίσκεται στην έπιφανεια. Η έπιδερμς περιλαμβάνει διάφορα στρώματα, που βρίσκονται το ένα πάνω στο άλλο, σαν σειρές από τούβλα. Στη βάση της έπιδερμίδος βρίσκονται τα χρωστικά στοιχεία, που της δίνουν την ιδιότητα χροιά της. Στην πραγματικότητα, η χροιά που έχει το δέρμα μας έξαρτάται από τα άκόλυθα τρία στοιχεία:

- α) Το κίτρινο του κερατοειδούς στρώματος. 'Όσο παχύτερο είναι αυτό το στρώμα, τόσο μεγαλύτερη είναι η κίτριμάδα του.
- β) Το ρόζ που οφείλεται στην κυκλοφορία του αίματος στην περιφέρεια του σώματος.
- γ) Στις σκούρες χρωστικές ουσίες, που βρίσκονται στα βασικά στρώματα της έπιδερμίδος και που έπηρεάζονται από τον έερα και τον ήλιο.

Οι ίδιες ουσίες, κάτω από την έπιδρασι των ήλιακών ακτίνων, προκαλούν σε ώρισμένα δέρματα την έμφανισι των έφηλιδων. Ο μηχανισμός του σχηματισμού των δεν είναι άκριβώς γνωστός. Παράκειται πιθανότατα για μια ιδιότητα ευαισθησία του δέρματος στις ήλικες ακτίνες. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και όταν τρίψουμε το δέρμα μας με κολώνια και κατόπιν έκτεθούμε στον ήλιο.

Οι γυναίκες που έκαναν αυτή την άπειρσκηφία έβρουν ότι, στο μέρος της έντριδης, έμφανίζονται ξανθοκίτρινα στίγματα, σαν έφηλίδες.

Την ίδια έπιδρασι έχουν και ώρισμένα καλλυντικά, όπως έκείνα που γίνονται με έσσάνς υπερχωσμού. Το δέρμα στις περιπτώσεις αυτές ευαισθητοποιείται στις ήλικες ακτίνες και οι έκρίσεις των χρωστικών κυττάρων γίνονται άφθονότερες.

Η προδιάθεσι στις έφηλίδες μεταδίδεται κληρονομικά. Γι' αυτό, οι έφηλίδες έμφανίζονται από την παιδική ήλικια. Κατά γενικό κανόνα, όμως, έξφανίζονται νύρω στο σώμα.

Οι έφηλίδες, όταν είναι λίγες, αποτελούν ένα στάλισμα και δίνουν στο πρόσωπο ιδιαιτερωτη γοητεία. Προκαλούν, όμως, δυσάρεστη έντύπωσι όταν είναι πολλές και ιδίως όταν έξφανίζονται στον τράχηλο, τις ώμους, τα χέρια κτλ. Το θέαμα είναι τότε πολύ άνασταστικό.

Διάφορα μέσα προτάθηκαν ως τώρα για την έξφανισι των έφηλιδων. Τα κυριώτερα απ' αυτά, είναι τα έξης:

- 1) Το «ήπλιγκ», που συνίσταται σ' ένα είδος άπολεπίσεως της έπιδερμίδος. Το έπιφανειακό στρώμα της, δηλαδή, άφαιρείται και στη θέση του σχηματίζεται νέο. Η μέθοδος αυτή είναι πολύ βίαιη και πολλοί γιατροί την άποφένουν. Κι' άλλωστε, τίποτα δεν άποκλείει την έμφανισι νέων έφηλιδων στο καινούργιο στρώμα της έπιδερμίδος.
- 2) Οι σύγχρονοι έπιστήμονες πληροφώθηκαν από έναν αινιγματικό πάμπω, που βρέθηκε πριν από μερικά χρόνια, ότι οι γυναίκες της άρχαίας Αιγύπτου έξφανίζαν τις έφηλίδες τρίβοντας τις με γυαλάχια. Η μέθοδος αυτή έφαρμάζεται και στις ήμερες μας με άξιόλογα άποτελέσματα. Άπαιτεί, όμως, ύπομονη και σύστημα.
- 3) Μερικοί έπιστήμονες, έμπνεάμενοι από την αινιγματική μέθοδο, έπνεύσαν μια συσκευή που μοιάζει με τον τροχό των άδοιτάτρων. Η έξάλειψι των έφηλιδων μ' αυτή τη

φρέζα γίνεται έπειτα από γενική ή τοπική άνασθησία.

4) Πολύ καλά άποτελέσματα δίνουν και οι καυτηριάσεις με τριχλωρασέτων όξύ, ή φοινίκη σε διάλυσι 95%. Για τον ίδιο σκοπό χρησιμοποιείται ή άνθρακική χιόνα (κρυοκαυτήρ). Η καυτηρίασι αυτή είναι άνώδυνη, γιατί ή άνθρακική χιόνα άνασθητοποιεί το δέρμα. Η έπιδερμίδα πέφτει έπειτα από μερικές ήμερες, άφηνοντας στη θέση των έφηλιδων ένα ρόζ στίγμα, που κι αυτό έξφανίζεται βαθμιαία.

5) Η μέθοδος της ηλεκτροπής, που συνίσταται στην καταστροφή του έπιφανειακού στρώματος της έπιδερμίδος. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιείται ή διαθερμία ή ρεύμα ύψηλης συχνότητας. Η έφηλδα καίγεται από τη μεγάλη θερμότητα και στη θέση της σχηματίζεται μια κόρα, που πέφτει έπειτα από μερικές ήμερες.

Άλλ' όλα αυτά τα μέσα είναι άκετά βίαια και άποτελούν άληθινή κακοποίηση του δέρματος. Είναι προτιμότερο ν' άποφραμώσετε βαθμιαία τις έφηλίδες. Για το σκοπό αυτό μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το όξυζενή ή διάφορες ειδικές κρέμες ή λοσιόν, που ύπάρχουν στο έμποριο. Θα πρέπει, έξ άλλου, να μην έκτεθείτε στον ήλιο, χωρίς να βάλετε μια προστατευτική κρέμα στο πρόσωπο. Είναι άυτονόητο ότι θ' άποφύγετε το μαύρισμα, που δεν ταιριάζει σε σας. Γιατί το μόνο που θα έπιτύχετε θα είναι να πολλαπλασιάσετε τις έφηλίδες που έχετε στο πρόσωπο και το σώμα.

Οι γιατροί συνιστούν, έπίσης, στις γυναίκες που έχουν προδιάθεσι στις έφηλίδες τις βιταμίνες C και PP, που περιορίζουν τις έκρίσεις των χρωστικών κυττάρων. Για τον ίδιο λόγο θα άποφύγετε τις πασιλίνες που περιέχουν χρωστικές ουσίες (κλωροφύλλη, γονακόλη, πορφυρίνη κτλ.).

Δεν υπάρχει λόγος, πάντως, να άπεληπίσεσθε για τις έφηλίδες που έχετε στο πρόσωπο. Μ' ένα προσεχτικό μακιγιάζ μπορείτε να τις κρύψετε.

Μην έλχνετε άκόμη ότι οι έφηλίδες βρίσκονται μόνον στα μενικά πρόσωπα. Μια μέρα, όταν θα τις χάσετε, θα λυπηθείτε γι' αυτό, γιατί μαζί τους θα έχουν φύγει και τα νεύτα σας.

Η ΚΟΜΨΟΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

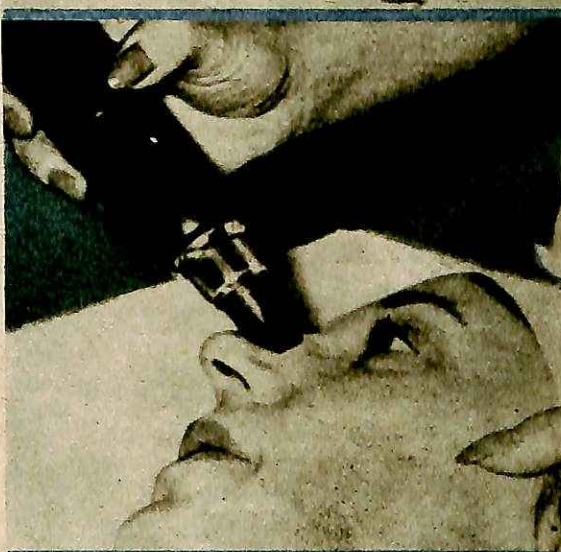
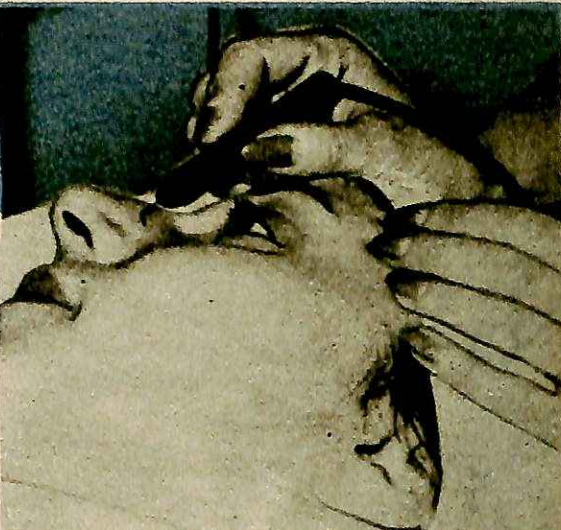
Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΦΟΥΡΤΣΕΒΑ είναι άναμφισήτη η ισχυρότερη γυναίκα της Ρωσίας. Υπουργός της σόβιετικής 'Εκπαίδεως, Πλη και μυστική σύμβουλος του Κρούτσκοφ, είναι έπίσης ή μόνη γυναίκα, που μετέχει στο άνώτατο συμβούλιο (πρεζιγιουμ) της Σοβιετικής 'Ενώσεως. Άλλ' ή Φουρτσέβα κατέχει έπίσης κι' έναν άλλο άξιοέπαινο τίτλο. Είναι ή κομψότερη γυναίκα της Σοβιετικής Ρωσίας. Κατά το πρόσφορο ταξίδι της στο Λονδίνο και το Παρίσι, θαυμάσθηκε απ' όλους ή άρμονική γραμμή του κορμού της κι' ή κομψότητά της.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι ή Φουρτσέβα έχασε τον τελευταίο καιρό δυι λίγότερα από 8 κιλά. Με ποιο τρόπο; Το έξηγησε ή ίδια:

— Το μυστικό της γραμμής μου, έλεγε, Παίζω τένις δυο φορές την εβδομάδα. Ήταν ήμερες που έπαιξα άκόμ δυο συνεχώς. Δεν άκολούθησα ποτέ δίαιτα. Τρώω ό,τι μου άρέσει, χωρίς τον παραμικρό περιορισμό.

Η Φουρτσέβα είναι σήμερα 51 χρόνων. Από μερικά χρόνια διεξάγει στην πατρίδα της τη μόνη για την κομψότητα της Ρωσίας. Σ' ένα γεύμα, που έλασε στο Λονδίνο προς τιμήν της άλδρας Χάρβεθ, πρώτος έξάδελφος της βασιλίσσης 'Ελισάβετ, ή Φουρτσέβα έλεγε:

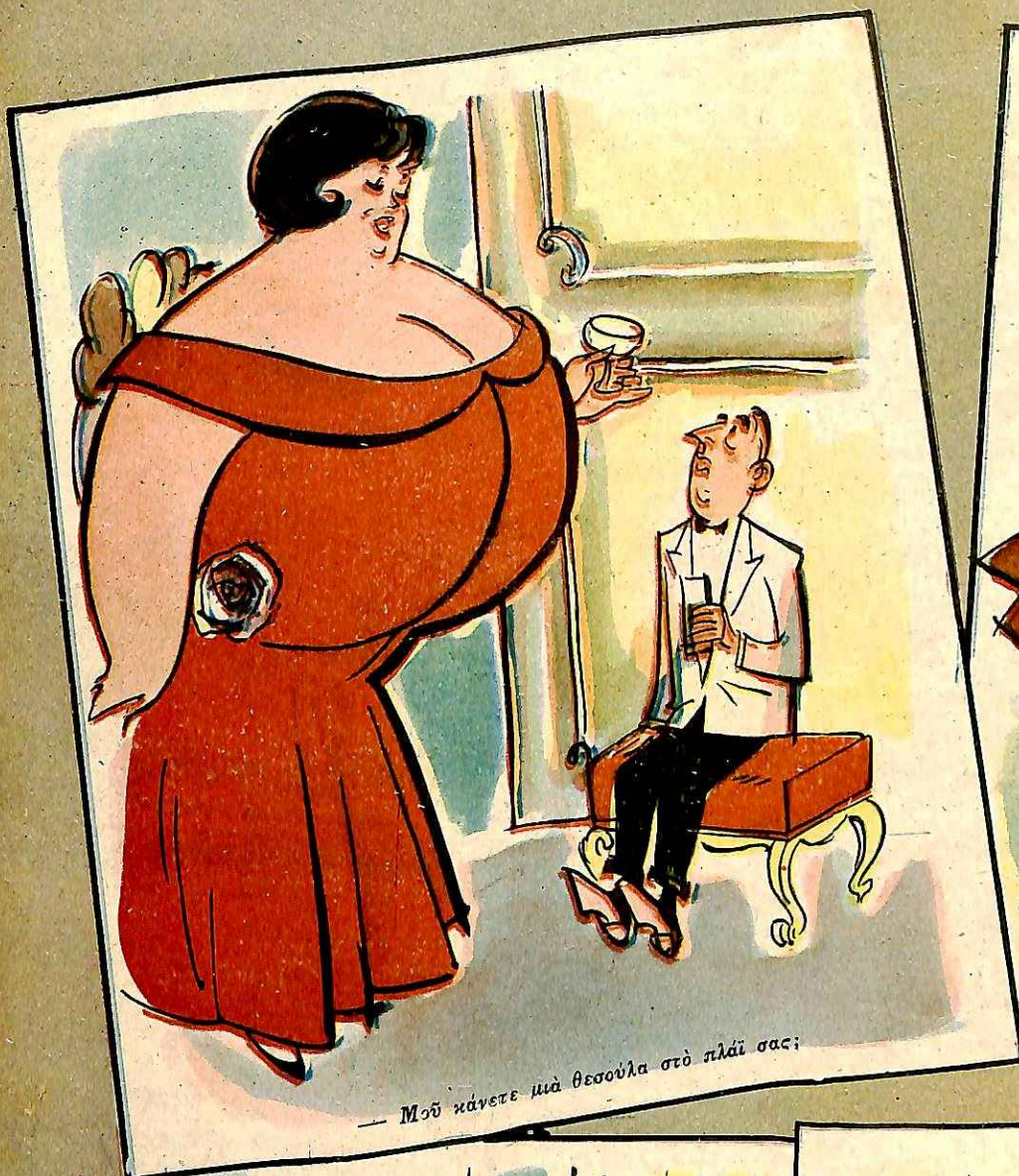
— Η φιλοδοξία μας είναι να γίνουμε πιο κομψές από τις γυναίκες της άύσεως, άποφένοντας, όμως, κάθε ύπερβολή. Θα ήθελα κι' ή τελευταία Ρωσίδα εργάτρια να μπορεί να συνηθισθεί σε κομψότητα μια γυναίκα που γίνετα από Ντόρο.

Ε ί ν ο ν : Οι έφηλίδες θνάνουν μια ύλη με τη μέθοδο της ηλεκτροπής. Η έ ύ ν ο ν : Άριστα άποτελέσματα έπιτυγχάνονται και με τον κρυοκαυτήρα, που λειτουργεί με άνθρακική χιόνα. Κ α τ ο ν : Οι έφηλίδες ύπορούν άκόμη να θνάνυ με έλαφρά έπιθέματα άνθρακικού όξέος.

'Εκπαίδευσες, όπου άνεβαίνοντας σιγά-σιγά τα σκαλοπάτια, έφτασε στο άέλωμα του ύπανου κι' έγινε ταυτόχρονα ή ισχυρότερη γυναίκα της Ρωσίας. — Είχαμε πολλά να κάμουμε κι' έτσι δε μς έμνε καιρός για ν' άσχοληθούμε με την κομψότητά μας, έλεγε άκόμη. 'Επρεπε να έξαφτιάσουμε το σπίτι μας από την άρχη, πέτρα την πέτρα. Άλλ' τώρα δεν έχομε πια τόσες φροντίδες. Είναι κύρος, λοιπόν, να έανασθώ ή Ρωσίδα ή θηλυκότητά της.

Στο ταξίδι της ή Φουρτσέβα συνάδεναν και από την κόρη της Σβετλάνα, που είναι φοιτήτρια ή δημοσιογραφικής σχολής του Πανεπιστημίου ής Μόσχας. Η Σβετλάνα, παρά τη νεαρή ήλικία της — είναι μόλις 19 χρόνων — παντρεύτηκε πριν από λίγο καιρό μ' ένα συμφοιτητή της.

— Μου κάνετε μία θεσούλα στο πλάι σας;

— "Ωστε το "μαργαριταρένιο" κολλιέ ήταν ψεύτικο." Ε;

— "Αν δεν έσκυβα, θάσπαγε στα δικά μου μουτρα, πεθερούλα μου!..."

— Δεν είναι ο άντρας μου... Ήσαν για να τάζουν τών επίπλων!...